

Giới thiệu Tam Cú Nhân Duyên

Tam Cú Nhân Duyên câu chuyện thuộc thể loại xuyên không của tác giả Tiểu Thanh mang đến nội dung truyện không quá mới mẻ nhưng vẫn thu hút bạn đọc bởi cách xây dựng hình ảnh nhân vật ấn tượng.

Truyện xung quanh một cô nàng đang sống ở thế giới hiện đại vượt qua hành trình dài để đến với định mệnh được dung trên trời rơi xuống điểm đến là trên đồng gạch vụn của một nhà lao đã sập.

Từ đó về sau, nàng bắt đầu lại từ đầu cuộc sống giữa nơi xa lạ tìm kiếm vị trí cho bản thân, hoàn thành lý tưởng của chính mình, cũng một mực tìm kiếm người nắm giữ trái tim để yêu thương thực sự còn cần rất nhiều thử, trưởng thành hơn cần phải nỗ lực mà liệu cô có thể vượt qua...

Bạn đang đọc truyện *Tam Cú Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phế tích

Âm thanh dữ dội lại đập vào màng nhĩ, so với lúc trước còn lớn hơn, ta mờ to mắt, ông trời ơi! Nơi ta đứng là một bãi phế tích, mặt đất vẫn chao đảo dữ dội như trước! Không gian âm u, xung quanh tràn ngập bụi đất, tiếng la hét chói tai, tiếng kêu khóc thê thảm hòa cùng âm thanh nứt vỡ của đất tạo thành một bản hòa âm của địa ngục.

Ta lao đảo một chút, đột nhiên cảm thấy mắt cá chân bị cái gì giữ lại, vừa cúi đầu nhìn, ta lập tức thét chói tai: là một bàn tay người! Không, là một bàn tay người nhuộm máu đen, da thịt trắng trợn, một vòng xích màu đen buộc chặt cổ tay người đó, chỗ da bị vòng xích ma sát đã thương tổn nghiêm trọng! Ta sợ tới mức hoảng loạn mà run rẩy bầy, không tự chủ được ngã phịch xuống đất. Lúc này đồng gạch vụn bên cạnh đó đột nhiên rung động, vài miếng ngói trượt xuống để lộ ra một đồng bụi nhũn nhếch nhác, ta lại kêu thét lên một tiếng nữa. Một cái đầu từ từ trôi lên từ bên dưới, không, nói đúng hơn là một cái nùi giẻ dầm máu, mái tóc rối loạn trộn lẫn máu cùng đất bùn thành một đồng thật sự ghê tởm, chẳng khác nào oan hồn đòi mạng trong mấy phim kinh dị.

Bản tính ta vẫn chưa đến mức gọi là vô lương tâm, thấy thế liền lập tức thanh tỉnh, biết là một người bị thương đang cần được cứu sống. Vì thế vội vàng đẩy mấy khối gạch đá đè lên người hắn sang một bên, lúc ấy mới thấy may mắn vì đã đeo găng tay da. Vắt và làm việc hồi lâu, cho đến khi có thể kéo người đó ra, đôi găng tay đã đứt chỉ gần hết, găng tay da xịn của ta. Ah! Lúc này còn có tâm tư đi tiếc cái găng tay sao? Lúc trước ở chợ đêm quảng trường Tây Đan ta mua nó chỉ mất 10 đồng, đúng là của rẻ là của ôi... Tây Đan, vậy đây là chỗ nào? Không giống chỗ ta ở chút nào! Không đúng, nơi này không giống thành phố Bắc Kinh hiện đại, rất giống nông thôn... Nhưng ta rõ ràng sống tại khu Hải Điện cơ mà....

Đương lúc hốt hoảng, một bàn tay đầy máu nắm lấy tay ta. Người nọ cúi đầu, không ngừng thở dốc. Được rồi, cứu người trước đã.

Ta giúp người nọ đứng lên, cánh tay hắn cũng đè nặng lên vai ta, chặt vật một hồi cuối cùng đã đứng lên được. Hắn quần áo rách bươm, cả người bê bết máu, chân trái mềm nhũn kéo lê trên đất, đùi phải cũng run run mẫn liệt, một sợi dây xích đen buộc vào hai chân hắn. Mới đi được hai bước, hắn lao đảo muốn ngã vật xuống đất, thế nhưng vẫn cố sức bám chặt lấy ta, chết cũng không buông, nhưng vừa muốn đi chuyển lại bất động. Ta nghĩ hắn nhất định đã gãy một chân, đành dìu hắn nằm xuống tại chỗ, lại hảo tâm dọn dẹp đất đá xung quanh để lại một chỗ tương đối bằng phẳng cho hắn.

Đột nhiên ta nghe thấy vài tiếng kêu kì dị, lúc này mới nhận ra động đất đã ngừng hẳn. Âm thanh ầm ầm kinh khủng cũng không còn, chỉ còn khối bụi bao phủ khắp nơi, không gian lại trở về yên tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Một tia sáng lóe lên trong khóe mắt, ta quay lại, lập tức hoảng loạn mà chân tay mềm nhũn, thiếu chút nữa cũng ngã ra đất như người nọ. Chỉ thấy cách đó không xa một người toàn thân cũng dính bùn đất, tay phải cầm một thanh đại đao, đang bỏ xuống đầu một người cũng vừa chui ra từ đồng đổ nát. Đại đao loang loáng chói mắt, vừa quét qua liền kèm theo một tia máu tươi phun lên mặt đất, giữa lúc đất trời u ám cảnh tượng kia quả thực vừa kinh hãi lại bị hiêm. Người bị chém hôn đã lìa khỏi xác, chết ngay tại chỗ, tên đao phủ lại quay đi, cầm đao hướng tới một người khác.

Ta hồn vía cũng bay lên mây, há miệng muốn thét lên, nhưng không một tiếng động nào thoát ra.

Ta kinh hoàng tỉnh ngộ, nơi này không phải Bắc Kinh! Cũng không phải hiện đại! Lại nhìn về đồng xiềng xích trên người người nọ, ta đoán chỗ này có thể là một nhà giam nào đó, đồng đất làm vách tường sụp đổ, khiến cho người bị nhốt bên trong có thể thoát ra ngoài. Dây xích này không phải đồ dùng hiện đại, quan trọng hơn nữa là, các chú cảnh sát nhất định sẽ không dùng đại đao để chém người như vậy!

Chẳng lẽ trận động đất vừa rồi làm sai lệch thời gian, đem ta từ một nơi động đất đến một nơi khác cũng có động đất, chỉ có thời gian khác nhau mà thôi?

Nhưng làm sao để nói chuyện với tên đao phủ kia đây? Liệu hắn có dùng đại đao tiếp đón ta không?

Phản ứng của ta lúc đó là bỏ chạy thoát thân, nhưng tay trái của ta lại bị người kia tóm chặt. Trong lòng ta nảy sinh ý nghĩ ác độc, muốn một cước đá văng hắn ra, nhưng nhìn bộ dạng hắn khẳng định là không sống nổi, đến chân cũng đã bị gãy đôi, cần gì phải chờ lão đồ tể kia đến chém? Nghĩ đến thanh đao vung lên, người vừa nãy ở cạnh ta liền đầu người ly biệt, máu tươi ba thước.... ta lại không đành lòng (ta đây vừa rồi phí bao công sức lôi hắn ra để làm gì chứ?). Huống chi hắn hiện tại giữ chặt cánh tay ta, cũng có nghĩa đem tính mạng giao phó cho ta, bỏ mặc hắn như vậy cũng thật tàn nhẫn! Trong

các bài giảng về động đất Đường Sơn, đa phần đều là chuyện con người cứu giúp, đùm bọc lẫn nhau trong cơn hoạn nạn, là người thì nên cứu! Hẳn nếu đáng chết cũng phải là ở pháp trường, nhưng xem tình hình hiện tại, đám cai ngục rõ ràng thả giết nhằm còn hơn bỏ sót, bất kể đáng chết hay không đều không được toàn mạng, bao gồm cả ta.... Không thể để họ làm vậy được!

Trước tiên phải chạy khỏi chỗ này! Nếu không nhẫn tâm vứt bỏ thì đành phải cố thôi, ngày sau nhớ lại cũng không phải hối tiếc, cố lên!

Ta khom lưng, đem một cánh tay hất vòng qua vai trái, vác hất lên vai theo kiểu nhân viên cứu hỏa, trong lúc đó tay ta vô tình chạm qua đùi hất. ... Ha, thì ra hất là nam tử, nhưng hiện giờ không phải lúc đi để ý chuyện này, ta đặt hất nằm ngang trên hai vai cùng ba lô, hai chân gắng sức đứng lên. Người nọ rên lên một tiếng. Hoàn hảo, không quá sức, so với trước đây ta giúp cha mẹ vác bao tải bốn năm chục cân cũng không nặng hơn là bao.

Quay lưng về phía đao phủ tiên sinh, dò dẫm từng bước vượt qua đồng gạch đá, trong lòng thầm cảm khái: cũng may là suốt 10 năm nay trải qua đủ loại rèn luyện thể dục, lại còn gần một năm huấn luyện quân sự trong núi a!

Ta là một kẻ miệng cộp gan thò. Thân thể cũng thuộc loại khỏe đẹp, đem so với một đám đàn bà con gái không xương không cốt còn sợ không có năng lực sao. Bản thân ta đối với hiểm nguy đặc biệt miễn cảm, sau khi xem xong phim Titanic liền liều mình học bơi, mỗi lần không được 1 cây số thì không lên bờ. Bởi vì ta nghĩ biết đâu ngày nào đó đi thuyền gặp nạn, không có khúc gỗ để bám vào thì còn cơ hội sống được. Nếu ngã xuống biển thì có thể ta thua, nhưng nếu là sông ta chỉ cần bơi vài cái là lên được bờ, tự mình cứu được mình, thật tốt! Đến khi xem phim ngày tận thế, ta liền thường xuyên tập đi bộ cùng leo núi, sợ có một ngày phải chạy thoát thân mà chính mình lại không chạy được thì toi mạng. Những lúc như vậy chỉ cần nhanh hơn người một chút thì khả năng sống sót sẽ tăng lên đáng kể!

Ta nhìn quanh tìm chỗ đất bằng đặt chân, tìm đường đi khỏi đồng gạch ngói ngổn ngang này. Đi chưa đến 10 phút mà toàn thân mồ hôi vã ra như tắm, xem ra mọi ngày rèn luyện vẫn là chưa đủ! Giương mắt nhìn lên, cuối cùng ta cũng đến được bên rìa đồng phế tích, còn mừng hơn nữa là trước mắt có một rừng cây rậm rạp, và ở trước rừng cây, một con ngựa đang thông dong gặm cỏ! Ha, thật đúng là trời thương ta! Nay thật giống như trong truyện cổ tích! Ah, ngựa trắng của ta! Thực ra bạch mã này có lông màu nâu, nhưng giờ không phải lúc đi quan tâm từng chi tiết nhỏ.

Vừa muốn thở dài khoan khoái, sau lưng ta vọng tới tiếng người la lớn, quay mặt lại nhìn, ta cũng lập tức hét lên một tiếng – A! Chỉ thấy đao phủ tiên sinh, không phải một mà là ba tên, vung đao đuổi về phía ta. Tim ta đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy về phía bạch mã.

Ta rất muốn nói mình chạy như bay, nhưng trên thực tế là kéo lê từng bước nghiêng nghiêng ngã ngã, miệng thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, chảy xuống làm mắt ta đau rát, nhưng cũng không có cách nào lau đi. Ta mơ hồ nhìn chằm chằm ngựa trắng, lăm lăm trong lòng: ngựa ơi ngựa, người từ từ chờ ta, đừng bỏ đi nha,... Ta tin rằng tập trung ý chí còn có thể ra lệnh cho người khác, huống chi là một con ngựa.

Đồng thời ta cũng đặc biệt chú ý dưới chân, trước giờ xem TV đều thấy kẻ đang chạy trốn thế nào cũng bị ngã một cái thật đau, giờ nhìn lại mới thấy tình tiết kia quả thực không phải là hư cấu. Với tình cảnh hiện giờ của ta, không ngã sắp mất đã là may. Cũng may là mười mấy năm ta trải qua bao nhiêu kì kiểm tra, từ nhỏ đã luyện được một cái đầu cực kì tỉnh, trong những thời điểm nguy cấp vẫn không loạn mà có thể bình tĩnh mà nghĩ cách thoát thân. Đang sau người đuổi tới càng lúc càng gần, ta cũng không thêm quay lại, bọn họ đều ngã dập mặt đi là tốt nhất! Trong phim liệu có cảnh người truy đuổi bị họ đá đất không nhỉ? Có rồi. Nhưng nếu là tất cả cùng ngã? Chưa có bao giờ.....

Trong lúc ta đang miên man suy nghĩ, đột nhiên người trên vai thì thầm nói: “Buông ta đi”. Giọng nói vừa khàn vừa nhỏ, ta hơi sùng sốt, nãy giờ cứ cố chạy mà không được, thì ra trên lưng còn đeo thêm một người nữa a!

Liếc mắt một cái đã thấy chính mình đã ra khỏi nơi gạch đá ngổn ngang, còn có trăm thước nữa là đến chỗ ngựa trắng rồi, trong lòng nhất thời nổi giận, há miệng nạt to: “Đồ chết tiệt nhà ngươi không nói ra từ sớm, làm hai ta chạy như đồ điên! Bây giờ nếu ta bỏ lại ngươi, người biết được thì bảo ta bất đắc dĩ, kẻ không biết lại bảo ta tham sống sợ chết, vô lương tâm, bạc tình bạc nghĩa, táng tận lương tâm, như vậy không phải là mất hết danh dự của ta sao?! Đáng giận!”

Ta hét lớn, âm lượng cũng may không quá to, nếu không chú ngựa kia đã sớm bị dọa cho chạy mất. Lừa giận dòn nén lâu ngày bùng nổ lại trở thành động lực to lớn, khiến chân chạy nhanh hơn một chút, đoạn đường còn lại cũng nhanh chóng thu hẹp.

Bản tính ta vốn là như vậy, luôn thích làm ngược lại người khác, nếu hất nói đừng ném ta, nhất định ta sẽ sợ chết mà vứt hất đi. Nhưng hất nói để hất lại, ta theo bản năng lại không muốn, bà đây việc gì phải nghe người nói? Ta cũng không phải người máy nhá!

Rốt cục chạy tới được chỗ con ngựa, ta há hốc mồm thờ hồn hển, chân cũng bước chậm lại, nhìn con ngựa nói: “Ngựa à, người làm ơn giúp ta, ta thật sự không chạy nổi nữa rồi”. Ta từ trước đã cho rằng cây cỏ hữu tình, động vật lại càng biết đồng cảm. Lúc này chỉ cần chạy thoát thân thì còn tiếc gì một câu cầu khẩn đâu? Con ngựa quay lại nhìn ta, trong con mắt to dường như có ý cười cợt. Ta thờ phào nhẹ nhõm nói: “Ngựa ngoan, người đồng ý rồi”. Dù sao vỗ mông nịnh bợ nó một chút cũng không mất mặt tí nào.

Đi đến bên con ngựa, ta đưa tay cầm lấy dây cương, đúng lúc hai tay buông lỏng khiến người kia trượt ngã xuống dưới, hất nhanh như cắt tóm lấy dây cương, gắng gượng đứng lên. Phản ứng thật sự rất nhanh.

Ta ngoảnh mặt nhìn ra sau, các đao phủ tiên sinh cũng sắp chạy đến nơi, hoảng hốt quay lại hét chói tai, “Người nhanh lên a!”. Đồng thời ôm lấy hất nâng lên lưng ngựa, để hất nằm vắt ngang qua yên như một cái bao tải khoai tây, cũng may hất không nặng lắm.

Ta cố trèo lên lưng ngựa, chân trái đặt lên bàn đạp, loạng choạng một lúc mới yên vị trên yên. Chân phải quơ loạn lung tung, mãi không tìm thấy chỗ đặt chân, nhưng đột nhiên ta cảm thấy người nọ cầm chân ta đặt vào đúng chỗ.

Kinh nghiệm cưỡi ngựa của ta chỉ dừng ở mức cưỡi ngựa già đi chơi, thông thả đi vài bước, chậm rãi tiêu diêu, thỉnh thoảng huýt sáo một vài điệu nhạc

vui vui.

Nhưng đến lúc này tay chân hoảng loạn luống cuống, chỉ biết kêu to: “Chạy mau đi! Ta xin người đấy!”. Hai nhân không tự chủ được thúc vào bụng ngựa, lúc ấy nó mới từ từ chạy chậm vào rừng.

Ta lại ngoái đầu nhìn, đám người kia chỉ còn cách vài thước phía sau, ta lại cuống cuống đá thêm một cước, con ngựa liền đột ngột tăng tốc, ta chỉ biết cúi rạp trên lưng người nọ, cũng may tránh được một thanh đao xé gió lướt qua. Hai tay ta giữ chặt bờm ngựa, hạ thấp người, lại thúc vào người nó một lần nữa, đột nhiên bên tai ừ lên tiếng gió, hai bên đường cỏ dại cùng cây cối lao vút về phía sau, tiếng người truy đuổi cũng xa dần.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bên dòng nước 1

Chạy mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng người đuổi theo ta mới thở phào nhẹ nhõm, lần này thiếu chút nữa bị sặc chết: hần vừa bắn thiu vừa bốc mùi tanh tươi làm ta thấy buồn nôn, thân mình cũng hơi nhích lên tránh né hần. Nhưng chân vừa đứng thẳng lại thấy hần muốn rơi xuống ngựa, ta vội lôi kéo hần hướng lên trên một chút. Khó trách được sao hần không nặng, thì ra chỉ còn có da bọc xương, vừa rồi khản trương chạy loạn ta cũng không chú ý tới. Sợ hần lại rơi xuống lần nữa, ta liền một tay nắm chặt bờm ngựa, tay kia dùng sức giữ chặt hần trên yên.

Chỉ cười được một lát ta đã tìm ra được quy luật. Chính là phải dự kiến được hành động của con ngựa mà kẹp chặt vào yên, tùy theo chuyển động nhấp nhô của nó mà lên xuống phối hợp, chứ không phải bị động tìm kiếm sự cân bằng. Cả người lẫn ngựa cùng nhau chuyển động, dùng đùi cùng eo để hoàn thành động tác.

Nếu không phải dưới tay đè nặng một người, tay còn lại cố giữ cho cả hai không rơi xuống, nếu có thể thì cách xa hần một chút, tuy rằng tư thế hơi kì quái nhưng ta vẫn vô cùng đắc ý.

Đi được khoảng hai giờ, rẽ trái quẹo phải, ngựa bắt đầu chạy chậm dần, hướng đến nơi có tiếng nước chảy, cuối cùng dừng lại. Thì ra là một thác nước giữa rừng, tuy nhỏ nhưng rất cao, dòng nước từ trên cao đổ xuống xối vào đất thành một dòng suối chảy xiết. Buồng tay nắm chặt bờm ngựa, ta mới phát hiện cả bàn tay ướt nhẹp, lại thấy trên cổ ngựa cũng dính đầy mồ hôi, có lẽ nó muốn uống nước. Bàn tay kia vừa thả lỏng, người nọ chậm rãi trượt xuống, ta thuận tay giữ chặt một cánh tay hần, chậm rãi giúp hần xuống ngựa. Hần vẫn nắm chặt dây cương như cũ, chân vừa chạm đất liền chậm rãi ngồi xuống, cả thân mình run rẩy kịch liệt. Ta cầm tay hần, sau đó là cổ tay, tiếp theo đến xiềng xích, cứ thế thả dần cho đến khi hần ngồi xuống hần mới buông. Ta đuổi thẳng thất lưng, thở dài: ha, còn sống, thật tốt.

Ta cũng nhanh nhẹn bám lấy yên ngựa, vắt một chân sang bên định nhảy xuống. Chân phải vừa mới chạm đất còn chân trái vẫn đặt trên bàn đạp, con ngựa đột nhiên giật mình. Ta cũng giật mình kinh hãi, đột nhiên nhớ ra xuống ngựa trong khi tay không cầm dây cương là cực kì nguy hiểm, lúc này nếu ngựa di chuyển, người ngồi trên lập tức sẽ bị kéo theo, nhẹ thì gãy chân gãy tay, nặng thì có thể mất mạng. Ta vừa định kêu to, người nọ liền ra tay, ta quay đầu nhìn thấy hần vẫn nắm chặt dây cương như cũ, giữ cho con ngựa đứng im. Ta vội vàng rút chân trái, thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi lâu trên yên ngựa nên xương sống cùng thất lưng đau nhức không chịu nổi, ta ngã phịch xuống đất, ngay bên cạnh người nọ. Hần cúi đầu, một tay run run đưa trả lại dây cương, vừa mở miệng định nói thì bất ngờ phun ra một ngụm máu tươi.

Ta lấy dây cương, nhớ lại vừa rồi ta ấn hần mạnh như vậy, nhờ đâu xương sườn hần đang bị thương vì ta làm vậy mà trầm trọng thêm thì sao? Hướng chỉ vừa rồi chạy như điên, hần bị vắt ngang trên lưng ngựa, đầu luôn dốc ngược xuống đất, liệu có bị xuất huyết não không? Nghĩ vậy ta liền hỏi: “Người sao rồi?” Lời vừa nói ra khỏi miệng, ta liền giận chính mình ngu dốt, muốn hần trả lời thế nào đây? Thật không tốt, tình huống này không phải rõ ràng rồi sao? Càng nói càng vô nghĩa!

Vậy nên nhân lúc hần chưa kịp trả lời, ta đã thẹn quá hóa giận, lại mở miệng nói: “Chúng ta vất vả trốn được đến đây, người tuyệt đối không được chết! Nói cách khác, ta cũng mệt quá rồi, không muốn công sức bỏ ra thành công cốc! Người biết thì nói người vận số không tốt, người không biết sẽ nói ta thành công thì thiếu, thất bại thì thừa, trồng hoa hoa không nở, vùi liễu liễu chẳng xanh, quả thực là kẻ mất đời cũng chỉ thua cuộc mà thôi!”

Nói đến đây ta lại nhớ đến trước đây bản thân trải qua bao nhiêu trắc trở, thi hết TOEFL rồi GMAT, có trường nhận rồi còn bị từ chối, bạn trai cũng không có, không hiểu thế nào lại đi lạc đến thế giới xa lạ, còn thiếu chút nữa thì mất mạng, này không gọi là thất bại thì là gì? Càng nói càng thấy giận, cuối cùng đành phải hét lên một tiếng: “Tức chết đi được!”. Dứt lời lập tức nhảy dựng lên, dắt ngựa bước đi.

Liếc mắt nhìn lại ta thấy hần hai tay chống đất, cúi đầu thở hổn hển.

Ta dắt ngựa đi tới đi lui một lúc, bởi ngựa sau khi chạy trốn xong không thể lập tức uống nước, ta làm vậy bởi vì cảm kích nó vừa mới gặp mặt lần đầu đã ra tay cứu mạng. Sau đó giải thích cho nó nếu bây giờ uống nước vào, phổi của nó sẽ dễ bị thương mà chết,

Người nọ ngồi một lúc rồi chậm rãi lết tới bên dòng nước. Ta thở dài, tự trách mình đối với ngựa còn tốt hơn người, rõ ràng người ta còn đang thương tật, vậy mà bị đem ra làm chỗ trút giận, bị mắng mỏ vì một chuyện chẳng liên quan đến mình.

Ta buộc ngựa ở một thân cây gần đó rồi qua giúp hấn, nâng hấn dậy, nửa lôi nửa kéo mà đưa hấn đến bên dòng suối. Hai chân hấn khi lê lét trên mặt đất thì run lên kịch liệt. Ta nhẹ nhàng đưa hấn tới bên mép nước, người nọ vẫn cúi đầu im lặng, thân thể vẫn run run như trước.

Ta tiếp tục quay về làm việc của mình, hấn nghỉ tạm một lúc rồi chậm rãi lần xuống, ta chỉ liếc qua hấn, thầm nghĩ có lẽ hấn muốn tắm rửa một chút, đúng là hấn cũng nên làm thế. Ta nghĩ không đi giúp hấn vẫn tốt hơn, dù sao người ta cũng là nam tử. Ta chăm chú nhìn hấn kéo lê thân mình đến bên thác nước, gian nan đi ra giữa dòng, mặt hướng phía trong, ngồi im để mặc cho những tia nước tuôn xối xả lên người, không hề động đậy.

Ta sờ sờ cổ ngựa thấy mồ hôi đã khô đi phần nào mới dẫn nó đến bờ suối, để cho nó thoải mái uống nước, chính mình cũng tháo bao tay, cúi xuống khóa khóa nước vài cái, a! Lạnh buốt đến tận xương! Người đó làm vậy không sợ cảm lạnh sao? Rồi đột nhiên ta nhớ ra đã từng đọc được ở đâu đó, nếu thân thể bị thương mà dùng nước lạnh để xối thì có thể tạm thời ngừng chảy máu, có lẽ hấn vì vậy mới xuống nước.

Nhìn thấy ngựa đã uống no nước, ta dắt nó đến một chỗ đất bằng phẳng, đem dây cương buộc vào một thân cây rồi ngồi xuống nghỉ ngơi. Giờ thì ta có thể khẳng định, chính mình vừa bị vứt vào một cái xã hội cổ đại, nếu không sao còn dùng đến ngựa?

Ta lắng tai nghe mọi động tĩnh xung quanh, chỉ nghe thấy tiếng nước đổ ào ào cùng tiếng lá khô xào xạc, không có tiếng vó ngựa, cũng chẳng có tiếng người. Chỉ mong sao mấy gã đồ tể kia ngựa không có thông minh như của ta, tìm mãi cũng không đến được chỗ này.

Cảnh sắc khu rừng làm ta nhớ đến mấy lần đã ngoại khi còn học cấp ba, cũng một dòng suối giữa rừng, một vạt ánh nắng chói chang, cùng tiếng người cười đùa ca hát.

Nhưng giờ là một nơi hoàn toàn xa lạ, ta vội vàng kéo ba lô, cẩn thận xem xét những thứ mang theo. Một bộ đồ thể thao màu xanh lam, một chai nước khoáng, một lon Redbull, mấy ổ bánh mì, hai quả chuối, một thanh sô cô la lớn, một gói M&M. Người ta thường nói, sô cô la là đồ ăn đem lại hạnh phúc, quả thực không sai chút nào, ta lúc này chỉ muốn ăn sô cô la mà thôi!

Lại mở tiếp một ngăn bên cạnh, nhìn xem có thứ gì bỏ quên từ lâu hay không, biết đâu lại là bảo bối. Lục qua lục lại một hồi, ta tìm được một bao BVS, thăm rồi, sau này ta làm sao qua được nguyệt sự hàng tháng đây? Mấy chiếc khăn tay, một tờ giấy ghi một số máy lạ, ta nhìn nhìn một lúc vẫn không nhớ ra là ai, một chiếc lược, cuối cùng là một hộp diêm, bên trên in logo khách sạn Đại Trung Hoa, trong hộp vẫn còn nhiều que diêm. Ta mừng sắp khóc đến nơi, thật tốt quá, có diêm a! Ta vẫn còn may mắn!

Bỗng nhiên ta nhớ tới đêm sinh nhật hôm đó, ta cùng người yêu đến ăn cơm ở khách sạn Đại Trung Hoa, ta đã dùng đến diêm này để châm nến. Ngày đó khi cầu nguyện, ta đã cầu mong sang năm có thể cùng hấn song song xuất ngoại, sau đó thôi tắt nến. Ta lại lục lại một chút, quả nhiên dưới đáy túi vẫn còn một cây nến chưa đốt qua lần nào. Lòng ta trong phút chốc trở nên âm ảm, những chuyện đã qua như một thước phim quay chậm, lần lượt đi qua tâm trí.

Nhắc đến mới thấy mọi chuyện thật sự là bình thường không thể chịu nổi! Đến giờ ta mới phát hiện, trên thế giới này bất kể người có gặp chuyện gì kinh thiên động địa thì kẻ khác cũng đã trải qua việc tương tự. Một việc có vẻ to tát với một người, nhưng trong mắt người khác có khi lại không đáng để tâm. Chỉ có người trong cuộc mới có tâm tư đi khóc lóc một hồi, trong lòng tràn đầy đau khổ, khó có thể tiêu tan.

Cuộc đời ta có thể tóm gọn ở mấy chữ: bị từ chối + bị bỏ rơi.

Sơ lược lý lịch trích ngang:

16 tuổi: thi đỗ khoa tiếng Trung một trường đại học lớn.

Đường tắt: nhảy lớp

20 tuổi: tốt nghiệp, làm trợ lý trong một công ty liên doanh với nước ngoài (không có biện pháp, tìm công việc đâu có dễ dàng chứ? Có tiền là được)

Nhiệm vụ: đánh máy, trả lời điện thoại, soạn công văn.

An ủi: công ty rất nổi tiếng.

Cảm khái: thời thanh xuân tươi đẹp nay còn đâu.

21 tuổi: không cam lòng yếu thế, muốn xuất ngoại.

Mục tiêu: Học viện thương mại nước ngoài.

Thủ đoạn: thi đỗ TOEFL cùng GMAT (điểm cao nhất đẳng đầu), gửi đi hơn 20 lá thư xin việc.

Thủ đoạn đề tiện: tự tiện đề cử chức vị, tăng cường khoe mẽ bản thân.

Lời bình: lạc quan quá mức cần thiết.

Tồn thất: 20 vạn tệ tiền ghi danh.

Kết quả: nhận được vài tấm giấy báo của mấy trường hạng trung nước Mỹ.

Phát hiện: thị thực (visa) là khó xin nhất.

Người yêu ba năm của ta cũng bắt đầu tìm đường xuất ngoại, không phải Mỹ mà là Úc, hần nói sau này không thể bị ta bỏ lại ở sau lưng.

22 tuổi:

Mùa: cuối đông.

Khí hậu: gió to, cát vàng bay đầy trời.

Thời gian: buổi sáng ánh nắng vừa xán lạn lại dơ bẩn.

Sự kiện: Nước Mỹ đế quốc từ chối ta!

Cảm giác: muốn làm phản tử khùng bỏ (các vị đồng đạo làm ơn đừng nói cho các chú công an!)

An ủi: bạn trai nói trong nước cũng rất tốt.

Lời bình: nói dối.

Thời gian: không lâu sau.

Sự kiện: hần đạt được học bổng du học Úc.

Ảnh hưởng: hần có tin tức mới: “gần đây bận rộn nhiều việc”.

Chúng ta trước kia cũng có lần nhắc đến chuyện kết hôn, nhưng khi hần ở một chỗ với ta lại không thềm nói qua một chữ, vì thế ta càng ngày càng bất an. Dần dà hần bắt đầu nói ta không có dịu dàng mềm mại, tính tình táo bạo hay kích động. Nói quá nhiều, không cho hần có cơ cãi lại. Bình thường cũng không làm việc nhà, suốt ngày chỉ thích vui chơi, v.v và v.v... Những lời đó trước đây hần cũng từng nói, nhưng chỉ là lời nói trong lúc vui đùa thôi. Thế nhưng lúc đó là thật sự nghiêm túc.

Rốt cục: một ngày đầu xuân.

Sự kiện: hần nói với ta sẽ đi trước. Về mặt lạnh lùng.

Miêu tả tâm lý: trong nháy mắt, mùa xuân của ta đâu mất rồi?

Lúc đó ta quá tức giận, TMD(chửi thề)! Nhiều lời vậy làm gì, sao không nói rõ rốt cục là muốn đi hay ở luôn đi! Vì thế ta nói “Dừng lại!”, trong cơn tức giận ta bỏ chạy về nhà, trong lòng khó chịu không thể nói hết.

Trước đây mỗi lần cãi nhau, hần đều chủ động gọi điện thoại đến, nhưng ta đã chờ vài ngày, hần vẫn im hơi lặng tiếng, không thềm gọi lần nào.

Thời gian: ngày hôm qua.

Sự kiện: ta xong rồi!

Hành động ngu ngốc: rời chỗ làm giữa giờ nghỉ trưa, ta rút cuộc vẫn lấy điện thoại gọi hần.

Kết quả: hần lạnh lùng thân nhiên, không nói cái gì.

Hành động ngớ ngẩn: khóc lớn giữa đường.

Phản ứng: hần nói một câu cố tình gây sự, sau đó cúp máy!

Tức quá! Hần cứ nhẹ nhàng như không mà bỏ rơi ta! Ngay cả câu nói “tạm biệt, cảm ơn người, sau này có duyên sẽ gặp lại” nhằm nhĩ, vô nghĩa cũng đều không có!

Hậu quả: mấy người qua đường, dân địa phương cùng đám ăn xin đều tò mò nhìn ta.

Sửa chữa: chạy như điên về phòng làm việc, vào toilet dùng nước lạnh rửa mặt.

Thất vọng: rửa mặt đến khi giờ nghỉ kết thúc, hai mắt ta vẫn sưng đỏ, đành phải nói dối mọi người là bệnh đau mắt.

.....

Sơ lược như vậy, giờ nhìn lại ta vẫn cảm thấy uất ức.

Ngửa mặt nhìn trời, ta nhắm mắt lại. Hôm nay ta đột nhiên tới một cái thế giới xa lạ, có lẽ ngay cả tính mạng đều khó bảo toàn, nhưng này không phải hoàn toàn là chuyện xấu! Bởi vì hiện giờ ta không phải đối mặt với đau thương, nếu có chết đi cũng không đáng sợ cho lắm!..... đây là chính mình tự an ủi hay là lạc quan hướng về phía trước? Thôi kệ, cứ vui về đi.

Ta cúi đầu, thở dài, đem mọi thứ bỏ vào ba lô, cảm thấy cả thể xác và tâm hồn đều mệt mỏi, đành nằm xuống nghỉ, ánh mặt trời thật là ấm áp. Chỉ mong ta không chỉ vượt qua hai thế giới, mà còn vượt qua được chán nản trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cú Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bên dòng nước 2

Trong lúc ta ngủ mơ, trời dần dần trở lạnh, ta giật mình vài cái rồi tỉnh dậy, đây là đâu a? Tiếng nước từ đâu vọng đến làm ta dần tỉnh táo. Mặt trời sắp lặn, ngẩng đầu nhìn thấy người nọ vẫn ngồi dưới thác nước, bao lâu rồi nhỉ, hình như đã 6,7 tiếng đồng hồ. Phía bên kia, ngựa của ta vẫn gặm cỏ dưới gốc cây, cây cỏ xung quanh có vẻ sắp bị nó ăn sạch đến nơi. Ta nhẹ nhàng thở ra, run run đứng lên. Đêm qua không ngủ đủ giấc, hôm nay lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, khó trách lại ngủ quên tại chỗ, hi vọng thân mình đừng có đông lạnh là được. Ta vội đứng lên, lưng đeo ba lô, cầm dây cương dẫn ngựa đến bờ suối cho nó uống nước, trong lúc chờ ta nhìn quanh tìm cái cây khác để buộc ngựa.

Góp nhặt một ít cành cây khô, ta chuẩn bị nhóm lửa, sợ người kia lát nữa tới đây lại đông lạnh đến chết thì hỏng. Đột nhiên ta giật mình, người hơi run: hần là phạm nhân a! Ta không biết hần phạm tội gì mà bị đánh thành như vậy, nhưng xem ra tội không hề nhẹ. Vạn nhất là giết người phóng hỏa thì sao? Nhớ bị coi là đồng phạm thì thế nào? Ta không phải Đông Quách tiên sinh*, không đem con rắn đông cứng vào lòng sưởi ấm được.

Ta càng lúc càng thấy sợ, tuy nhiên trong lòng lại có giọng nói bảo ta hần không phải là người xấu. Vì cái gì? Chẳng lẽ là vì câu nói kia “Buông ta đi”? Hay là do trực giác của ta? Hừ, trực giác gì chứ, lúc trước yêu đương sao không cảm thấy gì? Kết quả là thế nào? Trực giác chết tiệt, tự mình cẩn thận vẫn tốt hơn.

Nhưng hiện tại ta một mình bơ vơ giữa nơi hoang vu, không thân không thích, có người ở cạnh cũng có thể hỏi một chút sự tình. Huống chi hần đang thương tích trầm trọng, xương cốt gãy lìa, tay không tác sát, run rẩy kịch liệt, muốn đứng cũng không đứng được, nếu muốn ta hoàn toàn có thể đánh hần! Vì thế quyết định bám lấy hần ở cùng một chỗ, chỉ cần chú ý nhiều hơn là được.

Thấy người nọ dường như không còn sức lực, chỉ có thể dựa vào sức lực của ta mà sống sót, nhưng nếu hần không thể đi được nữa, ta cũng không dám ở chỗ này chờ hần.

Quay đầu nhìn lại, thấy hần ngửa mặt hứng lấy từng tia nước xối xả, mái tóc dài buông thả xuống sau đầu, ta lại run lên lần nữa, nước rất lạnh a! Hần từng bước chậm chạp rời khỏi thác nước, từ từ tiến lại đây. Ta muốn đi qua kéo hần lên, nhưng lại thấy hần nửa thân để trần, xem ra quần áo rách nát đã trôi đi mất. Hần đi cực kì chậm, ta cũng thấy sốt ruột thay hần. Muốn đi tới nhưng chỉ sợ người ta ngưng ngừng, ta cũng không muốn ướt đôi giày. Ai, rốt cuộc ta vẫn là người ích kỉ.

Cuối cùng hần cũng tới được bờ suối, lại dừng lại, ngồi xuống chỗ nước cạn. Hần thở hỏn hển, đem dây xích buộc ở tay trái đặt ngang trên một phiến đá lớn, tay phải lần tìm một khối đá cuội, dùng sức đập mạnh lên đó. Ta thật sự không thể nhìn được nữa, tức mình bẻ nguyên một tảng đá to ngang quá đưa hần đi tới, chân phải đá văng khối đá trên tay hần, liếc mắt nhìn xuống hần, người nọ cũng ngừng đầu nhìn về phía ta.

Mặt trời chiều đã ngã về tây, ánh sáng yếu ớt soi lên một phản gương mặt hần.

Khuôn mặt hần thật là khủng khiếp! Một bên mắt sưng vù không mở ra được, bên kia cũng tím bầm, một vết máu kéo dài trên lông mày trái, trán cũng đầy đặc vết thâm tím, dọc thái dương có một vết thương còn mới, trắng bệch thê thảm, môi cũng sưng phồng, khóe miệng rách nát. Cầm hần phủ đầy râu ria, một số chỗ như bị giật ra, để lộ ra phần da bên dưới. Đây là sau khi đã xối qua nước, như vậy lúc trước có lẽ còn kinh dị hơn. Nhìn khuôn mặt này, ta không sao đoán ra được hần bao nhiêu tuổi.

Ta không nói chuyện, chỉ nhìn hần. Hần sợ run trong chốc lát, đại khái là bị tảng đá trong tay ta dọa sợ, sau đó chậm rãi bỏ tay, chỉ để lại tay trái cùng xiềng xích bên trên phiến đá.

Ta hít sâu một hơi, chậm rãi nâng cao khối đá, hô lên một tiếng rồi nện xuống còng tay, thanh âm chói chói vang lên, còng tay vậy mà không chịu gãy, chỉ biến dạng một chút, ép vào cổ tay hần. Ta lại giơ lên lần nữa, hần cũng nghiêng cổ tay, đem còng tay xoay 90 độ, giống một chữ O đặt trên phiến đá. Ta đập xuống lần nữa, thanh âm khô khốc lại vang lên, cả người mệt mỏi rã rời, ta tức giận quát to: “CMN! Đây là còng tay biến hình sao?!” Chiếc còng tay vẫn trở ra như trước, lại càng đẽ chặt tay hần, nổi bật trên màu da trắng xác nhìn đến tận xương. Trái lại hần không hề kêu lên một tiếng, ta lại quát lớn, “Một lần nữa!” Cẩn rằng nâng tảng đá lên cao, trong lúc đó hần xoay cổ tay, ta lại lần nữa thả khối đá xuống, “rắc” một tiếng, còng tay rốt cục đã đứt. Ta cười rộ lên, vô cùng sung sướng, cảm giác đạt được thành công lớn. Hần kéo bàn tay ra khỏi chiếc còng sắt, giơ lên ngang tầm mắt ngắm nghía, ta vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, lập tức kêu to: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng! Mau lên, đưa tay kia đây, phải tranh thủ lúc đang hăng hái mới được!” Hần đưa ra tay phải, ta lại làm như lúc trước, mở tiếp lần nữa.

Đem tảng đá dựa trên đầu gối, ta cười nói: “Được rồi, giờ đến lượt chân”. Thấy hấn chần chừ, ta mới chú ý tới hấn không chỉ có bên trên không mặc áo, quần phía dưới cũng đã mục nát trôi theo dòng nước, mảnh vải rách quần trên hông vốn dĩ không thể che khuất cảnh xuân. Ha ha, đêm của các quý cô a. Nhưng hiện tại không phải lúc để đùa cợt, ta vội nghiêm túc nói: “Đại trưởng phu không câu nệ tiểu tiết, nhanh lên nào!” Hấn nhấc đùi phải vẫn còn cử động được đặt ngang phỉn đá. Xiềng chân quả thực là kiên cố, ta đập hơn mười lần, chửi rủa cũng phải gấp đôi, cuối cùng mới đập vỡ được. Ta thờ hồn hên, chống tay lên gối, nghĩ bụng có nên nghỉ một lúc hay không. Hấn có lẽ sợ ta không kiên nhẫn, vội nhắc tiếp chân trái mềm nhũn lên. Vừa đặt chân xuống, hấn khê rên một tiếng, sau đó hai tay ôm chặt lấy cơ thể đang run lên dữ dội của mình.

Mất vừa liếc đến chân hấn, ta liền sợ tới mức gần như buông rơi tảng đá trong tay. Ta vốn cho rằng, chân trái hấn không thể động đậy là do động đất mà gây, bây giờ nhìn thấy mới biết là không phải. Chân hấn từ đầu gối trở xuống là một khối mềm nhũn không ra hình thù gì, đến tận đầu ngón chân đều là hình dạng cổ quái, xem ra xương cốt nơi đó từng cái một đều bị người đánh nát. Cách tra tấn này thật là khủng khiếp, ta âm thầm run sợ từ trong đáy lòng, hai tay cũng run rẩy kịch liệt.

Lúc trước ra tay đập vỡ xiềng xích kia, ta chưa từng cảm thấy sẽ thất bại. Ta vốn là cao thủ chơi xếp hình trên máy tính, biết chỉ cần đối diện phía dưới có một khoảng không, khối hình sẽ tự do rơi xuống đúng chỗ, không có chuyện lệch hướng. Cho nên chỉ cần tảng đá nhắm ngay vào còng sắt bên dưới, lực rơi của nó sẽ làm hết mọi việc, không cần phải tác động vào. Nhưng bấp chần này giống như trong ác mộng bước ra, hoàn toàn đánh bay hết tự tin của ta. Liên tục điều chỉnh hô hấp, ta tự nói với bản thân, đừng căng thẳng, chỉ còn mỗi cái đó nữa thôi! Nhưng thế nào vẫn không nâng dậy nổi khối đá.

Ta nhìn người nọ, hấn không run lên, chỉ im lặng nhìn chằm chằm phần chân tàn phế của mình. Ta thấy khắp người hấn phủ đầy vết thương, lớn có nhỏ có, cũ mới chồng lên nhau chằng chịt, đều vì ngâm trong nước lạnh hồi lâu mà trở nên trắng bệch. Hấn gầy trơ cả xương, đầu vai cùng xương sườn đều hấn lên qua lớp da mỏng.

Đương lúc ta nghĩ có nên bảo hấn hoãn lại lúc khác, hấn lại đột nhiên mở miệng, giọng nói vừa khàn vừa nhỏ, “Không có việc gì, chiếc chân này đã bị phế từ lâu rồi”. Hấn nói một cách chậm rãi.

Ta chần chừ không dám ra tay, biết hấn cũng nhìn ra được nên mới nói vậy để trấn an. Ta bắt đầu hiểu được vì sao bản thân không cho hấn là người xấu, không phải hấn nói những gì, mà là ngữ khí của hấn.

Đó là một loại ngữ khí thân nhiên, êm dịu như gió thoảng, bất kể hấn nói cái gì đều khiến cho lòng người ấm áp. Tuy khuôn mặt bị đánh cho biến dạng, thân thể bị cực hình tra tấn, nhưng loại ngữ khí thân nhiên kia vẫn không bị đánh mất, như vậy đối với hấn, lòng tự tôn còn quan trọng hơn cả thân thể, nhất định là những vết thương kia không những không khiến hấn dao động, mà ngược lại còn khiến hấn càng thêm quật cường, một mực bảo vệ tôn nghiêm của chính mình.

Mất ta đã hơi ươn ướt, nhưng không thể tỏ vẻ đồng tình, đó là khinh thường hấn, cuối cùng ta chỉ mỉm cười gượng gạo, nói: “Cái gì mà không có việc gì, đập vào sẽ rất đau!”

Hấn ngừng một lát, lại nói tiếp, vẫn là giọng nói bình thản lúc trước, “Không sao, ta chịu được”.

Ta đã gần khóc đến nơi, nhưng cố cắn răng nhịn xuống, trong lòng thầm nghĩ: “Xem như người lợi hại, bản cô nương phục người rồi!” Ngoài miệng cười lớn, “Được, chúng ta đánh cược, ai thua phải mời người kia ăn cơm. Người nghĩ ta đập bao nhiêu lần nó mới chịu mở ra?”

Hấn ngẩng đầu nhìn ta, ta cố gắng làm mặt cười vui vẻ với hấn (lúc trước chỉ bằng điệu cười rức rờ này, ta đã lừa gạt được các sếp ở công ty, nhờ vậy mà được tuyển dụng, ai biết được ta cũng có ngày phải khóc thầm trong toilet), hấn ngây người trong chốc lát mới chậm rãi nói: “Ta nghĩ là, 20 lần đi” Xem ra hấn sợ ta căng thẳng, biết trước xiềng chân phải dùng hơn 10 lần, cho nên nói nhiều hơn một chút. Ha, bị lừa rồi, hấn chắc là không suy nghĩ mấy vấn đề này bao giờ. Người biết cá cược sẽ không đời nào nhằm lúc không biết đối phương đang muốn thua hay muốn thắng mà đánh cược!

Ta nhìn hấn cười đen hắc hắc, nói: “Ta cá là 100 lần! Để xem ta có thắng hay không!”

Rút lại ánh mắt, không hề nhìn đến hấn, ta xoay xoay cổ, vặn vẹo bả vai, hít sâu mấy hơi, lại nâng cao tảng đá, hô to một tiếng “100!” Thả xuống! Đương nhiên không mở. Ta lại nâng lên một lần nữa, hô tiếp một tiếng: “99!”

Ta không hề nghĩ đến thứ gì khác, suy nghĩ chỉ tập trung vào tảng đá trong tay, giống như trước kia đi thi TOEFL. Hô hấp cùng hành động phối hợp nhịp nhàng, quên đi hết thầy mọi thứ bên ngoài, ta quyết tâm phải đập vỡ nó trong vòng 100 lượt!

Khi ta hô “86!”, còng sắt dưới chân kêu “rắc” một tiếng rồi vỡ đôi, làm ta hơi hơi mất hứng. Lui lại vài bước, ta ném tảng đá ra xa, cả thân mình cũng suýt nữa ngã theo. Lúc này mới nhận ra hai cánh tay đã tê dại, nhưng vẫn cố khoa chân múa tay làm bộ hào khí ngất trời, sau đó mới nhìn đến hấn, cười nói: “Thật tiếc, ta còn chuẩn bị đập nó thêm lần nữa cơ. Người thắng rồi đó”.

Hấn đưa đôi mắt thâm đen nhìn ta, nếu có thể biểu hiện cảm xúc, ta nghĩ có lẽ hấn đang chán nản không thôi. Ta cười ha ha vài tiếng, “Không sao, thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, đề ta mời người ăn cơm!” Ta bước đến ven suối, một chân giẫm lên mặt đá tảng, đưa tay phải ra trước, lúc đó mới nhận ra bàn tay đang run lẩy bẩy, xem ra làm việc hơi quá sức rồi.

Hấn do dự một chút rồi mới giơ tay cầm lấy ta. Lúc này ta mới nhìn rõ, cả bàn tay không có ngón tay nào còn nguyên vẹn, tất cả móng tay đều bị người rút sạch, đầu ngón tay trắng bệch, ngón trỏ chỉ còn có hai đốt, xem ra là bị chặt đứt. Tim ta như bị người bóp chặt, thở cũng khó khăn. Tay hấn lạnh như băng, không khác gì người đã chết. Ta cả kinh, vội nắm chặt tay hấn, chậm rãi kéo hấn đứng lên. Tay phải hấn ra sức chống đỡ thân mình, sau đó nâng lên, ta cúi người giữ lấy tay phải hấn, hai tay cùng nhau dùng sức, kéo hấn lên bờ.

Hai ta tay trong tay, rất giống như “Cầm tay nhìn nhau mắt đắm lệ”. Hấn đứng trên một chân, cả người rung động, đừng nói bước đi, ngược lại lúc nào cũng muốn ngã xuống. Ta trầm ngâm một chút, ai, đành phải học Trư Bát Giới khiêng vợ mà đi thôi. Ta nghiêng người về phía hấn, hai tay lôi kéo hấn đặt

vai, lại vòng tay ôm chặt bên hông hắn, gồng mình đứng lên, đem hắn khiêng ở trên vai trái. Bỏ đi xiềng xích, hắn thật nhẹ a!

Ta nhỏ giọng nói với hắn, “Xin lỗi, thất lễ với ngươi”, rồi lại nhớ ra, các vị đại hiệp mỗi khi cứu được mỹ nhân vẫn thường nói như vậy. Chậm rãi xoay người, ta lần từng bước đi về bờ, tìm một tảng đá bằng phẳng rồi tìm cách đặt hắn xuống. Trong lúc hắn ngồi xuống, tầm mắt ta chạm tới một vùng da bị tróc ra thành mảng lớn, máu thịt hỗn độn, biết hắn phải chịu qua vô số chà đạp, nhưng chỉ có thể âm thầm thờ dài ái ngại cho hắn.

Hắn cúi đầu, hai tay buông xuống, tự chống đỡ hai bên người.

* Chú thích: câu này dựa trên hai điển tích:

Thứ nhất là Đông Quách tiên sinh và con sói.

Đông Quách tiên sinh là người thời xuân thu, nổi tiếng là hủ nho một sách. Một lần đi qua núi, hắn giữa đường gặp một con sói bị thợ săn đuổi theo cầu xin cứu mạng. Hắn đồng ý giúp đỡ, cho con sói vào trong bao sách sau lưng trốn nhờ. Đến lúc xong việc con sói quay lại định ăn thịt Đông Quách tiên sinh. Cuối cùng nhờ có người tiểu phu đi qua giúp đỡ mà thoát nạn.

Thứ hai là người nông phu và con rắn.

Có người nông dân đi ra đồng trong lúc tiết trời lạnh lẽo, khi đi qua ruộng nhìn thấy một con rắn đã bị đông cứng. Hắn sinh lòng từ bi, đem con rắn bỏ vào trong ngực áo. Nhờ được sưởi ấm, con rắn dần dần tỉnh lại, cắn người nông dân một nhát khiến hắn chết ngay tại chỗ.

Cả hai câu đều dùng để chỉ những người không phân biệt tốt xấu, từ bi không đúng chỗ, đối tốt với kẻ ác, cuối cùng chính mình bị hại.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bên dòng nước 3

Ta rời khỏi hắn, lôi kéo ba lô, mở khóa lấy ra một bộ quần áo thể thao, không biết đã cất trong đó từ bao giờ. Trở lại bên cạnh hắn, ta mở rộng áo, khoác lên vai hắn, lại giúp hắn vuốt khô mái tóc dài ướt sũng. Trong lúc ta làm, hắn chỉ cúi đầu không nhúc nhích. Ta chờ trong chốc lát mới cúi người nhẹ nhàng cầm lấy một bàn tay hắn nhét vào tay áo. Hắn có hơi chút chống cự, nhưng đối với ta đó là châu chấu đá xe. Ta nhanh chóng chinh phục cánh tay hắn, bắt nó bỏ vào trong áo. Tay kia thì dễ dàng hơn, hắn không gắng sức, ta từ từ kéo áo lên. Phải thế chứ, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tranh không được thì bỏ thôi. Vừa làm ta vừa nghĩ, cái này sao giống như chính mình đang chăm con vậy, vừa nghĩ đến đó, ta liền sốc toàn tập. Mình đang nghĩ ngợi lung tung gì vậy?! Tuy nhiên trên mặt vẫn không lộ ra điều gì, thần nhiên kéo vạt áo, lại ngồi xuống giúp hắn kéo khóa. Trong lúc vô tình tay ta chạm phải đồng vải rách kia, vừa ướt lại dính, khỏe miệng âm thầm cười trộm một chút.

Ta vốn định đi ra đằng xa coi quần, nhưng nghĩ đến chính mình đã xem hết người ta, lúc này đi làm nguy quần từ cũng không ổn cho lắm. Thôi, vì tự tôn của người, ta đành hi sinh vậy! Nghĩ vậy liền đứng ngay cạnh hắn mà mở khóa, cởi giày, cởi xuống chiếc quần bò đang mặc, chỉ chừa lại chiếc quần lót trắng, hai chân dài thẳng tắp hoàn toàn bại lộ dưới ánh nắng hoàng hôn, tự nhiên ta cũng cảm thấy mình cực kì vô sỉ. Ta hiểu được vì sao lúc ta muốn kéo hắn đứng lên, hắn vì sao lại chần chừ. Mà thôi, đã hỏng thì cho hỏng hắn, ta kéo ra chiếc quần thể thao bên trong rồi để sang một bên, sau đó mặc lại quần bò. Trước khi xỏ chân vào giày ta đột nhiên do dự, nghĩ nghĩ một chút rồi coi tắt. Thực sự là hơi lạnh.

Từ lúc ta bắt đầu đến giờ, hắn vẫn im lặng cúi đầu, không nói tiếng nào, hai tay chống lên tảng đá, giống như đang ngồi thiền vậy. Được đấy, định làm Liễu Hạ Huệ sao, không vấn đề, chúng ta coi như là huê nhau! Có nhìn hay không thì tùy người.

Ta lại đi đến trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, đi tắt cho hắn. Cũng như hai bàn tay, móng chân hắn cũng đều bị người ta rút sạch. Trước tiên ta cẩn thận, từng chút một lồng chiếc tất vào bàn chân bị thương kia, vô cùng nhẹ nhàng mà bọc vào, hắn vẫn không nói gì, chỉ có hô hấp nhất thời ngưng lại, ta nghĩ có lẽ hắn rất đau. Đi xong tất lại đến quần, chiếc quần vẫn còn lưu lại hơi ẩm trên người ta, thật tốt, này có thể giúp hắn đỡ lạnh. Sau một hồi mệt mỏi, cẩn thận từng li từng tí một, ta cũng kéo được quần đến tận gốc đùi, ta dừng lại, hắn cũng không nhúc nhích.

Hắn không thể đứng dậy, cho nên không mặc được hoàn chỉnh. Ta muốn giúp hắn nhưng cũng biết hắn càng lúc càng xấu hổ cùng bất an. Người thời cổ đại tư tưởng rất bảo thủ. Bỗng nhiên ta nổi hứng trêu đùa hắn, mỉm cười nhẹ nhàng hỏi: “Ngươi đã có thể thiếp chưa?” Người như hắn tất nhiên là thể thiếp thành đàn, chắc chắn không phải chỉ có một bà vợ. Hắn nghe vậy thì sững sốt, chăm chú nhìn ta một lúc, ta cũng nhìn lại hắn, một lát sau hắn nói: “Có, một thể hai thiếp...”

Hắn chưa kịp nói xong đã bị ta ngắt lời, “Vậy thì ngươi yên tâm, ta sẽ không gả cho ngươi đâu! Ngươi cũng đừng sợ hãi!” Nói xong ta vờn tay, kéo tấm khố rách trên người hắn, đứng dậy đưa tay ôm ngang hông hắn, nâng hắn dậy một chút, tay kia thì vô cùng cẩn thận kéo quần lên cho hắn. Toàn bộ quá trình cũng chỉ có vài giây, sau đó ta lại từ từ thả hắn xuống, vỗ vỗ tay nói: “Xong rồi! Ta nên mời ngươi ăn cơm”. Hắn ngẩng người, dờ mắt ngược nhìn ta, không nói thêm câu gì, haizz, để người chịu thiệt rồi.

Ta cười cười, quay đi, cảm thấy chính mình rất giống thổ phỉ, đã cướp của mà còn bịt miệng người ta. Cũng may hần là nam ta là nữ, nếu như đổi lại thì ta không phải chịu trách nhiệm sao?

Đột nhiên ta cảm thấy đói cực kì, bao lâu không ăn cơm rồi? Lôi ra một túi nilon đựng bánh mì, ta thử dài ngoai ngán: “Sao mình lại ngốc thế chứ! Sao lại mang có ba cái? Vì sao không mang nhiều hơn một chút! — Thật là ngu quá đi!”

Ta cầm bánh mì định đem cho hần, đột nhiên nhớ ra người nhện đói đã lâu không thể ăn nhiều. Nghĩ vậy ta liền mở túi, chia bánh mì thành hai nửa, đưa một phần cho hần, “Tính ta rất keo kiệt, đây là phần cơm ta mời”. Tay hần khẽ run, lúc tay hần chạm vào bánh, ta mới nhìn rõ nó còn trắng hơn cả miếng bánh kia.

Ta ngồi xuống một tảng đá gần đó, cắn một miếng hết phần nửa phần bánh mì, sau đó nhắm mắt, ngậm miệng, tí mĩ mà thưởng thức mỹ thực của thế giới kia. Không, cho tới bây giờ ta chưa bao giờ coi bánh mì là cao lương mỹ vị, đối với ta, cao lương mỹ vị phải là vịt nướng, thịt kho tàu, gà chiên bơ, lợn sữa nướng Nếu không thì cũng là thịt xào tương, cá kho...

“Người là, thần tiên từ trên trời giáng xuống sao?” Câu hỏi đột ngột kéo ta khỏi dòng suy tưởng, hần đang hỏi ta? Ta nhìn hần, thấy phần bánh trong tay hần vẫn chưa hề đụng đến liền nổi giận, sẵn giọng nói: “Người còn đợi gì mà không ăn? Ta đương nhiên không phải thần tiên, thần tiên liệu có tính cách khó ưa như vậy không? Đây cũng không phải linh đan diệu dược, chỉ là một cái bánh mì, người không ăn có phải là khinh thường ta không?” Hần vội vã đưa bánh mì bỏ vào mồm, trước khi ăn còn hỏi một câu: “Vậy rốt cuộc người từ chỗ nào đi tới?”

Ta không nhìn hần, chỉ cười thầm. Ta không muốn trả lời câu hỏi này, nhưng ngữ điệu của hần lại khiến cho người ta vô cùng cảm động cùng quan tâm, cuối cùng ta đành thử dài mà nói: “Vấn đề này đáp án luôn luôn tầm thường đến không chịu nổi. Đầu là — quê của ta ở xứ khác, tuy nhảm chán nhưng lại là đáp án đúng nhất! Cái này thật dễ khiến cho người ta buồn bực không thôi!” Ta đem miếng bánh còn lại nhét cả vào miệng, tâm trạng tạm thời có thể thỏa mãn đôi chút.

“Vậy người có gia đình không?” Ta nhăn mặt, hần vội cắn một miếng bánh. Nhưng hần ăn rất chậm, chỉ có thể cắn từng miếng từng miếng nhỏ, có lẽ bởi vì cái môi sưng vù.

Ta nhoen miệng cười: “Trả thù ta sao? Biết ta là từ trên trời rơi xuống, liệu có thể mang theo gia đình được sao?” Sau đó ta dừng lại, chờ đợi, biết hần còn chưa hỏi xong.

Hần ăn một lúc nữa lại hỏi tiếp, “Vậy quê hương của người ở đâu?”

Ta cười gian, “Có phải vì ta vừa trêu chọc người, nên mới đuôi tận giết tuyệt như thế không?”

Hần lại cúi đầu, haizz, người này nhất định là không chịu được người khác trêu đùa quá đáng. Người cổ đại phần lớn là không biết nói chuyện linh tinh.

Ta không đùa nữa, nói: “Thôi được, nể người là người đầu tiên ta gặp ở thế giới này, ta sẽ cho người biết một số việc. Sáng sớm hôm nay ta đang đứng ở tầng 16 của chung cư thì gặp phải động đất. Ta nhìn thấy một cột ánh sáng liền đi vào, đến lúc quay ra thì đã ở đây rồi. Cha mẹ ta, có lẽ đã bỏ mình trong trận động đất”. Ta ngừng lại một chút, rồi nói tiếp, nói rất nhanh, như muốn ngăn cho chính mình không bật khóc, “Mà phu quân của ta (coi như là phu quân đi, dù sao chúng ta cũng từng lên giường rồi mà)....” Ta nhìn sang hần, người nọ vẫn cúi đầu như trước, tay cầm bánh mì, thân mình hơi run một chút, quả nhiên đây là điều hần muốn nghe, ta mỉm cười nói: “Ngày hôm qua vừa mới bỏ ta, cho nên hần sống chết thế nào cũng không liên quan tới ta”.

Hần lập tức ngẩng đầu, vội vàng hỏi: “Hần vì sao lại bỏ người?” Ta cầm bánh mì đưa lên, hần cũng ngoan ngoãn đưa lên miệng, ta mỉm cười, “Ha ha, trẻ nhỏ dễ dạy”.

Ta ngừng một chút, thấy hần vẫn dõi theo ta, nhìn mặt mũi hần bầm dập đáng thương, nhưng ta vẫn không nhìn được mà tiếp tục trêu chọc hần. “Vì sao hần bỏ ta? Bởi vì ta bỏ hần trước nha (phải rồi, cứ để ta định đoạt đi), nhưng ta bỏ hần vì sợ hần bỏ ta, cho nên phải tiên hạ thủ vi cường, bởi vì hậu hạ thủ tao ương*. Nhưng ta cũng không biết sau khi ta đuổi hần, hần lại thực sự bỏ đi, ta vốn nghĩ nếu như ta bỏ hần, hần sẽ biết điều mà quán lấy ta, không bỏ rơi ta. Ta bỏ hần là giả, nhưng không ngờ hần cũng muốn như vậy. Sau khi chúng ta chia tay, ta muốn hần không rời đi cũng không được, đành phải từ hần, nhưng dù sao cũng chậm một bước, ta vẫn muốn chính mình mới là người bỏ hần, nhưng thực tế hần mới là kẻ thực sự bỏ ta. Thật là khổ a”.

(*Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước kẻ khác thì chiếm lợi thế.

Hậu hạ thủ tao ương: ra tay sau kẻ khác thì gặp họa.)

Hần vẫn gờ miếng bánh ở bên miệng, hơi hơi há mồm, không rõ là ghen hay là thờ dốt. Một lúc lâu sau, hần chậm rãi nói: “Người đang đùa ta phải không?” Ta lắc đầu, thực sự nghiêm túc.

Hần cẩn thận nói ra từng câu từng chữ: “Người khẳng định, hần bỏ người, không phải bởi vì người nói chuyện làm cho người ta nghe không hiểu?”

Cầm ta lập tức rơi xuống, lập tức đứng dậy, tức giận không thôi. Hần lại vội cúi đầu, cầm bánh mì bỏ vào miệng, người hơi hơi rung động. Ta ngồi xuống nhìn thẳng vào mặt hần, đầu hần lại cúi thấp hơn nữa. Thấy hần như vậy ta không nhìn được mà cười rộ lên, “Đúng là trò giỏi hơn thầy, người được đấy! Đầu óc cũng thông minh, miệng lưỡi cũng tốt lắm, cố lên! Người sắp bằng ta rồi!” Hần hơi lắc đầu, không nói ra lời. Lúc này ta có thể khẳng định hần thực sự còn trẻ, chắc cũng chỉ tầm tuổi ta mà thôi.

Ta cười cười, lại ngồi xuống, hần cũng ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói: “Không sao cả, ở đây, cho dù người, nói năng điên đảo lẫn lộn, cũng vẫn có người, lấy

người”.

Trong lòng ta đột nhiên có âm thanh cảnh báo, nói phải giữ vững lập trường của bản thân, quyết không thể dây dưa với một kẻ đã có vợ như hấn, không chỉ một mà là ba bà vợ. Ta không để ý, ngược lại chán nản mà nói: “Không dễ vậy đâu. Chỗ ta ở trước kia, mỗi người chỉ có một vợ hoặc một chồng. Không ai muốn chia xẻ tình yêu của mình cho kẻ khác. Ở chung không tốt có thể thoải mái mà chia tay – như lúc này ta đã nói, nhưng không nên chân bước lên mấy chiếc thuyền(bất cả hai tay), ăn trong bát lại nhìn đến trong nồi. Tốt nhất là hai người yêu nhau rồi cùng nhau kết hôn, bằng lòng về ở chung một nhà”.

Ta lại thờ dãi, “Con người sống trên đời, số người gặp được không một ngàn thì cũng tám trăm, thực sự trở thành bạn tốt cũng chỉ hơn chục người. Trong đó số người có thể yêu liệu được bao nhiêu? Mà người cũng yêu thương ta lại càng khó kiếm! Hữu duyên vô nhân, hữu nhân vô duyên*, trên đời mọi người đều là vậy. Có thể cùng người yêu thương bên cạnh làm bạn cả đời, thế gian này có mấy đôi được như vậy? Ai chẳng hi vọng hôn nhân hạnh phúc, nhưng ai cũng biết đây là có thể gặp mà không thể tìm! Ta không dám hi vọng xa vời, chỉ có một mong muốn duy nhất, nếu ta lập gia đình, phu quân của ta nhất định chỉ có một mình ta. Ta đã 22 tuổi, ở nơi này những nam tử cùng tuổi với ta có ai là chưa kết hôn đâu? Vậy nên tương lai của ta vô cùng mờ mịt”.

(Hữu duyên vô nhân, hữu nhân vô duyên: có duyên lại không được lấy nhau, lấy nhau rồi lại không có tình yêu)

Hấn im lặng, hồi lâu không nói thêm lời nào, chỉ mong hấn hiểu được ý ta.

Hấn rốt cục cũng ăn hết được miếng bánh, lại tiếp tục hỏi: “Người không xuất giá, vậy sau này định sống thế nào?” Thì ra hấn lo ta không kiếm sống được! “Đúng vậy, ta cũng vì thế mà buồn bực không thôi đây!”

Ta bắt đầu đi tới đi lui, vung tay múa chân, “Ta không phải thầy thuốc, không biết trồng trọt, không biết đánh đàn, không thể làm xiếc mà sống. Lại không có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, không thể làm cho người ta trả tiền để nhìn thấy mặt (cổ họng hấn hơi ngắc ngứ). Tuổi cũng lớn, không vào được thanh lâu (hấn lại ghen một chút). Không thể bán mình làm nô bộc, bởi vì ta hết ăn lại nằm, không thích làm việc, hơn nữa càng bị người khác ép buộc, ta lại càng muốn làm ngược lại (lần này hấn ghen thật). Không có võ nghệ, không thích nói dối, cho nên không thể lừa gạt người trên giang hồ. Thân là nữ tử, không thể vào triều làm quan. Thích chu du bốn biển, không muốn vào cung, đương nhiên người ta cũng không cho ta vào (hấn lại ghen lần nữa). Không muốn vào làm thiếp nhà giàu, không chịu được người tranh ta đoạt, không thích làm những việc khiến ta phiền lòng. Không hiểu kinh dịch bát quái, xem tướng đoán chữ, hội chùa chợ đêm không dựng nổi cái quầy hàng. Học hành thì qua loa đại khái, bình sinh yêu nhất là ăn với chơi, người nghĩ ta có thể làm gì đây?!” Ta đột nhiên nhìn về phía hấn, hấn lại vội cúi đầu, không nói chuyện.

“Nhưng mà!” Ta lại đổi giọng, thần thái cực kì nghiêm túc, lời nói ra đều ngời ngời đạo lý: “Cổ nhân nói: trời sinh ta tất sẽ dùng, ngàn vàng tan hết còn hồi lại được. Mọi sự đều định ở lẽ trời! Ta xuyên qua hai thế giới chắc chắn không phải là ngẫu nhiên. Bây giờ ta chưa biết nên làm gì, nhưng chỉ cần có thời gian, ta sẽ tìm ra được chỗ đứng cho bản thân!” Ta vung nắm tay, bùng bùng phấn chấn. Ta nói những lời này vốn là làm ra vẻ bề ngoài, nhưng nói xong chính mình cũng tin, cảm thấy cuộc sống thật là có ý nghĩa. Tâm tình vô cùng tốt, ta nắm chặt tay, vung lên không trung, miệng hô YES, YES mấy lần mới buông tay.

Nhưng vừa quay lại, ta thấy hấn ngậy ngốc nhìn ta chòng chọc, hình như bị dọa cho choáng váng, có lẽ hấn nghĩ ta bị thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cứu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bên dòng nước 4

Ta đi đến ngồi xuống trước mặt hấn., “Được rồi! Người mau nói cho ta biết, đây là triều đại nào, quốc gia nào đi!” Hấn định thần lại, chậm rãi nói cho ta đây là Thiên Thịnh vương triều. Ta hỏi hấn trước kia có những triều đại nào, hấn kể ra một lượt Xuân Thu Chiến Quốc cùng nước Tần, chỉ có điều nước Tần diệt vong sau đó không phải Hán mà là Sở. Ta hỏi hấn có nghe đến Lưu Bang hay không, hấn nói có nghe qua, Lưu Bang cùng Sở Cao Tổ Hạng Vũ đồng thời khởi binh diệt Tần, sau này tại Hồng Môn Yến, Hạng Vũ chém Lưu Bang, nhờ vậy mà có nước Sở.

(Hồng Môn Yến: bữa tiệc tại Hồng Môn)

Ta sốc cực kì, càng nghĩ càng thấy giận, trước kia mỗi lần ta đọc Hồng Môn Yến đều muốn một tay đem Hạng Vũ chẻ ra thành từng mảnh. Xem ra mỗi người trên thế gian chỉ cần lựa chọn khác nhau đều sẽ hình thành những thế giới khác nhau. Rất nhiều không gian song song tồn tại, không biết có khi nào giao cắt với nhau không. Tuy rằng triều đại không giống, nhưng bối cảnh cũng không khác lịch sử ta được học là bao, phần lớn là hoàng đế ngu ngốc, dẫn đến nông dân nổi dậy, cứ thế lặp đi lặp lại. Đạo Khổng Mạnh vẫn là gốc rễ của tư tưởng xã hội. Vương triều này đã trải qua trăm năm, lúc này cũng được coi là hưng thịnh. Tuy nhiên vùng biên cương vẫn có người Hồ làm loạn, phía nam cũng không hoàn toàn bình ổn. Ta nghĩ thầm, ta một thân một mình lạc đến thế giới này, chỉ hi vọng đừng gặp phải cảnh hỗn loạn là được.

Hấn nói nơi đây là phương bắc, bởi vì kinh thành lúc này thời tiết ẩm áp hơn nhiều. Ta hỏi hấn có phải đang muốn tới kinh thành? Hấn nói không đi, ta mới thờ phào nhẹ nhõm. Ta cũng không muốn bị lôi kéo vào cuộc tranh giành quyền lực của hoàng gia.

Ta cũng tò mò vì sao hấn lại bị bỏ tù, nhưng hấn đã không muốn nói ra thì thôi vậy, đừng làm hấn xúc động vẫn tốt hơn.

Đang lúc do dự, hấn lại hỏi ta: “Xin hỏi cô nương, tên họ là gì?” Ta hỏi lại hấn: “Vậy người giới thiệu trước đi”. Hấn chậm rãi nói: “Hãy gọi ta là Hữu Sinh đi”. Ta biết đây là một cái tên giả, có lẽ bởi hấn khi sắp chết lại được ta cứu mạng, ta cũng không cố gượng ép, cũng không khó chịu, liền nói với hấn: “Ta cũng không muốn dùng tên thật, như vậy chỉ làm ta nhớ đến gia đình”. Ta đứng lên, vờn vai nói: “Không gian mới, trời đất mới, ta cũng phải là con người mới! (sao giống như khẩu hiệu quảng cáo vậy), bắt đầu tìm một cái tên khác đi!” Người giả danh ta cũng giả danh, mọi người đều bằng nhau.

Ta lại bắt đầu đi qua đi lại, lăm bầm lâu bâu: “Nên là Vô Danh trong vô danh hóa* cùng vô danh tiểu tốt, hay Mạc Danh trong mạc danh kì diệu*? Là Hồ Man trong hồ giáo man triển*, hay là Hồ Ngôn trong hồ ngôn loạn ngữ* đây? Là Cam Cường trong ngoại cường trung can, hay là”

*Chú thích:

Vô danh hóa: tức giận vô cớ

Mạc danh: không hiểu

Mạc danh kì diệu: không sao hiểu được, ừ ừ cạc cạc

Hồ man: dân tộc Hồ man di mọi rợ

Hồ giáo man triển: càn quấy, nhiễu loạn

Hồ ngôn: nói năng lộn xộn

Hồ ngôn loạn ngữ: ăn nói xằng bậy

Cam: ngọt, cường: mạnh

Ngoại cường trung can: miệng cộc gan thò, ngoài mạnh trong yếu, nhát gan mà còn làm bộ.

Trong lúc ta đang nghĩ ngợi, hấn đột nhiên lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của ta, “Cô nương vì sao lại, chọn một cái tên của nam tử?” Ta đáp: “Bởi vì ta phải cải trang nam tử a. Trên đời này, nếu không phải là nam tử, làm sao có thể ngao du bốn bể khắp nơi?”

Hấn chăm chú nhìn ta, hỏi lại: “Người vì sao muốn, công khai, đi lại khắp nơi?” Hừ, sửa cái tên thôi mà, có gì mà không hợp chứ?

Ta xua tay ngắt lời hấn, “Phí công ta nói với người này giờ! Ta phải tìm kiếm vị trí của ta ở đây, tất nhiên việc gì cũng phải làm, thiên hạ nơi nơi đều đi qua, trông thấy đủ kiểu đủ loại người, xem đủ phong cảnh khắp nơi khắp chốn. Là nữ nhân thì sao có thể làm vậy, đi trên đường không cẩn thận còn bị giật tiền cướp sắc a”.

Hấn hơi ghen một chút, nói: “Nhưng người, chính là một nữ nhi, sao có thể làm một nam tử?”

Ta gãi hai tay: “Đừng nói như thế không lập gia đình thì không thể sống được vậy, ta không tin ngoài bán mình ta không còn cách nào khác để kiếm sống”.

Hấn nói: “Sao người lại nói, lấy chồng chính là, bán mình?” Giọng nói kia vẫn đều đều bình thản, chỉ có điều đã mang theo một tia xao động rất nhỏ, thoáng qua như có như không.

Ta không để ý, tiếp tục nói: “Lập gia đình rồi ta còn có thể làm những việc đã nói sao, đương nhiên là không rồi!” Hấn lặng im, không nói tiếng nào.

Ta lại nói tiếp: “Tự do là điều kiện đầu tiên phải có. Không có tự do, ta làm sao có thể tìm ra vị trí của mình đâu” Ta vừa nói xong, trong đầu liền lóe lên ý tưởng, vỗ tay một cái, ta nói to: “Tên ta Nhâm Ngã Du!” (nghĩa là mặc ta đi)

Hấn ho sặc sụa, hai vai run lên, ta nhẹ nhàng vỗ lưng hấn, lại sợ hấn bị đau. Ta lại nói tiếp: “Có vẻ hơi tùy tiện thì phải, hàm súc một chút thì tốt hơn. Uhm, người xưa có một câu thơ: hành đáo thủy tận xứ, tọa khán vân khởi thì*. Nghĩa là thuận theo thời thế mà sống, rộng rãi mà lạc quan. Ta hiện giờ coi như cùng cùng đường mạt lộ*, vậy gọi Nhâm Vân Khởi đi!”

*Chú thích:

Hành đáo thủy tận xứ, tọa khán vân khởi thì: đi đến nơi tận cùng trời đất, ngồi xem mây bay lượn.

Cùng đường mạt lộ: không còn đường nào khác để đi.

Hấn ngẩng đầu nhìn ta, hô hấp có chút khó khăn, trong đôi mắt sưng óng ánh lệ quang, xem ra ho khan quá độ. Hấn lăm bầm: “Nhâm Vân Khởi, tên rất hay, Vân Khởi, Vân Nhi”, ta vội xua tay: “Gọi ta Vân Khởi đi, nếu không người khác sẽ biết ta là nữ mất”.

“Nhưng người chính là”

“Dừng!” Ta ngắt lời hấn, nghiêm mặt chỉ tay vào hấn, khiến cho hấn im miệng.

Bình thường ta vốn để kiểu tóc ngắn sát da đầu, trên trán chỗ mép tóc còn muốn dựng cả lên. Rất nhiều lần khi ta vào toilet nữ, có cô gái nhìn thấy ta liền hét ầm lên, cho rằng ta muốn quấy rối. Cũng có lần ở trong cửa hàng, người bán gọi ta là ngài. Không phải ta không muốn để tóc kiểu nữ giới, chỉ là tóc ta mọc vô cùng dày, nếu để tóc dài sẽ phải buộc thành một búi tóc, bằng không sẽ xù tung ra như một cái bòm sư tử, mỗi khi gội đầu sẽ rất mệt mỏi. Nghe nói trước kia, khi ta chưa được 1 tuổi, cha ta không có việc gì làm, nhân cư vì bất thiện mới đem đầu ta ra cạo ít nhất 10 lần, các người nói xem, ông ta có phải bị thiếu... ta không dám nói. Cuối cùng thì sao, ta ngày nào cũng chỉ muốn cạo sạch đầu, nhưng lại sợ bị công ty đuổi việc, vậy nên đành phải cạo rậm mà để kiểu đầu đàn ông này vậy. Nhìn tóc hần mới thấy, so với ta còn dài hơn gấp nhiều lần.

Ta nói: “Kiểu tóc như vậy chỉ có thể cài trang nam nhi thôi. Chúng ta nên làm gì bây giờ nhỉ? Trời đã tối, có nên nhóm lửa không?”

Hần cũng giật mình nhận ra, đưa mắt nhìn quanh bốn phía rồi nói: “Không, chúng ta ban ngày không thể đi, chỉ có thể đi ban đêm, giờ này cũng nên khởi hành thôi”.

Ok, ta nhanh chóng nhặt nhạnh các cành cây, hỏi hần: “Đi nơi nào?” Hần không chút do dự trả lời: “Hướng nam”. Ta nhìn hần một lần nữa, khoác trên người bộ quần áo sẫm màu của ta, trông hần lại càng gầy trơ xương. Người nọ dường như cũng biết ta đang nghĩ gì, chỉ thản nhiên nói: “Ta đi được”.

Ta nghĩ chúng ta ở đây cả ngày cũng không có người tìm tới, thật sự là may mắn. Có lẽ bọn họ đang vội vàng chém hết với những tù nhân khác. Nhưng sau khi động đất xảy ra cần phải nhanh chóng rời đi. Cũng không được tùy tiện uống nước, vì nhờ đầu còn có bệnh dịch. Nhưng biết lấy gì ăn bây giờ? Ta thở than nhẹ.

Đưa tay kéo ba lô, ta lôi ra túi sô cô la viên. Ta không thường ăn đồ ngọt, chỉ là yêu thích sô cô la, nhưng nếu mua cũng chỉ là loại ít đường. Vừa đúng lúc, người bị mất máu không nên ăn thực phẩm nhiều đường. Trong sô cô la lại có rất nhiều chất sắt, có thể bổ máu.

Ta trở lại trước mặt hần, đưa cho hần ba viên sô cô la, lại ra lệnh cho hần “Ăn ngay cho ta”. Hần cũng ngoan ngoãn bỏ một viên vào miệng, vâng lời thế là tốt. Ta cũng tự lấy cho mình một viên, rồi đem gói kẹo bọc lại, bỏ vào trong ba lô. Ta đưa bình nước, hần cũng chỉ lắc nhẹ đầu, có lẽ vừa ngồi trong nước cả một ngày, nên hần cũng không cảm thấy khát.

Ta đi đến bờ suối, mức đầy bình rồi đem bỏ vào ba lô, trong lòng thầm nghĩ, hai người chúng ta làm thế nào để cưỡi được một con ngựa. Một chân hần đã bị phé, không thể cưỡi một mình, nhưng cũng không thể giống như lần trước, để hần nằm vắt ngang trên lưng ngựa, như vậy thật sự là khổ sở.

Trong lúc bận rộn kéo khóa ba lô, ta bất chợt nảy ra một ý, cúi đầu nhìn lại móc đeo cùng quai xách. Chiếc balô này là loại đặc chế, trước đây vì hay đi dã ngoại nên mới mua về. Quai đeo ở hai vai đều có đệm xốp dày, hơn nữa dây cũng rất dài, chính là thiết kế dành cho những người thân cao 2m, thể trọng gần 200 cân cũng có thể đeo vừa. Ngoài ra còn có một đồng dây nhẹ lẳng nhằng, ví dụ như mấy sợi dây chằng ngang trước ngực, lại ở thắt lưng cũng có, từ từ đã. Ha! Ta đã biết!

Lại chạy đến trước mặt hần, ta nói: “Ta biết làm sao để người ngồi trên ngựa được rồi, chính là dùng chiếc balô này!” Hần đang muốn bỏ viên sô cô la cuối cùng vào miệng, nghe ta nói vậy thì dừng lại. “Cái này, làm sao có thể giấu ta được”, hần hơi do dự hỏi ta, sau đó nhìn thoáng qua viên sô cô la trong tay liền vứt đi, chắc hần đang nghĩ ta vì ăn thứ này nên mới ngốc nghếch như vậy.

Ta giờ tay định đánh hần, nhưng giữa đường lại dừng, chỉ nói một câu gọn lỏn: “Người coi ta là đồ hâm sao?!” Hần không trốn, ta cũng không dám đánh hần, người ta thương tích nặng nề như vậy, làm sao chịu được đánh mạnh, cuối cùng ta chỉ nhẹ nhàng chọc chọc ngón tay vào bờ vai hần, nói: “Ăn mau đi, chúng ta phải lên đường”.

Chạm qua một lần mới thấy quần áo trên người hần mỏng manh thế nào, chỉ có một bộ đồ thể thao mà thôi. Ta chán nản buông balô, cởi áo lông ra. Thực ra ta không có ý muốn cởi, nhưng không có cách nào khác, có người từng nói, lưng tâm là thứ rất tốt nhưng lúc nào cũng khiến người không thoải mái, điều này thật chính xác. Ta cởi áo khoác, tuy rằng rất lạnh, nhưng cũng có phần thoải mái.

Hần xua xua tay tỏ ý không cần. Nhưng ta một mực đem áo lông khoác lên người hần, vừa làm vừa nói: “Ta vừa rồi vác đá nhiều lần như vậy, cả người cũng nóng lên rồi. Lát nữa cưỡi ngựa cũng là vận động. Người coi như là móc treo quần áo cho ta, lúc nào thấy lạnh ta sẽ lấy lại”.

Hần cũng không nói nhiều, vẫn từ chối như trước. Ta trừng mắt, chộp lấy một tay hần nhét vào trong áo, tay hần thật là lạnh, vừa làm ta vừa lớn tiếng nói: “Người đã nghe câu thuận ta thì sống, chống ta thì chết chưa? Đây là câu nói của thê tử của Lưu Bang, cũng chính là câu ta muốn nói. Thứ ta đưa cho người, nhận thì tốt, không nhận cũng phải nhận, còn thứ ta muốn của người, người đưa cũng được mà không đưa cũng phải đưa. Mặt khác, ngày sau trước mặt mọi người, đừng có thoái thác như vậy, người biết thì cho người là có ý chí, muốn độc lập tự chủ, kẻ không biết lại cho là ta áp bức người, chẳng biết xấu hổ. Bá Vương cường thượng cung*, không trâu bắt chó đi cày. Như vậy sẽ làm tổn hại hình tượng của ta, người phải chú ý đấy!” Ta chẳng để ý mình đang nói gì, cứ thế nói luôn một tràng lộn xộn.

Trong lúc đó, hần không nói câu gì, chỉ im lặng nhìn ta, sừng sốt không thôi.

Ta khoác ba lô lên lưng hần, buộc kĩ quanh người hần, giúp hần chậm rãi đứng lên. Sau đó xoay người, đưa lưng về phía hần, ý bảo hần úp sấp lên lưng ta. Hần đương nhiên chân chừ, nhưng lại bị ta thúc giục, “Đừng để ta phải bắt buộc người!”. Hần thở một hơi thật dài, đành phải kè sát vào người ta.

Cẩn thận đứng lên, ta nói: “Người thật nhẹ a, lát nữa ngồi trên ngựa đừng để gió thổi bay mất đấy”. Hần hơi bật cười một chút.

Ta đi đến bên ngựa, cẩn thận giúp hần ngồi xuống. Quai đeo ba lô đều bị ta kéo dẫn ra đến mức tối đa, làm cho ba lô lập tức muốn rơi xuống, ta giữ lấy bó dây, nói: “Đừng để rơi”. Hần cũng hiểu được, vội vàng đè chặt đai lưng, ta cười xấu xa nói với hần: “Ta vừa muốn chọc ghẹo người đó”. Hần lúng túng, quay mặt đi không nhìn đến ta, thấy vậy ta càng cười rộ lên, càng lúc càng thấy giống như công tử ăn chơi đùa giỡn con gái nhà lành, mà ta chính là công tử ăn chơi, còn hần là con gái nhà lành.

Ta nhìn ngửa, xúc động mà nói với nó: “Chúng ta đúng là may mắn, đúng lúc gặp được ngươi, lại được ngươi cứu một mạng! Ngươi thật tốt quá! Không biết ngươi là thần mã hay thiên mã đây?”

Hắn bất ngờ cười rộ lên, lại thấy ta không hiểu thì nhẹ giọng nói: “Con ngựa này, vốn là ... ngựa của ta”. Nghe vậy ta kinh ngạc trợn mắt, khó trách hắn vừa giữ dây cương, con ngựa liền đứng im không nhúc nhích. Ta còn tưởng nó cảm kích ta nữa! Thì ra nguyên nhân là vậy!

Một lúc sau ta mới bình tĩnh lại, thản nhiên nói: “Ra vậy, xem ra ta phải nói lời cảm tạ ngươi mới phải”. “Cái này, thật sự không cần”, hắn vội nói.

Ta hỏi: “Ngựa này tên là gì?” Hắn dường như hơi thờ dãi một tiếng, nói: “Nó nếu nghe lời ngươi, vậy thì là ngựa của ngươi, ngươi tự mình đặt tên cho nó đi”. Ta lắc đầu nói: “Phải xem linh cảm của ta đã! Chúng ta lên ngựa đi!”

Ta giúp hắn xoay người đối mặt với con ngựa, hắn đặt tay lên yên, ta lại đi đến phía sau, hỏi hắn: “Chuẩn bị chưa?”. Hắn hơi gật đầu. Ta ôm lấy thắt lưng hắn, ra sức nâng lên, hắn chân phải đã đặt lên bàn đạp, nhưng chân kia lại trọng thương, dù cố thế nào cũng không nhấc lên được. Ta dù sao sức lực vẫn là yếu ớt, rốt cuộc không thể nâng hắn lên được, sau khi vật lộn một hồi cùng một số đồng tác khó coi, ta cũng thành công đưa hắn ngồi lên yên. Hắn kêu lên một tiếng, có vẻ rất đau đớn, nhưng sau đó im bật, hai tay nắm chắc yên ngựa, thân mình lại run lên kịch liệt.

Ta vốn xấu hổ đến mặt đỏ tía tai, tim đập thình thịch, tay cũng run run, nhưng nhìn hắn như vậy liền giữ chặt chân hắn, sợ hắn lại ngã xuống lần nữa (bản cô nương còn lâu mới chịu nhục thêm lần nữa nha), không có thời gian mà e thẹn. Ta biết hắn đau một phần là do cái chân bị thương, phần khác là những vết thương trên người. Vậy nên càng cảm thấy xấu hổ, không biết nên mở miệng thế nào. Trong lòng lại dấy lên nỗi lo lắng mơ hồ, dường đi xóc như vậy, hắn sao có thể chịu được.

Nhưng chỉ trong chốc lát hắn đã trở lại bình thường, bình thản nói: “Được rồi”

Ta biết nhiều lời cũng vô ích, đành vòng qua bên kia chiến mã, tháo cương, hai tay vịn yên cũng đu lên ngựa. Đã hiểu rõ quá trình, nên ta cũng không vội vàng, hơi bật người lên, co chân phải vát ngang qua yên, chậm rãi ngồi trước mặt hắn.

Ta với tay ra sau, sờ sờ trước ngực hắn, tìm được quai đeo bên phải, kéo nó về phía trước. Tiếp theo đem quai đeo bên trái kéo sang, khóa vào một chỗ. Ta nói với hắn: “Cúi người ra trước một chút”. Hai tay lôi kéo hai quai buộc chặt ở trước ngực. Hai dây đai ôm chặt cả hai người, hoàn hảo, không rộng quá cũng không chật quá, tiếp theo móc từng chốt khóa lại với nhau một cách thuận thực. Hai tay lại lần về bên hông hắn, kéo một sợi dây ra phía trước, gắn chặt ở trước bụng. Như vậy cả người hắn sẽ hoàn toàn dán vào lưng ta. Trong lúc đó, hai tay hắn chỉ cứng ngắc buông ở hai bên, không chạm đến người ta, nhưng mặt hắn lại kề sát vào gáy, hô hấp cũng dồn dập hơn lúc trước.

Ta biết hắn ngưng ngừng, ngay cả các cô gái hiện đại cũng có lúc tim đập chân run, nói chi đến cô nhân phong kiến. Nhưng hiện giờ quan trọng nhất là tìm đường sống sót, vậy nên không thể câu nệ tiểu tiết. Ta dứt khoát đem hai tay hắn ôm vào người, lại chọc ghẹo hắn: “Ôm thật chặt đấy, kéo ngay sau ta đi lấy chồng ngươi không còn cơ hội nữa đâu”.

Hắn bám chắc vào ta, thì thào nói ở bên tai: “Ngươi không phải đã nói, sẽ không bán mình làm vợ người sao”. Ta thờ dãi, “Ta không hề nói là vĩnh viễn. Lúc này nói lúc khác có thể sửa lại. Mua đi! Mua đi! Ta đang đợi người đến mua đây! (sách Luận Ngữ, Khổng Tử nói mã ngọc, bán đi, bán đi, ta đang đợi người tới mua), hắn bật cười ha hả, sau đó liền ho sặc sụa.

Ta cười nói: “Xem ra ngươi cũng là phần tử trí thức!” Hắn ngừng một lát rồi nói: “Ngươi lại nói làm ta nghe không hiểu”.

Không khí dần dần dễ chịu hơn hắn, không còn cứng nhắc như trước. Ta nghĩ nghĩ một lát, lại tháo khăn quàng xuống, đem cái chân đau của hắn buộc chặt vào đùi ta, bởi khi ngựa chạy có thể động đến vết thương.

Hắn rút chân khỏi bàn đạp, nhường chỗ cho ta dẫm vào. Chân hắn giờ đã buộc cùng một chỗ với bắp chân ta, nhưng một khi chạy nhanh, hắn sẽ không chịu được.

Ta chỉ có thể làm như vậy, mặc dù biết hắn sẽ chịu khổ, lại cũng muốn bảo hắn lúc nào chịu không nổi thì nói cho ta biết, nhưng ta cảm thấy làm như vậy ngược lại là coi khinh hắn. Cuối cùng chỉ thờ dãi một hơi, vỗ nhẹ lên tay hắn. Aiz, không nói gì vẫn là tốt hơn cả. Hắn như cảm thấy ta đang khích lệ, cũng ôm thắt lưng ta chặt hơn một chút.

Ta ngẩng đầu, nhìn những ngôi sao mới mọc, sáng lấp lánh cả bầu trời đêm, “Sao trời rạng rỡ xinh đẹp trên kia, cảm ơn ngài phù hộ cho chúng ta sống được đến bây giờ. Ngày sau xin tiếp tục giúp đỡ chúng ta. Giúp Hữu Sinh an toàn về đến nhà, giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, giúp ta thực hiện sứ mệnh ở nơi này”. Ta lại vuốt ve cổ tuần mã, cảm khái mà nói: “Bạn tốt, cảm ơn ngươi. Giờ đưa ta đi về hướng nam đi”.

Ta hơi giật dây cương, tuần mã hiểu được liền cất vó lên đường, một đường đi thẳng về phương nam. Ở sau lưng ta, hắn khẽ hít sâu một hơi, vòng tay ôm ta càng chặt, thân mình cũng run rẩy không thôi. Trong lòng ta cũng rất đau, lại càng lo cho hắn, nhưng biết sao được, ta chỉ có thể nhẹ nhàng mà ngâm khúc quân ca: “Về phía trước, về phía trước, về phía trước.....”

Hắn tựa đầu vào vai ta, cố gắng không bật ra tiếng rên rĩ.

Dưới ánh sao sáng, cây cối hai bên như tách ra nhường lối cho chúng ta, tựa như cảnh đẹp trong thơ cổ, mộng lung huyền ảo mà không phải là một đêm hiểm nguy rình rập, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng như đêm nay.

*Chú thích: Bá vương cường thượng cung

Câu chính xác là Bá vương ngành thượng cung “霸王强上弓”.

Bá vương: Sở bá vương Hạng Vũ

Ngành: cứng rắn, kiên quyết

Cung: cung tên

Thời cổ đại khi căng dây cung phải buộc dây ở một đầu, sau đó dùng chân kẹp lấy, dùng sức kéo cung khom xuống, làm vậy mới có thể buộc được hai đầu dây cung.

Mà theo truyền thuyết Sở bá vương Hạng Vũ vô cùng dũng mãnh, khi căng dây cung chỉ cần dùng hai tay là có thể uốn cong cánh cung, hoàn toàn dùng lực tay mà buộc được hai đầu dây, bởi vậy mới có câu nói “Bá vương ngành thượng cung”.

“Bá vương cường thượng cung” ý chỉ cường ép người khác làm việc gì đó.

Chữ “cường” ở đây cũng có nghĩa là cường bạo, nghĩa là ép người ta xxx

Bạn đang đọc truyện *Tam Cứu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hành trình 1

Vừa đi ta vừa khe khẽ ngẫm nga những giai điệu khác nhau, từ những bài đồng dao của trẻ con, đến nhạc trẻ thịnh hành, cứ như vậy liên tục không ngừng. Những bài hát này ta không thể nhớ được ca từ, chỉ lần lượt ngẫm nga giai điệu, chỉ hy vọng dòi đi sự chú ý của Hữu Sinh, giúp hắn phần nào quên đi đau đớn, giảm bớt nỗi thống khổ cho hắn.

Hữu Sinh cũng không kêu thành tiếng, có chết cũng muốn chịu đựng một mình, đầu cúi thấp, thỉnh thoảng lại rên lên nho nhỏ, nhưng như vậy lại càng khiến người khác khó chịu.

Vó ngựa lọc cọc gõ trên nền đất, chạy theo con đường mòn giữa rừng, ta không biết phương hướng, chỉ hy vọng ngựa quen đường cũ, có thể đưa chúng ta tới nơi yên ổn.

Có những lúc, Hữu Sinh lặng im không lên tiếng, có lẽ đã lâm vào hôn mê. Như vậy cũng tốt, tránh được con đau một lúc. Mồ hôi trên đầu hắn thấm xuyên qua hai lớp áo của ta, khiến vai ta có cảm giác lạnh lạnh. Ta bỗng nhiên cảm thấy, dường như ta tự nguyện chịu khổ cho hắn, như thể đó đã thành một phần nghĩa vụ, dù cho....

Ta nhất thời hoảng hốt, hắn đã thê thiếp thành đàn, ta căn bản không nên nghĩ đến hắn mới phải. Nghĩ đi nghĩ lại, ta cho rằng bản thân làm vậy chẳng qua chỉ là bản năng mẫu tử của phụ nữ mà thôi. Đây là lý do y tá thường kết hôn với bệnh nhân, nữ sinh viên có tình cảm với quân nhân tàn tật.

Nếu bị thương có thể làm cho ta nảy sinh cảm tình với hắn, vậy nếu như sau này có kẻ bị đánh cho gãy hết hai đùi, thoi thóp bò đến trước mặt ta, chẳng lẽ ta phải hiến thân cho hắn? Buồn cười!

Nhưng chính vì cái cách hắn nói ra vô cùng bình thản, cộng thêm ngữ khí ôn hòa cùng dáng vẻ kiên cường của hắn lại khiến ta cảm động, nhưng ta tin đây chỉ là ảnh hưởng ngoài ý muốn, sau khi ta đã trải qua ngày tận thế mà thôi. Không thể đem thứ cảm xúc đó với tình yêu gộp chung làm một được.

Trước đây ta đã từng đọc qua vô số tác phẩm nói về tình yêu nam nữ, đến giờ còn không hiểu tình bạn, tình thân cùng tình yêu khác nhau sao? Chăm chỉ học hành, rồi lên đại học cái gì cũng không biết, sau khi ra trường tiền lương cũng chẳng khác công nhân là mấy, còn phí hoài mất 4 năm tuổi trẻ.....

Đương lúc ta miên man suy nghĩ, tuần mã đã tới bên rìa đường lớn, hai bên là ruộng vườn bằng phẳng. Ta ngửa đầu, nhìn tới nhìn lui, rốt cục cũng tìm được chòm sao Bắc Đẩu, chính là chòm sao ở vị trí chính bắc của bầu trời, cũng là chỉ về phương bắc. Như vậy chúng ta chỉ cần đi ngược lại là ổn. Ta không khỏi thốt ra khen ngợi: “Ngựa yêu, người thật thông minh, ta biết chắc người là do thần linh phái xuống giúp ta (tuy là ngựa của hắn, nhưng nếu không có cơ duyên, làm sao lại ở đúng chỗ đúng lúc mà đợi ta, coi như là trời phái tới đi), vậy ta gọi người Lộ Lộ, bởi vì đường sá ở đây người còn rành hơn ta”.

Tuần mã dường như cũng cao hứng, xì xì mấy hơi, bỗng nhiên tung vó chạy đi, ta vội vàng khom lưng, hai chân đè chặt hông ngựa, toàn thân chuyển động hòa theo nhịp lên xuống của nó.

Hữu Sinh im lìm ghé vào người ta, trong lúc hôn mê cánh tay hắn vẫn ôm chặt lấy thắt lưng ta, đại khái người hắn dán sát vào ta, không hề động đậy. Trên cao hàng vạn ngôi sao lấp lánh soi sáng dọc đường, gió cũng quét qua mặt, luồn qua quần áo ta, mái tóc dài của Hữu Sinh cũng bay theo gió, giống như một đôi cánh đen nho nhỏ. Suy ngẫm một chút, ta đột nhiên cảm thấy cực kì sung sướng, cảm thấy bản thân không có gì không làm được, đánh đến

đầu thẳng đến đó, không gì cản nổi!

Thôn xóm hai bên chậm rãi lùi về phía sau, đầu đó vang lên tiếng chó sủa, ta cũng không dừng ngựa, tiếp tục chạy tới. Đêm càng lúc càng khuya, giờ có lẽ đã là nửa đêm. Ban ngày ta ngủ cũng đủ giấc, cho nên giờ cũng không đến nỗi chật vật. Mưa xuân tiết trời lạnh lẽo, nhưng không hiểu sao khi cưỡi trên ngựa, toàn thân ta lại toát mồ hôi. Ta đưa tay chạm vào bàn tay hần, vẫn lạnh băng như trước. Chẳng lẽ áo lông dê của ta cũng phải dâng lên cho hần sao?..... Thôi bỏ! Lương tâm gì chứ! Tha ta đi!

Cuối đường là một thành trấn tương đối lớn nhưng địa hình không hề bằng phẳng, dọc hai bên đường rừng cây cùng đồi núi trùng điệp. Mặc dù không chắn hết tầm nhìn ra thành thị phía trước, nhưng ta cũng không thể nhìn ra được cái gì ở đó. Ven đường mọc lên một tấm biển nhỏ, thì ra thành thị trước mắt tên Lăng Châu Thành. Aizz, mặc kệ, dù sao ta cũng không biết đường đi lối lại ở thế giới này. Nhưng đường lớn lại thẳng tắp đi về nơi đó, không còn cách nào khác, ta đành phải nói với Lộ Lộ: “Chúng ta không thể vào thành, chỉ có thể đi đường vòng mà thôi”. Ngựa dần dần chậm lại, cũng hiểu được ý người, đứng lại tri kỷ của ta.

Ta không muốn gặp chuyện bất trắc, sợ tới càng gần sẽ gặp phải người lạ. Cây cối trên đồi tuy không quá rậm rạp, nhưng cũng là một chỗ trốn an toàn. Ta nghĩ nếu ta là thổ phỉ, nhất định sẽ mai phục ở ven đường cái, cho nên ở nơi sơn thôn dân dã này, càng gần đường cái lại càng nguy hiểm. Cổ Long từng nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, loại lý luận này tuyệt đối không thể áp dụng được ở đây. Nếu như ta nghênh ngang đi trên con đường an toàn “cực kì nguy hiểm” này mà gặp cướp, bọn thổ phỉ nhất định sẽ nói ta là đồ ngu, mà ta không thể không đồng ý với bọn họ.

Coi như ta là đạo tặc, vào trong rừng đi.

Ta phóng ngựa vào một lối nhỏ tối đen như mực, trong đêm nay đây là lần thứ hai ta đi vào rừng cây, nhưng không hề có cái gọi là tình cảnh lãng mạn phong lưu, chỉ có hết hồn mà thôi. Ta để cho ngựa tự mình đi tới, chính mình cảnh giác cao độ, không phải để tìm đường, mà là lắng nghe mọi động tĩnh xung quanh.

Lá cây khô rơi xào xạc, thỉnh thoảng lại có tiếng động vật di chuyển, cộng thêm tiếng gió lướt qua như có như không. Không biết qua bao lâu, đột nhiên có người ho nhẹ một tiếng. Lại im bật. Ta âm thầm lay trời đó chỉ là ảo giác, nhưng linh tính mách bảo đó là sự thật. Tim ta nhảy loạn trong lồng ngực, giống như trống trận đập liên hồi, ngày xưa nếu nghe được câu này ta đều nói là vô lý, nhưng giờ mới biết câu cửa miệng dân gian không sai bao giờ, cái này giống như 1 cộng 1 bằng 2 vậy, không thể dùng cách khác để biểu đạt. Trần Cảnh Nhuận[1] nói 1 cộng 1 bằng 2 thật là cứng nhắc, vậy không biết bằng bao nhiêu mới tốt.

Hữu Sinh hơi động một chút, hắc, người không đợi lúc khác tỉnh lại được sao? Định luật Murphy[2] thực chuẩn – tình huống xấu nhất có xác suất xảy ra lớn nhất. Ta vội vươn tay về phía sau, vòng qua bả vai, ngón trỏ vô tình chạm vào môi hần, nhẹ nhàng đặt tại nơi đó. Sự đụng chạm này làm hần run lên một chút.

Ngựa đột nhiên hắt xì một tiếng, ta lập tức nhảy dựng lên, tim muốn vỡ ra mà chết (tim phổi ta bình thường vốn rất khỏe mạnh, nhưng suốt 24 giờ nay ta lúc nào cũng bồn loạn, cho nên tự chẩn đoán là bệnh tim tạm thời), xong rồi, chúng ta bị phát hiện. Quả nhiên chung quanh mới rồi cực kì yên tĩnh, giờ loạt xoạt tiếng chân người giẫm trên lá, chậm rãi đi tới. Ta buông tay, được rồi, không cần phải lo lắng, ngựa bằng hữu sẽ đem chúng ta đi ra an toàn.

Hiện giờ rất may là địch trong tối ta cũng trong tối. Tuy rằng bên ta chỉ một người một ngựa, không, hai người, không, là một kẻ không có võ công cùng một tên thương binh nặng, trên thực tế bằng không, nhưng đối phương cũng không biết. Tuần mã lại hắt hơi lần nữa, ngựa tốt a, người sợ bọn hần không tìm được chúng ta sao? uống công ta vừa rồi coi người là ân nhân cứu mạng, đợi đã, ta không nghe thấy tiếng ngựa đáp lại, tốt quá rồi, bọn người kia toàn là bộ binh, là binh chủng cấp thấp, chúng ta là kỵ binh, cao hơn họ một bậc. Chỉ cần chúng ta tăng tốc lao ra thì đám người kia sẽ không đuổi kịp. May mắn không đi đường lớn, nếu không có bị chặn lại cũng không đi được.

Cánh rừng phía trước dần trở nên thoáng đãng, tiếng bước chân cùng tiếng người nói chuyện dần chuyển ra trước mặt chúng ta. Thành bại chính là ở lúc này!

Tay hần bỗng nhiên chuyển đến trước ngực ta, “Làm gì vậy, muốn sàm sỡ ta sao?”

Hần lần tìm móc khóa, nhỏ giọng nói: “Để ta lại, người một mình chạy đi”.

Ta gạt tay hần, tức giận: “Người ngoài việc chăm chăm vu cho ta tội bất nhân bất nghĩa ra, còn biết làm gì khác không?” Ta còn trông mong ngài là chân nhân bất lộ tướng, vung tay một cái liền dẹp tan thổ phỉ a, giờ xem ra không thể trông cậy được nữa rồi.

Hần gần từng tiếng, giọng nói lần đầu tiên lộ ra ý tức giận: “Đừng có đùa nữa”.

Ta nghiêm túc trả lời hần: “Hữu Sinh, hứa với ta”.

Hần nói: “Cái gì? Người để ta xuống dưới a!”

Ta nói: “Chúng ta nếu ra khỏi được nơi này”

Hần nói: “Người nói đi, ta đáp ứng người”.

Ta tiếp tục nói: “Vậy người đổi tên thành Hữu Sinh đi” (Hữu Sinh: lại sống). Hần im bật, không thốt nên lời, đại khái là ngậy đại.

Ta cố nhịn cười, liếc nhìn tới trước, chú ý đến dáng người mong manh sau tán lá cây. Vườn một tay cởi bỏ chiếc khăn buộc chặt đuôi ta với hần, ta nói nhỏ: “Ôm chặt, đừng sợ!” Sau đó ra sức thúc mạnh vào bụng ngựa, đồng thời hít một hơi thật dài, gồng mình găm lên một thứ âm thanh cực kì quái dị,

âm thanh chín tầng mây, thanh vang cùng trời đất, tựa như Trương Phi ra trận, dạt xoa xuất trận, ma quỷ đội mồ sống lại. Trong nháy mắt, đầu ngựa đã đến gần hai ba kẻ chặn lối, trong bóng đêm ánh đao lấp loáng, ta hét lên dữ tợn: “Ma quỷ triệu hồn, để mạng lại!” Khăn quàng trong tay vung lên, quát qua mặt bọn họ. Một kẻ trong đó a lên một tiếng, ngã vật ra đất, tên còn lại quay đầu bỏ chạy, chỉ còn một kẻ nữa ta không nhìn thấy mặt. Tuấn mã bắt ngờ tung vó phóng vút qua đầu hắn, trong nháy mắt đem chúng ta bình an thoát khỏi bọn thổ phi.

Hai ta chạy khỏi rừng, để lại sau lưng đám người đang hò hét. Ta quay đầu lại, thành trấn đã ở phía sau, trước mặt tuy không có đường, lại thêm gò đồng ngồn ngàng nhưng tầm nhìn coi như cũng trống trải.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, nhìn lên sao trời, lại thờ dài: “Cảm tạ các vị giúp đỡ, nhưng lần sau có thể đừng cho ta tái ngộ đại đao không?” Ta lại vỗ vỗ cổ ngựa, vui mừng khen ngợi: “Ngựa tốt ngựa tốt, so với ta còn thông minh hơn. Biết đánh tiếng đúng lúc, dự định xuất hiện, hảo kế sách!” Lại vỗ nhẹ bàn tay Hữu Sinh, ta nói: “Vừa rồi ta kêu ra âm thanh kì dị, về sau đừng nói cho người khác, đôi lại người không cần cái danh nữa”.

*Chú thích:

[1] Trần Cảnh Nhuận (1933-1996), dân tộc Hán, người Phúc Kiến, là nhà toán học nổi tiếng Trung Quốc. Năm 1966, ông cho ra đời định lý Trần thị (họ Trần), năm 1978 được trao giải thưởng khoa học tự nhiên Trung Quốc. Tháng 10 cùng năm, đài thiên văn Từ Kim Sơn lấy tên ông đặt cho một hành tinh, gọi là ngôi sao Trần Cảnh Nhuận.

[2] Định luật Murphy: còn gọi là “Định luật đầu độc” do một người Mỹ tên là Edward Aloysius Murphy, Jr nêu ra, dựa trên “nền tảng của sự ngẫu nhiên”. Định luật này chỉ có một câu ngắn gọn:

“Nếu có hai hay nhiều cách để làm một việc, mà một trong các tình huống có thể đi đến thảm họa thì sự việc thường xảy ra theo chiều hướng đó”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hành trình 2

Hữu Sinh khẽ nâng tay phải, nhẹ nhàng bắt lấy tay ta, lúc này ta mới nhận ra, tay hắn run không kiềm chế được, cả người hắn cũng theo đó mà rung lên, cơ hồ không thể nắm lấy. Bàn tay trái nắm chặt quần áo ta, giống như dốc toàn lực để níu lấy ta, chỉ là không thể nói nên lời. Aizz, ta rút khăn quàng cổ, vết thương ở chân hắn lúc ẩn lúc hiện, nhất định là đau đớn cực độ.

Ta cho ngựa chạy chậm lại, hơi xoay người, lại đem buộc cái chân bị thương của hắn vào cùng với đuôi ta. Vừa chạm tay vào chân hắn, ta liền cảm thấy ươn ướt, dưới ánh mặt trời lộ ra màu đen sẫm. Máu hắn đã thấm ướt qua lớp vải! Ta cả kinh, đứng là không nên cưỡi ngựa như vậy, chẳng khác nào đang tra tấn hắn.

Mặt hắn đặt sát sau vai ta, chỗ tiếp xúc đã dần ướt nhẹp, do hắn đổ quá nhiều mồ hôi, cơ thể cũng mất nhiều máu, cần phải dùng chân uống nước nghỉ ngơi. Ta quyết định, đến thành trấn phía trước phải vào thôi, thử thời vận còn hơn để hắn chết gục dọc đường.

Nghĩ đến hắn sắp chết, trong lòng ta mềm nhũn.

Trước giờ ta không thể chịu được việc nhìn một sinh linh yếu ớt chết đi trước mặt mình, cảm giác giống như bản thân ta cũng sắp không xong. Khi còn nhỏ, mỗi khi nhìn thấy những chú mèo hay chó con bị vứt dọc đường, ta đều đem chúng về nhà, nuôi cho lớn lên một chút rồi mới để cha mẹ ta nhìn thấy. Bọn họ cực kì phần nộ, đều nói muốn đưa đến trại thú hoang, ta chỉ nói đừng để cho ta biết là được, dù sao cũng là họ làm. Kết quả bọn họ đều không nỡ đuổi chúng đi, cũng giống như ta vậy.

A, ta đang so sánh với chó mèo sao?

Ta quay lại cầm tay hắn, nhẹ nhàng nói: “Đừng khó chịu, ta không nên trêu ngươi. Nhưng lần sau đừng nói lời vô dụng như vậy, mà tốt nhất là đừng có lần sau. Nhớ kỹ, chúng ta là hai con châu chấu trên một cánh, phải cùng tiến cùng lui, đừng để nội bộ lục đục, trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, như vậy chỉ càng ngày càng sa sút, hiểu chưa?”

Hắn dường như có ừ một tiếng, lại giống như nghẹn ngào, tiếng nói chỉ giữ nguyên trong lòng ngực không thể phát ra.

Ta lại vỗ vỗ cổ ngựa: “Lộ Lộ, chúng ta tìm chỗ thành trấn mà đi thôi”. Nó ừ một tiếng, lại phóng đi tiếp. Trong chốc lát, thân thể hắn lại mềm đi, ta biết hắn lại hôn mê, thật sự ta rất lo cho hắn. Giữa một nơi hoang vu không một bóng người, ta không dám dừng lại nghỉ ngơi, vạn nhất bị kẻ xấu phát hiện, chúng ta ngay cả lên ngựa cũng không kịp. Nhưng cứ tiếp tục như vậy, ngay cả mạng hắn cũng khó lòng giữ được, chỉ sợ sẽ chết trên lưng ta!

Ta đột nhiên thấy khổ sở, thật là không còn cách nào khác. Ta mới quen biết hắn một ngày, không, đến rạng sáng 6 giờ mới được một ngày, lại mạo

hiếm hết lần này đến lần khác, lo âu phiền não, không lúc nào yên ổn. Nhưng nếu được chọn giữa việc gặp hay không gặp hắn, kì lạ là, ta vẫn mong tay hắn hướng đến ta.

Có người nói, gánh nặng trên lưng thực ra là chỗ dựa vững chắc. Lúc này ta mới thực sự hiểu được câu nói đó. Giờ khắc này, hắn hôn mê ở trên lưng ta, nhưng ta lại cảm kích vì có hắn làm bạn ở nơi xa lạ này. Hắn đau đớn cùng bất lực lại khiến ta càng mạnh mẽ. Nếu hắn đi, ta sẽ vô cùng mất mát a.

Chậm đã, người đang cười trên nỗi đau khổ của người khác sao? Không sai! Cho nên bề ngoài là ta đỡ hắn, nhưng thực tế hình như là hắn chống đỡ cho ta! Đúng là ta nợ hắn quá nhiều. Không biết nếu ta nói đạo lý này cho hắn nghe, liệu hắn có nổi giận, cho rằng ta đang đùa cợt hắn không?

Con người sống trên đời, tri kỷ khó tìm, đi qua hai thế giới lại càng khó gặp đôi. Hay là cùng một xác suất? Bởi vì người càng gặp được nhiều người hơn? Không, bối cảnh khác nhau, trình độ giáo dục khác nhau, nói càng khó hơn mới đúng. Khó trách những người tha hương còn phải trở về tìm đối tượng, ở nước ngoài lại càng khó tìm được bằng hữu, ta cùng bạn trai cũ vậy mà lại chia tay.

Mặc kệ, hiện tại hắn đã sắp chết, cho nên, nếu đã gặp được ta, có lẽ ở nơi này, ta sẽ không thể tách rời hắn được, như vậy không tốt sao?..... Ta đây sẽ không thể đỡ lưng cho Hữu Sinh, loại cảm giác hạnh phúc này

Ta giật mình, như thế nào là hạnh phúc? Đây là cái tình tiết quý quái gì vậy? Ta ngay cả diện mạo thật của hắn cũng chưa thấy, tên thật cũng chưa biết, sao có thể quyến luyến đến vậy? Nhất định là do ta mới đến nơi này, cho nên tâm tư mới rối loạn. Cái này khác nào tiểu cô nương bị trời yêu thương kẻ bất cóc, tội phạm trong tù có lòng với quản giáo đâu? Có lẽ bởi vì lẻ loi một mình, không có chỗ nào để dựa vào đi. Hắn không phải kẻ bất cóc, cũng chẳng phải tội phạm, nhưng ta có thể cảm thấy, khi ta ở cùng một chỗ với hắn, ta càng muốn coi hắn Ta đang nghĩ cái gì vậy?! Đều tại trăng sao làm hỏng đầu óc! Hắn đã sắp chết đến nơi, ta làm sao bây giờ đây

Ta mãi mê nghĩ ngợi không biết đã bao lâu, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng dáng thành thị ở đằng xa, thật tốt quá, lập tức ta vỗ vỗ ngựa, nói: “Chúng ta mau tới đó đi”. Nhưng nó không chịu đi nhanh, chỉ thong thả chậm bước đến đó, ta vội nói: “Người mệt mỏi, ta biết, chúng ta tới đó liền nghỉ ngơi”. Nó gật gật đầu.

Ta nhìn lại vết thương của hắn, sờ sờ bàn tay lạnh như băng kia, lại nói tiếp: “Cố nhịn một lúc nữa, đừng bỏ cuộc, chúng ta đã đi xa như vậy, người nên cố gắng. Đừng quên chính người nói muốn đi. Ta thực hối hận vì đã tin người, người như vậy làm ta sợ gần chết. Về sau người nói đi nhất định là giả, ta nói đi mới là thật” Không biết hắn có nghe thấy hay không?

Chúng ta đi một lúc đã tới bên rìa trấn nhỏ, ta không dám đi vào, lại nghĩ thời cổ đại ngoài thành thế nào cũng có miếu thờ, nơi này chắc cũng vậy đi? Thúc ngựa đi vòng quanh thị trấn, quả nhiên tìm thấy một cái miếu hoang rách nát, cửa mở rộng, bên trong tối đen như mực.

Thu hết dũng khí trong người, ta há miệng gọi to: “Có ai ở đây không? Chúng tôi muốn vào tá túc?” Không ai trả lời, ta thở phào nhẹ nhõm, hôm nay ở lại nơi này đi.

Vừa hạ xong quyết tâm, cả người ta như bị rút hết sức lực. Ta lập tức thẳng người, nghĩ thầm bây giờ chỉ cần cúi đầu là lần luôn xuống ngựa (thảo nào trong phim ảnh hay miêu tả như vậy, đúng là rất dễ rơi xuống nha), mà sau lưng còn đeo thêm một người nữa.

Ta nhẹ nhàng gọi: “Hữu Sinh, tỉnh tỉnh”. Hắn không trả lời. Ta sờ sờ mạch trên cổ hắn, vẫn còn đập. Xem ra ta chỉ còn cách cõng hắn xuống dưới.

Hai cánh tay ta đương mỗi nhừ, xương sống cùng thắt lưng đau như bị đánh, nhưng ta đành cắn răng, chống chân phải, một tay níu chặt dây cương, cùng với tay kia giữ chặt mõm yên thử đứng dậy, nhưng làm vậy lại khiến hắn trượt về phía sau, cuối cùng ta đành phải ngồi lại chỗ cũ.

Bốn phía xung quanh chỉ toàn màu đen u ám, những đốm sao sáng cũng mờ dần, đây là khoảng thời gian u ám trước khi mặt trời mọc. Ta ngồi trên yên ngựa, trông ta lúc này có lẽ là mỗi một không chịu nổi, có lẽ là không biết thế nào mới xuống được ngựa, ta bỗng nhiên thấy lòng mình âm ỉ, cúi đầu hồi lâu không nói.

Hữu Sinh nhẹ nhàng động dậy, hành động đột ngột của hắn lại khiến ta thêm lo lắng. Loại lo lắng này khiến ta không khỏi mỉm cười, bưng tỉnh một lần nữa. Ta tự cười nhạo chính mình, rõ ràng không phải lưng hô, làm sao lại muốn xuống cũng không thể xuống?

Ta lại tháo chiếc khăn buộc ở chân, không ngờ chiếc khăn này lại hữu dụng đến thế. Ta tách hai tay Hữu Sinh bị buộc trước bụng ra, thật chặt. Ta thở dài, nhẹ giọng nói với hắn: “Ta lại đắc tội với người rồi”.

Ta kéo tay trái hắn chuyển lên vai trái, lại dùng sức buộc chặt cùng tay phải hắn bằng chiếc khăn kia. Chiếc khăn buộc chặt tới nỗi cổ tay hắn cũng chuyển thành màu trắng bệch, ta cắn răng buộc nó lại thành một cái nút thông lưng, sau đó buông ra. Thật tiện, hai tay hắn bị trời đặt đúng ở trước ngực ta, đè chặt lên đó, việc này nếu ở hiện đại cũng có thể thành scandal ảnh nóng. Ta sợ hết hồn, chỉ mong hắn đừng chọn đúng lúc này để tỉnh lại.

Lại một lần nữa, ta nắm dây cương, chống yên, đứng lên, hắn vẫn trượt xuống như cũ, nhưng nút buộc trước ngực ta giữ hắn lại. Ta nâng đùi phải, đồng thời nhắc đùi phải hắn theo, chậm rãi dò dẫm trên nền đất bên dưới, rốt cuộc cũng xong, áp lực trong lòng nhờ vậy mà giảm đi một nửa. Cả thân hình hắn mềm nhũn, phủ lên lưng ta, đầu gối về phía sau. Dây cương vẫn nắm chặt trong tay, ta rút chân trái, đặt xuống đất, hoàn toàn trượt được gánh nặng.

Hơi khom lưng, ta đỡ hắn tiến về phía trước, hắn hơi rên lên một chút, đầu lại ngã xuống vai ta. Toàn thân ta toát mồ hôi lạnh, thừa dịp hắn không tỉnh, phải nhanh nhanh cõng trói cho hắn, hủy diệt dấu vết việc làm mất mặt lúc trước. Nhưng còn ngựa? Cũng không thể để bên ngoài. Ta một tay dắt ngựa, một tay đè lại nút buộc hai tay hắn, khom người đi đến cạnh cửa. Hai chân hắn kéo lê trên mặt đất, tạo thành từng tiếng sột sọt trên lá khô.

Ta chán chừ, không có chỗ buộc ngựa sao? May mắn trên cánh cửa có gắn một cái vòng đồng. Ta cố hết sức lôi hắn lên phía trước, đưa tay nâng đùi hắn lên, hắn lại rên lên lần nữa. Cổ họng ta đau rát vì hít thở quá mức, cả người cũng khô nóng, trong lòng cũng cực kì hoảng sợ. A, tự mình trong lòng

có quỷ mà. Thôi kệ, ta qua được ngưỡng cửa, một bước đi tới trước vòng gỗ cửa, nâng cánh tay run run đem dây cương xuyên qua vòng. Có thể là hôm qua nâng đá tảng quá độ, hoặc do ta một muốn chết đến nơi, hơn nữa đây là tay trái, cho nên mới run lẩy bẩy như vậy, làm thế nào cũng không buộc dây cương vào được, chỉ có thể xô xuyên qua, vừa mới buông tay lại rơi xuống, đành thở dài ngán ngẩm. Đột nhiên hấn lên tiếng, nhẹ nhàng nói bên tai ta: “Người thả tay ta ra, ta có thể giúp người”.

Ta run run, giật mình, đầu văng mắt hoa, thiếu chút nữa thì ngã đập mặt xuống đất. Nhưng ta bình tĩnh lại rất nhanh, ta đã sớm không trong sạch, không cần quan tâm.

Xốc lại tinh thần, ta nói: “Người lúc nào cũng chọn nhầm lúc mà tỉnh lại, sớm một chút hay muộn một chút có phải tốt hơn không?” Hấn thân nhiên cười nhẹ làm lòng ta hoảng hốt, chỉ nghe hấn nói: “Ta cảm thấy lúc này rất tốt”.

Ta tháo nút buộc, đem khăn quàng khoác lên vai trái, hấn vươn tay tới trước mặt ta, có hơi run run. Ta đưa dây cương qua, hấn nhận lấy, giúp ta buộc thành một khối.

Hai tay nâng chân hấn, ta đi vào trong miếu.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cứu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hành trình 3

Ta ngừng một lát, đưa mắt nhìn quanh, xác định tình cảnh của chính mình. Chỗ này là gian thờ của một ngôi miếu đồ nát, nền đất gồ ghề. Đi đến trước bàn thờ, ta nhẹ nhàng đặt hấn ngồi xuống, đầu tiên là đùi phải chạm đất, sau đó cả người dựa vào bàn thờ.

Ta loay hoay một lúc, nhanh chóng cởi dây buộc cùng khăn quàng, lại lấy diêm cùng mấy mẩu giấy rồi quay lại nói với hấn: “Người chờ một chút, ta tìm thứ gì đó nhóm lửa”. Hấn hơi gắt đầu, cũng có ậm ừ vài tiếng.

Ta hơi khom lưng, lần mò tìm kiếm một ít cành cây cùng mẩu gỗ rồi vun lại thành một đống trên mặt đất, thì thảo tự nói: “Chỉ được phép thành công, không cho phép thất bại”. Cuộn giấy lại bọc quanh cành cây khô, sau đó mở hộp diêm, lấy ra một que. Tay ta vậy mà lại run run, mãi không thể đánh diêm.

Hữu Sinh đột ngột lên tiếng, trong lời nói mang theo ý cười lộ liễu: “Người bây giờ, giống như, không có kiêu ngạo như lúc trước”.

Mặt ta lập tức nóng lên, cũng may đây là ban đêm, nếu không hấn nhất định sẽ thấy mặt ta đỏ như khối than hồng. Cũng phải thôi, làm sao ta có thể giải thích được, tâm trạng kinh hoàng cùng xấu hổ thế nào khi hấn đột nhiên tỉnh lại, nhận ra đôi tay đang buộc ở trước ngực ta đâu. Đến anh hùng cũng phải thoái chí a.

Ta cắn hận mà nói: “Dám trêu chọc ta, cẩn thận ta trị người”. Đây chẳng qua là uy hiếp vớ vẩn, từ lúc học nẫu giáo đến khi lớn lên, ta chỉ biết nói mỗi câu này, đúng là miệng cộp gan thô, vốn từ nghèo nàn, đầu óc lại ngu ngốc chậm chạp, nói ra chỉ kéo dài thời gian, ngẫm nghĩ câu từ để xỉ vả người, chỉ mong hấn không biết.

Hấn cười cười, chậm rãi nói: “Xem cũng xem qua, buộc cũng buộc qua” Xong, hấn biết hết rồi.

Ta không còn gì để nói, phát tay xin hàng: “Được rồi được rồi, ta sợ là được chứ gì”. Kỳ quái, hấn không thấy sắc mặt của ta, cũng không nhìn nhiều đến ta, nhưng ta cảm giác hấn biết ta đang suy nghĩ cái gì, cho dù là che giấu thật sâu trong tư tưởng, ha, định dọa người sao.

Hấn dựa vào bàn đá, lại run lên kịch liệt, tựa hồ lúc nào cũng có thể gục xuống, ngữ khí bình tĩnh lúc này giờ hoàn toàn tiêu biến. Ta hít một hơi, người này nhẫn nhịn cũng thật tốt, nói ra người khác không thấy được hấn đau.

Ta vội đứng dậy đỡ lấy hấn, xem ra hấn một bước cũng không thể đi được, nhưng lúc này ta không dám chọc ghẹo hấn như trước. Trong lúc ta do dự, hấn lại khe khẽ cười, “Người cũng có lúc này?”

Đúng rồi, sao có thể trái ngược như vậy?!

Ta vẫn còn thông minh, nghe hấn nói vậy đột nhiên bừng tỉnh. Aaaa! Ta bị sao vậy? Hấn đã có ba bà vợ a!

Ta cười lớn, lảng tránh nói: “Người chờ đi!”

Vòng tay ôm trọn thắt lưng hấn, ta xoay người đi đến bên đống lửa, lại thả hấn ngồi xuống. Xong xuôi ta phui tay, đi đến sau lưng hấn, tháo ba lô ra, lấy bình nước cùng một miếng bánh mì đưa cho hấn. Ta lại nhovn miệng cười, nhìn hấn nói: “Người trông lửa, ta đi tìm cành khô”. Hấn lại như cũ, không hề hể răng.

Ta nhặt lên một cành cây đang cháy dở, đi ra ngoài. Hừ, ta vẫn còn là ta!

Bên ngoài trời vẫn còn tối đen, ta cầm ngọn lửa soi kỹ xung quanh, cỏ hoang mọc thành bụi, còn có một cái giếng nhỏ, một gốc cây đổ xiêu vẹo. ta vội vàng đi tới xem xét, thật tốt quá, bên cạnh giếng có một cái thùng cũ, tuy thùng đôi chỗ nhưng vẫn dùng được. Lửa dần dần tắt, ta đợi một lát, chờ cho mất thích ứng với bóng đêm rồi mới thả thùng xuống giếng, lúc kéo lên cũng được nửa thùng nước. Đem thùng đặt xuống cạnh gốc cây, ta đi trở lại trước cửa, tháo dây cương dắt ngựa tới đó, để cho nó ăn cỏ uống nước. Trước khi đi lại vỗ về nó, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn người”.

Quờ quạng một lúc, ta kiếm được một ôm cành cây mang về phòng, thả dần từng cành vào trong lửa. Ta không dám để lửa quá lớn, nhờ đâu lại đốt sạch miếu thì khô. Sau đó đến ngồi bên cạnh hán, nói nhỏ: “Người có thể dựa vào ta!” Xem chúng ta ai sợ ai!

Hán không nói gì nhưng lại nghiêng người, nhẹ dựa vào người ta. Trong khi làm chỗ dựa cho hán, ta cũng thấy vui sướng cùng thỏa mãn. Đại khái là có người dựa vào ta khiến cho ta cảm thấy bản thân mạnh mẽ hơn hán.

Thấy hán vẫn cầm bình nước cùng bánh mì, ta biết hán chờ ta trở về, trong đầu âm thầm nghĩ: Cỗ hủ! Cầm lấy bình nước uống một ngụm, ta đưa lại cho hán nói: “Người phải uống từ từ, nhưng phải uống nhiều một chút”. Hán gật đầu, lại đưa bánh mì về, ta cũng không muốn nói nhiều, cầm lấy mở túi ra, bẻ một nửa đưa cho hán, hai chúng ta cứ im lặng mà ăn.

Hán uống mấy ngụm nước rồi trả lại bình, ta nói: “Uống thêm đi! Người mất máu nhiều, phải uống nước thật nhiều”. Hán rất biết nghe lời, uống thêm vài ngụm lớn mới trả lại cho ta. Dựa vào vai ta, hán nhẹ giọng nói: “Ta muốn nằm một chút”.

Ta chậm rãi tránh đi, dịu hán nằm xuống đất, đầu gối lên đùi ta.

Một lát sau, hán chậm rãi nói: “Người, đang sợ, gì đó sao?” Ha, vẫn còn nhớ lúc này ta thất thần sao, thật là tiếc, chuyện đó là quá khứ rồi.

Ta thần nhiên trả lời: “Đương nhiên là có! Ta chỉ sợ dính vào một kẻ thê thiếp đầy nhà. Nếu như bắt ta tranh giành tình cảm với một đồng nữ nhân, ta tha bỏ đi còn hơn, chi nghĩ thôi mà ta đã sợ run cả người”. Cái này không phải là giả, từ ngày xưa khi mới xem “Đền lồng đỏ treo cao”[1],ta đã nghĩ nó thật là kinh dị, càng về sau càng căm ghét.

Hán không nói chuyện, dường như đã ngủ. Một lúc lâu sau, hán thấp giọng nói nhỏ: “Ta thật sự, khâm phục người, Vân Khởi”. Ta hơi sững sốt, không ngờ hán đã nhớ được tên mới của ta, cái này thật là lạ a. Hán rõ ràng là người cổ đại, vậy mà không hề giận ta nói ra câu vừa rồi. Chỉ nghe hán nói tiếp: “Tuy tuổi còn trẻ, nhưng có thể can đảm như vậy, thế gian thật sự hiếm thấy, huống chi, người chỉ là một nữ tử”.

“Đừng nhắc chuyện ta là nữ tử nữa! Ta đang cố gắng quên đi việc đó đây. Người cũng tập quên dần đi, như vậy là giúp ta đó”.

Hán nhẹ nhàng mỉm cười. A? người này ngày càng thích cười, muốn bị mắng sao?!

Hán đột nhiên nói tiếp: “Có thể nói là, nữ trung hào kiệt”. (tinh anh trong đám nữ nhân)

Hào cái con khi, buồn nôn! Muốn nịnh bợ cũng không biết cách nói, để ta đến dạy cho người a.

Ta lắc đầu, nói: “Hào kiệt gì chứ, ta làm mọi chuyện chỉ để bảo vệ mình, chẳng qua là chó cùng rứt giậu, bắt đắc dĩ mới phải động não mà thôi. Ngay cả bây giờ ta vẫn còn đang sợ hãi. Biết đâu đến một lúc nào đó không thể làm gì được, ta sẽ chết vì sợ mất. Cái danh hào kiệt này ta không gánh nổi, bởi vì ta sợ đau. Chỉ cần hơi chút thống khổ, ta sẽ chịu không nổi, nội tâm không hề có cái gọi là nghị lực cùng kiên cường. Nhưng người thì khác, Hữu Sinh, thật ra người mới chính là anh hùng”. Ta thờ dãi, lại tiếp tục nói: “Người nhận hết tra khảo mà vẫn còn sống được, cái này cần rất nhiều nghị lực! Những lời người nói ra đúng mực, không kiêu ngạo không tự ti, cũng không nóng nảy hấp tấp, mặc dù trọng thương nhưng vẫn có thể nói năng bình thản nhẹ nhàng như xuân phong ấm áp, đó mới thực sự là kiệt cường. Ta phải khâm phục người mới đúng”. Dừng lại dừng lại! Ta nói nhiều vậy làm gì, tăng bốc nhau sao?

Đầu hán khẽ nhúc nhích, quay mặt đối diện ánh lửa, từ từ nhắm mắt, mà có mở cũng thể thôi, đằng nào cũng sưng không mở ra được. Ta theo bản năng đưa tay nhẹ nhàng gạt những lọn tóc vương trên trán hán, nhưng đến giữa đường lại dừng, bàn tay lại buông trở lại bên người, tốt hơn là đừng trêu chọc người ta, cũng đừng đụng tới chính mình.

Chỗ đầu hán gối lên ta lại hơi ươn ướt, lại đỏ mồn hôi sao? Ta nghiêng đầu nhìn phía sau lưng hán, chỉ thấy màu quần thâm đen, cũng không nhìn được rõ ràng. Haizz, hán không có thầy thuốc thì không xong.

“Chờ trời sáng, chúng ta sẽ vào trong trấn, tìm thầy thuốc băng bó cho người, dù sao cũng không thể để người cười ngựa như vậy được”.

Hán hơi lay động đầu, có lẽ muốn lắc”. Không! Không có ngân lượng cùng quần áo, cũng quá nguy hiểm”. Xem ra hán là kẻ mang thù oán. Ta cũng hơi run, làm sao lại dính vào vụ này, thật là xui xẻo. Nhưng lúc này nếu không có thầy thuốc chữa trị, mạng của hán cũng không xong. Ta chỉ chọn lúc vắng người để đi vào, nếu có kẻ thù lảng vảng quanh đây, chỉ cần ta không để cho hán quá nổi bật, mọi sự chú ý chỉ tập trung vào mình ta, như vậy có lẽ không sao. Thôi vậy, quyết thể đi, phó mặc cho ông trời xem sao”.

Hán dừng một chút, lại nhẹ giọng nói: “Chúng ta cứ thẳng hướng nam mà chạy, ta đi được”. Đáng giận, người chỉ biết nói vậy thôi sao?

Ta trả lời: “Đi cái gì?! Ta nói rồi, ta nói đi mới được đi. Người nói đi, nhất định sẽ toi mạng. Lúc trước người lừa ta, làm ta kinh sợ không thôi, trong đầu tẻ bào não cũng chết đi này trăm vạn, ngày sau già đi đầu óc ta lại lần thần thì làm sao? Người nói ‘đi’, thà đừng đi còn hơn”.

Hắn vừa mở miệng định nói, lập tức bị ta chặn ngang: “Nơi này cũng có Phật giáo chứ?”

Hắn hơi sững sốt, “Đúng vậy, có gì sao?”

Ta cười: “Thiên cơ không hề tiết lộ”.

Xem ra ở thời đại nào, không gian nào, tôn thờ thần thánh đều không thay đổi, hai thế giới bất đồng nhưng vẫn chung nhau một loại tôn giáo.

Hắn lại mở miệng, “Không thể vào trấn”

“Việc này đã định, không cần nhiều lời. Người từ nay nhớ kỹ cho ta, ta nói đi là đi, không đi cũng phải đi, nói không đi là không đi, muốn đi thì đừng trách ta. Người nói đi hay không đi cũng vô ích. Trời sáng liền vào trấn, người dám không đi, ta trời lại rồi vác người đi vào!” Xem ai ác độc hơn.

Hắn im lặng trong chốc lát rồi lại cười, chậm rãi nói: “Có trời lại, ta cũng không sợ ...”. Ta toát mồ hôi, hồng rồi, đúng là kỳ phùng địch thủ, không ngờ hắn lại biết từ huyết(điểm yếu) của ta. Mau chạy thôi, chuẩn là thượng sách, trốn đi. Ta vội đưa tay sờ trên người hắn, thò tay vào trong áo lông, lấy ra túi tiền rồi nói: “Ta cho người xem tiền dùng ở quê hương ta nha”. Hắn lại cười khê làm mặt ta cũng nóng lên theo. Người cười thật làm người ta không có cách nào chống cự.

Ta thả thêm nhiều nhánh cây giữ cho lửa lớn một chút, sau đó mở túi tiền. Thở dài một tiếng, giờ này ngày hôm qua ta cũng vừa bỏ ví tiền trong ba lô, haizz, mới một ngày mà đã đi xa vạn dặm.

Ta lấy ít tiền trong túi đưa hắn xem, cái gì là tiền giấy, tiền xu, vé xe, biên lai, các loại thẻ tín dụng linh tinh, giờ mở ra ta mới biết thì ra trong đó có đủ loại thượng vàng hạ cám. Hắn chốc lại hỏi cái này, lát lại hỏi cái kia, cực kỳ hứng thú. Mọi chuyện trước kia ta đều có thể kể cho hắn. Hai người chúng ta người một câu ta một câu, thấp giọng trò chuyện, giống như trước đây ta chơi đùa cùng lũ trẻ nhà hàng xóm.

Hắn cầm xem chứng minh thư của ta, nhìn chăm chú giống như đang xem ảnh tội phạm truy nã (ảnh chụp chứng minh thư cái nào cũng giống nhau, đều chẳng khác gì ảnh tội phạm bỏ trốn, nếu không như vậy sẽ không phải ảnh chứng minh thư. Nhưng cũng có người nói nhìn qua không giống tội phạm, giống người bị hại hơn. Ta vẫn cho là giống tội phạm hơn, ít nhất vẫn là người sống) Đột nhiên một tấm ảnh từ trong túi rơi ra, hắn ngáy người, nhìn nó không rời mắt.

Ta cầm lấy ảnh chụp, mặt mũi tối sầm. Trong ảnh là bạn trai cũ của ta đương tươi cười vui vẻ, bộ dạng hắn đúng là thư sinh điển hình, khuôn mặt trắng trẻo, đường nét trên mặt rõ ràng. Lúc này nhìn lại, khuôn mặt đó vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Ta không mang theo ảnh hai người chụp chung, bởi vì cảm thấy làm vậy rất khoe khoang, tấm ảnh này cũng không biết đã để đó bao lâu Trong đầu ta đột nhiên trống rỗng, chỉ còn một mảnh mờ mịt, trước kia làm bạn ba năm, lên đại học cũng một phút không rời, thường ngày hai người song song cùng bước trên đường, cùng nhau đi khắp nơi mua sắm, từng món quà trao cho nhau, rồi từng đêm triển miên vô tận Tất cả đều vô nghĩa sao? Một cái visa liền chặt đứt tất cả? Hắn không phải vì người khác mà chỉ vì một cái lí do ta không hề lường trước mà bỏ rơi ta, xem ra ta đối với hắn không hề có chút ý nghĩa nào. Hay có lẽ từ rất lâu rồi, hắn đã không còn ưa thích ta, tâm tư cũng chôn sâu dưới lớp băng dày, chỉ có mình ta không hề để ý hắn bất mãn, cho nên khi hắn dần dần rời đi, ta cũng không hề hay biết.

..... Cổ họng ta không biết từ lúc nào tự nhiên đau rát.

“Là chồng cũ của người sao?” Rất lâu hắn mới cất giọng hỏi. Ta gật đầu, đưa ảnh chụp cho hắn. Không dám nói lời nào, chỉ vì sợ bại lộ giọng nói của ta.

Hắn nhìn một hồi lâu, ta cũng không nói nhiều, chỉ đắm chiêu suy nghĩ.

“Thật sự là vì sao?” Hắn hỏi.

Người vẫn không từ bỏ sao, ta hiện giờ cả tâm lẫn thân đều lao lực quá độ, vì thế chỉ nói đơn giản: “Vì sao ư? Bởi vì hắn cảm thấy có thể tìm được người tốt hơn ta”.

“Không thể nào!” Hắn lập tức phản bác lại.

Ta thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói: “Sao lại không thể, cái này gọi là thay lòng đổi dạ. Nếu tâm hắn đặt trên người ta thì cái gì của ta cũng đều tốt, không tốt cũng thành tốt. Nếu hắn không còn tình cảm với ta, vậy thì mọi thứ đều là không tốt, thứ tốt cũng thành không tốt”.

Hắn yên lặng nhìn ta một lát rồi nói: “Ta đã hiểu!”

Ta lập tức phì cười, đoạt lại bức ảnh, vung tay ném luôn vào lửa. Nhìn bức ảnh từ từ bị ngọn lửa đốt sạch, tâm trạng ta vừa mới tốt lên một ít, giờ lại trầm xuống, không khỏi suy nghĩ: trên đời này thực không có gì đáng tin, hắn yêu lại càng không đáng tin, ta thì sao? Cũng không hợp nhau thì chia tay sao?

Hắn lại hỏi: “Người hận hắn không?”

Lòng ta rất đau, suy nghĩ nhớ lại lúc ta ngồi bên vệ đường khóc thảm thiết, trong lòng thầm hạ quyết định, sau này không bao giờ khóc nữa. Vươn thẳng người hít một hơi thật dài, ta nói: “Hắn nếu có thể thay lòng đổi dạ, vậy không phải lúc trước ta tìm nhầm người rồi sao! Ở chỗ ta mọi người vẫn thường hay nói – người thông minh thật sự mới có thể tìm được bạn bè tốt. Ta lựa chọn sai lầm, uổng phí thời gian cùng sức lực, giận hắn không bằng giận chính bản thân ta! Hơn nữa chẳng có ai lấy dây buộc ta vào với hắn. Hoàn toàn là tự làm tự chịu, uổng công ta 13 năm đi học. Nước vào đầy óc nên mới làm như vậy! Người biết thì nói ta nhất thời hồ đồ, kẻ không biết thì cho ta cực kỳ ngu xuẩn! Ta không có mặt mũi nào nhìn cha mẹ ta, không mặt mũi nào

gặp vật cung của ta, cũng thật có lỗi với bạn bè thân thiết, ta thật sự quá mệt mỏi. Ngày sau loại buồn bán lỗ nặng này ta cũng không bao giờ dám làm nữa!”

Một hồi lâu, hấn lại cảm lấy chứng minh thư của ta, nói: “Ai cũng đều có quá khứ Lần tới, ngươi nhất định sẽ gặp vụ đi buôn có lời”.

Hắc, trông hấn vậy mà cũng biết nói nhảm. Ta lắc đầu: “Ta sợ, bản thân không có mắt nhìn người, sau này ta không muốn đi buôn nữa, rửa tay gác kiếm, quy ẩn giang hồ”.

Hấn nhẹ giọng nói: “Người trong giang hồ, thân cũng không thuộc về mình”.

Ta quay nhìn về phía hấn nói: “Ngươi có thể tranh luận với ta, không ngờ a, một ngày mà tiến bộ nhiều ghê”.

Hấn mỉm cười, không thêm nói lại.

Ta yên lặng thu dọn đồ đạc, lấy lại chứng minh thư đem cất đi, cũng bỏ ví tiền vào saku trong ba lô. Vừa làm ta vừa hỏi hấn: “Ngươi có lạnh không? Đừng ngủ nữa, trời sắp sáng rồi”. Hấn thả tay đến trước ngực, cúi đầu nói: “Ngươi hát đi, ta thích nghe”.

Ta nhìn ra bên ngoài, thấy trời cũng không còn tối tăm như trước, lại quay đầu nói với hấn: “Vậy ta hát một bài hát cũ đi, đã từng nổi tiếng rất nhiều năm trước”.

Ta nhẹ nhàng cất giọng hát.

Khi còn trẻ chỉ yêu đuổi theo giấc mộng, một lòng mơ mộng bay về phía trước, đi khắp nơi trăm sông nghìn núi, đi mãi cho đến khi không thể quay về. Bỗng nhiên quay đầu tình đã xa, thân đã ở nơi chân trời mới hiểu được yêu hận tình thù, yêu nhất thương nhất là hận nhất. Nếu ngươi chưa từng tan nát cõi lòng, ngươi sẽ không hiểu được ta bị thương. Khi ta trong mắt có lệ, đừng hỏi ta là vì ai, khiến cho ta quên đi hết thấy. A, cho ta một ly vong tình thủy, để cho ta không còn rơi lệ, tất cả chân tình thật ý, cứ để cho gió cuốn mây trôi, chân tình một đi không thể quay lại! Cho ta một ly vong tình thủy, để cho ta cả đời không còn bị thương, cho dù chìm trong cơn say, cho dù cõi lòng tan nát, ta cũng không còn rơi lệ

Lời bài hát tựa như tâm trạng ta lúc này. Giọng ta càng lúc càng nhỏ, đôi mắt cũng càng lúc càng ướt đẫm, vậy mà hấn vẫn không nhúc nhích.

Bên ngoài, mặt trời đã mọc.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cú Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tiểu trấn 1

Trời đã sáng, ta cẩn thận diu hấn đứng lên, đỡ hấn đi ra ngoài, một tay hấn chống tường, nhờ thế ta đi cũng dễ hơn. Ta âm thầm quyết định, bất luận thế nào, ta cũng phải thay đổi một bộ dạng khác, sau đó thiết kế cùng chế tác ra bồn cầu. Không có một nhà vệ sinh sạch sẽ thì ta không thể chịu được.

Tuy rằng hai ngày nay ta không ăn uống tử tế, nhưng bởi vì hưng phấn quá độ nên cũng không có khó chịu cho lắm. Vốn định để đồ ăn lâu thêm vài ngày, nhưng bây giờ ta lại muốn ăn nhiều một chút, để đến lúc vào trấn nếu có xảy ra vấn đề ta cũng không phải hối hận.

Ta đưa hấn đến bên cạnh ngựa, hấn lại mở miệng, “Vẫn là”

“Dừng!” Ta giờ tay chặn lời hấn, “Ta không nói lần nữa đâu”. Hấn lại kéo tay ta xuống, “Nếu gặp chuyện không may”, “Cảm phiền ngươi hủy ta đi phải không”.

Ta mở ba lô, lấy ra cái bánh cuối cùng, bẻ một nửa ngồi ăn. Lại lấy ra lon nước tăng lực, ta giờ lên cho hấn xem lon nước, nói: “Đây là đồ uống tổng hợp các loại dinh dưỡng tinh hoa, nếu ngươi thông cảm cho ta trăm phương ngàn kế giữ cho ngươi sống sót, vậy thì uống hết cho ta”. Ta mở lon nước, đưa cho hấn.

Hấn lắc đầu, “Cùng nhau uống”.

Ta đáp lời: “Ngươi uống đi, ta còn phải thay quần áo”. Hấn lại mở miệng định nói, nhưng bị ta chặn lời, “Nghe ta đi”.

Hấn nghe lời, uống hết nước trong lon, đợi hấn xong, ta lại thả nó vào ba lô (lúc này cái gì cũng là bảo bối), tự mình ăn một ít sô cô la viên. Thu dọn xong mọi thứ, ta lại thả ba lô xuống đất. Trên báo nói có người mỗi ngày chỉ ăn sô cô la, sau ba tuần sút mất 19 cân. Ta cứ như vậy mà làm, một tuần là có thể giảm 19 cân, nếu biết rằng sẽ có ngày chỉ ăn bánh mì cùng sô cô la để sống, ở Bắc Kinh ta sẽ không ăn nhiều đồ ăn như vậy, rồi lại phải thường xuyên tập luyện giảm béo.

Ta kéo khóa chiếc áo lông trên người hắn, giúp hắn cởi ra rồi lại đưa cho hắn: “Cầm giúp ta”. Sau đó kéo chiếc áo trong qua đỉnh đầu, chiếc áo trong bằng lông dê lại bám vào mặt trong của chiếc áo bông, làm lộ ra áo ngực của ta. A!!! Cái này khác nào ở trước mặt người ta nữa thoát ý? Đứng là càng xóa càng đen, ta nhanh chóng cởi áo lông dê, xong lại tỉnh bơ như không có gì xảy ra, một tay lấy qua áo lông, tay kia đưa cho hắn chiếc áo lông, hắn tiếp nhận nhưng lại cúi đầu, không lên tiếng.

Ta khoác lên người chiếc áo lông, lại cầm áo lông dê, choàng qua đầu hắn. Hắn nghiêng đi, có vẻ muốn tránh, ta không thèm mắng hắn, chỉ đuổi tay, cố mặc vào cho hắn, một lúc sau cũng mặc chỉnh tề. Ta giúp hắn kéo phẳng những nếp nhăn, cũng lôi kéo mớ tóc trên đầu hắn ra, chiếc áo mặc trên người hơi ngắn, tay áo cũng vậy. Ta không thể đợi lâu, mau chóng đeo ba lô cho hắn, buộc một đám dây móc lằng nhằng vào cơ thể hắn, tư thế này sao giống như ta làm nha hoàn cho hắn?

Ta xoay xoay cổ, co duỗi hai vai, chuẩn bị lên đường. Ta nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Chúng ta vào trấn, bất kể có xảy ra sự vụ gì, ngươi, không được cười! Không được nói! Không được lộn xộn! Không được cãi lời ta! Nhớ đây!” Sau đó không đợi hắn tiếp lời, ta nâng hắn dậy, vịn vào yên ngựa, giúp hắn đặt chân lên bàn đạp rồi nắm sấp ở trên đó. Ta tháo dây cương, dắt ngựa đi về hướng trấn nhỏ.

Chúng ta cứ thẳng đường lớn mà đi, lúc này vẫn còn sớm, trên đường không có người đi lại, thật tốt, ta không phát hiện có người đuổi giết. Lặng lẽ hít một hơi dài, toàn bộ lông ngực ta đều trần ngáp không khí ban mai vẫn còn vương mùi bùn đất cùng hơi nước khiến ta cực kì phấn chấn. Hai người chúng ta đi vào trong trấn, thấy ngã tư đường vẫn còn vắng vẻ, nhưng bên vệ đường có một quán ăn đã mở, mùi nhà bếp đã bắt đầu lan tới. Ta nheo mắt nhìn kỹ, là một người già tầm trên dưới 50 đang đi đi lại lại trong quán, cũng tốt, thử vận may một lần xem sao. Ta quay đầu, hạ giọng nói với hắn: “Nhớ kỹ lời nói của ta!”

Ta không nhanh không chậm đi về phía quán nhỏ, ông chủ nhìn thấy ta, trên mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Ta mỉm cười một cách thân thiện, chấp tay vái chào kiểu nhà sư, mở miệng nói: “Lão trượng, xin chào ngài, ta là hòa thượng mới hoàn tục (tóc ta rất ngắn) đến từ phương bắc, ngã phạt từ bi, cầu mong ngài làm ăn phát đạt, mọi sự như ý. Tiểu đệ của ta chẳng may ngã bị thương, xin hỏi lão trượng, vị đại phu tốt nhất trấn này ở nơi nào?”

Hữu Sinh lại rên lên khe khẽ.

Chủ quán có vẻ hiểu ra gì đó, vội làm lễ đáp trả, “Tiểu hòa thượng ngài khách sáo rồi (ta nói là hoàn tục rồi, không nghe thấy sao), ngài chỉ cần đi tìm Lí lang trung (thầy lang), hắn ở cuối phố phía đông, là nhà có cửa son son màu đỏ, rất dễ tìm thấy”.

Ta lại cúi đầu: “Đa tạ lão trượng. Xin hỏi Lí lang trung phải chăng ham thích y lý, say mê học tập kiến thức mới?”

Chủ quán mỉm cười: “Đúng vậy, tiểu hòa thượng ngài thế nào lại biết được?”

Ta cười: “Nếu không làm sao thành được lang trung giỏi nhất trong trấn đây?”

Ông lão gật đầu: “Tiểu hòa thượng nhanh trí. Nhưng Lí lang trung này lấy tiền trị bệnh không hề rẻ, ngài tốt nhất là chuẩn bị nhiều ngân lượng một chút”. Ta mỉm cười cúi đầu: “Ngã phạt từ bi, tất cả đã có an bài”. Sau đó xoay người dẫn ngựa đi tiếp, phía sau ông lão vẫn nhìn theo chúng ta.

Hữu Sinh ở trên ngựa lại mở miệng muốn nói, lại bị ta chặn đứng: “Không cho phép nói”.

Cửa lớn son đỏ đã ở trước mắt, không đóng chỉ khép hờ, rất tốt. Ta tiến lên đập đập vào vòng đồng trên cửa, lúc sau có một người trung niên, tuổi tầm 40, đầu để trần, quần áo lộn xộn đi ra, vẻ mặt cau có, hình như đang khó chịu. Nhìn thấy ta, hắn lập tức sừng sốt.

Ta nghiêm túc cúi đầu: “Xin hỏi ngài có phải Lí lang trung đại danh nổi tiếng khắp vùng hay không?” Thấy hắn gật đầu, ta liền nói tiếp: “Ta là hòa thượng mới hoàn tục, đến từ Phật tự ở phương bắc, tên là Nhâm Vân Khôi, Vân Khôi tuy bất tài nhưng cũng từng theo sư phụ đi du lịch tứ phương. Lần này đến đây, ta có đem theo y thuật bí truyền của Phật gia, chính là kỹ thuật làm cho trái tim đã ngừng lại đập trở lại (còn gọi là CPR[1]). Một người hơi thờ đã tắt sắp sửa chết đến nơi, nếu được áp dụng thuật này có thể giữ được tính mệnh, thuật này vô cùng kì diệu, có thể cứu người chết thành người sống, làm cho trái tim hồi phục như cũ. Tuy là đạo học thô thiển, nhưng ở thời điểm nguy cấp cũng cứu được vô số tính mạng. Lí lang trung ngài chắc cũng hiểu được giá trị của nó?”

Hắn chăm chăm nhìn ta, ta cũng nghiêm túc nhìn hắn. Một lúc sau, hắn chậm rãi hỏi: “Quần áo của ngươi”

Ta đáp: “Đây là quần áo vận động đặc chế trong chùa (cũng may áo lông của ta là màu đen, thời cổ đại hòa thượng đều mặc y phục sẫm màu), chuyên môn dùng khi đi đường xa”.

Hắn hỏi: “Ngươi muốn đổi lại cái gì?”

Ta cúi đầu: “Chỉ xin Lí lang trung chữa trị cho tiểu đệ của ta, sau đó cấp cho hắn một bộ quần áo mới. Nếu có thể, xin ngài tặng chúng ta hai lượng bạc ròng”.

Hắn ngạc nhiên nói: “Ta làm nghề y đã bao năm nay, giờ mới thấy có người muốn ta chữa bệnh, xong lại còn phải cấp bạc cùng quần áo!”

Ta ngửa mặt cười lớn (nghe thật là ghê rợn). Hắn ngẩng người nhìn ta, lúc này ta mới dừng lại, thẳng thắn nói: “Lí lang trung có điều không biết, tại hạ từng đi qua vô số quốc gia, từng gặp qua vô số việc người đời chưa bao giờ thấy. Chỉ nghe ta nói một lần tương đương mười năm ròng đọc sách. Cơ hội gặp được ta không phải ai cũng có, ngàn vàng cũng không cầu được. Hôm nay ta vì tục gia tiểu đệ mới có cơ duyên gặp được Lí lang trung. Hồi tâm thuật này truyền lại, lúc nào rảnh rồi ngài cứ cẩn thận suy ngẫm, tất hiểu được cái tinh diệu bên trong, so sánh với nó những điều ngài học được thật là không đáng kể”.

Hắn nhìn ta hỏi: “Người năm nay bao nhiêu tuổi? Bản lĩnh đến đâu mà dám ăn nói ngông cuồng như vậy?”

Hừ, không cho người xem chút lợi hại người còn khinh ta không bản lĩnh. Ta mở khóa ba lô, lấy ra một quả chuối, thật to thật đẹp, lại lấy ra một viên sô cô la. Đưa quả chuối cho hắn, ta nói: “Lí lang trung có thể nói cho ta đây là vật gì?”

Hắn ngấm ngĩa một lúc lâu, mãi không trả lời.

Ta mỉm cười: “Son ngoại hữu son, thiên ngoại hữu thiên[2], người không thể đo lường mạo, biển không thể dò nông sâu. Vật này tên gọi hương tiêu (chuối), vỏ có thể trị thương, ngăn chặn mưng mủ (IT’S TRUE), thịt quả bên trong ngọt lành thuần khiết, thường xuyên ăn vào cũng ngừa được nhức đầu choáng váng (phòng cao huyết áp), tốt tiêu hóa (nhuận tràng)”.

Ta lại cho hắn xem sô cô la, “Xin hỏi đây là vật gì?” Hắn cầm, lại xem xét, đặt ở đầu lưỡi nếm thử, sau đó cũng ăn vào. Sức hút của sô cô la quả là vô địch, ta thường xuyên cũng như vậy, chỉ đặt ở miệng liếm liếm, rồi bắt tri bắt giác nuốt vào.

“Còn đây là sô cô la viên, tác dụng bổ máu, nâng cao tinh thần, tăng cường khí lực. Vạn lượng hoàng kim cũng không mua được, ngay cả hoàng đế cũng không được dùng”. Lí lang trung mặt mày trắng bệch, có lẽ do ta vừa đựng phải từ cấm.

Ta cười: “Nếu Lí lang trung chữa trị được cho tiểu đệ của ta, vậy hai thứ này liền tặng cho ngài”.

Cuối cùng hắn cũng nở nụ cười: “Được! Nhân tiên sinh xin mời vào”. Nói rồi mở rộng cửa.

Ta dắt ngựa tiến vào. Hắn ra hiệu ý bảo ta buộc ngựa ở gốc cây trước sân, sau đó đi vào sảnh chính.

Ta đỡ sau lưng Hữu Sinh, giúp hắn xuống ngựa, hắn lại run lên một trận. Ghé vào bên tai hắn, ta nhỏ giọng nói thầm: “Nếu người dám nói một chữ, ta bóp chết người”.

Xoay người dìu hắn đi vào phòng, ở trên lưng ta, hắn lại càng run lên như tàu lá khô trước gió.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cứu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tiểu trấn 2

Bước chân vào phòng, ta mới hiểu vì sao Lí lang trung quần áo xộc xệch. Mọi thứ trong phòng lộn xộn, khắp nơi đều ngổn ngang các loại sách thuốc cùng dụng cụ lớn nhỏ, làm cho người ta không có chỗ mà đặt chân. Chỗ trống duy nhất chính là chiếc giường ở góc phòng, nhưng cũng chỉ để trống một nửa.

Lí lang trung ngồi trên chiếc ghế đầu giường, trên tay vẫn cầm quả chuối xem xét tỉ mỉ, hít hít ngửi ngửi một lúc. Quả nhiên là si mê y thuật. Nghe thấy chúng ta tiến vào, hắn mới nhàn nhạt ra hiệu tiến đến. Ta dìu Hữu Sinh đi tới giường, chậm chậm đặt hắn ngồi xuống. Lí lang trung nói: “Cởi quần áo”.

Ta quay lưng về phía hắn, tiến đến trước mặt Hữu Sinh, nhìn về mặt hắn bối rối, lúng túng nhú mày nhìn lại, ta nhe răng cười, thật giống cảnh mấy công tử nhà giàu cướp đoạt dân nữ trong phim cổ trang. Hắn biết không thể làm gì, đành cúi đầu chịu trận. Ta tháo ba lô trên lưng, giúp hắn cởi chiếc áo lông dê để sang một bên. Tiếp đó kéo khóa, muốn cởi bộ đồ thể thao trên người hắn, nhưng đến lúc đó ta mới phát hiện rất nhiều chỗ vải đã dính vào miệng vết thương, muốn cởi ra cũng không dễ. Ta nhú mày, cẩn thận kéo vật áo hắn, nhưng tay lại run run, mãi không cởi được áo. Hắn ngẩng đầu nhìn ta, hơi hơi sùng sốt, có lẽ đương bất ngờ vì ta không nhân lúc người gặp họa mà hôi của.

Hắn lại cúi đầu, nhẹ gạt tay ta, tự mình cởi từng lớp áo. Tuy hắn không kêu ra tiếng, nhưng hơi thở cũng gấp hơn, lưng cũng run lên một trận.

Lí lang trung liếc thấy hắn cởi quần áo, rốt cục đặt quả chuối sang một bên, quay đầu nhìn lại rồi kinh sợ mà nói: “Loại thương tích gì thế này?” Ta nói: “Tiểu đệ của ta trên đường bị kẻ xấu bắt đi, chịu không biết bao nhiêu khổ nhục, vậy mà lại không thể nói ra, chỉ mong Lí lang trung ra tay cứu giúp”.

“Thì ra hắn là kẻ câm điếc, số cũng thật khổ”. Hắn thờ dài, ta cũng thờ dài. Hữu Sinh lại run lên.

Mọi người đều nói thầy thuốc cùng mấy kẻ cả đời chỉ lo thiên hạ bất loạn có chỗ tương tự, cái này ta cực kì đồng ý. Trước kia có lần ta đến tìm chuyên gia, chỉ vì một cái bệnh nhỏ nhỏ không đáng ngại, chuyên gia nói vài câu qua loa rồi tổng ta ra khỏi cửa. Ra khỏi cửa phòng, ta còn nghe thấy hắn nói: “Loại bệnh vớ vẩn này cũng đến hỏi bác sĩ, thật là ...” Ta lúc ấy cực kì xấu hổ, hận không có chỗ mà chui, tự hỏi tại sao mình không bệnh đến thập tử nhất sinh, mà lại đi mắc cái thứ bệnh còn con con đó, tự nhiên làm lãng phí thời gian của người ta.

Gặp được Hữu Sinh thương tích thành như vậy, hắn là mệnh đẹp của Lí lang trung đã thành sự thật. Về mặt hoảng sợ kia chỉ duy trì trong giây lát, đến giây tiếp sau đã trở nên cực kì hưng phấn, giống như mới bắt được vàng, rung đùi cực kì đắc ý, một mạch kể ra thương thế trên người Hữu Sinh không sót tí gì, cứ như đã thuộc nằm lòng vậy. “À, chỗ này là bị đóng dấu, chỗ này là roi quật, kia là đao chém, rất đơn giản. Đây là dao cùn chậm rãi cắt mà

thành, chỗ đó là bị mài qua, kia là cán, đây là chích, chỗ xương ngón tay này bị chặt đứt, giống như bị cắt, này giống như khâu lại, đây lại giống xé mở ra”, huyền thuyên một hồi không dứt, cứ như thể bình phẩm một món hàng giá trị.

Ta càng nghe, lông mày nhíu lại càng chặt, cả người lạnh toát, không nhìn được mà run rẩy, Hữu Sinh ngẩng đầu nhìn ta, nhẹ nhàng lắc đầu, đại khái muốn cho ta biết hẳn không có việc gì. Cho đến khi Lí lang trung bắt đầu chạy khắp nơi tìm kiếm thuốc, ta mới hồi phục lại.

CMN! Tự nhiên Hữu Sinh lại thành giáo cụ trực quan miễn phí, Lí lang trung lải to còn gì, thật là một chết ta! Đáng ra nên đòi năm lượng mới phải.

Lí lang trung cẩn thận xử lí các vết thương, băng bó đầu, bả vai, ngực, bụng, cổ tay, ngón tay cho Hữu Sinh. Hắn vừa định đứng dậy, ta liền nói: “Xin lang trung nhìn xem hạ thân”.

Hắn sững sốt: “Còn nữa?”, lại quay đầu nhìn Hữu Sinh, “Vậy mà nguoi vẫn còn sống được!”.

Ta thiếu chút nữa phang một quyền vào mặt hắn.

Ta đi lên giúp Hữu Sinh nằm xuống, hắn nhẹ nhàng đẩy ta, ta biết hắn muốn ta đi ra ngoài. Ta gật đầu, vỗ nhẹ vào bàn tay hắn rồi quay đầu nói với Lí lang trung, “Ta đi xem ngựa một chút”. Lí lang trung khoát tay, lăm bầm lâu bầu: “Còn có cái gì nữa đây”

Ta xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Cho tới khi đến chỗ ngựa, ta mới dừng lại thở dốc. Trước giờ ta vẫn cho rằng chính mình đủ nhẫn tâm, vậy mà hôm nay không hiểu vì sao lại tìm đập chân run? Là không dám nhìn đến vết thương đó sao? Hay bởi vì đó là Hữu Sinh? Hắn rốt cục đắc tội với loại người nào? Những vết thương chằng chịt trên người không khiến hắn chết ngay, mục đích chỉ là muốn hắn chịu khổ. Dám làm ra loại chuyện đó, chứng tỏ hận thù phải cực kì sâu đậm. Loại cừu hận này tâm chửi phần là vì cha mẹ vợ con mà báo thù. Hắn bình thường ngay cả nói chuyện đều thông thả chậm rãi, thế nào lại gây thù chuốc oán thành như vậy?

Phòng trong loáng thoáng có tiếng Hữu Sinh kêu lên đau đớn, nghe tiếng hắn ta liền vội vàng chạy đến bên cửa, lại dừng lại, dựa lưng vào tường. Hắn không muốn ta nhìn, vậy thì ta sẽ không nhìn. Bên tai ta luẩn quẩn thanh âm đứt quãng thống khổ, lúc này ta chỉ thấy thời gian trôi đi thật chậm.

Đợi đến khi Lí lang trung nói: “Xong rồi”, ta mới hồi tỉnh lại, tự trấn định một chút mới đi vào phòng. Hữu Sinh đã mặc quần áo, nhưng áo không có khóa. Hắn cúi thấp đầu, hai tay chống ở mép giường, người hơi run.

Lí lang trung lau lau vết máu dính trên tay, vô cùng đắc ý mà nói: “Nếu không phải ta biết cách làm thế nào để trị tụ huyết”. Hắn chưa nói hết câu, ta đã ngắt ngang: “Tiểu đệ của ta có thể cưỡi ngựa được không?” Hắn chau mày nói: “Không nên. Ta vừa mới băng lại vết thương, nếu cưỡi ngựa chỉ sợ động đến chỗ đau, một khi vết thương vỡ ra chỉ sợ nguy hiểm cho nội tạng. Dù sao cũng may là hắn dùng nước lạnh xối qua, rửa sạch vết bẩn cũng ngừng chảy máu, nếu không thì thật là nguy hiểm. Có điều ta không thể trị được cái chân kia. Gân cốt đã hỏng toàn bộ, sớm muộn gì cũng phát độc. Lâu thì một năm rưỡi, nhanh thì nửa năm một năm (có ý gì???), đến lúc đó thì cực kì nguy hiểm, chỉ sợ Mạng của hắn đành phó mặc cho trời đi”. Hắn đi đến góc phòng, nơi đó đặt sẵn một chiếc bồn sứ để rửa tay.

Phát độc? A, cái này ta vẫn còn nhớ, cơ chân nếu không có máu tuần hoàn sẽ dần dần hoại tử, dẫn đến ung thư máu Đột nhiên ta cảm giác vô cùng ảo não, đưa mắt nhìn về phía Hữu Sinh, ta thấy hắn đã ngẩng đầu, cũng nhìn về phía ta. Trên đầu hắn quấn một vòng băng gạc trắng, nhưng đều bị mồ hôi thấm ướt.

Chúng ta nhìn nhau hồi lâu.

“Nguoi đến đây, mau nói cho ta thế nào là hồi tâm thuật đi”. Không biết từ lúc nào, Lí lang trung đã trở lại, ngồi xuống xem xét ta.

Nề mặt nguoi trị tốt cho Hữu Sinh, ta sẽ dạy nguoi.

“Được, ta sẽ truyền cho ngài Phật gia mật truyền Đại Bi Phật Đà hồi tâm thuật. Trước khi ta nói cho ngài thủ pháp thực hiện, ta muốn nói một ít kiến thức ảo diệu bên trong, nếu không ngài chỉ biết phần nổi bên ngoài, đương nhiên sẽ không hiểu được giá trị!”

Ta chọn một chỗ đất trống, dùng chân gạt gạt mấy cái bình lẩn lộn xộn. Sau đó thông dong đi qua đi lại, một tay vòng ra sau lưng, tay kia vung lên trời khoa tay múa chân, “Chúng ta có hai hệ thần kinh khống chế toàn bộ động tác cơ thể, một hệ là do chúng ta chủ động điều khiển, tỷ như giờ tay nhấc chân, chúng ta phải có ý thức chỉ đạo, động tác mới có thể sinh ra. Cái này chắc ngài cũng biết?”

Lí lang trung gật đầu, vẻ mặt có phần mờ mịt.

Ta lại nói tiếp: “Mà có một hệ khác, không chịu sự chi phối của đầu óc, tỷ như trái tim đập lên cùng phối hô hấp. Ngài chắc không cần phải sai khiến tim mình chứ?”

Lí lang trung lại gật gật đầu.

Ta vỗ tay một cái, lại dọa hắn nhảy dựng, “Đây là chỗ xảo diệu của hồi tâm thuật! Bởi vì hệ thần kinh thứ hai này, không liên can đến suy nghĩ của ngài, chỉ cần có dưỡng khí (không đúng, hắn còn không biết cái gì là dưỡng khí) Không khí, hoạt động đó có thể diễn ra liên tục! Nói cách khác, nếu tim vừa mới ngừng đập, hô hấp vừa mới đình chỉ, lập tức đưa không khí vào thân thể, hệ thần kinh thứ hai này sẽ nghĩ là người không chết, hết thấy đều bình thường, không cần biết thần trí nguoi còn hay mất! Giống như thả con săn sắt, bắt con cá rô vậy, lấy động tác bên ngoài để dẫn dắt thần kinh hoạt động trở lại. Ngài hiểu chưa?” Ta nhìn sang Lí lang trung, hắn đột nhiên hiểu rõ, đồng thời thở dài: “Quả thật là mới nghe lần đầu!” (này là thành quả ta vất óc

suy nghĩ nhớ lại một giờ huấn luyện CPR đấy).

“Như vậy làm sao để đưa không khí vào thân thể, lừa gạt hệ thần kinh thứ hai này, làm cho chúng hoạt động lần nữa?” Ta lại nhìn hấn, Lí lang trung cũng thật sự tập trung: “Đúng vậy, đúng vậy”.

Ta cười: “Chính là đè ép trái tim theo tốc độ mà nó bình thường vẫn đập, lấy tần suất hô hấp bình thường mà đẩy không khí vào hệ hô hấp, khiến cho người chết sống lại”. Ta vung tay, xóc lên tay áo nói: “Ta đến làm mẫu”.

Đi đến bên giường, ta nói: “Tiểu đệ nằm xuống”. Ta từ từ diu hấn nằm xuống, để hấn nằm ngửa. Lí lang trung cũng đứng lên đi theo.

Ta quay đầu nói với hấn: “Trái tim của chúng ta nằm ở phần ngực bên trái, nằm phía sau và hơi lệch về bên trái xương ức, cho nên giết người thực ra cũng không cần phải dùng lực quá lớn, chỉ cần một chiếc trâm cài cũng có thể đâm người vào chỗ chết, cần bản không cần lấy đao đâm chém lung tung”.

Lí lang trung run giọng nói: “Người làm sao biết được điều đó”.

Ta trừng mắt: “Nên hỏi hãy hỏi, không nên hỏi thì đừng hỏi”.

Ta quay đầu chỉ vào ngực Hữu Sinh: “Lấy điểm giữa hai bên ngực hấn làm tâm, đại khái là ở chỗ này đi, dùng một tay đè lên, tay kia đặt bên trên tay này. Đây đúng là vị trí tim của hấn”, ta ấn lên ngực hấn làm mẫu, bỏ ra mới cảm thấy là không đúng, dưới tay ta, trái tim của Hữu Sinh khoảng cách quá gần, cách một tầng vải bó nhảy lên từng hồi. Ta vừa dòi mắt, lập tức nhìn thấy Lí lang trung đang khần trương nhìn ta, ta vội nói: “Lấy tốc độ tim đập, ấn mạnh khoảng một tắc, liên tục 30 lần lại dừng, cứ thế làm 10 lượt”.

Hấn đợi trong chốc lát, nói: “Người sao không ấn đi?”

“Tiểu đệ bị thương, ta sợ hấn”

“Vậy ấn ta đi”. Vừa nói Lí lang trung vừa muốn cởi áo nằm xuống.

Ta chỉ cảm thấy có cái gì đó chạm vào tay, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là Hữu Sinh, hấn nâng tay phải nhẹ đặt ở trên tay ta, ta quay đầu nói với Lí lang trung: “Không cần, nhìn xem cho kỹ, ta chỉ làm một hai lần!”

Ta cúi đầu nhìn Hữu Sinh: “Người cố chịu một chút”. Sau đó đại khái ấn xuống hai lần, mỗi lần hấn đều rên lên một tiếng, làm ta cũng lo lắng theo.

Lí lang trung nói: “Ta cũng đến thử xem”. Ta ngăn hấn lại, “Không được, đè mạnh quá thì hỏng!” Trong lúc hấn sừng sốt ta nói thêm “Tuy rằng ấn mạnh càng sâu thì càng gần đến trái tim, nhưng không cần quá sức, nếu ngài làm xương sườn người ta đứt, người đó sống lại cũng sẽ không cảm ơn đâu”.

Hấn liên tục gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy”.

Ta nâng tay nói: “Động tác đè ép vừa rồi có thể làm cho trái tim đẩy đi được hai đến bốn phần lượng máu bình thường, sau đó trái tim có thể dựa vào năng lượng ít ỏi này mà sống lại hay không, còn phải xem vận may của người đó. Nhưng làm vậy còn hơn là không”.

Ta lại vỗ tay, “Tiếp theo chính là làm thế nào đẩy không khí vào phổi. Ở một đất nước bên kia biên giới ta đã từng đi qua, mọi người dùng một loại công cụ giống như bơm để ép không khí vào buồng phổi, nhưng đến lúc khẩn cấp, chúng ta chỉ có thể dùng miệng”. Nói xong ta mới hoảng hồn, ý thức được sự việc cực kì nghiêm trọng, sắc mặt ta bây giờ nhất định là kỳ dị không chịu nổi.

Lí lang trung đợi đã lâu, sốt ruột nói: “Dùng miệng như thế nào?”

Ta ù rù mà nói: “Tất nhiên là miệng đối miệng, dùng sức mà thổi khí rồi”.

“Nghĩa là sao?” Lí lang trung mặt mày hớn hờ hỏi ta.

Ta quay nhìn Hữu Sinh, làm bộ đau thương mà nói: “Tiểu đệ à, vi huynh phải mạo phạm một chút. Vì sinh linh vô tội trong thiên hạ, người đành chịu khó vậy!” Hữu Sinh tròn mắt nhìn ta, run không kiềm chế được, có lẽ là sợ đến choáng váng rồi.

Ta nói với Lí lang trung: “Đầu tiên là nâng cằm, cho đầu ngửa ra sau, tiếp đó bịt mũi nạn nhân như thế này”. Ta lấy ngón trỏ cùng ngón giữa tay trái nhẹ nâng cằm Hữu Sinh, tay phải bịt mũi hấn, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác khác thường, ngược lại Hữu Sinh không hề run rẩy, chỉ yên lặng nằm ở đó.

Ta tiếp tục nói: “Hít sâu một hơi, để miệng kề sát miệng nạn nhân, không chừa ra khe hở, dùng sức thổi khí vào lồng ngực! Thổi như vậy hai lần theo tốc độ hô hấp bình thường, sau đó ấn tim 30 lần, cứ liên tục mà làm”.

Lí lang trung chăm chăm nhìn ta, hai mắt sáng ngời, ta thở dài một tiếng nói: “Xem kỹ, ta làm lần thứ hai!” Ta hít sâu một hơi, nhanh che lại miệng Hữu Sinh, dùng sức thổi vào, lập tức rời ra, lại hít một hơi, kề sát, thổi một lần.

Bờ môi hấn vẫn có chút lạnh, nhưng mềm mại động lòng nười. Ta vội thả hai tay, đứng bật dậy nói: “Đó, cách làm chính là như thế”. Mặt ta đã hơi nóng.

Lí lang trung có chút đăm chiêu, hỏi ta: “Có điều không ổn”

Ta cũng thờ dài nói: “Đúng vậy, nơi này nam nữ thụ thụ bất thân, lễ giáo rất nghiêm ngặt, làm vậy nếu như gặp phải một vị nữ tử chưa xuất giá, ngài đại khái sẽ phải cưới nàng, nếu là kết hôn rồi, này thật là nguy đến tính mạng, nếu là nam tử, ngài đương nhiên không thể tránh một trận hành hung”. Lí lang trung cùng Hữu Sinh đồng thời cùng run lên một trận (Hữu Sinh: ta xác thực nên)

Lí lang trung hỏi: “Lúc này người nói đến mấy móc, thật ra cái đó cũng không quá khó khăn, chúng ta có thể sửa lại ống bễ một chút cũng được ...”

Ta đáp: “Đúng vậy, chỉ cần chú ý nặng nhẹ, không cần quá mạnh mẽ, nếu không sẽ đẩy khí vào quá sâu, xuyên qua lá phổi vào đến trong dạ dày, làm nạn nhân bị sặc, như vậy sẽ rất phiền toái” Lí lang trung lại lâm vào trầm tư.

Ta bắt chéo hai tay ở sau lưng, quay ra nhìn bốn phía, không khỏi xúc động nói: “Ngày sau Vân Khôi nếu phát đạt sẽ xây dựng y đường ở khắp nơi trên cả nước. Suu tâm sách thuốc trong thiên hạ, khuyến khích ngành y phát triển. Trong y đường sẽ lập nên các nhóm chuyên gia nghiên cứu, những người say mê y thuật như Lí lang trung, thường ngày chỉ cần đi xem những ca bệnh khó chữa, thời gian còn lại có thể chuyên tâm nghiên cứu phát triển phương pháp chữa bệnh cùng công cụ mới, như vậy có thể ban ân cho dân chúng”. (chẳng qua là sao chép hệ thống bệnh viện cùng đội ngũ chuyên gia mà thôi)

Quay người lại, ta thấy Lí lang trung vẻ mặt hưng phấn, đang nhìn về phía ta, “Nhâm tiên sinh quả nhiên không giống người bình thường, gặp được người đúng là cơ duyên của ta! Vừa rồi cũng là ta mong muốn cả đời! Ta thật hổ thẹn vì lúc trước không tin tưởng ngài! Sau này ta nhất định sẽ nghe theo ngài sắp xếp”.

Ta cười nói: “Được, quyết định vậy đi. Nếu ta thành tựu, Lí lang trung nơi này chính là đệ nhất trong bách gia y đường của tại hạ!”

Ta hiện tại chỉ có hai lượng bạc, còn phải chờ một lúc mới lấy được tiền, nhưng trong lòng vẫn cực kì cao hứng, chỉ cảm thấy thiên hạ này sớm muộn gì cũng nằm ở trong tay, ta chỉ cần đợi thời cơ mà thôi.

Hữu Sinh vẫn nằm ở chỗ cũ nhìn ta, sắc mặt kì lạ không đoán ra được cảm xúc bên trong.

Ta đi tới nâng hần dậy, giúp hần kéo khóa, cũng mặc áo lông vào cho hần. Bên kia Lí lang trung đem tới một bộ áo dài, ta thay hần mặc vào. Lại giúp hần chải đầu, buộc tóc, sau đó đội mũ, che khuất hơn nửa khuôn mặt hần.

Lí lang trung lại nói: “Hần chính là đệ đệ ruột của người?” Ta nói: “Không phải”. Lí lang trung nói: “Tiên sinh đối với mọi người có tình có nghĩa, ngày sau nhất định có thể tạo phúc cho thiên hạ”. Ta ha ha cười lớn: “Ta nếu làm như vậy, không phải là một chết sao?”

Lí lang trung nói tiếp: “Vừa rồi ta chính là vì tiếng cười của tiên sinh mà xúc động, vô cùng tự nhiên tươi sáng Hôm nay gặp được tiên sinh, thật là phúc lớn ba đời của ta”.

Ta xoay người mở ba lô, lấy ra một viên sô cô la, nghĩ nghĩ một hồi lại lôi ra thỏi sô cô la lớn. Lại nói với Lí lang trung: “Quả chuối kia nhất định phải mau chóng ăn vào, bỏ hết vỏ ngoài chỉ ăn phần bên trong. Nhớ kĩ lời ta nói, vỏ quả có thể làm lành vết thương. Đây là sô cô la viên, cũng mau chóng ăn, không cần phải để lâu. Còn đây là một thỏi sô cô la, hiện giờ trong thiên hạ chỉ có ta sở hữu (trừ phi lại có động đất, đưa đến đây thêm một kẻ xui xẻo nữa) người dùng kéo cắt lớp giấy gói là có thể dùng, cũng không phải để dành, lâu quá sẽ hỏng mất. Nhưng giấy gói này không cần phải vứt đi, coi như tín vật của Vân Khôi ta! Về sau bất kể là ai, chỉ cần đem vật này tới gặp, , Vân Khôi nếu như giúp được sẽ không chối từ, sẵn sàng đem hết sức ra mà tương trợ, giống như hôm nay Lí lang trung tương trợ ta vậy!”. Ta đem các thứ đưa cho hần, cúi đầu ôm quyền chào.

Lí lang trung nhận lấy đồ, cũng muốn thi lễ với ta, trong mắt hình như óng ánh lệ quang. Hần xoay người đi ra ngoài, lúc sau quay trở lại cầm theo bạc, đặt ở trong tay ta nói: “Ta vốn muốn ra tay tương trợ, nhưng lại sợ như vậy bồi nhọ tiên sinh. Chỗ này là 12 lượng bạc ròng, hai lượng là ta theo thỏa thuận mà đưa, mười lượng là ta cho người mượn, người không cần phải chối từ, ngày sau trả lại cho ta là được.

Ta cảm động thốt lên: “Hiểu người đến bậc này, quả thực là lương y danh chấn một phương! Gặp được Lí lang trung, Vân Khôi ta cũng là phúc phận ba đời”.

Phải biết là không ai thích cảm giác bị người làm ơn, cái gọi là ơn huệ nếu nhỏ thì là ơn, nếu lớn sẽ thành thù. Lí lang trung thấy ta nguyện ý có ân tất báo, không muốn lấy tư thế ban ơn để giúp ta, cũng không cho ta quá nhiều tiền khiến ta khó xử, thật sự là dụng tâm lương khổ[1].

Ta lại đeo ba lô lên lưng Hữu Sinh, sau đó đỡ hần đi đến trước ngựa, lại giúp hần ngồi lên yên. Lí lang trung từ trong nhà chạy ra, đưa cho ta hai cái bình nhỏ”. Đây là cho tiểu đệ của người, mỗi ngày bôi lên có thể giảm chút đau đớn”. Ta vội vàng cảm tạ, nhận lấy bỏ vào ba lô. Hần đứng ở tại chỗ, hình như vẫn có ý muốn níu kéo.

Đúng lúc này, ngoài cửa có người hô to: “Lí lang trung có nhà không?” Hần không thèm nhìn ra cửa, há mồm đáp lại “Phí xem bệnh 12 lượng”. Ngoài cửa cũng hô lên: “Được, được, mau lên”

Ta cười nói: “Lí lang trung không cần tiền”.

“Vân Khôi đi mạnh khỏe”.

Ta dắt ngựa, đi ra khỏi cửa.

Chương 11: Ta đã trở lại, lợi hại hơn xưa

Tâm trạng ta lúc này chỉ có thể tóm gọn bằng một chữ: nản, thậm chí càng đi càng thấy trầm trọng. Lí lang trung đã nói Hữu Sinh không nên cưỡi ngựa, vậy thì không thể để hần mạo hiểm, tuy rằng hần nói có thể đi bộ, nhưng ta biết đó là chuyện không thể. Nhưng muốn mua một cỗ xe ngựa, nói thì dễ mà làm thì khó, cho dù là một cái xe kéo không mùi tâm thường giá cũng đã hơn 10 lượng bạc.

Ta dắt ngựa chậm rãi bước trên đường, đương lúc đau khổ suy tư, Hữu Sinh lại lên tiếng: “Người học được hồi tâm thuật đó ở đâu?” Ta ngừng đầu nhìn quanh, bốn phía không có người, đầu hần lại dựa vào vai ta mà giữ thăng bằng, thật đáng thương. Nhỏ giọng hơn một chút, ta trả lời, “Khi còn đi học, từng tham gia một khóa huấn luyện”.

Hần lại hỏi: “Người, như thế nào, lại học được phương pháp thôi khí kia?” Ta giật mình chợt dạ, lờ mờ hiểu được trong đầu hần suy nghĩ cái gì, liền cắn răng mà nói: “Nói thực là, hồi đó khi ta tham gia, cả lớp chỉ có một mình ta là nữ. Lúc học đến cách thôi khí, thầy giáo giao cho ta cùng một nam sinh cùng nhau tập luyện. Đầu tiên là ta làm hô hấp cho hần, sau đó đến lượt hần thôi hơi cho ta. Nhưng đến khi ta ghé miệng vào hà hơi cho hần, vừa thôi xuống một hơi, hần liền bất tỉnh nhân sự, thầy giáo không làm được gì, đành phải chỉ điểm một nam sinh khác. Ai ngờ ta vừa thôi xuống, hần cũng lăn đùng ra ngất. Kết quả hôm đó ta hô hấp nhân tạo cho 49 nam sinh, tất cả đều hôn mê, đến người thứ 50, cũng chính là người cuối cùng trong lớp, ta lúc đó đã mệt đứt hơi, không đủ sức làm cho hần ngất xỉu, thầy giáo mới hải lòng, cho phép ta xuất môn. Nhiều năm không dùng đến, ta cũng không quen cho lắm, không biết vừa rồi hô hấp nhân tạo, người có thấy mắt hoa đầu văng không?”

Hần ngây người tại chỗ, nửa ngày cũng không mở được miệng, cuối cùng run giọng nói: “Đúng là như vậy?”. Ta âm thầm cười khẩy trong lòng, bỗng nhiên nhớ tới Lí lang trung nói chân hần sớm muộn gì cũng phát độc, có lẽ chỉ khoảng Trong lòng dần cảm giác khó chịu, ta cắn môi nói nhỏ, “Cái gì mà đúng. Chúng ta chỉ là làm mẫu, nếu bắt buộc thì phải thôi cho ngực nâng lên một tắc mới được, nhưng 30 lần thì thật là mệt chết người, đâu có tùy tiện thôi một chút dễ dàng như vậy!”

Hần ngừng một lát, lại nhẹ nhàng hỏi: “Người là không muốn nói dối sao? Vậy vừa rồi là”

Ta cười nói: “Ngoại trừ việc ta là nhà sư hoàn tục thì đâu có chỗ nào là dối trá? Hồi tâm thuật đích xác là công hiệu như ta nói, công dụng của chuỗi cũng không sai, còn sô cô la ở nơi nó sinh ra có thời giá đắt hơn vàng, người nói xem, hoàng đế của các người có bao giờ được dùng qua chưa?”

Hần cười khê, nói: “Đúng là chưa từng. Người nói không sai, đọc sách mười năm cũng không bằng nghe người nói một giờ, ngàn vàng cũng khó cầu”.

“Ha, người đem ta đổi thành tiền mặt phải không?”

Hần không trả lời, lại hỏi tiếp: “Vậy tại sao người nói ta cam điếc, còn nói ta là tiểu đệ của người?”

Ta nói: “Chỉ cần người mở miệng, mọi người sẽ biết người không phải người thường, chỉ sợ sẽ lộ ra dấu vết. Về phần tiểu đệ về phần tiểu đệ, hiểu biết của ta rộng hơn người, gọi người là đệ đệ cũng không thiệt tí nào”.

Hần bất bình phản bác: “Người”, nhưng lại bị ta cướp lời: “Ta đây là lo nghĩ cho người”, lại dừng một chút rồi nói: “Tiểu đệ đệ yếu ớt đáng thương lại càng dễ chiếm được cảm tình cùng tín nhiệm của mọi người”. MN, ta đã nương tay lắm rồi đấy.

Hần im lặng cười khê một tiếng, không nói thêm điều gì.

Ta thờ dãi: “Kỳ thực nơi ở ta sống, mọi người đều phải dùng hết học vấn của mình, lao lực vất vả để đạt được mục tiêu, không ai là ngoại lệ. Ta chẳng qua là dùng một chút kiến thức đối lấy thuốc trị bệnh cho người, hơn nữa ta còn” Đột nhiên trong đầu ta nảy ra một ý tưởng, vỗ tay một cái, ta hào hứng nói: “Ta còn có thể kể chuyện xưa mà đổi được xe ngựa!”.

Hần cố ngừng đầu nhìn ta, nói: “Không thể tùy tiện! Thương trên người ta đã được xử lý, bây giờ” Ta vung tay ngắt lời hần, “Không nhiều lời, ý ta đã quyết. Thời gian nói chuyện của người đã hết, giờ người là kẻ cam điếc”. Nói xong, ta ấn nhẹ đầu hần hạ xuống.

Hai ta đi đến trước quán ăn nhỏ lúc trước, gọi hai bát cháo trắng cùng mì nước linh tinh gì đó. Đây là bữa cơm đầu tiên của ta ở thế giới này, nhưng bởi vì có việc cần làm, nên ta cũng không để ý rất cuộc mình đang ăn cái gì. Hữu Sinh ăn được rất ít, cả bát cháo chỉ ăn được non nửa. Nghĩ đến đại sự sắp làm trước mắt, ta ngựa đầu, dốc hết chỗ thức ăn còn thừa vào trong miệng.

Sau khi ăn xong, ta lại mua một ít bánh bao dự trữ, cũng hỏi thăm lão bản nơi nào bán xe ngựa cùng nơi nào là náo nhiệt nhất trong trấn, diu Hữu Sinh rồi đi.

Ta một bên dắt ngựa, một bên diu Hữu Sinh, chậm rãi đi đến chỗ bán xe, ngắm chuẩn một chiếc xe tiện nghi nhất, thương lượng giá cả với chủ nhà xe, sau đó lại đi về hướng khu vực đông người qua lại. Dọc đường đi cũng gặp thêm nhiều người, tất cả đều nhìn chúng ta với vẻ hiếu kì. Ta nhìn thẳng phía trước, sắc mặt ngưng trọng.

Nơi chúng ta đến là một cái sân rộng và bằng phẳng, bên cạnh có một gốc đại thụ lớn, xung quanh có đủ loại quán trà tiệm cơm cùng hàng quán lớn nhỏ. Nhìn qua nơi này đại khái là chỗ mọi người tụ họp, chính là chỗ buôn bán sầm uất nhất trong trấn.

Một đám trẻ ăn mỳ ngồi chơi dưới gốc cây, tất cả đều chăm chú nhìn hai ta đang đi đến. Ta dẫn ngựa qua đó, lấy ra túi bánh bao, chia cho mỗi đứa một cái, mỉm cười nói: “Các người giúp tiểu thúc thúc (thực không tự nhiên a) một việc nhỏ được không? Tối nay ta lại mời các người ăn”. Đám trẻ đều gật đầu, ta nói tiếp: “Các người đi khắp nơi loan tin, nói có một nhà sư hoàn tục đến từ phương xa, tên là Nhâm Vân Khởi, từng du ngoạn ngũ hồ tứ hải, hiểu biết vô số diệu sự kỳ vãn. Hôm nay giờ ngọ ba khắc (12h45), sẽ giảng kỳ sự dưới gốc cây này, giảng chuyện chiến sự phong ba, chuyện xưa ít người thông thuộc, vô cùng đặc sắc. Kể chuyện không lấy tiền, về sau không muốn nghe có thể đi. Các người làm việc cho ta, lát nữa có thể đến duy trì trật tự, cũng miễn phí nghe ta diễn thuyết, xong việc còn được đãi cơm chiều”. Bọn chúng lập tức tản đi các nơi.

Ta giữ lại một đứa nhỏ trông khá lanh lợi, nói với nó: “Người đến nhà Lí lang trung, nói người tên Nhâm Vân Khởi sắp diễn thuyết ở đây, nói ông ta mang theo giấy bút, một cái bàn cùng ghế dựa, lại mang một khúc gỗ đến nhỏ đến đây”. Ta muốn nhờ hần thêm lần nữa, không muốn gọi người khác.

Ta xoay người ôm Hữu Sinh, để hần ngồi xuống dựa gốc cây, sau đó đi buộc ngựa rồi cùng ngồi xuống chờ Lí lang trung.

Ta cũng nên nói một chút về bối cảnh gia đình, cha ta là một ông già si mê kinh kịch hết thuốc chữa, mà không phải mê tất cả các vở diễn, ông chỉ thích Mã Liên Lương[1] cùng Đàm Tá Hoa[2](Quần Anh Hội, Tá Đông Phong, Hoa Dung Đạo[3]). Hồi đó ta ngày ngày đều phải nghe phụ thân yêu quý giảng giải tình yêu kinh kịch vĩ đại, đúng là bị “Bạo hành tinh thần” cực độ. Hai lỗ tai thường xuyên bị tra tấn vì phải nghe Đàm Tá Hoa liên tục không ngừng. Đáng giận hơn nữa là, cha ta đối với mấy thứ âm nhạc bình thường một chữ bẻ đôi cũng không biết, thế nhưng rất biết cách nhái lại một giọng ca yêu thích, nhiều đến nỗi khiến ta gần như phát điên. Như người khác trong nhà có đủ các loại máy hát âm nhạc cao nhã linh tinh gì đó, còn nhà của ta suốt ngày chỉ có mấy giọng ca eo éo cùng chiêng trống xập xèng đình tại nhức óc.

Ta càng lớn tính tình càng trở nên tàn bạo, có lẽ một phần là do lao lực tinh thần từ thừa bé! Nhưng ai biết được đến hôm nay, ta lại nhờ vào những kinh nghiệm đau thương đó mà đổi được cỗ xe đâu! Cha ta mà biết được nhất định là rung đùi đắc ý muốn ta cảm tạ a.

Nói đến đây, mọi người chắc hiểu ta muốn làm gì, đúng vậy, ta lát nữa sẽ đăng đàn diễn thuyết, giảng giải đại chiến Xích Bích! Tuy ta đọc nhiều Tam Quốc Diễn Nghĩa, nhưng cảm thấy nếu phải kể lại chuyện xưa, Đàm Tá Hoa là thích hợp nhất. Câu thoại đã có sẵn, chỉ cần kể lại bằng cách thông thường là được.

Mọi người đừng nên xem thường đại chiến Xích Bích. Ta vẫn nhớ khi mới 10 tuổi, lần đầu tiên đọc đến đoạn này đã là đêm khuya. Lúc đó ta trốn trong chăn, cầm đèn pin đọc được mấy chương, lại phải căng tai ra đề phòng cha mẹ phát hiện. Đối với những người chưa từng nghe qua, đây chính là chuyện hấp dẫn nhất!

Đương lúc ta chăm chỉ ôn lại mấy câu thoại hùng hồn nhằm chán cùng đủ loại cảnh tượng kia, chợt thấy Hữu Sinh đưa tay nhẹ nhàng cầm tay ta. Ta nghiêng đầu nhìn hần, gương mặt sưng phù thật sự không nhìn ra được biểu cảm gì, nhưng ta biết hần lo lắng cho ta, nội tâm nhất thời cảm thấy ấm áp, vỗ nhẹ tay hần, ta nói: “Đừng sợ, hôm nay cho người thấy một chút kiến thức của Nhâm Vân Khởi ta, một thân bản lĩnh hô phong hoán vũ, mây mưa thất thường, mơn gió bẻ măng”. Tay hần nắm càng chặt, lại run lên từng hồi.

Đột nhiên ta nhớ ra nếu muốn kể chuyện kiếm ăn, ắt sẽ thu hút chú ý của mọi người, như vậy rất dễ khiến hần bị lộ. Nghĩ vậy liền nói: “Hữu Sinh, lát nữa ở đây sẽ rất đông người tụ tập, người vẫn nên tránh đi thì hơn, để ta nhờ Lí lang trung đưa người đi nơi khác tránh tạm”. Hần đưa tay giữ lấy ta, lại cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta không đi”.

“Vậy người bị phát hiện thì làm sao? Nếu có chuyện”

Hần vội ngắt lời ta, “Sẽ không việc gì, ta không đi đâu hết”. Ngừng một chút, hần lại nói: “Không ai đang chạy trốn lại đi nghe diễn trò. Ta ở lại đây ngược lại còn tốt hơn. Hơn nữa, ta cũng muốn nghe người thuyết giảng Nếu gặp chuyện không may, bất kể thế nào người cũng không được nhận mình có quen biết ta”.

Ta tức giận mà nói: “Người thực đáng ghét! Bao nhiêu lần rồi! Người không nhớ ta đã nói, chúng ta là cào cào trên cùng một sợi dây, chết thì cùng chết sao?”

Hữu Sinh nói: “Không được! Vậy rất nguy hiểm”

Nguy hiểm? Tương lai phía trước, có cái gì là không nguy hiểm? Ta lại nói: “Trên đời này có cái gì nguy hiểm hơn chết đây? Ta đã nói rồi, ngày hôm qua, ta đi vào một cột sáng lớn, lúc đó đã nghĩ mình đã chết, nói thật, cảm giác rất dễ chịu”

Hần nói: “Ta không thể để người chết”

Ta thờ dãi nói: “Đây không phải chuyện người muốn là được. Dù sao ta cũng không biết tới nơi này để làm gì, rời khỏi quê hương, không có thân nhân bằng hữu, sống được là may, chết đi cũng chẳng phải việc về vãng gì. Người là huynh đệ duy nhất của ta ở chỗ này, chúng ta gặp chuyện tốt, người cũng không cần nhiều lời. Hữu Sinh, nếu ta nhớ không lầm, từ lúc mới gặp mặt, người vẫn một mực giữ cái ý kiến vợ vãng đó, người biết nhìn ta cũng không vừa mắt, có cơ hội liền chê bai, hạ thấp ta, người không biết nhất định cho ta bầm sinh bội bạc, không từ thủ đoạn tính kẻ người. Người như vậy có phải muốn làm ta mất mặt không? Đúng là chưa đủ làm bằng hữu”.

Nói thật, đối với chuyện chết chóc ta đã không còn sợ hãi, nhưng việc tới trước mắt, ta vẫn liều mạng tìm được sống, cái này có lẽ gọi là bản năng. Nhưng Hữu Sinh đã không còn là người xa lạ với ta, bất kể có chuyện gì, ta cũng không thể bỏ mặc hần mà đi. Nếu như có chuyện, ta rất có thể bị dọa đến sống dở chết dở, nhưng vì hần ta sẽ liều chết xông lên.

Nghĩ xong, ta cười gian xảo, quay mặt nhìn Hữu Sinh. Hần lại cúi đầu, nắm tay ta, không thêm nói lại, có lẽ không vui vì ta nói hần không đủ tốt. Lại nghĩ tới chân của hần Có lẽ ta không nên nói tới chết, liền vội lay nhẹ một bàn tay nắm lại của hần, nhỏ nhẹ nói: “Hữu Sinh, bằng hữu tốt bỏ qua được

không? Vốn là người nói sai trước, người nhìn xem chúng ta bây giờ là ai với ai? Ta không tức giận, người cũng đừng khó chịu”. Hiện giờ ta đi buồn đã lỡ vốn rồi, làm sao còn có chí khí khua môi múa mép đây?

Hắn cũng không ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Ta không có, tức giận”.

Đương lúc chúng ta nói chuyện, Lí lang trung đã vội vàng chạy đến, dẫn theo vài người cùng đi, một người xách ghế dựa, hai người nâng một cái cang, đỡ một người khác theo đến đây. Người kia chắc hẳn là kẻ vừa đến cầu hắn xem bệnh!

Hắn đến trước mặt ta, tóc tai vẫn rối tung như cũ, quần áo hỗn độn, ta vội đứng lên ôm quyền, nhưng chưa kịp nói câu cảm tạ, hắn đã vung tay chỉ huy mọi người: “Bỏ xuống, bỏ xuống, người, đi ra kia, ghế dựa để đó, giấy và các thứ đặt trên bàn”

Hắn quay đầu lại nhìn ta: “Người muốn viết cái gì?” Tốt, mấy câu khách sáo toàn bộ miễn. Ta cẩn thận suy tính, thông thả nói: “Ngài cứ viết lên đó: Thiên cô lưu danh đại chiến Xích Bích! Xích trong xích lửa (trần trụi, không che đậy), bích trong tường bích (vách tường)”. Hắn cầm bút, quay sang người bệnh nửa sống nửa chết kia ra lệnh: “Người mài mực!” A, người ta đang ôm thập tử nhất sinh mà, Lí lang trung này thật là biết bóc lột người khác.

Bút trong tay hắn vung lên, ta vừa nhìn liền choáng váng, đúng là Mông Cổ văn, thì ra thầy thuốc từ đời xưa đã giống nhau, viết chữ ra ai xem cũng không hiểu được. Ta nhìn người kia mài mực mà chẳng có tí sức sống nào, đành ngán ngẩm mà nói: “Cái này, tiêu đề của ta cũng có thể viết”.

Ta đỡ Hữu Sinh đứng dậy, rồi vừa ôm vừa kéo tha hắn đến trước bàn, nói: “Người viết! Nghiêm chỉnh thẳng thắn là được, ta viết ra chỉ sợ chẳng khác gà bới là bao”. Hắn rên nhẹ một tiếng, đáp ứng ta. Cứ như vậy, hắn chân phải đứng, chân trái kéo lê trên đất, ta ôm lưng đỡ hắn đứng thẳng, một tay hắn khoác lên vai ta. Cả người run lên, tay phải cầm bút, viết cho ta ba tờ quảng cáo. Chữ hắn viết thanh tú cao ngất, đầy đủ chí khí kiên cường, trông vô cùng đẹp mắt (ba tờ giấy đó sau này trở thành báu vật vô giá, bị người người đồ xô tranh đoạt, nhưng bây giờ thì chưa).

Ta nhờ Lí lang trung đem quảng cáo dán tại xung quanh sân bãi, đem bàn đặt yên ổn một chỗ. Ta đột nhiên nhớ ra, Hữu Sinh cũng là người bệnh, liền quay lại nói với Lí lang trung: “Ta cần một tấm ván gỗ cùng đệm giường, tiêu đề của ta dùng”. Hắn lập tức quay lại, mặt dữ tợn nhìn mấy người đi theo: “Có nghe thấy không? Mau tìm đi, các người trở về ta mới xem bệnh cho hắn!” Được, lão già còn độc địa hơn ta.

Ván cửa đã đem đến, ta bảo họ đặt ở đối diện bàn viết, để cho ta có thể trông coi hắn. Ta cẩn thận đỡ hắn nằm xuống, sau đó đắp chăn, cũng đem mũ che đi gần hết khuôn mặt hắn.

Người đến càng lúc càng đông. Ta đến ngồi sau bàn, Lí lang trung cũng ngồi xuống, Hữu Sinh ở bên cạnh, đám khách cái chia nhau ngồi bốn phía. Còn lại là những người lạ mặt, trong đó có một người trẻ tuổi nhưng thần sắc đã có chút ngạo mạn, nhìn qua có vẻ rất coi trọng hình thức.

Ta mỉm cười, hít sâu một hơi, “Ba” một tiếng, đập khối gỗ xuống mặt bàn, mọi người giật mình nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tiểu trấn 4

“Thưa chư vị hương thân phụ lão, Văn Khôi ta từng đi đến nhiều nơi, đi qua thiên sơn vạn thủy (có hai giờ đi máy bay thôi), xem khắp ngũ hồ tứ hải (cảm tạ TV ca ca), thấy qua vô số kỳ văn dị sự, nhưng chuyện ta muốn kể sau đây, lại là kì trung chi kì, dị trung chi dị[1], nhưng hoàn toàn là chuyện thật! Ở bên ngoài biên cương, có một nước tên gọi Trung Hoa, non sông tú lệ, quốc thổ phi nhiêu. Trong lịch sử nước này, từng có một trận đại chiến cực kì vĩ đại, khiến cho người người ngưỡng mộ, gọi là đại chiến Xích Bích. Chuyện này lưu truyền ngàn năm, nhân dân đời đời truyền tụng, tán dương ca ngợi mãi không thôi, ta hôm nay đến đây chính là muốn thuật lại một lần có sự!”

Năm đó bắc phương Tào Tháo quân lực hùng hậu, một đường tiến thẳng về nam, lấy 20 vạn tinh binh gộp chung với quân binh từ các xứ chư hầu, tổng cộng 83 vạn nhân mã, hòa lực tập trung ở bờ bắc Trường Giang, muốn tiến đánh vùng Giang Nam trù phú. Ở phía nam, một bên Lưu Bị chỉ có 2 vạn bộ binh, bề ngoài nói lên thành 5 vạn, bên kia Tôn Quyền cũng chỉ có 3 vạn thủy quân. Giới thiệu qua bối cảnh, ta dừng lại mỉm cười nhìn mọi người, “Các vị, một bên là 83 vạn, một bên chỉ có 2 vạn cùng 3 vạn, trận này còn có thể đánh được không?” Ai nấy đều nghi hoặc nhìn ta.

Ta đập đập thanh gươm, “Đáng tiếc mọi sự trên đời, đều là do người làm ra, không phải chỉ trông vào lượng nhiều hay ít. Trước tiên ta cũng nên nói đến hai nhân vật”.

Một người là Thủy sư đô đốc thống lĩnh thủy quân Đông Ngô Chu Du Chu Công Cẩn, mới 17 tuổi đã lãnh binh, hơn 20 tuổi thăng làm thống soái một đạo quân. Trong trận Xích Bích, hắn mới 30 có lẻ. Người này tướng mạo đường đường, phong thái ung dung nho nhã, giáp trụ trắng lóa, nhìn xa dễ tưởng tiên nhân. Người này còn am hiểu âm luật, “Ngần năm sau còn lưu truyền một câu: Khúc hữu ngô, Chu Lang có[2], chính là mấy vị tiểu thư khuê các vì nhìn thấy Chu Lang anh tuấn đứng bên mà có ý đàn sai một nốt nhạc”. Bên dưới mọi người đồng thanh cười rộ.

Người kia là quân sư của Lưu Bị, Gia Cát Lượng Khổng Minh tiên sinh, người này chí lớn trải khắp gầm trời, thần cơ diệu toán, am hiểu thiên thư huyền pháp, mọi sự vào tay đều trở nên dễ dàng. Lúc này mới chỉ có 25 tuổi. Ta dần dần có cảm xúc, bắt đầu thuật đến Đông Ngô quan văn muốn hàng, quan

võ muốn đánh, Tôn Quyền do dự không dám quyết. Gia Cát tiên sinh đơn thương độc mã đầu khẩu giữa triều đình.

Ta nói: “Các vị, Khổng Minh tiên sinh trước khi theo Lưu Bị từng ở trong nhà tranh, đàm quan thần kìa chỉ coi hấn là một kẻ thảo dân chân lấm tay bùn, không quyền không thế. Trong lòng chỉ nghĩ làm sao nhục mạ hấn, lại chỉ thấy tiên sinh một mình xuất hiện, ung dung tự tại như đi giữa chốn không người. Một thân y phục sáng màu đơn giản, tay cầm quạt lông đưa qua phẩy lại. Trên đường đi đến dáng dấp quang minh lỗi lạc, tự nhiên phóng khoáng. Hai mắt sáng ngời, thần sắc bình tĩnh, đưa mắt nhìn đều hiển lộ uy vũ, nhưng cử chỉ lại khiêm nhường lễ độ. Chưa cần mở lời đã làm cho người ta phải kiêng nể ba phần!” Ta lại gõ thước, mọi người đồng loạt thờ dài. Lại nói tiếp Gia Cát Lượng làm sao nói ra lời hay lẽ thiệt, phân tích tình thế, khẩu chiến với đám hủ nho, thuyết phục Đông Ngô cùng Lưu Bị bắt tay, hợp sức phá Tào.

OK, đến lúc đòi tiền rồi. “Đã biết hai nhà liên thủ, vậy làm sao để giành được thắng lợi, xin hãy nghe ta từ từ nói tới. Kế sách điều binh, mưu lược khiến tướng, một lời khó nói được rõ ràng. Nếu muốn biết toàn bộ đại chiến diễn ra thế nào, mỗi người bạc ròng ba lạng, ta nói tiếp bảy đoạn, mỗi đoạn ta lấy 50 đồng. Giữa mỗi đoạn sẽ có thời gian nghỉ chừng một chén trà”. Gõ gõ thước gõ, ta bỏ nốt câu cuối rồi ngừng.

Đào mắt nhìn một lượt mọi người, ta thấy Lí lang trung hai mắt rung rung, kích động cực kì, như sắp khóc đến nơi, còn người trẻ tuổi ngạo mạn kia cũng đã thu lại bộ mặt khó ưa, ngược lại còn nhìn ta có vẻ cung kính. Hữu Sinh cũng đẩy mũi lên nhìn ta, mắt hấn vẫn sưng vù như trước, nhưng ta có thể cảm thấy hấn đã thoải mái hơn rất nhiều.

Lí lang trung lập tức nhảy dựng, “Giao tiền, giao tiền! Nhanh lên!” Người trẻ tuổi đưa bạc rồi nhanh chóng quay đi. Lí lang trung một mình xông xáo giữa đám người, miệng hô lớn: “Tiền đâu, tiền đâu! Chuyện xưa hay như vậy, muốn nghe không sao?!” Hấn tự động đi làm công tác quyền tiền, ta cũng đỡ phải mệt nhọc. Bạc đó giao cho hấn quản lý cũng tốt.

Các người nên biết con người có thể tự mình bồi bổ thân thể khuyết thiếu (chỉ cần ăn cơm là được), nhưng tinh thần khuyết thiếu lại phải dựa vào người khác. Ta tới đây mới hôm trước hôm sau đã muốn phát điên, nếu lúc trước không đọc bao nhiêu sách cùng tiếp xúc các loại phương tiện truyền thông, cuộc sống của ta không biết sẽ buồn tẻ đến cỡ nào! Đừng tưởng chỉ có phần tử trí thức mới có nhu cầu này, quần chúng nhân dân lao động cũng cần giải trí tinh thần. Mà đã gọi là giải trí, có cái gì ngoài chuyện chiến tranh cùng các loại anh hùng mỹ nữ có tác dụng giải trí tốt hơn đâu?

Nếu nói đến tài ăn nói, bằng tiếng Trung đại học B cũng không phải là hư danh. Năm đó cả lớp ta chỉ có chưa đến chục người thuộc loại giỏi. Những người này mỗi lần xuất hiện, ai mà không mặt mũi thanh cao, khinh bỉ mọi người, cứ như thể cả thiên hạ chỉ có mỗi mình ta vậy. Cuối cùng cái nhiệm vụ quấy rối mấy đại nhân vật này cứ tự nhiên rơi xuống đầu một kẻ mẫn dòn cũng không được làm thủ khoa là ta.

Ta đã quyết tâm không thêm sánh vai với đám nhân vật thượng đẳng kia. Hồi đó đứng đầu bọn họ chính là một vị người vùng Đồng Bắc, mọi người đều gọi hấn là “Tứ Oai”, bởi cả người hấn chỉ có thể dùng một chữ “oai (lệch)” để miêu tả. Người này mặt lệch, mũi lệch, mắt lệch, mồm lệch. Nhưng hấn đã không mở miệng thì thôi, một khi mở miệng, tất cả mọi người đều cười sặc sụa, cười rũ rượi, cười đau cả bụng, đến khi nước mắt giàn giụa, mặt cũng lệch theo mới thôi. Bạn gái hấn bây giờ rất xinh đẹp, ngoài ra còn một đám mỹ nữ thường xuyên dính chặt lấy hấn chỉ để nghe hấn nói một vài câu. Đáng giận, tại sao ta không thể nói ra được câu nào hay ho như hấn?!

Rõ là ông trời phân biệt đối xử, nhưng cho dù ta có kếm còi đến đâu thì bản thân vẫn là một kẻ mồm mép lợi hại. Chỉ cần có người nguyện ý đem lỗ tai ra cho ta thuyết giáo, ta sẽ nói năng loạn xạ, vung tay múa chân, thao thao bất tuyệt, làm cho hấn phát điên lên mới thôi. Ta nhớ có một lần ở ký túc xá mất điện, mọi người trong phòng rủ nhau tán gẫu, ta cũng có tham gia, lúc ta nói đến chuyện tâm đắc cũng say sưa như vậy. Sau này có người nói cho ta, lúc đó hai mắt ta sáng như sao, nếu ta có thể duy trì tình trạng đó, vậy thì ký túc xá không cần dùng đèn điện nữa rồi.

Lại có người thừa hơi đi tổng kết những thứ ta chưa đủ: nếu bộ dạng ta quyến rũ hơn một chút, ta có thể trở thành yêu cơ[3] hại nước hại dân, uốn ba tấc lưỡi gièm pha trung thần; nếu ta có chút tiền khí, ta có thể trở thành giáo chủ Ma Giáo mê hoặc lòng người; nếu bộ dạng ta gầy nhỏ mảnh mai một chút, ta có thể đi làm tiêu thư bán hàng xinh đẹp; nếu ta là một nam nhân, ít nhất có thể làm phong lưu công tử, rong chơi khắp chốn, lấy hoa ngôn xảo ngữ mua vui cho chúng mỹ nhân Cuối cùng thì sao, ta không là cái gì cả, chỉ có thể tình nguyện để dòng đời xô đẩy, đi làm một trợ lý văn phòng nho nhỏ.

Nhưng ai mà ngờ được, hôm nay ta lại ở đây, mang cái chí khí còn con con ra mà kiếm ăn, thoải mái phát huy cái tính thần vốn bị chôn sâu dưới ba tầng đất! Từ nay ta không bao giờ phải bắt mặt với kẻ lệch lạc kia, thật là công bằng không chịu nổi, không bao giờ phải lựa từ chọn chữ, e sợ dùng từ không đủ đúng mực. Xem ra chỉ cần ta mở miệng, mọi người đều sẽ nghe theo, thực là hạnh phúc a! Nhìn đám người trước mắt, lòng ta sung sướng vô hạn, nhiệt huyết sôi trào, hai tay xoa xoa, nóng lòng muốn thể hiện (Tứ Oai: đồ thô bỉ! Làm xấu mặt cả lớp chúng ta)

Lí lang trung lại ngồi về chỗ cũ, người kia cũng quay về, còn dẫn theo ba người đi cùng, nhìn qua có vẻ ăn mặc không tồi, bọn họ đều ngồi ở phía trước, ba người kia mỗi người rút ra một thỏi bạc lớn, Lí lang trung cứ tự nhiên tiếp nhận, về mặt khinh thường nhìn bọn họ, tỏ ý: “Ta cảm bạc giúp là cho người mặt mũi rồi đấy!”

Ta càng lúc càng an tâm, xem ra xe ngựa đã sắp về tay đến nơi rồi, vì vậy tâm tình cũng thoải mái hơn, thần nhiên như không, tiếp tục diễn thuyết. Võ Đản Tá Hoa nếu muốn diễn toàn bộ phải mất ba ngày. Hôm nay ta chỉ giảng bốn giờ, cho nên chỉ chọn những chỗ quan trọng, cẩn thận tỉ mỉ tường thuật.

Tướng Cán lần thứ nhất qua sông, muốn thuyết phục Chu Du đầu hàng, Chu Du viết một bức thư giả, cố ý để Tướng Cán trộm được, đem về dâng cho Tào Tháo. Tào Tháo mắc mưu, cho người chém hai tướng Thái Mạo, Trương Doãn, đến lúc đầu người trình lên mới ý thức được chính mình mắc mưu, hối hận thì đã muộn, cúi đầu phủ phục xuống bần, hồi lâu không dậy nổi, kẻ ngu Tướng Cán không biết hay dở chạy tới tranh công. Tào Tháo cả giận mắng to: “Người là con một sách ngu dân vô tích sự!” Mọi người đều bật cười ha hả, chỉ có điều không ai biết ta từ nhỏ đã bị cha ta dùng câu này giáo huấn vô số lượt.

Gia Cát Lượng chịu cực nộ trong ba ngày phải đem về đủ 10 vạn mũi tên, Chu Du bắt hấn phải lập lời thề sinh tử, đồng thời lệnh cho công binh không được trợ giúp, ai ngờ họ Gia Cát thần cơ diệu toán, sớm có mưu lược, dùng thuyền cỏ dự định, bản thân lại ngồi trong khoang thuyền uống rượu, làm cho bên kia quân Tào khuê chiêng gõ trống báo động, tên bắn ra như mưa. Nhưng tên bắn ra đều cắm trên thuyền cỏ, nhờ đó mà nộp tên đúng hạn.

Mọi người thở dài nhẹ nhõm.

Chu Du cùng Gia Cát Lượng cùng nhau bàn thảo kế sách, cuối cùng hai người đều tự viết một chữ trên tay, mở ra, không ngờ đều là chữ “Hòa”.

Mọi người cùng gật đầu tán thưởng.

Trong doanh trường sáng lờ mờ, Chu Du làm bộ không biết Hoàng Cái ở bên, hạ giọng thờ dài, “Bên Tào có người dám trả hàng về với ta, đáng tiếc Đông Ngô ta không kẻ nào can đảm làm vậy”. Hoàng Cái bước ra từ chỗ tối, tóc dài trắng xóa, khí thế hiên ngang, kiên định mà nói: “Ta nguyện vì Đông Ngô trả hàng!”

Mọi người đồng thời cảm động.

Chu Du giận đánh Hoàng Cái, chúng tướng đều quỳ lạy xin tha, chỉ có một mình họ Gia Cát vẫn bình thản uống rượu, cúi đầu không thêm để ý. Sau đó Hoàng Cái vì đền nợ nước, nguyện một mình một người đi đến trước trại quân Tào dâng thư xin hàng. Trước mặt Tào Tháo hẳn dù có chết cũng không sợ, chậm rãi nói ra, rốt cuộc làm cho Tào Tháo tin tưởng

Mọi người đều thán phục.

Trong lúc nghỉ ngơi ta rảnh tay đứng dựa vào gốc đại thụ, ngẫm nghĩ, còn có ba chương nữa là xong việc, người đến xem cũng rất đông, bạc cũng đã đủ nhiều, có Lí lang trung chăm sóc cho Hữu Sinh, ta cũng yên tâm phần nào. Đến giờ này cũng chưa có người đến gây phiền toái, thật sự là may mắn. Ta quay đầu nhìn Hữu Sinh, bắt nạt cười lộ lên với hắn

Chợt nghe một tiếng hô: “Tiểu huynh đệ khá lắm, đáng để đại gia ta thưởng thức” Ta giương mắt nhìn lên, hừ, thật là không muốn sống đây mà! Người thì say khướt, tay chân loạn choạng, nghiêng trái ngã phải, có lẽ mới từ tiệm ăn đi ra, hẳn cũng không thêm để ý xung quanh có bao nhiêu người, giang tay lao bỏ về phía ta. May quá, hắn không đến tìm Hữu Sinh. Ta vội xoay người đưa lưng về phía hắn, nứ từ phòng thân chỉ có chiêu này là mạnh nhất (mà cũng là cách duy nhất ta biết), nhưng chỉ có thể quay lưng về phía người. Hai tay khoanh lại trước ngực, hít khí vận lực tập trung vào cùi chỏ. Chỉ thấy Lí lang trung hoảng hốt đứng dậy, cả mấy người y phục dễ nhìn kia cũng nhảy dựng lên, Hữu Sinh cũng giãy dụa muốn giúp. Nhưng mùi rượu đã đến sát sau gáy, mắt liếc thấy hắn đã đến sau lưng, ta liền cúi đầu, hơi khom người về phía trước, dùng hết sức lực vung khuỷu tay huych mạnh về phía sau, đập trúng phần bụng của hắn. Gã say thét lên một tiếng, lùi lại vài bước, ta liền xông lên định bồi thêm nhát cuối kết liễu đời hắn, nhưng chưa kịp động đã thấy người trẻ tuổi chạy tới, tổng thẳng một cước làm tên kia ngã thẳng cứng, gục trên mặt đất, lằm bằm lằm bằm gì đó, mãi cũng không đứng lên được.

Ta cười nhìn hắn, ôm quyền ý muốn cảm tạ, hắn ngậy ngốc nhìn ta, cũng vội ôm quyền đáp lại.

Lí lang trung tức giận mắng to: “Không muốn sống hả! Vân Khởi, nói tiếp đi! Đừng để ý đến hắn, ta nhớ kỹ hắn rồi, sau này sẽ tính sổ đảng hoàng!”

Lí lang trung tức giận mắng to: “Không muốn sống hả, lần sau ta sẽ tự mình đi tìm ngươi. Vân Khởi, nói tiếp đi! Đừng để ý đến hắn, ta nhớ kỹ hắn rồi, sau này tính sổ sau!”

Ta cảm thấy lo lắng thay cho người nọ. Nhìn hướng Hữu sinh, hắn vẫn ngồi đó nhìn ta chăm chăm. Ta nhíu mày với hắn, hắn cũng chậm rãi nằm xuống, kéo lại chăn, nhưng vẫn không rời mắt khỏi ta. Ta cười nhẹ gật đầu với hắn.

Đi về trước bàn, ta lại gõ thước lần nữa, cao giọng tiếp tục: Tường Cán lần thứ hai qua sông, lại bị Chu Du gài bẫy (ta thờ dài: “Xui xẻo, chung quy vẫn là xui xẻo a.” Mọi người đều cười to), đuổi theo tiếng người thổi tiêu mà gặp được Bảng Thống. Hắn cực kì vui sướng, lập tức kéo Bảng Thống chạy đến bờ sông, lên trộm một chiếc thuyền nhỏ, trở lại Tào doanh.

Bảng Thống hiến Liên Hoàn Kế, Tào Tháo dùng xích sắt kết thuyền lại với nhau, 20 cái một hàng, 30 hàng thành một nhóm.

Chu Du lên thuyền, nhìn sang bờ bắc, thấy chiến thuyền buộc chặt, không khỏi cười lạnh. Bất ngờ một trận gió nổi lên, một góc tinh kỳ (lá cờ) phất qua mặt hắn. Chu Du bỗng dưng tức ngực, phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống bất tỉnh (mọi người sợ hãi). Thì ra lúc này đang là mùa rét đậm, gió lạnh từ phương bắc thổi mạnh mà đến, nếu như dùng hỏa công, chỉ sợ không đốt được người mà còn hại chính mình (mọi người thờ dài).

Lỗ Túc không ngừng kêu khóc, “Đông Ngô ta thế là hết!” Gia Cát tiên sinh vẫn mỉm cười, một mình đến thăm bệnh Chu Du. Hắn bệnh nặng nằm liệt giường, tâm tư hỗn loạn. Gia Cát tiên sinh cầm bút, viết ra mấy chữ, lưu danh thiên cổ, “Muốn phá Tào binh cần dùng hỏa công, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông!” Chu Du kia đọc xong tờ giấy, ngửa mặt cười dài, đứng dậy thì lễ cảm tạ. Gia Cát tiên sinh đã đoán trước khí tượng biến ảo, nhưng chưa vội nói ra, chỉ sai người đem theo màn trướng bình phong lên núi lập đàn, cầu khẩn trời xanh, nói ngày này tháng này lúc này nhất định sẽ có gió đông, hơn nữa còn thổi ba ngày ba đêm. Chu Du cười nói: “Một ngày là đủ!”

Nói đến đây, ta ngửa mặt lên trời thờ dài, “Đáng tiếc Vân Khởi ta chưa từng sinh ra ở thời đại đó. Nếu không có thể nhìn xem Gia Cát tiên sinh lập đàn cầu đảo, đứng trên núi mà xem Giang Bắc địch quân hùng mạnh, cầm kiếm chỉ hướng trời xanh, gọi gió đông tới trợ giúp mà thắng địch. Xem tư thế oai hùng, bồng bồng phần chấn Chu Công Cẩn Chu tướng quân, phất tay hướng bắc, vạn quân dũng mãnh xông lên. Xem Hoàng Cái lão tướng quân tóc bạc trắng như tuyết, nhịn đau chịu khổ nhục kế, một chiếc thuyền con thuận gió mà đi, dẫn theo đội thuyền chứa đầy rom cò, thẳng hướng bờ bắc. Tào binh kia chỉ nghe lão tướng quân tới đầu hàng, không kịp ngăn cản, một tiếng hô vang, thuyền thuyền nổi lửa, gió mạnh lửa lớn, lao thẳng khối chiến thuyền liên kết với nhau, lửa thiêu sáng rực một góc trời! Tào binh gặp lửa lớn chỉ biết quăng mũ bỏ giáp, bốn phía đào tẩu. Đáng tiếc 83 vạn binh Tào Tháo, quá nửa là hàng binh, vừa hợp đã tan, hai mươi vạn tinh nhuệ thoát được hỏa thiêu chiến thuyền, cũng trốn không được mưu của Gia Cát tiên sinh, trên đường chạy nơi nơi đều gặp quân mai phục ngăn trở, tiêu hao gần hết! Tào Tháo cùng vên vện hơn trăm tùy tùng mở đường thoát chạy!”

Ta thu hồi ánh mắt, nhìn lại mọi người, “Chư vị chắc còn nhớ rõ lúc đầu ta đã nói gì? Một bên là 83 vạn, bên kia là 2 vạn cùng 3 vạn, trận này biết đánh

thế nào?”

Ta nghĩ có lẽ mắt ta lại sáng rực như bóng đèn, nếu không sao cả đám người đều tròn mắt há mồm nhìn ta.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã nói xong, quay lại nhìn Hữu Sinh, ta nháy mắt cười với hắn, ý nói chúng ta hợp tác thành công, lại mỉm cười gõ gõ thước gỗ, thờ dài: “Sau này có người tên Tô Đông Pha có viết thơ bình:

Đại giang đông khứ,

Lăng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật.

Cổ lũy tây biên,

Nhân đạo thị Tam Quốc Chu Du Xích Bích .

Loạn thạch băng vân,

Nộ đào liệt ngạn,

Quyển khởi thiên đồi tuyết.

Giang sơn như hoạ,

Nhất thời đa thiếu hào kiệt.

Dao tướng Công Cẩn đương niên,

Tiểu Kiều sơ giá liễu,

Hùng tư anh phát.

Vũ phiến luân cân,

Đàm tiểu gian,

Cường lỗ hoi phi yên diệt.

Cổ quốc thần du,

Đa tình ung tiểu ngã,

Tảo sinh hoa phát.

Nhân sinh như mộng,

Nhất tôn hoàn thù giang nguyệt.”[4]

Ngâm hết bài thơ ta lại nhìn xuống mọi người, cả đám vẫn như say như túy, không ai nói chuyện. Nhìn sang Hữu Sinh, hắn cũng không nhúc nhích chăm nhìn ta. Ta sốc, không ổn rồi, phải mau gọi bọn họ tỉnh lại, ta ôm quyền hướng về phía bọn họ, “Vân Khởi đa tạ mọi người ủng hộ, ta …..”

Lí lang trung như vừa mới tỉnh mộng, “Người không nói nữa sao?” Ta cười đáp lại: “Trận này như vậy là xong”. “Vậy người còn có chuyện khác nữa không?”, tất cả đều đồng thanh kêu gào đòi hỏi. Ô hô, đây là khán giả yêu mến ca sĩ sao, làm ơn đi, để cho ta sống với, ta còn có việc nha.

Ta cười vẻ khó xử, “Vân Khởi còn phải đi mua xe ngựa …..”

“Chỗ nào bán?”

“Đi thẳng rồi rẽ trái, nhà thứ hai …..”

“A, lão Trương, người, mau đi gọi hắn đến, giao tiền mua hàng ngay tại đây, bảo hắn nhớ đem luôn xe ngựa lại đây. Hắn không đến, người nói lần sau tìm người khác chữa cho con hắn đi!” Lí lang trung này cũng thật là cường hào ác bá a!

Ta lại vội từ chối: “Vân Khởi trước khi ra khỏi thành còn phải tìm chỗ qua đêm, cũng phải mua cỏ cho ngựa …..” Giữa đám đông một lão nhân đứng lên, “Mời Nhâm tiên sinh đến quán trọ Duyệt Lai của ta nghỉ qua đêm, miễn phí phòng hảo hạng cùng cỏ khô”. Lí lang trung vung tay lên, “Cứ như vậy đi, tên kia, người mau dẫn ngựa đi ăn trước, ta lát nữa sẽ đưa Vân Khởi đến quán”. Hắn nói xong lại quay về nhìn ta.

Xem sắc trời đã muốn về chiều, ta nói: “Trời sắp tối, mọi người còn chưa ăn cơm …..”

Kề thay ta tổng khứ con ma men lúc trước lập tức nhảy dựng lên nói: “Ta XX tứ thiếu mời Nhâm tiên sinh hạ cố đi qua Khinh Phong Lâu phía trước dự tiệc!” Lí lang trung vỗ tay một cái (hắn bắt chước ta) nói: “Đừng rồi, người cùng ta đi ăn cơm, đưa cả tiểu đệ nhà người đi cùng nữa. Còn các vị cứ về nhà trước”. Hắn lại nhìn trời, “Tối nay mọi người lại đến đây, Vân Khởi sẽ giảng truyện ở Khinh Phong Lâu!” Sau này ta có làm nghề diễn kịch, nhất định phải cho hắn một chân quân lý.

Ta nhìn sang Hữu Sinh, thấy hắn che mặt, hai vai run run, ta tức nha, dám cười ta cơ đấy! Không còn cách nào khác, ta đành ôm quyền nói: “Đa tạ chư vị”.

Lí lang trung lập tức huy động người lại khiêng bàn ghế, nâng Hữu Sinh. Chỗ bánh mì còn lại ta đều đem cho đám tiểu khát cái, mọi người chậm rãi đi về hướng Khinh Phong Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tiểu trấn 5

Cái gọi là Khinh Phong Lâu, chẳng qua chỉ là căn nhà hai tầng được ngăn thành các gian, tầng dưới phần lớn là nhà bếp, bên ngoài chỉ có một phòng không lớn kê vài bộ bàn ghế. Cả tầng trên đều là phòng ăn, so với tầng một thì tốt hơn một chút, đây chính là tầng cao cấp. Bên trong không có người, cũng tốt, ta đỡ phải lo đề phòng giang hồ sát thủ. Ta đề bọn họ khiêng Hữu Sinh đến đặt ở góc tường, đặt một chiếc ghế đến ngồi bên cạnh hắn, cũng coi như ngăn trở hắn. Lí lang trung ngồi bên phải, còn người mời ta ăn cơm ở bên trái. Ba người còn lại đến ngồi phía đối diện.

Mọi người cùng nhau giới thiệu danh tính, nói thật ra cả đám người đó tên tuổi thế nào ta cũng chưa nhớ rõ. Cuối cùng đành phải gọi người bên trái ta là Tứ Thiếu A, còn lại là B,C,D, cũng tự nhiên phân huynh đệ mà xưng hô.

Người ta thường nói nếu một loại giác quan phát triển thì một loại khác sẽ yếu đi. Giống như người mù thì tai nghe rất thính, kẻ điếc ánh mắt cực kì tinh.

Bản thân ta có trí nhớ thị giác rất tốt, nhưng trí nhớ thính giác lại tồi tàn thảm hại. Lúc còn trẻ (người hiện giờ được mấy tuổi?!), mỗi khi vào phòng thi, ta có thể nhắm mắt lại, trong đầu tự động hình dung ra trang sách giáo khoa, từng câu từng chữ đều nhớ như in, thậm chí cả số thứ tự ở góc trang. Cái gì đã nhìn một lần thì không bao giờ quên, thành tích có cao cũng chẳng liên quan gì đến việc học hành chăm chỉ. Cái gọi là đọc thuộc lòng chẳng qua là đọc lại một lần hình ảnh trang giấy trong đầu mà thôi, chẳng có gì tài hoa. Ta nói cho người một bí mật, người về sau nếu gặp được một kẻ tự xưng có thể đọc thuộc lòng thi từ ca phú, người cứ bắt hắn mở mắt thật to, sau đó làm mặt quỷ dọa唬 hắn, ta cam đoan hắn không sao đọc được, chỉ còn chờ người đến trừng phạt mà thôi.

Giờ tuổi đã cao, chữ trên giấy cũng không còn nhìn rõ, chỉ thấy một đoạn hình ảnh mơ hồ (đầu óc ta cũng cận thị rồi sao?), cũng may còn nhớ được số trang ở góc, cho nên mới tra được tài liệu, lừa gạt được mọi người.

Nhưng mặt khác, những thứ ta từng nghe qua rất ít khi nhớ được lâu (điển hình là mấy câu kịch này, may nhờ cha ta suốt ngày tụng kinh niệm phật mà nhớ được), mà tên người là thứ ta quên nhanh nhất. Ta chỉ sợ một lúc nào đó, có người nào đó tiến đến bắt tay tự giới thiệu, tay còn chưa có rời thì ta đã quên phứt tên người ta. Đây là nỗi đau lớn nhất trong quãng đời làm trợ lý của ta. Một thời gian dài thường xuyên bị lãnh đạo phân công nghênh đón không nhiều thì ít khách khứa đến công ty, báo hại ta lần nào cũng nơm nớp lo sợ, y như đi buôn hàng cấm! Trên mặt lúc nào cũng treo lên một điệu cười muôn thuở, trong lòng lại cầu trời khẩn phật, chỉ mong hắn lặp lại tên một lần nữa, hoặc là đưa ta một tấm danh thiếp vv, nhưng ai lại đi đưa danh thiếp cho một trợ lý quên như ta? Không nhớ được tên thì cho người chết! Thế nên cuối cùng ta đành phải gộp chung tất cả mấy vị đồng nghiệp nam, nếu ngoài 30 thì gọi là lão tổng, dưới 30 thì gọi là soái ca (anh chàng đẹp trai). Còn mấy đồng chí nữ thì đều gọi chị xưng em, cho dù bộ dạng ai đó chẳng khác nào bà cô ế chồng. Ai! Thật khó a! Làm người khó, làm phụ nữ khó, làm trợ lý khó, làm một tên trợ lý không nhớ nổi tên người khác lại càng khó! Một thời gian dài như vậy, cuối cùng ta đã trở thành con người thô bỉ như bây giờ.

Ta nhìn tứ thiếu gia cùng mấy bằng hữu đẳng kia, cẩn thận đánh giá. Thực ra bộ dạng đó chẳng khác tên tiểu lưu manh ở thành Bắc Kinh là mấy, chỉ hơi thuần khiết hơn một chút. Lại nhớ đến lúc ta còn học đại học, mấy cô bác nhà bên có khi lại có ý mời ta đến nhà chơi, mục đích là làm gương cho mấy cô cậu lười học, nhân tiện dạy cho bọn họ một chút kiến thức, coi như là đi làm gia sư miễn phí. Bộ dạng Tứ Thiếu nhìn ta lúc này thật sự giống y mấy đứa đầu gối hàng xóm xưa kia.

Lí lang trung gọi đồ ăn, Tứ Thiếu chỉ thừa dạ mà thôi. Một lúc sau vị chủ tiệm xe ngựa có mặt, Lí lang trung không đợi ta mở miệng, lập tức lớn giọng kì kèo mặc cả, ép giá xuống thấp nhất, xong xuôi liền vung tay ra lệnh cho lão bán kia đem xe đến trước quán trọ Duyệt Lai, cũng đem ngựa buộc vào cang xe chờ sẵn, nói xong một hồi mới quay lại nhìn ta: “Người còn cần gì nữa thì nhân tiện sai hắn đi mua luôn”. Thật là lợi hại!

Ta nghĩ, để bảo toàn cho Hữu Sinh, trên xe phải có chần chiếu, một thanh đao để phòng thân, một ít dây thừng, chính mình cũng cần có quần áo cùng khăn trùm đầu. Lí lang trung tự nhiên đưa bạc, sai người đi làm.

Đồ ăn đưa lên, ta vừa nhìn đã hết hứng thú muốn ăn, tất cả đồ ăn đều có màu đen, đen sẫm, đen nhạt, đen bóng, vv... ngay cả mấy thứ rau xanh cũng bị xao thành đen sẫm. Ta lấy một ổ bánh mì, bẻ nửa đưa cho Hữu Sinh, mình thì cầm đũa gắp thử mấy món trông có vẻ giống đồ ăn. Còn mấy người kia ăn thật sự ngon miệng, Tứ Thiếu còn nốc từng ngụm rượu lớn, ta liên tục phải chối từ, lấy cớ uống rượu vào sẽ không thể kể chuyện xưa. Sau cùng chỉ có

bọn họ ngồi uống với nhau.

Rượu quá ba tuần, miệng lưỡi bắt đầu nói năng lộn xộn. Mấy câu cung kính khách sáo kiểu như tiên sinh kiến thức rộng rãi, xuất khẩu thành văn linh tinh, đều chậm rãi thay đổi, tiên sinh thành Vân Khởi, mấy câu khen ngợi hoa mỹ cũng thành ngôn từ thông thường bình dân.

Từ Thiếu A đang ngồi bên cạnh ta, vỗ mặt bàn nói lớn, “Vân Khởi, người bộ dạng rất khá! Có lúc nhìn người cười với ta, ta còn tưởng người là nữ nhân cơ đấy!”

Một tia bất an dâng lên từ đáy lòng, ta tự nhủ thăm từ sau này không nên tỏ ra tốt quá nữa, ngay cả cười mà còn gây phiền toái, thật là phiền phức, sau này phải dừ tợn một chút mới được.

Lại nghe hần nói tiếp: “Sau ta lại nghĩ không phải, nữ nhân nào lại có kiến thức như vậy chứ?!”

Ta cười nhạt, “Ta nghĩ người đang muốn khen ta, đúng không?” Nếu không phải đang cần duy trì hình tượng, xem người có còn mặt mũi ra khỏi đây nữa không?

Một người khác cũng nói: “Vân Khởi người sao có thể là nữ? Có điều người đúng là kẻ hại người. Ta bình sinh vốn thích nữ nhân, đến khi nhìn thấy người, ta lại cảm thấy hình như ta thích nam! Nhìn người ta lại muốn cùng nữ nhân”

Các người điên hết rồi! Ta cắn răng, tay nắm chặt thành quyền, một đám nhãi ranh miệng còn hôi sữa suy nghĩ lăng nhăng bậy bạ cái gì! Đằng sau ta, Hữu Sinh một tay che mặt, đang cố nín cười đến phát run.

Chợt nghe Lí lang trung nói: “Các người nói bậy bạ gì đấy?!” Tốt quá, cuối cùng đã có người giải vây cho ta, lại nghe hần nói tiếp, “Ta không thích nam không thích nữ, ta chỉ thích Vân Khởi!” Ông trời ơi, hần muốn chọc chết ta sao!

Cơm canh trên bàn ta không ăn được bao nhiêu, Hữu Sinh cũng chỉ ăn vài miếng bánh rồi trả lại cho ta, trong lòng ta lúc này vừa bức mình vừa ảo não, đành phải trút giận lên miếng bánh, từng miếng từng miếng ăn hết. Làm thần tượng cũng thực khổ, ai nhìn thấy người cũng muốn bắt tay, căn bản không thèm quan tâm người có biết bọn họ hay không. Đến lúc này ta mới hiểu tâm trạng của Lưu Đức Hoa lúc chụp ảnh chung với cô em Dương gi đó, nhìn bộ dạng cô nàng kinh dị ngang với khủng long, đến con chuột còn không dễ thương hơn, vậy mà vẫn phải cắn răng ôm cô ta, tươi cười nhìn vào ống kính. Thật là thiên cổ kì oan, Lưu Đức Hoa cùng Dương gi đó chụp ảnh chung! Thiên vương mà phải làm như vậy thì không bằng một tên tiểu lưu manh. Nếu là ta, đầu tiên là cho nàng một cái mo che mặt, sau đó bảo nàng đừng đến si nhục ta! Ít nhất mấy vị này không yêu cầu ta ôm ấp bọn họ, hơn nữa Lí lang trung cũng là người thành thật, nếu không

Khi ta xuống lầu, bên dưới đã đông chật toàn người là người, không còn một chỗ mà chen vào. Lí lang trung đánh phái người kê bàn ra ngoài, còn ta ngồi trước cửa diễn thuyết. Lát sau trong phòng chỉ còn một mình Hữu Sinh, cũng tốt, hần có thể tránh được tầm mắt mọi người.

không những đông hơn, mà còn đa dạng đủ kiểu đủ loại, từ già đến trẻ, nam thanh nữ tú, ngay cả tên ma men cũng nghiêm túc đứng một bên. Cần thận cần nhắc một chút, lúc sáng ta đã giảng chiến tranh có thực thời cổ đại, như vậy lần này nói chuyện tương lai, kể chuyện khoa học viễn tưởng đi. Kẻ hủy diệt 3 có vẻ được đấy! Hai tập đầu coi như bỏ, trực tiếp đến phần 3, đoạn nam chính mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết đi.

Gõ gõ thước vài lần, ta nói: “Thưa các vị, ta Nhâm Vân Khởi hôm nay mới đặt chân đến thành trấn này, cảm thấy nơi đây thật là tươi đẹp hoàn mỹ, cảm thấy hương thân phụ lão cũng thật là hiền lành lương thiện. Lúc này ta ở đây giảng một ít chuyện hay trong thiên hạ, các vị ngồi nghe không cần phải lo lắng, có giao bạc hay không cũng không thành vấn đề, chỉ cần mọi người thấy hay đối với ta thế là đủ (dù sao xe đã kiếm được, giờ làm việc tốt đi)”.

“Chuyện kể rằng, ở tương lai vô cùng xa xôi phía trước, nhân loại phát minh ra rất nhiều máy móc hiện đại, vô cùng nhanh nhẹn linh hoạt, có thể làm thay rất nhiều công việc cho con người. Nhưng có một ngày, máy móc trên thế gian bị ma tính hóa, không muốn làm việc cho con người, bắt đầu nổi loạn, đối với loài người đại khai sát giới. Nhân loại không kịp trở tay, trong một thời gian ngắn, vô số sinh linh vô tội bỏ mình, bất kể là nam phụ lão ấu, tất cả đều trong nháy mắt bỏ thân nơi rừng đao biển lửa, thế thảm không sao kể xiết!

Mọi người đồng loạt thở dài.

Nhưng đúng thời khắc nhân loại sinh tử tồn vong như ngàn cân treo sợi tóc, thế gian xuất hiện một vị chiến lược gia kỳ tài, chúng ta gọi hần là Trương tướng quân đi (JOHN). Khi máy móc mới bắt đầu manh nha nổi loạn, hần chỉ mới 18 tuổi, là một thanh niên trẻ tuổi, nhưng lại có dũng khí ngất trời, vạn người không thể địch, so với mưu trí của hần, vô số máy móc tối tân cũng phải chịu thua. Hần dẫn theo những người may mắn sống sót, mang theo tinh thần bất khuất, thế cùng máy móc chiến đấu tới cùng.

Nhiều ngày rồi nhiều năm, qua vài thập niên, tên của hần đối với loài người là hy vọng, còn đối máy móc lại là hủy diệt. Đội quân của hần dần dần phản công, dần dần đẩy lui đội quân máy móc. Chủ tướng của đội quân máy móc biết không thể thắng hần, liền phái ra người máy vượt thời gian trở lại quá khứ, trở về thời điểm hần chưa trở thành tướng quân để giết hần. Nhưng quân kháng chiến cũng đồng thời phái đi một người máy đầu hàng đi bảo vệ tướng quân, một hồi tranh đấu từ đó bắt đầu!”

Mọi người ngừng thở.

Ta tiếp tục nói, thuật lại mở đầu, phân tích diễn biến, diễn lại cao trào, cuối cùng là kết thúc (lúc này không thể nói tỉ mỉ, sợ Hollywood kiện ta vì phạm bản quyền)

Mọi người không dám thở mạnh.

Tối hồi kết cục, ta nhìn đám phụ nữ trong thôn, nhớ lại lúc trước Tứ Thiểu A tỏ vẻ khinh thường nữ tử, nội tâm tự nhiên thấy khó chịu, được, cho các người nghe một đoạn Văn Khởi ta tự suy diễn.

“Các vị, kháng chiến đã thắng lợi, loài người đã thắng máy móc, ta xin bổ sung một phần truyền kỳ về tướng quân cùng tướng quân phu nhân. Hai người khi mới gặp mặt lần đầu, nghe người máy kia nói hai người sau này sẽ trở thành vợ chồng, cả hai đều cực lực phản đối, không thèm tin tưởng lời hán nói (Mọi người cười rộ). chàng trai nhìn cô gái, cảm thấy nàng không xinh đẹp mỹ miều, tính cách cũng quá mức ương ngạnh. Còn cô gái nhìn chàng trai, cảm thấy hán cả lợ phất phơ, còn có phần nghèo túng.

Nhưng trong khi họ trốn trong hầm ngầm sâu cách mặt đất hàng trăm trượng, bên ngoài chủ tướng của đám máy móc phát động chiến tranh, nhân loại cầu cứu khắp nơi, thanh âm cứu viện theo đường dẫn truyền đến hầm ngầm, xung quanh hai người không có ai giúp đỡ, thân cô thế cô, đành phải nắm tay nhau, cùng nhau đối diện với kẻ thù

, cũng từ lúc đó hai người đều coi đôi phương là bầu bạn cả đời, vĩnh viễn không chia lìa! Chàng trai nhìn thấy trong mắt cô gái sự trung thành cùng lòng phần mộ, không chịu khuất phục. Cô gái cũng nhìn thấy trong mắt chàng trai sự bình tĩnh cùng can đảm khác hẳn với người thường. Hai người ở thời điểm tuyệt vọng nhất của thế giới đồng thời nảy sinh tình cảm. Từ đó về sau cả hai cùng tiến cùng lui, chưa từng chia lìa. Hơn 30 năm cùng nhau vào sinh ra tử, xả thân cứu giúp, trở thành bầu bạn cùng chiến hữu thân thiết.

Đến thời điểm quyết định, chiến dịch bắt đầu, tướng quân tự mình chỉ huy quân đội, bất ngờ đến lúc cuối cùng, đạo quân người máy đột phá tầng tầng lớp lớp vòng vây thoát ra ngoài, tướng quân cũng bị thương nặng! (Mọi người kinh hãi). Tướng quân phu nhân không cho ai đến gần, một mình ở bên tướng quân, nhìn người bạn đời máu nhuộm đỏ thẩm ngực áo, đã không còn sức nói nên lời. Tướng quân nhìn người làm bạn bên mình nhiều năm, nghĩ đến mục tiêu cả đời cuối cùng vẫn chưa thành, hai mắt không khỏi rung rung muốn khóc. Tướng quân phu nhân cố nén đau đớn, nhìn thẳng vào mắt tướng quân, chỉ nói vắn vắn ba chữ: “Anh yên tâm!”. Tướng quân nghe vậy, mỉm cười một lần cuối, nhắm mắt ra đi. (đâu đó có tiếng sụt sịt)

Tướng quân phu nhân ra khỏi phòng, về mặt bình tĩnh, chỉ nói tướng quân trọng thương, ngoại trừ bà không ai được vào看望, nhiệm vụ chỉ huy sẽ do bà nắm giữ. Mọi người nghe vậy đều thuận theo, sách lược chiến dịch kia không phải đều do tướng quân cùng phu nhân nhiều lần bàn luận mà ra sao? Còn ai ở đây có thể hiểu rõ ý đồ của ngài hơn phu nhân đâu? Ai nấy vốn đang lo lắng tướng quân bị thương nặng, lúc này nhìn thấy phu nhân thần sắc trấn tĩnh, không có vẻ sợ hãi thì đều an tâm, tin tưởng vô điều kiện. Tướng quân phu nhân tự mình ra trận, không ngừng không nghỉ, liên tục chiến đấu, chỉ thỉnh thoảng mới đến thăm tướng quân. Bà chỉ huy tướng sĩ, chiến đấu liên tục ba ngày ba đêm, rốt cục toàn thắng, phá hủy hoàn toàn trung tâm chỉ huy đội quân máy móc, diệt trừ vĩnh viễn hậu họa!

Đại chiến kết thúc, trước mặt gió yên sóng lặng. Tướng quân phu nhân cùng mọi người đưa tướng quân đến chiến trường, nhìn một lần cuối cùng thắng lợi của loài người, cảm thấy linh hồn tướng quân cũng được an ủi. Mọi người đặt tướng quân trên mặt đất, tướng quân phu nhân khoanh chân quỳ xuống, ôm lấy thi thể tướng quân đã cứng ngắc, kề sát ở trước ngực, hai hàng lệ nóng chầm chầm rơi xuống, theo đó mà chết! (có người bật khóc nức nở)

Rất nhiều năm sau, hòa bình lập lại, loài người an cư lạc nghiệp, có người đã lập một pho tượng ở đúng chỗ tướng quân phu nhân qua đời. Chính là một người phụ nữ già khoanh chân ngồi, trong tay ôm chặt một vị lão binh trọng thương mà chết. Người phụ nữ hai mắt nhòa lệ, còn vị lão binh trên mặt mỉm cười mãn nguyện (tiếng khóc ai oán vang nổi lên bốn phía)

Rất nhiều người còn thề thốt, vào đêm khuya thanh vắng, dưới ánh trăng đã thấy bọn họ đứng lên từ bức tượng, dắt tay sóng bước, dần dần trẻ lại, dần dần khôi phục hình dáng năm xưa khi mới gặp nhau, hai người cùng tươi cười đi bên nhau, cho đến tận sáng sớm cũng không thấy trở lại bức tượng.

Rất nhiều thanh niên nam nữ đều tìm đến pho tượng để ước hẹn cả đời, cho dù phú quý nghèo hèn, khó khăn gian khổ, cả hai đều đồng lòng, quyết không chia lìa” (Hollywood, nếu người dám sao chép, ta đây sống chết với người!)

Ta thờ dài một tiếng, mọi người cũng bình tĩnh trở lại (xem ra chiến tranh, tình yêu, tử vong ba yếu tố kết hợp lại sẽ đạt kết quả tốt nhất). Ta gõ thước lần nữa, “Các vị nghe xong truyện Văn Khởi ta nói hôm nay, ngày sau nếu gặp việc không như ý muốn xin hãy nhớ kỹ, cho dù thế gian này có đau khổ cỡ nào, chỉ cần chúng ta trong tim có hy vọng cùng tình yêu, lại đối nhân xử thế tốt đẹp, như vậy ngày sau cuộc sống có thể có được hạnh phúc. Trên thế gian tình yêu là vô giá, hy vọng mọi người biết cách trân trọng!”

Lại nói tiếp: “Văn Khởi ta lúc này vô cùng cảm kích mọi người nhiệt tình giúp đỡ. Về sau nếu có duyên, ta nhất định trở về, đem hết sức mình ra mà báo đáp tấm lòng các vị!” Ta đứng dậy ôm quyền, nói: “Núi cao nước xa, Văn Khởi ngày mai còn phải đi sớm, các vị cũng nên về nhà nghỉ ngơi, chúng ta sau này còn gặp lại”.

Lời còn chưa dứt, cả một đám người đã tranh nhau vọt tới ôm chầm lấy ta (Lưu Đức Hoa, cứu mạng!). Ta cả kinh, vội trốn vào trong nhà cùng Hữu Sinh, hoàn toàn quên mất nhờ có thích khách trà trộn vào giữa đám người thì sao. Cuối cùng may nhờ Lí lang trung cùng Tứ Thiểu giải vây, đuổi đám người kia đi khỏi, ta mới thoát nạn, không phải chịu chung số phận với lão Lưu.

Những người còn lại khoác vai ta, nâng Hữu Sinh, reo hò nhảy múa thẳng tới quán trọ Duyệt Lai. Đưa chúng ta vào phòng hào hạng, đặt Hữu Sinh lên giường, còn đem đến những thứ ta cần, sau cùng lại một phen nói lời từ biệt. Cuối cùng Lí lang trung cũng lừa hết đám thiếu gia kia ra ngoài (cho dù có cùng ta ăn cơm, nhưng quan hệ cũng không bằng ta với Lí lang trung) hai mắt lão rung rung, đưa cho ta một bao bạc, nói là tiền mua xe ngựa cùng vật phẩm còn thừa, còn có tiền mọi người để lại cho ta. Tứ Thiểu cũng luyến tiếc rời đi, trước lúc đi còn nói ngày sau nếu có việc chỉ cần nói một câu, bọn họ sẽ tới tìm ta, tận lực giúp đỡ. Ta rất muốn biểu lộ lòng biết ơn, nhưng đã sức cùng lực kiệt, chỉ có thể gật đầu mà thôi.

Sau khi bọn họ đi khỏi, ta đóng cửa lại, thả người ngã phịch xuống cạnh Hữu Sinh, nhưng chưa kịp mở miệng lại nghe tiếng người gọi cửa, ta bắt lực chỉ muốn khóc thét. Cuối cùng đành đứng dậy, cửa mở, là một tiểu cô nương đứng cúi đầu, cô bé tháo ở cổ tay ra một chiếc vòng, hai tay đưa đến trước mặt ta. Quá sợ hãi, ta liền vội chối từ, còn nói một đồng câu từ linh tinh, kiểu như: “Văn Khởi thật sự không biết sau này thế nào, không thể” Nàng vừa đi khỏi ta liền đóng cửa, vừa đặt lưng nằm xuống, lại có người đến, lại là một vị đến tặng ta vòng tay! Quá bất lực, ta đành mở rộng cửa, khoanh chân ngồi xếp bằng trên đất, chờ đón các vị cô nương có nhu cầu đến gặp, cho bọn họ ngồi xuống, ôm quyền cúi chào bọn họ rồi lập lại một lần câu trả

lời lúc trước, từ chối hết thảy vòng cổ, vòng tay hoặc trâm cài tóc.

Rốt cục đến đêm khuya ta mới được tha, thở một hơi rõ dài, đứng lên đóng cửa. Lão đảo đến bên giường, cả người đỏ sấp xuống mặt đệm, kiệt sức gục xuống. Làm diễn viên chẳng khác nào tù khổ sai!

Hữu Sinh đầu tiên là cười khế, sau là cười thành tiếng, thở dài nói với ta: “Vân Khởi, người như ngươi có thể ngửa tay gọi mưa, lật tay gọi gió, nếu tiếp tục phát huy, thực sự có thể chiêu binh mãi mã”. Ta nhấc một tay, làm ra vẻ muốn đánh hắn. Vậy mà kẻ đó còn không biết hồi cải, còn thùng thảng nói: “Ngươi không cần phải lập gia đình, với bản lĩnh của ngươi, lấy vài tám chồng là có thể”.

Ta giờ bàn tay, ngón cái cùng ngón trỏ tách ra, cong cong thành hình cái kim, hung hăng nói: “Ngươi nói xem, ta có thể bóp ngươi chỗ nào?”

Hắn cười cười, chậm rãi nói: “Chỗ nào cũng được, chỉ sợ ngươi không dám xuống tay” Ahhh! Là ta mềm lòng quá mới bị hắn nắm thóp đây mà! Ta ảo não kêu khổ một tiếng, buông tay, xoay người đối mặt với hắn: “Lần tới nếu ta nói muốn diễn thuyết, ngươi cứ đề mong ta ra mà đánh! Ta thề rằng hết ăn lại nằm, cho dù có phải đem ngươi đi bán cũng không bao giờ hành nghề này. Thật sự là quá mệt mỏi! Lưu Đức Hoa thật khổ a!” Nói xong ta liền ngủ.

Đây là lần duy nhất ta công khai đăng đàn diễn thuyết. Rất nhiều năm về sau, việc ta làm còn được dân gian tán dương lưu truyền. Gốc cây nơi ta ngồi được dựng một tấm bia, trở thành địa điểm tham quan du lịch. Chỗ ta ăn cơm từ Khinh Phong Lâu đổi thành Vân Khởi Lâu, Duyệt Lai quán biến thành Vân Khởi quán. Ta thấy mấy tên gọi đó so với tên cũ còn dễ nghe hơn, đáng ra nên thu một ít phí bản quyền mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cú Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chia tay

Lúc ta tỉnh lại, bên ngoài trời vẫn còn tối đen. Ở bên cạnh ta, Hữu Sinh đang run rẩy, cô không rên lên thành tiếng, hình như rất khổ sở. Ta vội hỏi: “Ngươi có cần ta đắp thuốc không?” Hắn ngừng rên rỉ, miệng hở hỏn hỏn, chậm rãi nói: “Ôm ngươi một chút sẽ tốt hơn”. Lời nói của hắn không hề mang tà niệm, tựa như nói: “Bây giờ là 2 giờ”, lại vô cùng tự nhiên, giống như đang nói: “Cho ta một viên thuốc giảm đau” mà thôi. Như vậy theo lẽ thường ta không thể nào nhẫn tâm cự tuyệt hắn.

Cẩn thận nhích người vào gần hắn, ta cảm thấy hắn nâng một cánh tay, đặt lên thắt lưng, lẳng lẳng ôm lấy ta. Tay hắn chỉ nắm chặt quần áo ta, sau đó không hề nhúc nhích. Chẳng bao lâu sau ta lại đi vào giấc ngủ.

“Vân Khởi!” Ai là Vân Khởi? A, là ta. Ta ở đâu đây? Uhm, thì ra là thế. Ta hé mở cặp mắt lơ lơ, trong phòng ánh sáng lơ lơ, vài tia sáng xuyên qua khe cửa, để lộ ra vô vàn hạt bụi nhỏ li ti lượn qua lượn lại trong không khí, có lẽ mặt trời vừa mới mọc. Ta vẫn nằm bên cạnh Hữu Sinh, tay hắn chỉ chạm nhẹ vào bả vai ta. Ta lắc lắc đầu, cả người đau nhức, có lẽ do cả đêm nằm chỉ nằm một tư thế. “Hữu Sinh, ngươi giết ta đi, ta mệt chết mất!” Bình sinh ta vốn yêu ngủ nướng, giờ lại phải dậy sớm thế này thật sự là tàn nhẫn.

Chậm rãi đứng lên, ta giống như mộng du đỡ Hữu Sinh đến bên giường, để tự hắn chăm sóc chính mình. Ta cầm chậu nước đi ra ngoài, phải mất một lúc lâu, đến tận khi tới bên miệng giếng, ta mới hoàn toàn tỉnh ngủ. Ta cẩn thận bê nước về phòng giúp hắn rửa mặt. Nhìn mái tóc hắn rối loạn, ta liền chải gọn lại, buộc lại thành một búi. Trong lúc đó hắn chỉ im lặng để yên cho ta chải đầu, không nói chuyện.

Ta cắt chỗ bạc vào ba lô rồi lấy ra một cái bánh mì, mỗi người một nửa, hắn vẫn chỉ ăn được vài miếng, sau đó đến lượt ta ăn nốt. Lại lấy quả chuối còn lại, bê nửa đưa cho hắn. Đến lúc này ta mới cảm thấy tinh thần khá hơn một chút.

Ta nói: “Hữu Sinh, ngươi có thích chuyện ta kể không?”

Hắn nói: “Thích, rất thích, chưa bao giờ nghe chuyện hay như vậy ...”

Ta nở nụ cười: “Đương nhiên rồi, một trong tứ đại kỳ thư mà, trong đó còn có rất nhiều chuyện hay, kể 10 ngày 10 đêm cũng chưa hết”

Hữu Sinh ảo não nói: “Nhưng ngươi không có kể”

Ta xua tay chặn lại, “Không kể cho bọn họ, nếu không sẽ lại có người đến ôm ta! Chỉ có ngươi ta mới kể thôi!” Lại nghĩ đến đêm qua hắn cũng có ôm lấy ta, lập tức cười rộ lên.

Hữu Sinh hơi cúi đầu, nhưng lại ngẩng lên nói: “Ngươi thực sự nói cho ta”

Ta nói: “Ta nhất định sẽ kể cho ngươi, nếu ngươi muốn nghe, ai cũng không ngăn được ta kể cho ngươi. Còn nếu ngươi không thích”

Hữu Sinh nói: “Ta thích nghe”.

Ta nói: “Thích là tốt rồi, ta còn lo không có ai muốn nghe ta nói đây! Hữu Sinh, nói cho người biết, ta cái khác không nói, yêu nhất là nói chuyện! Bất kể là nói gì, kể cả nói dối, tán dóc, hay là nói ảo linh tinh ... Người sẽ không phiền chứ?”

Hắn lập tức nói: “Không phiền”.

Ta bật cười nói: “Người đáp nhanh quá đấy”.

Hữu Sinh lại cúi đầu.

Trên bàn có nước, chúng ta uống xong liền lấy đầy một bình. Ta đặt ba lô xuống cạnh Hữu Sinh, khoác thêm một chiếc áo ngắn bên ngoài áo lông, thắt lưng buộc một sợi dây đai, trên đầu lại trùm một tấm khăn màu đen. Ta nhìn nhìn một chút rồi bật cười ha hả, trông ta bây giờ thật giống một nông dân bình thường! Hữu Sinh lại nhìn ta không nói gì. Có phải hắn vẫn còn lo bị đuổi giết hay không?

Ta khoa tay múa chân, nói với Hữu Sinh: “May nhờ ông trời phù hộ chúng ta, cả ngày hôm qua không xảy ra chuyện gì. Chúng ta có tiền cũng có xe, chuyện sau này cũng dễ dàng hơn. Coi như là đi du lịch một chuyến! Người đừng lo lắng, chúng ta nhất định có thể đến được nơi người muốn đến”.

Hữu Sinh nhìn ta nói: “Ta không lo lắng, không đến được cũng không sao”.

Ta nói: “Sao người lại bi quan như vậy? Tất nhiên sẽ đến rồi, ta đã nói đưa người đi thì sẽ đưa đến cùng! Ta nói được là làm được, quyết không bỏ dở nửa chừng. Đây là đại sự đầu tiên ta làm ở đây, làm xong xuôi, như vậy về sau ta có thể thuận buồm xuôi gió, vạn sự tất thành!”

Hữu Sinh nhẹ giọng, “Vân Khởi, ta ... Chuyện người muốn làm, đương nhiên sẽ làm được!”

Ta lại cười lớn, ôm chần chiếu cùng mấy thứ vật phẩm đã mua, đi ra ngoài chuẩn bị xe ngựa.

Lộ Lộ có vẻ rất hài lòng, ta trước hết chào hỏi nó vài ba câu, sau giải thích chúng ta muốn đóng nó vào xe, có gì cũng đừng giận dữ. Nói xong ta nhìn sang chiếc xe, vừa nhìn đã phát sầu, tiểu nhị trong quán lập tức chạy tới, ân cần đến giúp ta buộc ngựa, còn giải thích cách điều khiển thế nào, thái độ cung kính lễ phép, ánh mắt nhìn ta cũng rất sùng bái, giống như ta vừa khai hóa văn minh cho hắn vậy. Thật tốt, người này hôm qua có lẽ cũng tới nghe ta diễn thuyết.

Trở về phòng đã thấy Hữu Sinh sửa soạn xong xuôi, đang ngồi bên giường chờ ta, được lắm, hắn cũng tự biết chăm sóc mình. Ta dịu hắn đi ra cửa, trèo lên xe ngựa, để hắn nằm trên đệm, xong xuôi mới lên đường.

Vừa đến đầu đường, ta thấy đám khát cái hôm qua giúp đỡ ta đang đứng chờ, là muốn bánh mì sao? Ta vừa định mở ba lô thì một đứa trong đám chạy tới, chính là đứa hôm qua đi gọi Lí lang trung. Nó lập tức quỳ xuống, ta vô cùng hoảng hốt, vội nhảy xuống xe đỡ nó đứng lên.

Thằng nhóc hai mắt rung rung, khóc nói với ta: “Tiên sinh, xin ngài thu nhận tôi, ngài không cần nuôi sống tôi, tự mình tôi có thể đi xin cơm, chỉ xin ngài cho tôi đi theo”. Những đứa kia cũng chạy tới quỳ gối trước mặt ta. Quá bất ngờ, ta không biết nói gì, trong đầu lúc ấy thật sự cũng có ý muốn đem theo bọn chúng, cùng ta đi khắp thiên hạ, mọi người sẽ phải chịu đói rét khổ cực, nhưng nhất định có thể khoái hoạt. Nhưng ta biết giờ chưa phải thời điểm.

Ta nhìn bọn chúng, hai mắt cũng nhòa lệ, tay mở ba lô, lấy ra hai thanh sô cô la, mở ra bẻ thành nhiều miếng chia cho từng đứa, còn lại miếng giấy gói ta xé ra thành từng mảnh nhỏ, cũng chia lần lượt. Ta nghen ngào nói: “Ta hiện giờ không thể mang các người đi, nhưng sau này đến lúc sự nghiệp của ta thành đạt, ta nhất định sẽ giúp đỡ các người, khi đó chúng ta có thể cùng nhau ở chung một chỗ. Những mảnh giấy này các người hãy giữ cẩn thận, coi như là tín vật của Vân Khởi! Hiện giờ ta chỉ có thể hứa với các người: sau này khi nào các người nghe được tin ta thành đạt, nhất định phải cầm nó tới gặp ta! Đến lúc đó các người sẽ có cơm để ăn, có nhà để về, có việc để làm. Chỉ cần sau này đừng mất hy vọng. Nhớ đấy!” Bọn chúng đồng thanh khóc rống, ta cúi người nâng dậy, một lúc lâu sau mới rời đi.

Trong lòng ta vẫn khó chịu không yên, rất lâu không mở miệng nói lời nào. Cỗ xe chậm rãi đi ra khỏi trấn, đi tới đường cái, lúc này trên đường không có ai qua lại, giống như sáng hôm đó chúng ta đi vào trấn.

Chợt nghe Hữu Sinh hỏi: “Sao người lại chắc chắn, về sau sẽ có ngày làm nên sự nghiệp?”

Ta thờ dãi: “Ta cũng không biết! Nhưng ta cảm thấy như vậy. Hiện giờ ta ngay cả làm gì còn không biết, cũng không rõ phía trước có gì đang chờ đợi, ta chỉ muốn tiếp tục đi, đi mãi rồi có ngày sẽ thấy được. Người nói xem, có phải ta điên rồi không?”

Hắn cười khê: “Có lẽ”.

Ta trừng mắt, hắn vội nói: “Không phải”.

Ta đánh xe tới ven đường ngay cạnh rừng cây, lấy sải dao (một loại dao dài dùng đi rừng) chặt một ít cành cây đem về, lại nói với Hữu Sinh, về mặt ngại người, “Người có lẽ không tin, nhưng ta đang muốn đem người trở lại đây”.

Hắn lại thản nhiên nói: “Người có lẽ cũng không tin, ta thật sự tin tưởng người”. Ha ha, học nhanh lắm, trẻ nhỏ dễ dạy a!

Ta đặt hắn nằm yên, đắp chăn lại, bên ngoài bọc lại bằng tấm chiếu, dùng cành cây phủ lên trên, cuối cùng lấy dây thừng buộc lại một bó, bên ngoài nhìn vào chỉ thấy là một đồng củi khô. Làm xong ta nhẹ nhàng thở ra, lại nhớ đến Tứ Thiếu A nói ta cười lên giống nữ nhân, ta liền lấy ít đất bùn bôi lên mặt, lẩm bầm: “Biết trước phải thế này thì sao sáng nay còn rửa mặt?!”

Ta ngồi lên xe, tiếp tục đi, từ trong đám cảnh cây Hữu Sinh nói: “Vân Khởi, sao ngươi lại nghĩ ra cách này?”

Ta đặc ý nói: “Ngươi đã nghe câu này chưa, quân tử không đứng nơi tường yếu, phòng bệnh hơn chữa bệnh, quan trọng nhất không phải là thoát khỏi nơi nguy hiểm, mà phải biết nhìn chỗ hiểm mà tránh. Ngươi hiện giờ là một đám củi khô, ngoại trừ sóc hay sâu bọ thì chẳng ai có hứng thú, ngươi có thể an tâm mà ngủ”. Hắn im bật, không biết nên đáp lại thế nào, quả nhiên lát sau đã ngủ.

Mấy ngày tiếp theo ban ngày đều giống nhau, sáng sớm xuất phát, đi một lúc đến chỗ rừng cây hoặc đâu đó yên tĩnh thì dừng xe cho Hữu Sinh ăn uống, sau đó tiếp tục đi. Nhờ có hắn chỉ đường, qua mỗi thành trấn ta đều dừng lại mua thêm ít đồ linh tinh. Chúng ta thỉnh thoảng lại chuyện trò, đôi lúc trong khi hắn ngủ, ta khẽ ngậm nga một vài giai điệu. Cứ liên tục như vậy, cuối cùng ta cũng không xác định được thời gian.

Nhưng ban đêm lại là khoảng thời gian cả hai đều khó quên.

Mỗi đêm ta cùng hắn đều ngủ lại trong miếu hoang, nếu không thì vào thành tìm đến những quán trọ thừa người để ngủ. Số bạc Lí lang trung đưa cho ta tuy rằng không ít, nhưng Hữu Sinh không muốn đến những nơi đông người. Cũng đúng, đông người qua lại rất dễ bị người chú ý.

Từ cái đêm đầu tiên trong trấn kia, hắn mỗi đêm đều ôm ta mà ngủ, tay hắn cũng không lộn xộn, yên lặng mà an toàn (nhưng thật ra từ sau lần ta giúp hắn đắp thuốc, thường xuyên cảm thấy hắn thẹn thùng, vì thế càng thích đùa giỡn với hắn, thậm chí giờ trò chọc ghẹo. Hắn chung quy chỉ cúi đầu, không dám nói điều gì), ta trước khi ngủ đều dựa vào người hắn cùng nói chuyện phiếm. Trên thực tế phần lớn thời gian là ta nói linh tinh vớ vẩn, còn hắn chỉ yên lặng mà nghe. Thời đại này chưa có đèn điện, ban đêm trời tối đen như mực, hoàn toàn khác với thế giới mà ta quen thuộc, nhưng vô số chuyện cũ ở thế giới kia, nhất là chuyện thời ta còn đi học, trong mỗi đêm nằm cạnh hắn ta đều không quên nhắc tới.

Khi đó ta cũng như nhiều sinh viên khác đều vào ở trong kí túc xá. Cả phòng đêm nào cũng như đêm nào, đã tắt đèn tối om nhưng vẫn không ngừng chuyện trò rôm rả, mà nói nhiều nhất chính là các loại cao lương mỹ vị trên đời. Mỗi người nói về một loại đồ ăn, ai cũng không muốn thua kém người khác (đương nhiên rồi, trừ khi bị kẻ khác vui dập, nếu không ai cũng muốn đập đổ người khác mà lên). Lại nghĩ đến chúng ta, cả đám đều thuộc loại vụng về lười biếng, chăm chơi hơn chăm làm, ngay cả món trứng ốp đon giòn cũng đâu có mấy đứa biết làm?! (như ta cho đến ba tháng trước trong lúc vô tình mới biết khi làm trứng ốp còn phải lật qua vài lần! Khó trách được trứng ta làm bao lâu nay toàn là một nửa cháy khét, một nửa sống nguyên!). Vậy mà lúc đó cả đám mồm miệng lại trôi chảy cực kì, tinh tế nói ra cách làm đủ loại món ăn trên trời dưới biển, ngay cả mấy siêu đầu bếp nghe đến cũng cảm thấy xấu hổ, có khi còn nghi ngờ mấy chục năm nay mình đi làm cái gì không biết! Tuy rằng tất cả đều là nghệ thuật sáng tạo, nhưng tập trung cũng rất quan trọng. Nhất là lúc nếm gia vị, không cẩn thận là không xong. Nếu muốn kể ra quá trình chế biến thức ăn, nhất định phải nói làm sao cho lôi cuốn. Những lúc như thế, cả đám đều thi nhau khoe môi mím mép, nói đến nước miếng phải trào ra, bao nhiêu ngôn từ hoa mỹ cứ thế xả ra một lượt, miêu tả đạt tới trình độ cao cấp, đến cả sắc hương vị đều cảm thấy được. Cuối cùng làm cho kẻ khác dạ dày sôi réo, đói khát dầy vò, lục phủ ngũ tạng đều bị tra tấn dã man, nói đến khi ai nghe cũng đều xuýt xoa nuốt nước miếng ừng ực mới thôi. Thật là một kết cục hoàn mỹ.

Có lần có kẻ không chịu nổi ngược đãi, rốt cục phần nộ bật dậy, đập giường mà nói: “Con người vì sao phải ăn cơm?! Vì cái gì phải ăn cơm?!” Nói xong câu đó lăn ra khóc than ai oán, lay động đến tận tâm can, ai nghe được đều bị xúc động mạnh mẽ! Tất nhiên cái kẻ thô bỉ khời xương ra trò này lúc đó đang trốn trong góc, âm thầm cười lăn lộn, mấy lần suýt chết nghẹn.

Còn có một lần khác, có vị bằng hữu đột nhiên trở mình bò xuống giường, hai tay run lấy bẫy, mở ngăn kéo lục tung lên một lượt chỉ để tìm thức ăn, không có kết quả đành phải nhai tạm một ít rễ Bân Lam (một vị thuốc Bắc dùng để chữa ho, cảm cúm) cho đỡ đói. Từ đó về sau phòng chúng ta lưu truyền câu nói: “Đói bụng thì uống thuốc”, chính là chỉ việc này.

Rõ ràng biết là bịa đặt linh tinh nhưng có khi vẫn tự giác tin tưởng. Có lần một người bạn cùng phòng ta miêu tả món súp trứng nhà nàng làm, nói lúc đập trứng gà vào bát, lòng trắng trứng ở trong súp không tan đi mà tụ lại một cỗ, chậm rãi nở ra, giống như một con sứa nổi lềnh phềnh trong nước. Ta về nhà thử làm nhiều lần vẫn không có kết quả, vì thế ta đi hỏi một vị đầu bếp, làm thế nào để lúc đập trứng vào súp có thể thành hình giống con sứa. Hắn chân thành nói cho ta biết, đừng lấy lòng trắng trứng, cứ bỏ luôn con sứa vào là được.

.....

Trong bóng tối, Hữu Sinh cất tiếng cười, hòa vào từng đợt từng đợt khói nhẹ, tiếng nói của ta tựa như ngọn gió thổi qua hiên nhà hòa hợp cùng tiếng cười của hắn, đầy dứa mải không thôi. Ta không ngờ chỉ bằng một ánh mắt, bắt đầu từ lúc hai ta đàm luận chuyện xưa, ta liền cảm thấy như hai thể giới đã lồng vào làm một.

Hắn cũng không kể chuyện quá khứ của mình. Ngoại trừ lúc trước ta hỏi chuyện thê thiếp, ta cũng chưa từng tò mò về bất kì chuyện gì khác. Nhưng Lí lang trung từng nói chân của hắn đã bị tổn thương quá nặng, có khả năng không thể trị khỏi, khiến cho ta cảm thấy hết thấy dường như đều trở nên không còn quan trọng, ta chỉ muốn cho những ngày còn lại của hắn đều là vui vẻ. Hắn luôn hỏi ta đủ loại vấn đề, hơn nữa những lúc ta ngừng hắn liền lập tức hỏi: “Rồi sao nữa?” hay “Sau đó thế nào?”. Khẩu khí ôn hòa động lòng người kia giống như đang cổ vũ ta, khiến cho ta lại cao hứng nói chuyện, kể cả là nói linh tinh vớ vẩn. Đây không phải người điên thì là gì?

Bất kể ta có nói năng lộn xộn không đầu không đuôi thế nào, ta đều có cảm giác, hắn có thể hiểu được lời ta nói, loại cảm giác này thật sự rất khó để giải thích bằng lời. Lúc ta ngừng nói để lấy hơi, hắn cũng theo ta thở mạnh? Lúc ta chăm chọc nói móc, hắn cũng bật cười khe khẽ? Lúc hai chúng ta thân thể đụng chạm, hắn cũng cảm thấy bình thản một cách khó hiểu? Có khi ta nghĩ hắn giống một khối bọt biển, có thể hấp thu sự bất an trong lòng ta, khiến cho ta có thể bình tĩnh mà đối mặt với tương lai mờ mịt phía trước.

Ta nói:

Tháng năm đầu mùa hè, hương hoa sen nhàn nhạt lẫn trong gió, ở dưới ánh đèn đường, một cánh hoa nhẹ nhàng rơi không tiếng động, tản ra hương thơm dịu dịu như có như không, tựa như mỗi khắc trôi qua không thể lui lại được.

Sáng sớm ven hồ, không khí thanh tịnh sạch sẽ, tiếng đọc sách lanh lảnh, trên hồ từng đốm sáng li ti nhảy múa trên mặt nước.

Sắp tới tốt nghiệp, ai nấy tâm trạng đều vừa mừng vừa sợ. Trên bãi cỏ chúng ta cùng nhau chơi mấy trò chơi trẻ con, vừa hò hét vừa hát: “Tìm a tìm bằng hữu, tìm một người bạn tốt” Đương lúc vui đùa, một vị giáo sư đi ngang qua, người này trước đây đã từng dạy lớp chúng ta, sau khi nhận ra mọi người, hần gừa đầu than thở, choáng váng muốn ngất xỉu, có lẽ không hiểu tại sao chính mình lại dạy dỗ ra được một đám ngu ngốc. Kỳ thực chính hần tự mình đa tình, mọi chuyện căn bản không liên quan gì đến hần.

Có một đêm, một đám bạn cùng học trèo tường ra ngoài, đi mua một quả dưa hấu rô to trở về, nhìn bề ngoài có vẻ rất chín, nhưng bỏ ra rồi mới thấy vẫn còn xanh ngắt! Cả đám người chẳng ai muốn lại trèo tường ra ngoài đi so đo với người bán, cũng không muốn phí tiền, cuối cùng mọi người chơi kéo búa bao, ai thắng phải ăn một miếng dưa! Cứ hết một vòng lại tăng cấp. Cả phòng đua nào cũng tranh thua, chỉ lo mình sẽ là kẻ thắng. Hôm đó có một đứa xui xẻo cực kì, thi đấu lúc nào cũng thắng, được làm quán quân, bị bắt ăn đến non nửa quả dưa! Hết trận hần nằm một chỗ khóc lóc hồi lâu, than thân trách phận tại sao mọi người đều may còn ta thì rủi.

Có lần khác, trong lớp ta thịnh hành một trò chơi, người thua nhất định phải nói: “Tôi là heo!” Nếu là bình thường, mọi người chỉ đơn giản là mở cửa ký túc xá, hét to một tiếng: “Tôi là heo!” là xong. Nhưng chúng ta thì khác, người thua cuộc sẽ phải đến trước mặt một người xa lạ, nghiêm túc nói với hần, đương nhiên không được cười, nếu không sẽ phải nói lại. Vì thế mới có chuyện, một kẻ mặt đỏ bừng, nghiêng rặng nghiêng lợi đi phía trước, cách đó không xa một đám người tò tò đi theo. Người kia đi đến trước một người mặt mũi hiền lành, mở miệng nói: “Tôi là heo!”, đằng sau một đám cười nghiêng cười ngả, bỏ lẩn ra đất, cười đến đau cả ruột.

Đêm ngày 15 tháng 8, chúng ta chơi đi thuyền quanh hồ, trăng sáng treo đầu cành, ánh ngược trong nước, tiếng nói tiếng cười vang vọng mặt hồ. Lúc hai con thuyền đi sát vào nhau, mái chèo đan vào như một tấm lưới làm cá dưới hồ đều nhảy vọt lên, dưới ánh trăng vẩy trên người chúng óng ánh như bạc, rất nhiều con bị chúng ta bắt được. Mọi người đem cá về phòng, mổ dao làm thịt, sau đó bỏ vào chậu rửa mặt rồi bắc lên bếp, tất nhiên là phải bí mật, lại cho vào một ít gạo nấu thành cháo cá, được một lúc mùi cá thơm đã lan khắp cả tầng lầu! Chẳng bao lâu ngoài cửa đã có cả một đại đội chờ sẵn, mỗi người chỉ có thể uống một muôi.

Trong trường có hai phòng học được để đèn suốt đêm, ta cũng có một lần đi đến đó, bởi vì phải ôn bài. Cả một đêm ta ở đó ngủ gà ngủ gật, chữ nghĩa vào đầu chẳng được là bao. Đến sáng ra ta lại uể oải rời đi, ra đến cửa cũng vừa lúc bình minh lên, sáng sớm tinh mơ, gió nhẹ thoang thoang, một con chim ở đầu đó cất tiếng hót, tức thì hàng loạt tiếng kêu đáp lại nó, vô số thanh âm vui mừng. Ta không khỏi thở dài, ta đến đây vốn không phải để học tập, chẳng qua chỉ muốn thưởng thức cảnh sắc này thôi.

Lại có một lần buổi chiều chạng vạng, ta đứng một mình cạnh rừng trúc, bất chợt ngộ ra một điều, vì thế hai chân rảo bước đi không hề dừng lại. Ta hiểu được vạn vật thế gian đủ loại bất đồng. Ta không phải người khác, người khác cũng không phải ta. Ta chính là ta, không ai có thể thay thế. Lúc đó ta cảm thấy mừng như điên, nhưng đồng thời cũng phiền muộn: giữa thiên địa bao la, ta chỉ có một mình! Thật sự là vĩ đại! Cũng thật là cô độc!

.....

Đêm nào cũng vậy, ta đều nói nhiều rồi ngủ say lúc nào không biết, hồn nhiên quên đi ta đang ở giữa miếu hoang hoặc là một quán trọ dơ bẩn, quên đi ta từng khóc lóc bên vệ đường, cũng quên đi nỗi lo về tiền đồ trước mắt. Ta dựa vào vòng tay ấm áp, lắng nghe tiếng thở của người bên cạnh, cảm thấy bản thân được an toàn, tâm tư cũng dần dần yên ả.

Có đôi khi, trong lúc lơ mơ ta cảm thấy Hữu Sinh nhẹ nhàng tựa đầu vào sau gáy, tựa như một con bướm, lặng yên dừng ở đóa hoa, tự nhiên mà vậy, không hề xảo trá, tựa như số mệnh của nó là vậy.

.....

Rốt cục có một ngày chúng ta tới được trấn nhỏ nơi Hữu Sinh muốn đến, hần nói không cần vào trấn, chỉ cần đi vòng quanh, đến một nông trang nhỏ bên ngoài trấn là được. Ta làm theo lời hần, đi một lúc thấy xa xa một mảnh rừng rậm, cạnh bên có vài căn nhà nhỏ lợp ngói, không hề có vẻ bản cùng nghèo đói.

Ta dùng xe cạnh rừng, cỡi dây thừng cho Hữu Sinh, giúp hần thoải mái một chút. Hần nhờ ta đến chỗ nhà ngói kia tìm một người trung niên tên Tấn Bá (ta cố tình không hiểu làm cho hần phải lặp lại tên này đến ba lần), trên lông mày trái có một nốt ruồi đỏ, chỉ cần nói người đệ tử ông ta thu nhận lúc 50 tuổi đang đứng chờ ở chỗ này là được.

Đây là lần đầu tiên chúng ta đến một nơi mà không đi cùng nhau, cho nên trước khi đi ta cẩn thận nhìn quanh xem có người khác hay không. Bởi vì trong TV thường có cảnh hai nhân vật chỉ mong suốt ngày 24 giờ đều ở cạnh nhau, kết quả một trong hai người vừa đi đâu chưa được 5 phút, người còn lại đã bị bắt cóc/ ám sát/ giết chết/ biến mất/ bỏ đi/ bị trộm vv Cho nên ta ngay cả dưới gầm xe cũng nhìn qua một lượt, đề phòng mấy ý tưởng dở người kia xảy ra.

Đến trước căn nhà, ta y theo lời hần hỏi thăm Tấn Bá, khi người khác hỏi, ta chỉ mỉm cười không nói. Một lát sau một ông già đi ra, trên lông mày trái có một nốt ruồi đỏ, mặc áo dài xám, tóc đã bạc trắng, khuôn mặt lạnh lùng. Ta tiến lên nói câu kia, lão nhìn lại ta, vẻ mặt giống như nhìn thấy một kẻ bị bệnh thần kinh. Ta cười (không có uy tín nào, bởi vì mặt đầy bùn đất) nói: “Mời ngài đi theo tôi”. Nói xong quay người bước đi, mãi không thấy tiếng động gì phía sau, ta tò mò quay đầu lại, giật mình, thì ra lão vẫn ở sau ta này giờ, người đầu đi đường mà chẳng có tiếng động, định dọa ta sao?

Hữu Sinh ngồi trên xe (tốt, không biến mất, đạo diễn thua), ta đi ra một chỗ cách đó không xa đứng đợi, lão già kia ngăn người, chần chờ không dám tiến lên. Hữu Sinh tuy rằng một bên mắt vẫn có thể mở ra, nhưng nói chung khuôn mặt vẫn là bị biến dạng. Hần vung tay ra hiệu, lão già dường như run lên, chậm chậm bước tới bên Hữu Sinh. Lão cúi đầu về phía trước, Hữu Sinh ghé vào tai lão nói gì đó, người kia lập tức giống như bị điện giật, “Phịch” một tiếng quỵ xuống đất, hai tay run run chạm vào đùi Hữu Sinh, bật khóc. Hữu Sinh cúi người đỡ lão dậy, người kia đứng lên lập tức muốn đưa Hữu Sinh đi, hần lắc đầu, lại ghé vào nói gì đó, lão già gật đầu, xoay người trở về, khi đi qua, người đó liếc ta một cái, mắt chan chứa lệ.

Ta nhìn đến Hữu Sinh, hần cũng nhìn lại ta, cả hai đều biết đã đến lúc phải chia tay. Hần ra hiệu muốn ta đến gần. Ta đi qua đó, càng gần hần lòng ta lại càng chật vật.

Hần nhìn ta, nhẹ nhàng nói: “Vân Khởi, cùng ta đi đi”.

Ta lắc đầu.

Hần nhẹ giọng nói: “Ngươi thật sự không sợ sao?”

Ta cười cười nói: “Đương nhiên là sợ rồi! Ta đang sợ muốn chết đây”. Ta ngừng một chút, nụ cười dần dần biến mất, “Nhưng càng sợ lại càng phải cố gắng, bằng không ta đến lúc chết vẫn còn sợ. Ta nhất định phải tìm ra con đường của riêng mình, cho đến khi nào an ổn ta mới yên tâm”.

Hần lại cúi đầu. Ta không muốn cả hai đều buồn rầu ảm đạm, đành hỏi hần: “Sách Sở Từ có câu nào thích hợp để tả hoàn cảnh này?” (ta có lần từng bàn sách Luận Ngữ, Kinh Thi cùng Sở Từ với hần, càng bàn càng nhận ra so với một kẻ từng học khoa tiếng Trung là ta, hần còn hiểu biết nhiều hơn).

Hần vẫn không ngẩng đầu, chỉ đơn giản nói: “Bi mạc bi hề sinh ly biệt[1]”. Ta nở nụ cười, nói tiếp: “Nhạc mạc nhạc hề tân tương tri[2]. Ngươi xem Khuất Nguyên[3] còn lạc quan hơn, đem cái vui về đặt ở phía sau”.

Hần ngẩng đầu nói: “Chúng ta không phải là ly biệt, chính là tương tri (gặp gỡ nhau)”.

Ta vỗ tay tán thưởng: “Ha, người rốt cục cũng học được rồi”.

Hần lại hỏi tiếp: “Vân Khởi, sau này ngươi muốn đi đâu?”

Ta thờ dãi nói: “Ta cũng không biết. Để cho Lộ Lộ đưa ta đi thôi. Nhưng chắc sẽ là nơi nào đó có nước, ta vốn thích nhìn bóng trăng dưới hồ”.

Hần lại nhìn ta nói: “Bức họa của ngươi tặng lại cho ta đi”, giọng nói vẫn ôn hòa, nhẹ nhàng như không có chuyện xảy ra. Ta mở túi tiền, lấy chứng minh thư, lại mở ba lô, đem cả túi thuốc cùng chỗ sơ cô la viên đặt vào trong tay hần. Hần lúc đầu định từ chối, sau lại đổi ý ôm vào lòng.

Đằng xa chợt có tiếng vó ngựa, mấy người cưỡi ngựa dẫn theo một cỗ xe đi tới. Cả người lẫn ngựa đều là loại cao lớn cường tráng, đi đầu là lão già lúc trước. Ta nhìn qua, thấy người đó đã đổi y phục, đầu đội khăn đen, chỉ lộ ra một vài lọn tóc bạc, đồ đen từ đầu đến chân phủ kín đồ đen. Người đó đến mang theo cả vũ khí, một thanh bảo kiếm đeo trên lưng, bên hông buộc đao, cổ tay gắn tên nhọn, một con gió bất ngờ thổi qua vạt áo, để lộ ra một con dao găm bên dưới. Trong số những người còn lại có một thiếu niên chỉ mới hơn 10 tuổi, tất cả đều trang bị đến tận răng, như sắp đối diện địch quân, thần sắc nghiêm trọng, nét mặt lộ ra căm phẫn, giống như những kẻ sắp liều mạng lao đầu vào chỗ chết.

Vị lão già nhảy xuống ngựa, chạy vội tới quỳ xuống trước cỗ xe, những người khác cũng đều xuống ngựa, quỳ rạp trên đất. Hữu Sinh vung tay ra hiệu, động tác thuần thục mà tao nhã, ta ngăn người, trông hần thật sự giống như kẻ xa lạ. Người kia đứng dậy nâng Hữu Sinh đưa đi, lại khóc không thành tiếng.

Hần đem Hữu Sinh đặt vào trong cỗ xe kia, ý muốn khởi hành ngay lập tức. Hữu Sinh lại ra hiệu ngừng lại, lão già dường như nghĩ ra cái gì, vội vàng lấy từ trong xe ra một cái bọc nhỏ, muốn đi tới giao cho ta. Hữu Sinh lại vươn tay cầm cái bọc, nhìn về bên này.

Ta đi qua đó, cảm giác là lạ không rõ. Hữu Sinh chờ ta tới trước mặt, lại cúi đầu không nhìn ta, chỉ đưa túi vải tới. Ta đỡ lấy, cũng không biết nên nói cái gì. Hần đột nhiên bắt lấy tay ta, giống như lần đầu tiên ta gặp hần, chỉ cúi đầu lặng yên không nói. Ta chưa bao giờ nhìn thấy ai đó để lộ ra nỗi bi thương vô hạn như hần. Nhưng đám người ngựa xung quanh lại khiến ta cảm thấy mọi thứ đã khác xưa rất nhiều. Hữu Sinh đã không còn cần đến ta bảo hộ, trong lòng ta có chút phiền muộn, cũng có phần xa lạ. Cuối cùng ta chỉ nói một câu: “Độc đường đi có gì mạo phạm, ngươi đừng lấy làm phiền lòng”. Đây là câu nói điển hình trong những lúc ly biệt. Hần gạt mình, tựa như bị chấn động mạnh, lại cúi đầu càng thấp, một lúc sau mới nghẹn ngào nói: “Ta, chưa từng trách ngươi”.

Hai ta đều không nói chuyện. Những người kia cũng lần lượt lên ngựa chờ đợi, vó ngựa sột ruột gõ lạch cạch trên đất. Ta rốt cục mở miệng nói: “Ngươi đi đi, bọn họ đang chờ ngươi”. Hữu Sinh vẫn không ngẩng đầu, “Cùng nhau xuất phát”.

Ta xoay người muốn đi, chỉ nghe hần kêu nhỏ một tiếng: “Vân Khởi”. Ta quay đầu, hần lại cúi xuống, nói: “Ngươi, bảo trọng”. Ta nói: “Ngươi yên tâm đi”. Nói rồi cất bước đi về hướng ngược lại. Ta thúc ngựa lên đường, bên kia Hữu Sinh cũng khởi hành, một đám người ngựa nhanh chóng tăng tốc, đảo mắt đã biến mất không còn thấy bóng. Ở trong xe, Hữu Sinh vẫn nhìn ta, cho đến khi ta không còn nhìn thấy hần.

Tâm trạng ta tự nhiên ảo não, để mặc cỗ xe chậm rãi mà đi, ta cảm thấy chính mình vừa cô độc lại mê mang. Mớ bao vải hần tặng cho ta, bên trong là vài bộ quần áo cùng ngân lượng, ta đem bỏ hết vào ba lô, quay sang nói với Lộ Lộ: “Lộ Lộ a, ngươi thích đi đâu thì tùy”.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, bóng của ta kéo thật dài trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Gây dựng sự nghiệp 1

Ta mang theo tâm trạng ủ rũ, ngồi trên xe mặc kệ cho ngựa kéo đi, cảm giác Lộ Lộ không phải lôi kéo ta, mà là lôi kéo một con chó nhà có tang. Ta không biết rốt cuộc nên làm gì, chỉ nghĩ cứ đi như vậy đến cuối trời.

Trời dần tối, ta tới bên ngoài một thành trấn. Lúc ta đi vào thành, không trung chỉ còn lại vài tia nắng cuối ngày mờ nhạt. Đường như mặt trời cũng muốn ta quên đi sự tồn tại của nó, một vài tia sáng màu lam ngấn ngời lướt qua, tuy rất nhanh nhưng vẫn làm ta hoảng hốt, dường như nghĩ ra cái gì, ta cẩn thận ngẫm lại, rồi lại không nhớ ra mình đang nghĩ cái gì, đầu của ta rốt cục có phải điên rồi không?

Ta đánh xe chậm rãi đi đến ngã tư đường, trời đột ngột tối sầm. Lại nhìn đến những ngôi nhà xung quanh, bên kia song cửa ản hiện ánh sáng đèn dầu, bếp lò cũng bắt đầu nổi lửa, mùi hương thức ăn quanh quất. Ta nghe thấy tiếng những người mẹ gọi con cái họ về ăn cơm, nhìn thấy nhà nhà đều đóng cửa lại, sống mũi đột nhiên cay cay, trong lòng chỉ cảm thấy cô đơn lạnh lẽo. Tính ra ta đến thế giới này đã được 6 7 ngày, nhưng đây là lần đầu cảm nhận được cái bi thương của một kẻ lang thang xa xứ. Tấm bình phong che chở ta đã không còn, một mình ta đơn độc không ai giúp đỡ.

Ta tìm đến một quán trọ nhỏ, dắt Lộ Lộ vào chuồng, vừa cho nó ăn, ta vừa nói: “Người muốn đi đâu ta liền theo, sinh tử tồn vong của chúng ta đều phiền người gánh vác thôi”. Nó gật gật đầu có vẻ hiểu ý. May mắn ta vẫn còn có Lộ Lộ, nếu không có lẽ ta đã chết dọc đường từ lâu rồi.

Ta căn bản không hề ăn cơm, chỉ uống chút nước rồi ngã vào giường. Ta nhớ lại vài ngày trước, cũng vào giờ này, ta đều cùng Hữu Sinh ăn qua loa thứ gì đó, rửa mặt súc miệng, sau đó ta giúp hắn bôi thuốc. Những lúc đó hắn đều lẳng lặng ngồi trên giường, cả người chẳng chút vết thương, mặc cho ta vừa bôi trét vừa hà hơi trên chọc hắn, lại chỉ biết cúi đầu, cũng không thêm nói chuyện. Trong lòng ta dâng lên một trận chua xót, hồi hận lúc ấy sao không gắt gao ôm chặt hắn lần cuối, nước mắt cứ thế nổi lên không dứt.

Ta vươn tay lần tìm phía sau, chỉ thấy một mảnh giường trống trơn lạnh lẽo. Trong không khí đã không còn từng giọt khói nhẹ, giọng nói của ta cũng yên lặng rơi ở đáy giếng. Cuối mùa xuân trên những bụi hoa, bướm bay dập dờn, đóa hoa theo gió bay đi, không biết sẽ về đâu.

Ta nằm trên giường một lúc lâu vẫn không thể ngủ, cố gắng tìm lại cảm giác khoái hoạt xưa kia, nhưng càng nghĩ nhiều lại càng đem tới vô số phiền muộn. Đúng vậy, ta nhớ hắn, nhớ đến sắp phát cuồng. Đến bây giờ khuôn mặt của người ta ở chung suốt ba năm ta đã không còn nhớ nổi, nhưng lại không quên được một kẻ ta mới quen được một tuần, ta có bệnh sao?

Vì cái gì đây?! Ta tự hỏi chính mình. Là ta quan tâm chiều cổ hắn, nhưng từ khi nào hắn lại trở nên quan trọng với ta. Rốt cục là ai chiều cổ ai?

Ở nước Mỹ có một tác giả truyện trinh thám nổi tiếng (Raymond Chandler), hắn cưới một người vợ lớn hơn hắn 17 tuổi. Người phụ nữ kia mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng, không thể đi làm, mỗi ngày nếu không ngủ thì đều nằm trên giường đọc sách, còn luôn có ý muốn tự sát. Vì tiểu thuyết gia này mua một chiếc xe chuyên dùng để đi khám trại, đưa người vợ mắc bệnh thần kinh đi khắp nơi trên đất Mỹ, làm cho bà vui vẻ. Hắn không thể tìm được công việc phù hợp (tất nhiên, có ai muốn thuê một kẻ chỉ có thể làm việc một tháng chứ?), chỉ biết sáng tác truyện mà sống. Nhiều năm về sau, người vợ đó qua đời, hắn gần như phát điên, cũng mắc chứng trầm cảm, nhiều lần muốn tự sát, hoàn toàn đánh mất mục đích cuộc sống. Ta vẫn không rõ hắn đối với người vợ là yêu hay là một loại lưu luyến giống như đối với mẫu thân. Liệu ta đối với Hữu Sinh phải chăng cũng có thứ tình cảm này?

Nhưng hiện tại ta không muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành, tạm thời coi như đó là thói quen. Ta không muốn bàn lại yêu đương cái gì, việc cần nhất bây giờ là nhanh chóng tạo dựng cuộc sống mới, nếu không một thời gian nữa ta sẽ thành một tên ăn xin đầu đường xó chợ. Chưa đợi đến lúc có người tìm đến nương tựa, ta đã sớm thành kẻ sống dựa vào người khác, sống như vậy thật là uổng phí.

Ta dần dần ngủ, có ai lại gọi ta? Ta không biết.

Ta ngủ rất lâu, lúc thức dậy đã sắp qua giờ Mùi (3 giờ chiều). Đây là lần đầu tiên ta ngủ dậy muộn kể từ khi đến thế giới này. Thơm quá a! Trên thế giới thứ thơm nhất không phải là đồ ăn, mà là ngủ nướng, thứ ngọt nhất không phải đường, mà là nước. Những câu kinh điển như thế này phải lập tức ghi chép lại, để lưu truyền hậu thế (Tứ Oai: người đập chết ta đi).

Nhìn mãi cũng không được việc gì, ta ăn qua loa một chút rồi ra phố đi dạo, quan sát đời sống nhân dân trong vùng, nhìn xem có việc gì ta muốn làm hay không.

Từ sau khi tới nơi này, ta gần như ăn bánh bao để sống, ngoài ra không có thực phẩm nào khác, thật sự là đã ngán đến tận cổ, hơn nữa thịt cá nơi này đều ăn không ra gì, rau xanh vừa đen lại vô vị. Cái này cũng không thể đổ tội cho đầu bếp, bởi ở đây gia vị thật là nghèo nàn đáng sợ, chỉ có muối ăn, ngay cả hạt tiêu cũng không có, như vậy sao có thể làm ra đồ ăn ngon. Còn may bánh bao ta ăn vào đều là lúa mạch, trong đó cũng có nhiều vitamin, tạm thời giải quyết được vấn đề dinh dưỡng.

Nhưng cái hiện trạng này ta có muốn cũng chẳng thay đổi được, tuy rằng ta từng sáng tác ra đủ loại mỹ thực, nhưng ngay cả cà chua ta đều không biết xào thế nào (cà chua có xào được không?), cho nên đành nghĩ đến việc mở tiệm cơm làm gì. Sớm biết trước sẽ rơi vào tình cảnh này, ta đã ở nhà chăm chỉ đi học nữ công gia chánh, đến nơi đây cũng có cái mà sống. Thảo nào mọi người đều nói nữ sinh đại học B nhất định phải gả cho nhà có tiền, cũng đúng, ngoại trừ kẻ có tiền (có 3 cô bảo mẫu trở lên) ai lại đi kết hôn một kẻ chỉ có nằm trong chăn mới nghĩ ra được đủ mọi loại đồ ngon? Đừng nói các nàng tham giàu chê nghèo, thật sự là những gia đình bình thường không thể chứa nổi những kẻ vụng về như họ.

Lại đi một lúc, tới trước cửa tiệm vài vốc, xong rồi, cái này ta có muốn cũng chẳng làm được. Đầu tiên, mấy ngón tay cứng nhắc này chỉ có thể chơi bài đánh bóng, ngay cả đơm cúc áo cũng làm không xong. Thứ hai ta mù hội họa. Cái này phải quy tội cho cái người ngược đãi ta suốt thời thơ ấu. Các bà

lão chỉ muốn ta đọc sách đọc báo, còn hội họa với âm nhạc (ngoại trừ cái thứ kinh kịch chết tiệt kia) không học cũng không sao. Ta lớn như vậy mà chỉ có thể bơi ra được một cái nhà nhỏ, bên cạnh nhà có một con vịt rô to, bên cạnh con vịt có một cái cây bé tí xiu, đem trưng ra thì chẳng ma nào thèm mua. Hơn nữa mọi người đều nói, khả năng hội họa chỉ có thể phát triển từ nhỏ đi lên, một khi bị giết sẽ chết hẳn. Từ nay tuổi rồi ta còn học thế nào được nữa? Không có tài năng nghệ thuật thì đứng mơ lẩn lộn trong ngành may vá.

Mấy người được cha mẹ dạy vẽ tranh từ lúc còn bé, ta hâm mộ các người, cũng thông cảm cho các người! Ta tin mọi người lúc nhỏ đều bị cha mẹ ngược đãi, có học đàn học hát hay không thì cũng giống nhau. Cũng may mắn chúng ta đều bị ngược đãi, nếu không ngày sau có vấn đề gì, chúng ta còn biết đi đâu mà oán giận? Dù sao cũng phải có người hi sinh vì tập thể, mà cha mẹ là ứng viên hàng đầu.

Thợ rèn, không được, không thú vị; bán thuốc, không được, không biết y thư (biết trước ta đã đem Bản thảo cương mục học thuộc một lần cho xong); bán gạo, không được, không có sức khiêng đồ nặng. Hữu Sinh kia chỉ là một cái xác chết, được chưa? Sao tự nhiên lại nhắc đến hắn vậy, quên đi quên đi, xem tiếp

Ta cứ đi đến lúc trên đường không còn ai mới lo âu quay về quán trọ. Các người có thể không tin, ta cả ngày cũng không nhìn ra được tài năng của mình có thể dùng vào việc gì. Ta lại nằm xuống giường, nhắm mắt, cố tìm lại cái linh cảm hôm trước, ta đến đây chắc chắn có việc để làm, vậy tại sao tìm mãi không xong, vì cái gì đây? Rốt cuộc vẫn nghĩ không ra, như vậy chung quy ta vẫn là kẻ bất tài. Vận mệnh của ta, người rốt cục trốn đi đâu?

Hôm sau, ta quyết định đánh xe đi du lịch tứ phương! Ta chuẩn bị đủ nước cùng bánh bao, thúc ngựa lên đường.

Ta đánh xe đi trên đường, đi tới ngã rẽ liền để mặc cho Lộ Lộ tùy ý lựa chọn. Lộ Lộ sau này nhất định không thể sang tay người khác, còn ai ngoài ta có thể coi trọng nó như vậy, thế nên từ nay về sau cũng nên ở cùng một chỗ với ta. Dần dần như vậy ta cũng quên mất nó vốn không phải ngựa của ta, coi hai chúng ta liền thành một khối.

Lộ Lộ không nhanh không chậm đi tới, có lẽ nó chưa từng kéo xe chạy, nếu trước đây ta không có kinh nghiệm, ta sẽ nghĩ nó cả đời cũng không biết chạy là gì, nhưng giờ ta đã biết, nó là muốn nói với ta: “Việc gì cũng phải có giới hạn, ta có thể kéo xe cho người, nhưng đừng có hi vọng thái quá”. Đó, các người thấy rồi đấy.

Mấy tấm chăn đệm của Hữu Sinh ta xếp gọn lại một đống, đặt ở sau lưng, lúc nào mỏi lưng thì dựa vào, nằm bắt chân chữ ngũ, hai mắt khép hờ, nhắm nhìn không trung, này quả thực là thú vui tao nhã!

Đây là một thế giới chưa có bị ô nhiễm, bầu trời trong suốt xanh thẳm, như hồ nước trong veo đẹp đẽ, cây cối xanh tươi um tùm, không khí trong sạch thoáng đãng, tràn đầy sức sống.

Ta nửa ngồi nửa nằm, suy nghĩ hồi lâu, “Vì cái gì phải ăn cơm? Vì cái gì đây?” Nếu ta không cần ăn cơm, như vậy có thể đi khắp nơi, đến chân trời góc biển. À không có chân trời, chỉ có góc biển, bờ biển cũng tốt a, có nước biển, vỏ sò, bờ cát Nhưng ta còn phải ăn cơm nha, thôi không đến bờ biển vậy

Ta cứ miên man suy nghĩ như vậy, để mặc xe ngựa chở ta lêu lổng rong chơi một ngày, đến lúc trời tối thì đặt chân đến một ngôi làng nhỏ. Ta không muốn quấy rầy ai liền tìm một căn nhà hoang bên ngoài làng mà qua đêm. Bỏ đệm chăn cùng ba lô xuống đất, ngồi xuống uống ngụm nước rồi ngã người nằm nghỉ. Ta vốn định đốt đống lửa trại, nhưng lại không muốn nó gọi nhớ đến đoạn thời gian ta ở chung với hắn, cuối cùng nằm trong bóng tối, nhắm nhìn bầu trời đêm. Tối nay chỉ có trăng lưỡi liềm, ánh sáng cũng không rạng rỡ. Ánh trăng nhàn nhạt, cũng xua đi phần nào cảm giác nặng trĩu trong lồng ngực.

Ha ha, Nhâm Vân Khởi ta, tư tưởng bất khuất, ý chí cao xa, cũng có lúc như thế này! Bỗng nhiên cảm thấy cuộc đời thật là mệt mỏi, hành trình quá dài quá lâu! Trong lòng lại càng cô độc ưu thương. Đi từng bước không có chủ đích, cảm giác tuyệt vọng này thật sự rất khó diễn tả bằng lời! Giữa lúc đêm khuya ở nơi hoang vắng, có ai lại không nghĩ: không bằng thuận gió mà trở về, còn hơn ở đây mà lưỡng lự. Ta nghĩ những người lựa chọn rồi đi đều là tuổi vẫn còn trẻ. Thời điểm bọn họ thả người nhảy vào không trung, phải chăng tâm trạng cũng thế lương giống như ta?

Ta dần dần thấy được lòng mình, nó vẫn sáng ngời tuổi trẻ, nhưng trên đó đã hằn lên một vết sẹo, rốt cục đã có từ lúc nào? Là ai nói ra lời ác ý, là ai vô tình mà hăm hại? Là thân nhân hiểu lầm, hay bạn bè cười nhạo? Là tiếng thở dài khi chán nản, hay giọt lệ lúc tuyệt vọng? Nó có giống như trước đây, đợi đúng lúc ta u ám nhất mà bùng cháy, soi sáng cái sự mù mịt của ta?

Ta nhắm mắt lại, lặng yên chờ đợi.

Ta nhớ ngày xưa mình đã từng cảm hận tiếng Anh thế nào! Không hề muốn động đến đồng ngữ pháp buồn tẻ cùng từ ngữ đơn điệu đó, cuối cùng thi trượt cuối kì. Đó là nỗi nhục lớn nhất đời ta từ trước đến giờ! Lúc đó ta nghĩ cả trường đều biết tin, không toàn bộ thì cũng tám chín phần, hơn nữa ngày nào bọn họ cũng đi ngang qua ta ở lớp học, hoặc trong căn tin, nhìn trộm ta, khe khẽ nói nhỏ. Đến kì nghỉ đông, ta thật hy vọng mình sẽ biến thành một loại động vật nào đó, chỉ muốn trốn trong chốn không ra ngoài.

Ngồi trong phòng thi lại, đèn trên tường mờ nhạt, tất cả mọi người đều không muốn nhìn người khác, cũng không ai muốn người khác nhìn mình. Nộp xong bài thi, ta co chân chạy trốn chết, sợ hãi cực kì!

Vài năm sau ta lại thi GMAT, trình độ so với thi cuối kì còn khó gấp trăm lần! Trong lớp học, giáo viên có lần nói với chúng ta, vừa nói vừa chỉ vào sau gáy, “Các em đều có rất nhiều tiềm lực, đầu óc có thể so với một thư viện lớn, điều quan trọng là các em phải có một cái mong ước trong đầu! Đó là giải phóng được tiềm lực đó”. Ta đương nhiên có mơ ước! Đó là đọc hết đủ loại văn chương, thuộc lòng vô số từ ngữ, thi đỗ cuộc thi GMAT Nhớ lại lần thi lại tiếng Anh năm đó, ta không khỏi bật cười.

Ta mờ mắt, mỉm cười, chuyện là như vậy, thì ra tìm ta lâu nay không hề thay đổi. Cuộc sống chính là trường học của ta, bao nhiêu môn học, bao nhiêu kì

thì. Nếu ta không thể vượt qua một chướng ngại, như vậy càng về sau càng không thể vượt qua, cuộc đời này không được, kiếp sau sẽ lại tái diễn, cho đến khi nào ta hoàn toàn chiến thắng nó, ta mới có thể thoát khỏi sợ hãi, hoàn toàn thành thoi. Cái này rất giống bài thi môn tiếng Anh, ta có trốn cũng không thoát, chỉ có gắng sức mà rèn luyện.

Đoạn đường phía trước, ta muốn bỏ hết mọi thứ thế lương cùng hoài nghi ra sau đầu, chỉ muốn cao hứng mà tận hưởng chuyến đi.

Ta thờ dài, mơ màng ngủ, trong mơ ta nghe thấy Hữu Sinh nhẹ nhàng kêu: “Vân Khởi”, ta bắt giấc nở nụ cười, thì ra người từ trước đến nay đều ở cùng một chỗ với ta, không có rời đi.

Sau khi tỉnh dậy, tâm tình ta rất khoan khoái dễ chịu, giống như vừa mơ một giấc mơ hạnh phúc, giờ mới cảm thấy thế giới này thật là tươi đẹp! Ta vung nắm tay chỉ thẳng lên bầu trời, tưởng tượng ta trở thành quán quân quyền anh, giờ cao nắm đấm cười tươi với đám đông bên dưới. Lúc này nếu có người nhìn thấy ta, nhất định sẽ tưởng ta bị ma ám.

Buổi chiều ngày hôm sau, ta vẫn nhàn nhã nằm trên xe, gối đầu lên hai tay, nhắm mắt, thong thả hát khe. Chợt nghe xa xa phía đằng sau có tiếng vó ngựa dồn dập, vội ngẩng đầu nói với Lộ Lộ: “Chúng ta đừng chặn đường”. Nó không thêm để ý đến ta, bởi vì chúng ta vẫn luôn đi dẹp sang một bên đường. Tiếng vó ngựa đằng sau dần chậm lại, hai con ngựa, một trước một sau chạy ngang qua xe ta. Hai người xa lạ đều liếc nhìn ta một cái, trông trang phục bọn họ có vẻ là người của quan binh. Hai người tiếp tục chạy, vừa đi vừa nói gì đó, lại quay đầu ngựa, lần lượt đi ngang qua bên cạnh. Ta thật muốn hét to lên với họ: “Các người thật là nhàn rồi mà, lượn qua lượn lại như vậy không thấy mệt sao?”, nhưng chỉ nghĩ thôi mà không dám nói.

Hôm nay Lộ Lộ lại dừng ở cạnh một trấn nhỏ, ta nhìn quanh, lập tức vui mừng vỗ tay, “Lộ Lộ, người thật đúng là hiểu ý ta nha!”

Đó là một thành trấn nằm bên một con sông nhỏ, hai bên bờ trồng rất nhiều dương liễu, ngoài ra còn nhấp nhô đủ loại trà quán tiệm cơm linh tinh. Mầu trắng của nhà dân ẩn hiện dưới bóng cây xanh ngắt, lúc này ánh mặt trời lấp lánh trên sông phản chiếu lên, khiến cho trấn nhỏ đẹp như một chuỗi vòng cổ ngọc bích. Chính là nơi này, ta vui mừng thực sự.

Vẫn như những ngày trước, ta đi quanh trấn tìm một ngôi miếu hoang, quả nhiên đã tìm được. Tuy là hơi cũ, nhưng so với những nơi ta từng ngủ qua đêm còn tốt hơn rất nhiều. Trước miếu có một cái sân nhỏ, ở góc còn có một cái giếng.

Ta nhanh chóng thu xếp hỗn thỏa, mỗi sáng đều dắt ngựa đến các quán trọ trong trấn mua chút cỏ khô, sau đó lại đi lang thang trên đường, tìm kiếm linh cảm. Thời tiết càng ngày càng nóng, ta không thể mặc áo lông, chỉ có thể mặc những loại quần áo cao cổ, hoặc quấn một chiếc khăn để che đi chỗ yếm hầu. Cũng may giọng nói của ta thuộc loại trung tính, chỉ nghe thì không phân biệt được nam nữ, cho nên cải trang nam tử cũng không quá khó khăn.

Vài ngày sau đó, ta vẫn đi lang thang không mục đích, nhìn thấy trên đường mọi người đều chỉ chăm lo giữ chặt túi tiền! Hừ chim sẽ sao biết được chí lớn của chim hồng. Nhưng vấn đề ta là thiên nga, vậy chí lớn của ta ở đâu đây?

Đi mãi cũng không tìm thấy linh cảm, thực phiền muộn a! Ta cầm một cái bánh bao, vừa đi vừa ăn, cau mày suy nghĩ, đột nhiên một tên ăn mày chạy qua, giật mất chiếc bánh trong tay. Ta hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn chạy được vài bước cũng quay đầu nhìn ta, đồng thời đưa bánh bao cắn một miếng, ta mỉm cười, khoát tay cho qua. Kẻ đó nhìn ta sững sờ, co chân chạy biến.

Chợt nghe bên cạnh có người cười rộ lên, “Người thật thú vị”.

Ta quay đầu, thì ra là một tên lưu manh đang ngồi dựa lưng vào một cái chân cột bên vệ đường, đang nhe răng cười với ta. Hắn có vẻ mới hơn 10 tuổi, lông mày dài mà thẳng, mắt tròn, mũi to, mồm miệng cũng tròn tròn. Ta đảo mắt không quan tâm đến hắn, tiếp tục đi tới. Hừ, con người thật là lạ, người càng không để ý tới hắn, hắn lại càng bám chặt lấy người. Tên lưu manh lập tức đứng lên, đuổi kịp ta, thản nhiên nói: “Người từ đâu tới đây? Ta xem người cũng được vài ngày rồi”

Ta bực mình nói: “Người xem ta làm cái gì? Ăn no không có việc gì làm sao?”, bỗng nhiên hiểu ra: “Người ăn no rừng mỡ hả! Tìm người khác đi, ta đây còn có việc phải làm”.

“Ta thấy người chẳng có việc gì, cũng vô công rồi nghề giống ta?” Được lắm, trông ta nghèo túng nên mới bị một tên lưu manh si nhục!

Ta dừng lại, dùng ánh mắt sắc như dao nhìn hắn, tên đó lập tức xanh mặt, “Được rồi, người đang bận!” Ta lại tiếp tục đi, hắn lại đuổi theo, “Ta gọi là Đào Kì, người tên gì?”

Ta vung tay chặn lại, “Đào Kì cái gì, người từ hôm nay trở đi gọi là Đào Khí (cứng đầu)! ”

Hắn sững sờ, vẫn chưa từ bỏ, “Vậy người tên là gì?”

“Sao ta phải nói cho người biết?!” Ta trầm giọng nói. Đột nhiên ta lại nhớ tới Lí lang trung, tốt quá, tự nhiên lại có một tên lao công miễn phí. Ta quay sang nói với hắn: “Thế này đi, ngày mai người cầm giấy bút cùng một cái bàn nhỏ đến đây chờ ta, làm xong ta có thể sẽ nói cho người”.

Hắn cười rộ lên: “Người càng ngày càng thú vị”.

Ta liếc nhìn hắn một cái rồi bỏ đi.

Đúng vậy, ta không thể cứ đi mãi như vậy, tuy là vẫn còn không ít bạc, nhưng cũng phải kiếm việc gì đó mà làm. Kể chuyện quá mệt mỏi, việc khác ta còn chưa nghĩ ra. Thôi được, ta lại quay về nghề nghiệp cũ, làm văn thư trợ lý, giúp người ta viết thư vậy.

Ngày hôm sau ta lại vào trấn, ha, tên cứng đầu kia quả nhiên đã mang giấy bút đến chờ sẵn, vừa thấy ta đến, hắn liền cười hớn hở, hại ta thiếu chút nữa đánh hắn một trận, để cho hắn ngồi im đi một lúc.

Ta ngồi xuống, nói: “Nghiên mực”. Ta cầm bút lông, thờ dài, không nhắc tới Hữu Sinh.

Cứng Đầu mài mực, ta thử làm theo cách người ta cầm bút lông, nhưng cổ tay cứ run run, mãi vẫn không xong, đành dùng phương thức cầm bút máy, giống như là quét sơn, nguyệt ngọc bốn chữ “Bình An Gia Thụ”, viết theo lối phồn thể. Lại viết thêm một câu: “Một chữ 5 đồng”. Tốt, không có chữ cò.

Cứng Đầu nhìn thấy, nói: “Cha ta từng nói chữ ta viết không tốt, ta nghĩ nếu ông nhìn thấy chữ của nguoi, có lẽ sẽ thấy chữ của ta đã tốt lắm rồi”.

Ta trừng mắt: “Nguoi có muốn bị đánh không, ta nghĩ cha nguoi sẽ không phản đối đâu”. Hắn ngạc nhiên, “Sao nguoi biết?”

Đang nói chuyện, tự nhiên có một người lên lút đi tới, hắn không thèm nhìn đến ta, chỉ nói: “Ta muốn viết một phong thư bình an”.

Ha, tiền đến rồi. Ta hỏi: “Nguoi muốn viết cái gì?”. Hắn nói: “Hai chữ, bình an”. Ta hơi bất ngờ.

Viết xong hai chữ “Bình an”, ta lại hỏi: “Có cần viết tên người nhận không?” Hắn lắc đầu, cầm tờ giấy, lấy ra 10 lượng bạc đưa cho ta. Ta sững sốt, nhúm mày nói: “Ta không có tiền lẻ”. Hắn lăm bằm: “Không cần trả lại”.

Ta nhướn mi: “Ta lợi dụng nguoi làm cái gì?! Quên đi, hôm nay ta mới khai trương, hai chữ này coi như tặng miễn phí cho nguoi!” Ta xua xua tay, người nọ cũng chán nản rồi đi.

Cứng Đầu lại cười hỏi: “Sao nguoi không lấy bạc của hắn?” Ta hừ lạnh, nói: “Không nên tham nhiều, hiểu không? Ta thấy hắn rất khả nghi”.

Lát sau người đó lại tới, lấy ra một lượng bạc, nói muốn viết mười phong thư nhà.

Ta cả giận nói: “Không có việc gì làm liền muốn ta luyện chữ phải không? Ta không thích làm cái việc nhàm chán đó, mỗi ngày một phong, hôm nay không viết, thích thì ngày mai lại đến”. Người nọ lại ù rũ mà đi, Cứng Đầu càng cười rĩ rượi.

Người nọ đi một lúc lại quay về, lấy ra mười đồng, nói là tiền mua hai chữ kia, sao không nói sớm, muốn đùa giỡn ta sao, càng nhìn hắn ta càng khó chịu. Lại thấy tên ăn mày hôm qua giật đồ ăn, ta vẫy tay gọi hắn, hắn rụt rè đi tới, ta đem 10 đồng tiền đưa cho hắn, “Cho nguoi, mua bánh bao mà ăn”. Người nọ ngẩng người nhìn ta, lại quay lưng bỏ đi.

Cứng Đầu cười lẩn lộn, quỳ rạp xuống đất, một lúc sau mới nói: “Nguoi với tiền có thù oán sao?” Ta lắc đầu, “Không phải, nhưng ta thấy kẻ đó rất kì quái, cho nên không muốn nhận”.

(về sau ta mới biết được, tên người hầu ngu ngốc kia trở về báo cáo quá trình tiêu tiền với chủ nhân. Tên chủ nhân, vốn là một kẻ nói không lớn tiếng làm không nóng nảy, vừa nghe vậy thì ngạc nhiên đến nỗi làm rơi bát thuốc đang cầm trong tay xuống đất, bát ngọc lập tức vỡ thành nhiều mảnh. Cái bát đó vốn từ thời Tiên Tần, nghe nói danh tiếng có thể sánh ngang với ngọc bích Hòa Thị, thật là báu vật vô giá. Nghe mà thấy lòng đau xót. Sớm biết vậy ta đã nhận luôn số bạc kia, ta thật là đồ ngu mà. Càng tức giận hơn nữa là, tên đó quăng vỡ bát ngọc, lại đem 10 đồng kia dán lên tường, còn dán lên giữa nhà, nguoi nói xem hắn không bệnh thì là gì?)

Đương lúc ta đấu võ mồm với tiểu lưu manh, ở quán cơm bên cạnh bà chủ đang quát tên tiểu nhị: “Đề lửa cháy to như vậy, nguoi muốn chết sao!” Nói xong liền vứt một cục than to đang cháy phừng phừng về phía này.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Gây dựng sự nghiệp 2

Ta hỏi Cứng Đầu: “Các nguoi ở đây có than tổ ong không?” Hắn không hiểu hỏi lại: “Đó là cái gì vậy?”

Trong khoảnh khắc đó, cái vận mệnh ta mong chờ bấy lâu nay rơi bộp xuống đầu ta, đánh vỡ tất cả hoài nghi từ trước đến giờ. Đáp án đến với ta cũng bất ngờ giống như thủy triều rút, để lộ ra từng lớp đá san hô dưới nước, rõ ràng mạch lạc, không hề trốn tránh.

Ta nhắm mắt lại, muốn níu giữ thật lâu cảm giác sung sướng vĩ đại này, cảm thấy mọi chuyện thế gian cũng không phải trùng hợp, hết thảy mọi thứ đều đã được an bài từ trước, đến thời điểm thì tự nhiên mà thành. Ngộ ra được điều này, trong lòng ta không khỏi run sợ.

Ta đã từng làm qua than tổ ong!

Từ lúc ta bắt đầu nhớ được, trong nhà chưa bao giờ dùng đến than tổ ong. Ban đầu là khí hóa lỏng, tiếp theo là khí gas, hiện tại là khí thiên nhiên, nếu vậy ta làm sao có cơ hội gặp được thứ đó? Nhưng may mắn ta có một ông bác họ xa, cả đời hẳn cũng coi như mệnh khổ.

Nói hẳn số khổ không phải là từ lúc sinh ra liền chịu cảnh đói rét hiu quạnh, tất cả đều là tự làm tự chịu. Đầu những năm 80 của thế kỉ trước, hẳn chỉ là một thanh niên 24, 25 tuổi, thời kì cải cách kinh tế, hẳn là một trong những người đầu tiên nhận được tiền bồi thường của nhà nước do đất đai bị chiếm. Lúc cha mẹ hẳn qua đời, nhà xưởng cùng bất động sản đều bị nhà nước tịch thu, đổi lại hẳn được nhận một vạn tệ. Khi đó một công chức bình thường tiền lương mỗi tháng chỉ có khoảng 20 tệ, vậy mà tự nhiên hẳn lại được số tiền nhiều gấp 500 lần người khác. Nếu để đến bây giờ, số tiền đó có thể lên tới 5 đến 10 triệu tệ.

Nhưng số tiền đó cuối cùng hoàn toàn mất sạch. Nghe nói hẳn là một kẻ không hề có chủ kiến, nếu lấy vợ có thể trở thành một ông chồng sợ vợ điển hình, là nữ giới chắc không có nhiều người thích như vậy, cho nên hẳn muốn cưới vợ sinh con cũng không phải là chuyện dễ. Nhưng từ sau khi hẳn nhận được tiền, đột nhiên cảm thấy tất cả những người phụ nữ xung quanh đều muốn làm thân với hẳn, khiến cho hẳn hoang mang lo sợ, chỉ biết trốn tránh. Nghe nói có lần hẳn chạy đến nhà ta, đòi ngủ nhờ qua đêm, hẳn nói có người đứng ở cửa nhà chờ hẳn về để bắt chuyện, hẳn không thể bị hấp dẫn, bởi vì cô ả chỉ muốn lấy tiền của hẳn.

Hẳn vốn chưa từng cho là bộ dạng mình tốt, nhưng từ sau khi có tiền liền cảm thấy không ai hơn được hẳn, nhất định người gặp người mê, cho nên muốn tìm vợ cũng không có vấn đề gì. Nếu hẳn coi trọng người nào đó, hạ mình lấy lòng người ta một chút, nếu như người đó nói không, hẳn liền cảm thấy người ta cổ tình làm cao, giả bộ ngượng ngùng, nhất định là có lòng với hẳn. Cái tật xấu đó càng ngày càng nặng, hẳn tự cao đến mức chỉ ngồi nhà chờ người ta tìm đến mới chấp nhận, cuối cùng càng thêm ngạo mạn. Đến tận khi những người đó có gia đình, sinh con đẻ cái, hẳn vẫn cho rằng người ta chỉ yêu mình hẳn. Yêu mà không được đáp lại mới đi lấy người khác. Thấy vợ chồng người ta vui vẻ bên nhau, hẳn lại nhìn họ bằng ánh mắt khinh thường cùng thương hại, kiểu như nói: “Tôi biết nhưng cô không biết”. (các người nói xem cô gái có đáng thương không?!). Ngược lại đến khi hẳn bày tỏ tình cảm mà người đó nhận lời, hẳn sẽ lập tức đổi ý, lập tức bỏ rơi người ta, bởi vì hẳn lại nghĩ cô ta đến với hẳn vì tiền.

Hẳn luôn luôn nghĩ tất cả mọi người đều tham tiền của hẳn, cho nên càng cẩn thận quản lý tài sản. Thật ra cái gọi là quản lý tài sản, nói dễ nghe thì là tiết kiệm, nói khó nghe thì là keo kiệt bủn xỉn. Nghe nói hẳn chỉ ăn cái trắng bánh bao qua ngày (còn tốt hơn ta, chỉ có bánh bao, không có đồ ăn), sau khi ăn xong lại đem bánh bao thừa lại cắt thành miếng, dùng dây xuyên qua phơi lên làm đồ điểm tâm (bởi vì không có tủ lạnh), chỉ mong ta đừng rơi phải tình cảnh này (rất nhanh thôi).

Khó trách cổ nhân từng nói: thế tài từ lộc (có vợ con mới hạnh phúc), phải thuận theo trình tự này mới tốt, chứ loại người như hẳn, đợi đến khi tiền tài như nước, nhìn lại sau lưng thì cái gì cũng không có.

Sau này tiền tài của hẳn cũng không còn. Một vạn tệ kia chỉ sau vài năm ngấn gối đã mất giá không bằng một đồng. Hẳn cũng xuống top, chỉ có thể sống tạm bợ một căn nhà cấp 4, cũng không đủ tiền mua khí gas, chỉ có thể đốt than tổ ong. Có một mùa đông hẳn mắc bệnh nằm liệt giường, gọi điện đến nhà ta nói chỗ hẳn ở đã dùng cung cấp than. Hai cha con ta đến thăm hẳn, thấy bên ngoài nhà chất từng đống xỉ than đá cùng mùn cưa linh tinh, hẳn vậy mà biết làm than tổ ong! Chúng ta không có cách nào, cũng không thể đem xe đi chở than cho hẳn, đành phải tự thân vận động y theo tỉ lệ của hẳn, đem xỉ than trộn với mùn cưa và bùn nhão làm thành bánh, bên trên chọc thật nhiều lỗ nhỏ (ta phải tự mình làm, còn cha ta đứng bên cạnh chỉ huy. Làm con cái thật khổ, thỉnh thoảng lại phải đi làm không công cho bọn họ)

Vừa nghĩ đến cha mẹ, trong lòng ta lại đau nhức, nhưng đành cố gắng kìm nén, ta biết nếu không kiềm chế được thì thật là nguy hiểm, cho nên không được phạm sai lầm, ta không muốn thành một ông bác thứ hai.

Ta thăm than một tiếng, lại hỏi Cứng Đầu: “Xung quanh đây có mỏ than đá nào không?” Hẳn nói: “Có, cách đây nửa ngày đường, ta đến đó rồi”.

Ta gật đầu, sinh viên khoa tiếng Trung đại học B, cuối cùng chỉ làm một kẻ bán than! Chấp nhận đi. Sớm biết vậy ta cần gì phải đi học, mỗi ngày chỉ cần ngủ nướng còn hơn.

Cứng Đầu hỏi: “Vậy rốt cuộc người tên gì?”

Ta ngẩng đầu nhìn hẳn, nghiêm túc nói: “Ta tên gọi Nhâm Văn Khởi. Ta không bán chữ nữa”.

Hẳn kinh ngạc nhìn ta, “Nhâm Văn Khởi? Về mặt người thế nào lại tựa tựa cha ta?”

Than đá là một thứ rất khó sử dụng. Lúc bắt đầu châm lửa, phải dùng thanh gỗ hoặc than củi để làm mồi. Đến lúc cháy lên phải giữ nhiệt độ ổn định liên tục, nếu không một khi lạnh đi sẽ không thể trở lại như cũ, cuối cùng chỉ có tắt lửa. Nhưng khi cho than cũng không thể quá nhiều, nếu không thiếu dưỡng khí, nó cũng chết. Thật sự là trái không được phải không xong. Đốt than mà không cháy hết sẽ rất lãng phí. Đây là thứ nhà dân bình thường không nên sử dụng, chỉ có than tổ ong là tốt nhất.

Hiện giờ trên thị trường than tổ ong thường được bỏ thêm nhiều chất hóa học làm thành phần dẫn cháy, cho nên chỉ cần một que diêm là có thể châm. Nhưng than tổ ong nguyên thủy chỉ có mùn cưa, đất sét trộn lẫn than đá. Mấy lỗ hồng trên mặt than thật ra mới là chỗ tinh hoa kì diệu nhất.

Nói là làm, ta lập tức theo lời Cứng Đầu đánh xe tìm đến mỏ than đó. Mọi thứ bên ngoài rất đơn sơ, có vẻ mới chỉ khai thác trên bề mặt. Giờ đang vào mùa hè, không có ai đến mua than nên giá rất rẻ. Ta mua mấy bao than vụn, còn thỏa thuận với lão bản, thương lượng giá than vào mùa đông để chuẩn bị sau này. Sau đó ta đi khắp nơi vơ vét mùn cưa cùng một ít bùn đất, dùng ngay mảnh sân trước miếu làm chỗ sản xuất than.

Cứng Đầu ngày nào cũng đến, cùng ta nghịch bùn đất cả ngày. Hẳn rất dễ bị ta bắt nạt, bất luận ta có đánh có mắng thế nào, hẳn đều đội gió đội mưa mà đến, giống như đã nghiện than tổ ong mất rồi. Hẳn không mặc y phục vương vít, chỉ ăn mặc gọn gàng giống ta, xong việc nhìn lại thì chẳng khác nào hai tên nông dân mới ở ruộng về.

Chẳng hiểu sao hắn thường xuyên bị cha đánh cho tím bầm cả mặt mũi, trước đây thì mắng hắn chơi bời lêu lổng, bây giờ thì nói hắn tự làm mình thấp hèn (thế ta đây thành người nào), không đánh không nên người, càng đánh càng hăng. Mỗi lần hắn bị đánh xong đều cao hứng chạy đến chỗ ta, nói một thời gian nữa mới lại bị ăn đòn. Đây coi như là hắn đang phản kháng đi.

Tuy rằng chúng ta mỗi ngày đều ở chung với bùn, nhưng mỗi lần ta đánh xe đi mua than, hắn đều muốn cùng đi, nhưng lần nào cũng không xong. Có khi vừa mới lên đường, hắn đã bị người quen nhìn thấy, lập tức bị lôi về nhà chịu đòn, hoặc không thì bị người ta va đụng, nửa ngày vẫn không đứng dậy được, hại ta sợ hắn chết ở trên đường, đành phải tự đi một mình. Dần dà, chúng ta cũng không nhắc đến việc này nữa.

Tên ăn mày hôm đó giắt bánh của ta cũng thường xuyên đến, còn mang theo 4,5 người khác. Ta cho bọn họ bánh bao, đổi lại bọn họ giúp ta nhào đất với bùn hoặc đập than, mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ. Ta dùng bánh bao đổi lấy lao động trẻ em, trong lòng cũng tự nhận mình xấu xa để tiện, cho nên chiều đến sau khi xong việc, ta thường dạy chúng vài chữ đơn giản, kể một vài chuyện hay ho thú vị. Ánh mắt bọn chúng khiến ta cảm thấy chính mình không hề cô độc, cuộc sống cũng dễ chịu hơn trước.

Chỉ có ban đêm thi thoảng ta lại nhớ tới Hữu Sinh, không biết hiện tại hắn thế nào. Rất nhiều lần trong lúc ngủ, ta rõ ràng nghe thấy hắn gọi “Vân Khởi”, giọng nói ôn hòa dễ nghe, làm cho ta đau nhức không thôi. Nhất định là ta đang nằm mơ.

Cũng có khi ta nhớ cha mẹ, nhớ tới tình cảm bọn họ dành cho ta. Trong quá khứ ta chỉ toàn là giận dữ họ, có lẽ do bọn họ chưa từng khen ta câu nào. Lúc ta đi thi được 99 điểm, bọn họ sẽ nói sao không bằng người ta thi được 100 điểm? Nếu ta thi được 100 điểm, họ sẽ nói đừng kiêu ngạo, nếu không lần tới sẽ trượt. Từ đầu đến cuối ta chẳng có lúc nào vượt qua người khác. Cha ta từ trước đã thích con trai, có lần ta nghe ông nói với bạn bè, bởi vì ta nên cả nhà mới tuyệt đường hương khói (ở TQ mỗi gia đình chỉ được sinh 1 con). Có lần bọn họ cãi nhau, ta nghe thấy họ nói chính vì có ta nên không thể ly dị, cho nên mỗi lần như vậy, ta đều cảm thấy là ta sai Nhưng giữa một nơi xa lạ, ta hiểu ra bọn họ dù sao cũng là cha mẹ, cái gia đình kia còn có thể cho ta cơm ăn. Hiện giờ ta đã không còn đường lui, không còn chỗ nào tránh gió. Từ nay về sau, bất kể ta sống ở đâu, là nơi này hay là cố hương, đều không có ai vì ta mà giữ lại mấy bức tranh vẽ lung tung hồi nhỏ, cũng không có ai hứng thú nhìn ảnh chụp ta ngây ngốc Nghĩ đến tâm ta lại càng khó chịu.

Ta cũng có chút nghi hoặc, lần kể chuyện khi đó, ta cũng có nhớ tới cha, nhưng ở bên cạnh Hữu Sinh, ta lại không hề có cảm giác bị thương Đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, hiện giờ ta chỉ có một mình, mọi chuyện đều phải tự mình tranh đấu, vô tình một chút sẽ dễ chịu hơn.

.....

Đốt than tổ ong thứ quan trọng nhất là bếp lò, nếu không dễ xảy ra án mạng. Ta tìm một người thợ rèn, về lại bản nháp, muốn gắn ống khói trực tiếp bên trên bếp lò. Tất cả số bạc của ta gần như đổ hết vào đây, chỉ để ông ta làm ra một bản mẫu. Nơi này chủ yếu vẫn là rèn dao đúc thương, bếp lò làm ra nặng nề không chịu nổi, chỉ có Cứng Đầu có thể vác đi đường dài. Ta khuôn một lúc đã mệt đứt hơi, đúng là ôm Hữu Sinh vẫn tốt hơn, à, sao tự nhiên lại nghĩ tới hắn?! Mau mau, không nghĩ không nghĩ.

Bếp có, than có, bắt đầu đi bán thôi. Đầu tiên là đặt tên. Ta nghĩ nghĩ một lúc, nói: “Gọi là Thất Khổng Mối (than bảy lỗ) đi, nghe có vẻ lãng mạn hơn than tổ ong, còn bếp lò, gọi là Nhất Tâm Lô (Tâm: bắc đèn, Lô: lò), nhất tâm thất khổng, chúng ta thật là thông minh”.

Cứng Đầu nhìn ta nói: “Vân Khởi, người thực sự thông minh”.

Về phần khách hàng, ta quyết định đi tiếp thị với nha môn quan phủ, nếu bọn họ chấp nhận, vậy nghĩa là cả một thể hệ đã được khai hóa văn minh, về sau mọi người nhất định sẽ chấp nhận nó. Nhưng hiện giờ đang là mùa hạ, thời điểm không tốt lắm, có lẽ sẽ thất bại. Nhưng cứ đi làm quen trước, biết đâu lúc này từ chối chúng ta, đến mùa đông lại mềm lòng, không chừng còn nhận chúng ta, có ai muốn ngày nào cũng làm khó người khác đâu?

Hôm đó, ta lo dùng xe đẩy rất khoa trương nên chuyển sang dùng ngựa thồ. Cứng Đầu mặc một bộ quần áo rất đẹp (nhưng lại ôm bếp lò, cuối cùng xiêm y hòng hết). Ta vẫn mặc áo ngắn trùm khăn như cũ (tóc ta còn chưa mọc quá tai), lấy cái giỏ đựng đầy than, bên người một đám ăn xin đi theo, chậm rãi đi hướng về phía cổng nha môn. Dọc đường đi, mọi người đều chỉ trỏ trêu đùa, chúng ta vẫn bỏ ngoài tai, tỏ vẻ không hề sợ hãi.

Tới trước cửa nha môn, mấy tay gác cửa nhất định không cho chúng ta vào! Không còn cách nào, Cứng Đầu đặt bếp lò cùng than ở lại, sau đó chúng ta quay về.

Đám ăn xin đi kiếm ăn, chỉ có ta với Cứng Đầu ở nhà, “Quan phủ kia có nữ nhi không?”

Cứng Đầu hỏi: “Làm gì?”

Ta nói: “Người đến đó, hy sinh một chút, giúp mọi người thành công! Người vào được rồi, chúng ta sẽ có nội ứng”.

Hắn nói: “Thế sao người không đi, bộ dạng người còn đẹp hơn ta”.

Ta trừng mắt: “Ồ đây người là chủ hay ta là chủ? Định làm phản sao?”

Cứng Đầu vội nói: “Chúng ta đi thử chỗ khác, đến chỗ ông cậu ta thử xem”.

Ta hỏi: “Ông ta đang làm gì?”

Cứng Đầu nói: “Ông ấy ở nhờ nhà ta, cũng ăn cùng với người trong nhà”.

Ta quát lên: “Thế thì được tích sự gì?”

Hôm sau, đương lúc ta đang nghĩ ngợi, phân vân không biết có nên đi diễn thuyết lần nữa không, tự tạo hình tượng vĩ đại cho mình, lợi nhuận thu được sẽ đầu tư vào dây chuyền sản xuất và tiêu thụ than (ta phải hi sinh rất nhiều a), một người ăn vận thư sinh tìm đến ngôi miếu đồ nát. Ta cùng Cứng Đầu đang làm việc trong đồng bùn, hai tay lem nhem bẩn thỉu. Chúng ta nhìn hần, hần cũng nhìn chúng ta, hai bên đều cảm thấy đối phương giống quái vật.

Lát sau hần nói hần là nhân viên vật tư trong nha môn huyện (đừng hỏi ta tên của hần!), đến đây muốn mua than Thát Khổng cùng lò Nhất Tâm. Chúng ta rất muốn hỏi hần có phải uống nhầm thuốc hay không, nhưng thấy hần thanh toán bạc tại chỗ thì thôi. Ta đáp ứng sẽ cho người đưa hàng đến trong ngày, sau đó tiễn hần quay về phủ. Ta cùng Cứng Đầu ngẩn ngơ nửa ngày không dám nói câu nào, sợ vừa mở miệng thì giấc mơ hạnh phúc vừa rồi sẽ tan biến.

Một lúc sau ta thờ dài, hỏi Cứng Đầu: “Tối hôm qua người đi tán tỉnh con gái tri huyện đại nhân phải không?”

Hần vội xua tay: “Không có không có”.

Ta lại hỏi: “Vậy sao lúc này người còn nhắc đến nữ nhi?”

Hần vội nói: “Ta cũng không biết hần có nữ nhi! Hần có nữ nhi sao?”

Ta lắc đầu: “Haha, chúng ta đứng là chỗ ngập phải rồi”. (người nào đó: ?)

Những ngày sau, công việc buôn bán càng ngày càng tốt. Rất nhiều nhà giàu có cho người tìm tới cửa, nhưng bếp lò của chúng ta cung không đủ cầu, chỉ có thể để lại đơn đặt hàng cùng tiền đặt cọc. Nhưng số bạc ta có cũng không đủ mua một cỗ xe khác, cho nên ta cứ 3 ngày lại đi mua than, còn Cứng Đầu với bọn khất cái mỗi ngày ở nhà trộn bùn, liên tục không kịp ngơi tay. Cha của Cứng Đầu cũng không còn đánh hần như trước.

Sáng sớm hôm nay, ta lái xe đi ra ngoài, đến mỏ than mua về ba bao tải lớn (ta có thể đặt lên lưng mà đi), sau đó lập tức trở về. Đến rìa ngoài trấn, ta mua một ít bánh bao, cho đám ăn xin cũng cho chính mình. Liên tục mấy ngày ta đều làm việc cùng bọn họ, chỉ có hôm nay mới ra ngoài, cảm thấy có phần mệt mỏi, ta nghĩ hôm nay sẽ không kể chuyện nữa, đem bánh về cho bọn họ rồi đi ngủ.

Ta ngồi bên cạnh xe, hai chân thò ra bên ngoài, đường dần dần thu ngắn lại, tới gần miếu ta thò đầu nhìn ra, thấy bên ngoài một người đang ngồi đó đợi sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cúu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Gặp lại

Ánh mắt ta không thể rời khỏi hần.

Từ đằng xa, ta thấy hần mặc y phục màu lam đơn giản, bà vai gầy yếu nhưng kiên cường, hần ngồi thẳng lưng, mặt hơi nghiêng, cũng đang nhìn về phía ta. Ta dần dần đi về phía đó, đủ gần để thấy mái tóc hần chỉ buộc một sợi dây cùng màu với y phục, sắc mặt hần vẫn còn tái nhợt, có lẽ mệt mỏi vì đường xa. Xem ra hần mới hơn 20 tuổi, nhưng ta lại cảm thấy hần dường như già hơn rất nhiều, có lẽ do phải chịu quá nhiều phong sương. Lông mi đen nhánh thon dài, ánh mắt cương trực bình thản. Đôi môi mỏng hơi héch, cũng hơi tái nhợt. Nếu chỉ nhìn bề ngoài, hần cũng có thể coi là mỹ nam tử, nhưng kiểu xưng hô đó dường như lại hạ thấp hần. Người đó ngồi chỗ kia, dường như không hô hấp, trầm tĩnh như không gì lay chuyển được, như thể mọi thứ xô xao bên ngoài thế gian không còn vướng bận gì với hần, giống như một đóa hoa thanh cao không tỳ vết. Nhưng thật sâu trong ánh mắt, có một loại thần thái trong suốt như ngọc, an ổn trầm lặng tản mát ra, chỉ là cái dáng vẻ sinh động đó lại khiến hần khác xa những cao tăng không màng chuyện sống chết, dường như có một loại ý chí sinh tồn mãnh liệt, bất cứ thời khắc nào cũng tồn tại sâu trong tâm linh hần, làm cho cái khí chất xuất trần tuyệt thế kia tuy thanh cao thoát tục nhưng vẫn mang theo ám áp gần gũi.

Hần vẫn là Hữu Sinh mà ta từng quen biết, cũng mang theo tất cả trí nhớ tốt đẹp trước kia

Xe dừng lại, ta và hần vẫn nhìn nhau không nói gì. Một lần nữa, ta cẩn thận nhìn hần, màu sắc y phục của hần, cũng tương tự bộ quần áo thể dục của ta, đôi đã, cạnh tóc mai của hần có một vết sẹo, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn khép miệng, trên lông mày bên trái cũng có một vết sẹo, rạch một đường thẳng từ trên xuống, ngang qua mắt, dừng lại ở dưới mi. Vết thương này lần đầu tiên ta mới gặp, nhưng lại không để ý

Ta nhẹ nhàng nói: “Hữu Sinh”, âm thanh rất nhẹ như gió thoảng, rồi đột nhiên hét to: “Hữu Sinh!”.

Hần chậm rãi mỉm cười, tựa như một viên minh châu nơi đáy biển, đợi đến lúc đêm khuya trăng mọc mới bắt đầu tỏa sáng, dần soi rọi đáy biển sâu thăm tối, ánh sáng long lanh vỡ ra trên mặt nước, hòa cùng ánh trăng chiếu sáng mặt biển.

Nụ cười đó làm ta hoa mắt, tâm hồn như treo ngược trên cành cây, ngây ngốc sững sờ trước mặt hần, không dám tiến lên phía trước. Ta giờ tay muốn vẫy hần, nhưng không dám giờ hai bàn tay dính đầy than đen dơ bẩn ra trước mặt, vội vàng giấu ra sau lưng, cứ như thể đứng cách hần một đoạn.

Nhớ đến nhiều đêm trước đây, ta cảm giác hần bây giờ không còn là Hữu Sinh của ngày trước, ta nghĩ, những lời nói trước kia hần từng nói, những cái đụng chạm nhẹ nhàng, những lần ta cùng hần dựa lưng vào nhau, hoặc những khi ta lôi kéo hai tay hần, những lúc hần ôm ta đi vào giấc ngủ. ..., tất cả đã là quá khứ. Trong lòng ta có cái gì đó gai góc, đau nhức không chịu được, ta muốn đi, lại không thể rời đi. Ta tự nhiên cảm thấy, Hữu Sinh mà ta có thể thoải mái vui đùa ngày xưa, không bao giờ trở lại nữa.

Nụ cười kia dần dần biến mất, ánh trăng cũng chìm vào đáy biển. Khuôn mặt hần lại bình tĩnh, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Vân Khởi”, nhàn nhạt như mây bay gió thoảng, không phải giọng nói vẫn vang lên trong những giấc mơ.

Ta mỉm cười gượng gạo, “Hữu Sinh, người khỏe chứ”. Hần hơi rũ mắt, thấp giọng nói: “Ta vẫn khỏe”.

Cả hai cứ như vậy một lúc lâu, không ai mở miệng trước. Ta không dám nhìn mặt hần, chỉ dõi theo bàn tay hần đặt trên đùi. Tay áo hần dài trùm qua tay, chỉ có đầu ngón tay lộ ở bên ngoài, tinh xảo như bạch ngọc. Ta dần cảm thấy hô hấp khó khăn, hần cũng lặng yên không một tiếng động. Ta bỗng nhiên muốn khóc, cũng muốn xoay người rời đi, vĩnh viễn không gặp lại, vĩnh viễn không thương tâm.

.....

“Ha, Vân Khởi, người đã về rồi!”, ai đó gọi ta. Quay lại nhìn, thì ra là Cứng Đầu, hần bước nhanh đi tới, mặc một bộ y phục màu hồng cánh sen gọn ghẽ.

Ta chau mày hỏi hần: “Người mặc cái quái gì vậy?”

Hần sùng sốt nói: “Mẹ ta mới làm cho ta”.

Ta khoát tay chặn lại: “Mẹ người thực có tài làm xấu mặt người”.

Hần kinh hãi: “Thật sao? Người thế nào lại biết?”

Ta nhẹ nhàng thở ra, nhẹ nhàng nói: “Đây là Hữu Sinh, bằng hữu của ta. Còn đây là Cứng Đầu, hiện đang thất nghiệp”. Nói xong xoay người trở lại xe, đằng sau Cứng Đầu nói với Hữu Sinh: “Không, không phải Cứng Đầu, là Đào Kỳ”. Hữu Sinh không đáp lại hần.

Ta cầm một túi than, Cứng Đầu cũng chạy lại, nói: “Đề ta giúp người”.

Ta xua tay, “Mặc đồ như vậy mà đi vác than, người muốn bị đánh sao”. Cứng Đầu nói: “Vậy ta đi đổi quần áo”.

Ta lắc đầu, “Thôi, ta mặc kệ người”.

Cứng Đầu không thèm để ý, có lẽ vì thường ngày bị ta sỉ vả nhiều thành quen, cuối cùng nói thêm một câu: “Vậy ngày mai ta lại đến”. Nói xong quay đầu rời đi, khi đi qua bên cạnh Hữu Sinh, hần đột nhiên dừng lại, hỏi: “Vân Khởi, cái này không phải người làm chứ?”

Ta hít sâu một hơi, không thèm nhìn bọn họ, thản nhiên nói: “Người nếu không muốn thế chỗ hần thì cứ đứng đấy”.

Cứng Đầu xanh mặt, vội nói: “Ta đi ta đi”, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, quay sang nói với Hữu Sinh: “Hần đối với người như vậy mà người còn đi gặp hần, thật là bằng hữu tốt”

Ta lục tìm thứ gì đó, “Người muốn ăn đòn phải không?” Cứng Đầu chạy mất.

Không khí lúc này có phần dịu đi một chút, không còn căng thẳng như lúc nãy, ta lại quay sang nhìn Hữu Sinh, hần cũng đang mỉm cười, nhìn theo hướng tên kia vừa chạy, nhẹ nhàng nói: “Hần thật ra, cá tính cũng tốt”.

Ta nhăn mặt quát lên: “Tiểu tử xấu xa thì có!” rồi thờ dãi nói: “Người chờ ta một chút, ta đem cắt đồng than này đi rồi nói chuyện với người, trông ta bây giờ hơi mất mặt”.

“Có gì phải ngượng ngùng, có phải là chưa thấy qua đâu”. Hần nhẹ nhàng nói, ánh mắt lại hơi hạ xuống một chút, như đang sợ lộ ra điều gì.

Ta hoảng hốt, vội vác một túi than lên vai, nói: “Người vẫn còn hận sao, ta sợ người rồi đấy”. Hần lại ngược mắt nhìn ta, nở nụ cười, trăng lại lên rồi

Ta vỗ vỗ mặt tự trấn tĩnh, nói: “Có sâu, phải vớt than xuống!”. Bước nhanh muốn tránh hần xa một chút, nhưng kẻ đó lại cúi đầu cười khê. Chân ta bị vấp, thiếu chút nữa ngã sấp xuống! Cái gì? Hần định dọa chết ta sao?! Nếu như ta chết trên tay hần thì còn gì mặt mũi nữa?!

Nhanh chóng chuyển mấy túi than xuống xe (mấy tên ăn mày không có nhà, về sau ta mới biết bọn họ bị ai đó lấy đồ ăn dụ đi mất rồi), ta cỡi dây buộc ngựa, chỉ nói vừa đi mua bánh mì. Ta hít một hơi thật sâu, cố gắng xua đi cảm giác rối ren trong lòng, đi đến bên cạnh hần. Lúc này ta mới để ý, hần thực tế đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ, đằng sau có gắn bánh xe, đây là xe lăn thời cổ đại. Lại nhìn xung quanh, ta thấy cách đó không xa có một cỗ xe ngựa, bề ngoài trông rất bình thường không hề gây sự chú ý, nhưng mấy người theo hầu ai nấy đều cao lớn mạnh mẽ, vị Tán Bá kia cũng đứng trong đám đó.

Ta nói với hần: “Nếu ta đẩy người vào trong nhà, bọn họ liệu có xông đến đánh ta không?” Hần lại cười, ta cố gắng không nhìn tới, hần lại nói tiếp: “Tại sao người phải sợ bọn họ?”

Ta giận! Nhưng không thể cãi lại!

Ta cẩn thận đẩy lưng ghế dựa, đưa hán đi vào trong sân, buông bánh mỳ trong tay, đi vào trong miếu tìm khăn mặt, cả khăn lẫn chậu rửa đều sứt mẻ không còn nguyên dạng, ngay cả cốc nước cũng dừng lại lon nước tăng lực kia.

Trong khi rửa mặt, ta đồng thời cảm thấy bị ai, Hữu Sinh trước kia, kẻ mà ta từng thân thiết, không thể trở về nữa rồi. Nếu như hán ở trước mắt, ta có lẽ đã chạy đến hỏi han đủ thứ chuyện, hỏi hán thương thế ra sao, trong khoảng thời gian này làm cái gì, án oan đã được sửa lại hay chưa? Sau đó là đem mọi chuyện của ta kể hết cho hán nghe Nhưng hiện giờ ta chỉ thấy khẩn trương cùng bất an, không biết nên làm gì, cũng không thể mở miệng

Bình sinh đối với những kẻ như hán, ta vốn tự nhiên có một loại cảm giác trốn tránh, không dám đến quá gần, hiện tại cũng thế, thứ áp lực vô hình này quả thực ta chịu không nổi! Cho dù thế nào, ta cũng chưa từng nghĩ tới hán lại có bộ dạng này, tuy rằng ta không phải là chưa từng mừng rỡ ra bộ mặt thật bên dưới những vết thương đó. Mỗi khi nhớ tới hán, ta chỉ nhớ đến những đêm hán cùng ta nói chuyện phiếm trong tòa miếu rách nát, hay lặng lẽ nhìn nhau trong phòng thuốc của Lí lang trung, nhớ hán nắm lấy tay ta ở dưới gốc cây cổ thụ, nhớ lại tiếng cười trong trẻo của hán, nhớ Aizz, ta âm thầm thở dài, không biết nên làm gì tiếp theo, chỉ biết ngầy người ngồi cạnh giếng chà xát tay.

Hán ngồi đó nhìn ta tấy đến tấy đi, một lúc sau nói: “Vân Khởi, người tài hoa hơn người, xuất khẩu thành thơ, vì sao phải tự làm khổ mình như vậy?”

Một lần nữa, cái ngữ khí quen thuộc kia lại cất lên, ôn tồn mà êm dịu, nội tâm ta cũng buông lỏng đôi chút, cảm giác ấm áp lan khắp châu thân, mỉm cười lên tiếng: “Ta có cái gì mà tài hoa? Hết thấy đều là thơ ca của cổ nhân truyền lại, chẳng qua ta nhớ được nhiều một chút, đọc qua một lần thì không thể quên được mà thôi. Nói thẳng ra thì là một kẻ chỉ biết học thuộc lòng, y như một con vẹt cảnh, ở nơi này đâu có chỗ nào cần đến một kẻ học vẹt, ở quê hương ta cũng không cần, chỗ của ta, chỉ là vị trí trợ lý cho bí thư mà thôi.

“Trợ lý bí thư là cái gì?”

Ta trả lời: “Bí thư là người đứng đầu, chính là lão bản, tất cả thư từ, công văn cần viết đều là trợ lý bí thư đảm nhiệm, giống như mấy người viết chữ hoặc mài mực thuê ở đây vậy”.

Hán kinh ngạc: “Bọn họ chỉ cho người mài mực thuê?”

“Đúng vậy! Cho nên ta mới không phải là kẻ xuất sắc, nhưng tới đây rồi lại phát hiện, thì ra ta biết rất nhiều thứ mọi người không biết, cho nên có thể làm được nhiều việc, người nói xem ta không phải tiểu nhân đắc chí thì là gì? Đây đâu phải là tự làm khổ chính mình? Như ta ban đêm ngủ có khi còn bật cười ha hả nữa đấy”.

“Người bán than cùng bếp lò là định làm gì?” (hơ, hán làm sao mà biết được? Nhưng lúc ấy đang hứng thú nói chuyện, ta cũng không rảnh hơi đi truy cứu).

Ta ngồi trên miệng giếng nước bên cạnh hán, nói: “Nói ra thì rất dài, người muốn nghe không?”

Hán cười cười, nói: “Ta có khi nào không muốn nghe đâu?”

Ta nhìn hán nửa ngày mới hồi tỉnh, vội lắc lắc đầu tự trấn tĩnh, nói: “Hữu Sinh a, người thật sự là biết cách hại người đấy”.

Hán hơi nghiêng đầu, tầm mắt hạ thấp, bên môi phảng phất một nụ cười nhàn nhạt.

Ta vội nhìn thẳng, cố không để hán mê hoặc, nghiêm túc nói: “Quê quán của ta 400 năm trước vốn là nơi đất lành chim đậu, ao hồ mệnh mông, đồi núi quanh co trùng điệp, rừng rậm mọc lan tràn. Sau đó nhiều người đến đây sinh sống, về sau lại xây dựng một hoàng cung rộng lớn vĩ đại, bên trong tổng cộng có 9999 gian phòng. Tòa cung điện xây xong cũng chưa ảnh hưởng đến khu rừng, nhưng hàng năm cứ đến mùa đông, người ta lại chặt đi rất nhiều cây cối, chỉ để sưởi ấm cho hoàng cung. Gần 200 năm trôi qua, rừng rậm hoàn toàn biến mất. Đất có rừng trở thành đồi núi trọc, gió bắc không có gì cản trở càng thêm mạnh mẽ, bão cát cũng liên tục hoành hành. Ao hồ sông suối lần lượt khô cạn. Một nơi vốn vô cùng tốt đẹp, cuối cùng lại biến thành hoang mạc khô cằn.

Ta từng ở tại một căn phòng nhìn ra hướng bắc, mỗi mùa đông, ban đêm đều đóng kín tất cả các cửa, vậy mà cuồng phong vẫn mang theo cát bay vào phòng, giống như trời đang mưa, nhưng mà là mưa cát!

Kỳ thật không phải chỉ có chỗ ta mới có người sai lầm. Có một nơi cao nguyên đất đỏ, ban đầu cũng là rừng rậm bao trùm, về sau toàn bộ cây cối bị chặt hạ, kết quả là lớp đất màu bên trên bị gió mưa rửa trôi đi hết, đất đai cằn cỗi, dân chúng lâm than. Đất đỏ chảy xuống sông, làm tắc dòng chảy, gây ra không ít lũ lụt, đúng là họa vô đơn chí. Đối với họ cây rừng kia chẳng có lợi ích gì để lưu truyền hậu thế, chỉ có thể dùng đốt lò hoặc sưởi ấm mà thôi”.

Ta phì phì áo, đứng lên đi qua đi lại. Chỉ tay xuống nền đất dưới chân, ta nói: “Tình cờ ta biết được, dưới mặt đất của các người có vô vàn tài nguyên than đá, hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu sưởi ấm cùng đun nấu của người dân, đến trăm ngàn năm sau cũng không hết! Vậy thì sao phải đi chặt cây rừng”.

Ta thở dài: “Mỗi một viên than đốt đi, chính là cứu được một cành cây, một đồng than đốt đi, chính là cứu được một thân cây gỗ. Ta đem thứ này giới thiệu cho mọi người, chính là muốn từ hoàng cung quý tộc đến dân đen bản hàn đều có thể dùng, thay cho dùng củi gỗ, làm vậy có thể giữ được bao nhiêu rừng rậm cùng động vật a! Đáng tiếc ta tài hèn sức mọn, có lẽ cả đời cũng không thể thay đổi được bao nhiêu, nhưng ta vẫn muốn cố hết sức, để đến khi chết cũng có thể an lòng”.

Hán nhẹ giọng nói: “Người còn trẻ tuổi, cần gì lúc nào cũng nói đến chuyện chết chóc”. Ta nhìn hán, hán không nhìn lại ta, nhưng trên mặt hình như có

chút bi thương.

Ta cười rộ lên: “Ngươi quên ta đã chết một lần rồi sao. Ta biết cái gì là quan trọng, cái gì là không quan trọng. Đối với ta quần áo trang sức, của ngon vật lạ đều không còn hứng thú. Từ lúc đến nơi này, ngoại trừ bánh bao, thật sự là cái gì cũng không muốn ăn. Gần như là vô dục vô cầu. Ta chỉ muốn làm một chuyện tốt, để không uổng công trời xanh cho ta đến nơi này.

Đương nhiên ta cũng hơi áy náy, đốt than tuy có thể ngăn việc chặt phá rừng, nhưng chính than cũng là thứ độc hại. Ta nhất định phải cố gắng giảm ô nhiễm, tro than về sau có thể đóng gạch hoặc chế thành bùn cứu hỏa, nhưng khói ám trong không khí thì không thể thu lại, ít nhất hiện tại không được. Ta làm việc tốt nhưng cũng làm việc xấu, sau này chỉ có thể cố gắng lập ra thật nhiều y đường, vì mọi người mà đóng góp công sức, thu nhận trả ăn xin đầu đường về nuôi dưỡng, coi như bồi thường tội lỗi chính mình gây ra”. Ta cúi đầu thờ dài.

“Vậy còn ngươi?” Hần hỏi. Ta ngược mắt nhìn hắn, hắn cũng nhìn lại ta, ánh mắt sáng ngời lại âm áp, khiến ta quên mất đang nói gì. Hần lặp lại lần nữa: “Vậy ngươi muốn cái gì?” Muốn ngươi! Ta thiếu chút nữa đã thốt ra! Ta kịp thời ngậm miệng, vội lắc đầu xua đi mấy suy nghĩ linh tinh, đáng giận, tên đó thật là biết mê hoặc lòng người!

Ta xoay xoay cần cổ, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chỉ nói: “Ta muốn một phòng tắm thật lớn, bên trong có một bồn tắm thật lớn, ta muốn tắm rửa thật sạch. Sau đó ta muốn một cái thư viện, càng nhiều sách càng tốt. Không có sách đọc thật là buồn chán. Sau đó, không thuộc về ta”.

“Cái gì không thuộc về ngươi?” Hần hỏi.

“Vận mệnh a, đương nhiên không nằm trong tay ta”. Ta lắc đầu. Hần không nói chuyện.

Ta đột nhiên cảm thấy rã rời, lẳng lặng cầm cốc nước đến ngồi dựa vào cạnh xe hắn. Ta uống một hai ngụm, thấy hắn đưa tay tới, ta đưa nước cho hắn, khéo mắt liếc thấy hắn cũng uống một ngụm. Ta mê man, cảm thấy mình như trở lại trước kia, mí mắt dần dần hạ xuống, trước khi chìm vào giấc ngủ, ta vẫn cố nói một câu: “Hữu Sinh, gặp lại ngươi thật tốt”. Sau đó cả người trượt dài trên mặt đất.

Trời sao tự nhiên lại đổ mưa....

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đồn đại

Ngày hôm đó khi ta tỉnh lại trời đã tối, trên bầu trời giăng mắc vô vàn ngôi sao lấp lánh, Hữu Sinh lúc đó đang ngồi dưới đất, còn ta dựa vào ngực hắn mà ngủ. Ta hơi kinh ngạc, tất cả sao sáng trên trời hoàn toàn lu mờ trước khuôn mặt đẹp đẽ ôn hòa của hắn, ta có cảm giác bản thân mình đang chìm trong một giấc mộng. Lúc đó có lẽ về mặt ta trông rất khó coi, bởi vì hắn hơi hạ ánh mắt, giống như đang hối lỗi, “Nằm dưới đất dễ bị nhiễm lạnh”

Ta lập tức xoay người lăn ra xa, đứng lên đỡ hắn dậy, nói nhỏ: “Lạnh mà ngươi còn ngồi ở đó?!”

Hai chân hắn cứng đờ, không sao cử động được, ta liền giúp hắn duỗi chân ra cho thoải mái. Lúc vô tình đụng đến vết thương, hắn rên nhẹ một tiếng, đầu cúi thấp, run rẩy không thôi, hai tay siết chặt như cố chịu đựng cơn đau. Trong lòng ta cũng không hề dễ chịu, thứ gì đó gai góc lại đâm chọc, làm lòng ta nhức nhối không chịu nổi. Ta cắn răng cố không để bật ra tiếng, giúp hắn xoa bóp cái chân bên kia, một câu cũng không nói.

Vào lúc này, ta quyết định phối hợp vào vở diễn với hắn. Ta không hỏi hắn tìm được ta như thế nào, không hỏi hoàn cảnh xuất thân của hắn, không hỏi những người thân thiết của hắn vui mừng ra sao khi hắn trở về, không hỏi hắn có nhớ lúc trước ta nói điều kiện kén chồng kén vợ Ta cái gì cũng không hỏi, hắn có muốn nói hay không, đó là lựa chọn của hắn. Bởi vì ta không hỏi, cho nên ta cũng không suy nghĩ.

Ta chỉ muốn hắn thoải mái mà đến, vui vẻ cười đùa một lát rồi đi Ta không rõ việc nhỏ này có thể kéo dài bao lâu

Ta chẳng phải là kẻ thứ ba điển hình đó sao, không, phải là thứ ba, thứ tư, thứ năm mới đúng! Ta còn sống làm gì nữa! Ở thế giới cũ ta rõ ràng là người đến trước, vậy mà còn bị kẻ đến sau tống tiền, ở chỗ này lại đi làm người thứ năm, không phải là tự đâm đầu vào chỗ chết sao?!

Nhưng biết làm sao được, chỉ cần nghĩ đến hắn, ta đã không biết nên như thế nào mới có thể đứng trước mặt hắn mà nói: “Làm ơn đừng đến đây! Về nhà với thân thiết của ngươi đi!” Ta không muốn làm cho ánh mắt trong trẻo kia vẫn đục một chút bi thương nào hết, bởi vì ta biết hắn đã phải chịu quá nhiều cực khổ.

Aiz, đây chẳng phải là dâng mình cho cạp, hoặc là chôn mình nuôi sâu sao! Không sai! Miệng cạp dù sao vẫn tốt hơn là sâu bọ. Mà ta đâu cần phải xa thân, hắn cũng không dám ăn ta, nhiều lắm là ôm ôm một cái, cảm giác cũng thực tốt Có lẽ ta mới chính là lão hổ? Đúng rồi, sao ta không nghĩ ra sớm nhỉ? Ta không phải sâu, ta là cạp! Là hắn tự dẫn xác đến chỗ ta, cuối cùng bị ta ăn luôn! Mấy vị thân thiết của hắn thật không may

Suy nghĩ xong xuôi, tâm tình thoải mái, ta cảm thấy trên đời không có việc gì là không giải quyết được, chỉ cần một ý niệm là có thể chuyển bại thành

thắng, phải trái cũng không thể phân rõ!

Sau hôm đó, chúng ta càng ngày càng bận bịu. Không chỉ có nơi này, nhiều người từ vùng khác cũng đến đặt mua bếp và than. Cứng Đầu đã thăng chức lên thành quản lý, đám ăn xin lúc trước đều trở thành thợ cày, ngày càng có nhiều người lang thang tới xin gia nhập, cho nên ta phải đi tìm một nơi ở mới. Chúng ta đã có tiền để mua xe mới và ngựa, Lộ Lộ không còn phải kéo xe, trông nó thật là cao hứng. Đôi khi muốn thay đổi không khí, ta lại cưỡi Lộ Lộ dạo chơi trên những con đường nhỏ vùng nông thôn.

Mỗi một khách đến mua hàng, ta đều giảng giải kỹ lưỡng cách sử dụng bếp lò, cách phòng ngừa khí than trúng độc, còn yêu cầu họ kí tên đóng dấu, cam đoan sẽ làm đúng những điều ta chỉ dạy. Ta không muốn gặp phiền toái, cho nên làm việc gì cũng phải tính trước hậu họa, cẩn thận là trên hết. Cứ như vậy một thời gian dài, từ chỗ luôn luôn tin tưởng chính mình, ta trở nên lo nghĩ quá đáng, tự khiến bản thân mệt mỏi, thần trí cũng không yên. Đây có lẽ là báo ứng.

Hữu Sinh cứ dăm bữa nửa tháng lại đến một lần, cứ sáng đến tối lại đi. Hắn luôn mặc bộ y phục xanh lam giản dị, tóc buộc gọn lại bằng một sợi dây. Khi đến luôn luôn mang theo vẻ mặt phong trần nhưng vô cùng hăng hái, nhưng đến khi rời khỏi cửa, thần sắc đều là sa sút, tinh thần mệt mỏi yếu đuối.

Lần nào cũng vậy, hắn chỉ ngồi trong nhà, nhìn ra ngoài xem ta làm việc. Những lúc đó, đám ăn mày luôn luôn đi đầu mắt, Cứng Đầu cũng được một người hầu dẫn ra ngoài rong chơi.

Một ngày cuối hè, nhân lúc sáng sớm trời mát mẻ, ta gọi Cứng Đầu cùng đem bùn ra trộn. Đang chuẩn bị nặn thành viên than, Hữu Sinh đã xuất hiện. Tấn Bá đẩy xe đưa hắn vào trong sân, một người vốn quen thân với Cứng Đầu lập tức kéo hắn ra ngoài, cả hai nói nói cười cười chạy mất không còn thấy bóng.

Hữu Sinh chỉ ngồi đó nhìn ta, ánh mắt hắn tràn ngập ý cười quen thuộc, ta nhìn lại chính mình, cả hai cánh tay đều dính đầy bùn đen.

Ta vội hỏi: “Ngươi không được cười ta!”

Hắn bật cười, nói: “Ai chê cười ngươi đâu, chẳng qua là, cao hứng mà thôi...” Hắn lại cụp mắt xuống, nhìn sang chỗ khác.

Ta xả một hơi: “Không cười ta là tốt, có thể thấy được ngươi không trông mặt mà bắt hình dong, trẻ nhỏ dễ dạy!”

Hắn khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Ngươi mới là trông mặt mà bắt hình dong...”

Ta gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, có người bộ dạng rất đẹp, ở với hắn ta không thể không thành quê mùa nông cạn, làm cho tinh thần ta hết lần này đến lần khác đều suy sụp, cuối cùng ta lại thành tự ti, đúng là ngược đãi ta! Mà rõ ràng ta đâu có lỗi với hắn!”

Hắn im lặng không nói, chỉ run nhẹ.

Trong sân miếu bày một cái giá đỡ rất dài để phục vụ cho việc sản xuất than. Ta tự mình làm một cái khuôn mẫu, bên trong có thiết kế thành 20 ô vuông nhỏ, sau đó nhồi hỗn hợp vào trong, phơi nắng một thời gian, sau đó nhấc khuôn ra, hai mươi viên than đã hoàn thành.

Ta đặt bốn cái khuôn lớn lên trên giá, xoay người lấy xẻng xúc hỗn hợp vào một cái thùng, sau đó đổ hỗn hợp vào khuôn. Một lúc sau khuôn mẫu đã đổ đầy, ta đặt thùng xuống, lấy một miếng ván gỗ nhỏ san đều cho phẳng, lần lượt từng ô vuông.

Bận rộn một lúc, mồ hôi vã ra như tắm. Trong lúc làm việc ta không hề nói chuyện với Hữu Sinh, hắn cũng không lên tiếng.

Rốt cục đã đổ đầy cả bốn cái khuôn, ta thờ phào nhẹ nhõm, đi tới cạnh giếng lấy nước rửa mặt. Lại nhìn về phía Hữu Sinh, ta thấy sắc mặt hắn có phần không vui, xem ra là bị ta bỏ rơi mà buồn chán, không khỏi bật cười khúc khích, hắn lại ngượng ngùng cúi đầu.

Ta vội nói: “Mọi việc sắp xong rồi, chỉ cần cắm thêm một vài cành cây nữa là xong, sau đó có thể thoải mái tán dóc với ngươi?”

Hắn không ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Để ta giúp đỡ ngươi”.

Ta vội xua tay nói: “Đừng làm vậy, tay ngươi sẽ bẩn đấy”.

Ta đi tới trước giá gỗ, cầm một nắm cành cây nhỏ lần lượt cắm lên mặt mỗi viên than. Hữu Sinh đột nhiên ngẩng đầu, tự đẩy xe tiến gần đến cái giá, ta hoảng sợ, lập tức buông rơi cành cây trong tay, đẩy hắn tới trước giá gỗ, hắn cầm lấy chỗ cành cây, nhẹ nhàng cắm vào khối than ướt. Lưng bàn tay hắn cũng có sẹo, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến tổng thể, màu da hắn vẫn trắng như bạch ngọc.

Ta thờ dãi nói: “Ngươi xem ngươi đi, lát nữa nhớ rửa tay cho sạch, tay ngươi trắng như vậy, để bẩn đi sẽ rất phí”. Hắn không nói gì, nhưng dường như có phần bực dọc.

Ta lại cầm cành cây, động tác cũng mau hơn một chút, lại nhìn tới những khối than hắn vừa làm, mỗi khối đều cắm bảy nhánh cây, óc quan sát cũng tốt lắm. Hai ta cứ yên lặng mà làm, tốc độ cũng nhanh hơn hẳn. Xong việc ta trở lại bên miệng giếng múc một chậu nước đem tới cho hắn, nhìn bàn tay thon dài của hắn ở trong nước, ta nghĩ chiếc chậu cũ kĩ vốn đã không lấy gì làm thanh cao, giờ lại càng trở nên thô tục kệch cỡm. Thấy hắn đã rửa xong, ta nói: “Ngươi chịu khó lau tay vào áo mình đi, áo ngươi còn đỡ bẩn hơn so với khăn mặt của ta! Đừng để hai bàn tay đó ô uế”. Hắn rốt cục cũng cười ra tiếng.

Xoay người trở lại bên cạnh giếng, ta lại múc nước tự mình rửa mặt rửa cổ, xem ra hôm nay cũng chẳng có việc gì để làm. Rửa xong quay lại thấy hắn đang

ngiêng đầu nhìn ta, vội vàng đẩy hán vào chỗ râm mát hơn, hán đột nhiên nói: “Ta muốn uống nước”. Ta đi lấy lon nước, rót đầy, vừa định đưa cho hán lại nhìn đến đôi môi đầm đìa kia khê nhếch, trong lòng bất ngờ hoảng hốt, lại cảm thấy ta cùng hán lại cách xa hơn một chút. Ta hỏi nhỏ: “Người có cốc khác không? Ở đây ta chỉ có một cái”

Hán lại cúi đầu nói: “Người đang, ghét bỏ ta”

Ta hoảng hốt, vội vàng nói: “Ta đâu dám ghét bỏ người! Ta còn sợ người ghét bỏ ta nữa cơ!”

Hán khê gất lên: “Ta chưa bao giờ, ghét bỏ người, lúc trước”, lại dừng lại không nói.

Nhắc tới lúc trước, lòng ta lại chua xót, giờ ta nên đối xử với hán như là một người hoàn toàn mới, một người bạn mới mới đúng, còn Hữu Sinh của ngày trước, đối với ta đã là quá khứ. Ta khê thờ dài, đưa lon nước cho hán.

Hán chậm rãi uống từng ngụm, thấp giọng nói: “Người thật sự, không biết là khổ sao?”

Ta cười rộ lên: “Hữu Sinh, ta là một trong số ít những người được coi là hạnh phúc a! Người xem ta, từ nhỏ cha mẹ đều khỏe mạnh, tuy bọn họ có ngược đãi ta, bắt ta đọc sách cùng nghe kinh kịch, nhưng không hề bắt ép ta làm việc nặng nhọc! Ta chính xác là một kẻ ngồi không ăn sẵn, cơm nước tận mồm, nhiều khi ta nghĩ không hiểu ta là cha mẹ hay họ mới là cha mẹ! (hán phì cười). Sau đó lên đại học, chơi với một đám bạn bè vô dụng gian xảo, mỗi ngày khua môi múa mép, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, không chăm học nhưng lại không bị khai trừ, cả bốn năm đều chơi rông! Từ 16 tuổi đến 20 tuổi, cả quãng đời thanh xuân coi như không lãng phí! Có thể nói là cao hứng. Sau này đi làm một tên trợ lý quèn, lương cũng đủ sống được, cha mẹ ta cũng được an ủi đôi phần, có khi còn cảm tạ trời xanh, bọn họ vẫn sợ ta không đủ hấp dẫn, về sau chỉ có thể đi làm vợ bé cho người ta, chỗ các người gọi là thê thiếp ấy ... (mau chuyển đề tài!), vừa đến nơi này lại tìm ngay được công việc, mà chính mình còn là lão bản! Ở đây ta là chủ, không có kẻ nào dám sai khiến ta, mà ta cũng không phải trả tiền công cho bọn họ, ta thật sự là mừng muốn chết! Hơn nữa nơi đây son thủy hữu tình, mới có mấy tháng đã được như này, rõ ràng trời cao không xử tệ với ta! Người nói cái này gọi là khổ, vậy mấy người ăn xin kia làm sao sống được đây?”

Hán thờ dài nói: “Lúc trước người đối xử với ta, có phải cũng giống như bây giờ, người đối với mấy người đó”

Ta ngẩn người, tự hỏi chính mình, phải vậy không? Có phải như thế không Lại vung tay, nói: “Không bàn đến trước kia, chuyện quá khứ rồi! Người cũng không thể nói ta đối tốt với bọn họ. Trên thực tế là bọn họ tự hi sinh chính mình, ta cũng cảm thấy rất tốt”.

Hán ngẩng đầu nhìn ta hỏi: “Nghĩa là sao?”

Ta nói: “Bọn họ đến chỗ ta, ta giúp bọn họ thoát hoạt, bọn họ giúp ta đỡ mất công, lại còn khiến ta cảm thấy bản thân rất hữu dụng! Nhìn thấy bọn họ ta liền cảm phục! Người ta đã lâm vào cuộc sống đó, vậy mà không bị suy sụp, như vậy thật là dũng cảm. Ta cảm thấy may vì chính mình không gặp phải cảnh như họ, phải dựa vào lòng từ bi của kẻ khác để sống qua ngày, nếu như vậy ta sẽ chết mất”.

Hán nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ, người không tin vào số mệnh sao?”

Ta đứng lên, trầm tư mà nói: “Hữu Sinh, kỳ thực đây là vấn đề ta mãi vẫn không hiểu. Theo lý thuyết, chắc hẳn là có số mệnh, thiên địa trời đất hết thảy đều nên có đạo lý, cho nên, sinh mệnh nhất định là thuộc một vòng tuần hoàn cố sẵn, vòng tuần hoàn này liệu có phải là định mệnh, liệu có phải nó đưa người đến nơi cần đến hay không? Liệu có giống như ta đến nơi này? Nhưng mặt khác, ta cũng tin tưởng lựa chọn. Sartre, chính là một nhà hiện triết, đã từng nói: ‘Anh hùng lựa chọn trở thành anh hùng, người nhu nhược lựa chọn trở thành người nhu nhược’. Ở thời khắc mấu chốt, một người có thể lựa chọn con đường của riêng mình, không phải bị động, tựa như ta có thể lựa chọn trở thành một kẻ ăn xin, cũng có thể lựa chọn làm than đem bán ...”

Hữu Sinh nhẹ giọng nói: “Người vẫn, không muốn chọn trở thành một tên ăn mày”

Ta mỉm cười: “Đúng vậy, nhưng quan trọng là, ta chọn đường đi của mình, liệu có phải do số mệnh đã quyết định hay không? Nếu là vậy thì thật là đáng sợ, ngay cả ta lựa chọn thế nào cũng đều định sẵn từ trước, bên ngoài là tự do lựa chọn, thực tế là bị điều khiển! Ta thấy sợ”

Hán ngắt lời ta, nói xen vào: “Vậy lúc trước người cứu ta, có phải là lựa chọn của người không?”

Ta vội nói: “Miễn bàn chuyện lúc trước! Khi đó ta làm sao có thời gian lựa chọn? Ta vừa mới tới được vài phút, lại gặp đúng lúc người sắp chết đến nơi, rõ ràng là số mệnh, không có quan hệ với ta!”

Hán cười buồn, nói: “Không quan hệ” Cuối câu bỏ lửng, trong lòng hán có lẽ đang rất buồn.

Không biết vì sao, trong lòng ta cũng dâng lên cảm giác khổ sở, không muốn tiếp tục đề tài này, ta nói: “Về sau nếu ta công thành danh toại, nhất định phải bỏ cáo rộng rãi với thiên hạ, thu thập những người ăn xin từ khắp nước, lão hoàng đế kia nếu nghe được nhất định sẽ phải mang ơn ta”.

Hán sùng sốt, nói: “Vì sao?”

Ta lại xoa tay đứng lên, “Hữu Sinh, người từng nghe câu ‘không còn gì để mất’ chưa?”

Hán mờ mịt hỏi: “Có, thì sao?”

Ta mặt cười tươi rói, nói tiếp: “Người khi đến bước đường cùng, túng quá sẽ làm liều, không còn biết sợ là gì! Cái này gọi là chó cùng dứt đuôi! Có người nói nơi khó khăn sẽ sinh ra đạo tặc, không sai chút nào. Một quốc gia có quá nhiều người nghèo khổ, đương nhiên sẽ khó mà ổn định! Ban đầu chỉ là những kẻ túng thiếu sẽ vào nhà người khác cướp của, nhưng sau đó bọn họ sẽ hợp lại cùng nhau nổi dậy. Ta giúp các người thu dưỡng những người

nghèo khổ, tức là giảm đi nguy cơ nội loạn, lão hoàng đế kia có phải nên cảm tạ ta không?”

Hắn cúi đầu cười khê, nói: “Đúng là như vậy”.

Ta tiếp tục nói: “Thật ra một đất nước thực sự an bình không phải là người giàu có đi giúp đỡ người nghèo, mà là làm cho đại bộ phận người dân đều giàu lên, hình thành tầng lớp gọi là trung lưu. Tầng lớp này không giống những người giàu, cả ngày chỉ biết lừa gạt lợi dụng, bóc lột người khác, cũng sẽ không giống những người nghèo, trong đầu chỉ biết hận thù xã hội, một lòng mong muốn thay đổi hiện trạng. Những người này chỉ thích an phận thủ thường, mong muốn tiếp tục duy trì ngày tháng thoải mái vô lo vô nghĩ, xã hội tự nhiên sẽ ổn định. Ta sau này chỉ mong những người làm việc cho ta trở thành tầng lớp trung lưu! Bề ngoài ta cấp cho họ việc làm, trên thực tế là gia tăng ổn định xã hội, người nói xem, tên hoàng đế kia không thèm đến gặp ta, rõ ràng là có thiếu sót lớn!”

Hắn bật cười, nhưng vừa cười lại ngừng, hỏi ta: “Vậy sao người không tiến cung”

Ta lắc đầu kêu to: “Người muốn hại chết ta sao? Ai điên mà muốn vào cung?! Vào đó vừa nhìn mặt hoàng đế, chỉ cần nói sai một câu ta liền mất mạng! Mà nếu không chết lúc đó, về sau cũng bị đám người trong hậu cung bóp chết! Người biết thì nói là người nghĩ ra chủ ý, ta chẳng qua là số xui; kẻ không biết lại bảo ta tự làm tự chịu, trách không được ông trời! Hữu Sinh, chúng ta không thể làm vậy với bằng hữu! Ta mặc dù đối với người không tốt, nhưng không có hại chết người, người không thể nhẫn tâm hại ta nha! Thật là”

Hắn cười rộ lên, một lúc sau mới ngừng, nói: “Vân Khởi, ta đem sách đến cho người”.

Ta nở nụ cười: “Thật tốt quá! Hữu Sinh, ta đổi ý, người đúng là bằng hữu tốt của ta! ... Chữ phồn thể, ta không biết cái đó, Hữu Sinh, người là bạn chỉ cốt, đến xem giúp ta”. Hắn lại cười.

.....

Tòa miếu ta ở dần trở thành một cái xương ché than. Hữu Sinh mang cho ta hai quyển sách, chúng ta đi ra bờ sông ngồi hóng mát. Ta thường hỏi hắn những chữ phồn thể chưa biết rõ, đôi khi là một chữ, có lúc là cả một cụm. Những khi gặp một cụm từ hắn sẽ tỉ mỉ giải thích cho ta nghĩa cả câu. Đọc sách vốn là sở thích của cả hai, tự nhiên sẽ có rất nhiều cảm xúc cùng mơ mộng. Mỗi khi cùng hắn đàm luận thơ văn, thường thường vô cùng phấn khích sôi nổi. Hắn cũng nhiều hơn bình thường. Lúc ở trong trường, ta từng đọc qua vô số sách tham khảo, nhưng không có cảm thấy quá ngạc nhiên, nhưng hắn thì khác, thường xuyên kích động đến nỗi mắt long lanh sáng rực, hại ta vất vả mới ổn định được tâm tư. Bất ngờ chính là, sau cuốn sách đầu tiên, hắn bắt đầu lần mò ra sở thích của ta. Lúc mang sách đến đều nói cho ta biết, lần trước người thích cuốn XXX, cuốn lần này chắc sẽ thích. Người này trông vậy mà không tồi! Ngoài ra hắn cũng giới thiệu cho ta nhiều cuốn sách khác nhau, các lĩnh vực đều có. Nếu ta không thích thì chỉ nhìn một tờ rồi thôi, hắn sẽ đề cử một cuốn khác, không cố gắng nài ép.

Có khi ta sẽ buột mồm nói ra một số từ lạ, hoặc vô tình tiết lộ tâm ý, nhưng bởi vì thảo luận sôi nổi, mọi thứ đều có thể cho qua.

Trong sách Luận Ngữ có một câu: “Quân tử thân đáng đáng, tiểu nhân trường thích thích” (Người quân tử luôn vui, kẻ tiểu nhân luôn buồn), ta không khỏi cảm thán nói: “Quân tử vì sao luôn luôn vui, chính là bởi vì hắn cho rằng mọi chuyện xảy ra đều có đạo lý, đều có thể tiếp thu, đây chính là trí tuệ. Không có việc không tốt, chỉ có tâm trạng không tốt! Tuy hơi duy tâm một chút, nhưng đó chẳng phải là đạo lý đối nhân xử thế sao? Hữu Sinh, ta nghĩ, người chính là quân tử. Còn kẻ tiểu nhân luôn lo nghĩ chính là ta, không chịu thỏa mãn, không chịu tiếp thu, luôn luôn tìm kiếm, luôn luôn không rõ phương hướng! Kết quả là cõi lòng đầy uẩn khúc, không có bằng phẳng. Ta thật sự là đồ tiểu nhân, nhưng biết làm sao bây giờ? Trời sinh như thế a”, lắc đầu thở dài.

Ta quay lại, hắn nhìn ta, đôi mắt chột lóe sáng, lại hơi hạ tầm mắt, “Đối với quân tử, thật sự, không có tiểu nhân”.

Ta vỗ tay tán thưởng nói: “Đúng vậy, quân tử là không bình luận linh tinh, bởi vì hắn cho rằng mọi thứ tồn tại đều là tốt! Vậy cái người định nghĩa quân tử tiểu nhân kia, không phải chính là kẻ tiểu nhân sao. Không Tử cứ một câu lại chêm vào một chữ tiểu nhân, có thể thấy được ông ta không phải là quân tử. Hữu Sinh, kẻ học đạo như người mà dám nói Không Tử là tiểu nhân, thật là to gan!”

Hắn lắc đầu cười khê, “Người, thật là, tiểu nhân!”

Ta cũng cười ha ha, “Người nói ra lời ấy, lại không phải quân tử!”

Hai người cùng nhau cười rộ lên

Dương liễu bên sông, ngày mùa hè gió nhẹ, ánh mặt trời loang loáng trên mặt nước, phản chiếu lên người hắn, làm cho ta giật mình.

Buổi chiều chúng ta thường vào một trà quán hoặc một quán ăn nhỏ, uống một cốc trà (vị không ra gì), ăn cái gì đó. Ta chỉ ăn bánh bao, đến mấy món rau, hắn ăn lại càng ít, nhưng lần nào cũng giành ăn với ta. Chúng ta luôn luôn chọn một chỗ ngồi trong góc, hắn thích ta ngồi bên người hắn, mà không phải là đối diện. Hai ta cùng ăn uống, cùng trò chuyện, châu đầu ghé tai, thấp giọng nói nói cười cười, ta cảm thấy, cứ như vậy cho đến vĩnh viễn, không có gì thay đổi thì thật là tốt.

Ta nói: “Hữu Sinh, người nghĩ vì sao mọi người đều thích món ngon?”

Hữu Sinh: “Vì sao?”

Ta nói: “Đó là bởi vì trong lòng họ cô độc”.

Hữu Sinh: “.....”

Ta nói: “Người đang lúc cô độc rất cần thứ gì đó bù đắp, tâm hồn thì không thể bù đắp, đành phải đi an ủi khẩu vị chính mình, đúng không? Nhưng càng ăn càng không thỏa mãn, cái này không phải lửa cháy đổ thêm dầu sao, cuối cùng lại càng cô độc”.

Hữu Sinh: “Người chỉ ăn bánh bao, có phải trong lòng không hề cô độc?”

Ta: “Cũng không phải, ta chỉ là sợ người khác biết ta đang cô độc, nhìn thấu tâm tư của ta, cho nên mới không dám ăn cơm”.

Hắn lại cười, “Người còn sợ người khác nhìn thấu người”

Ta nói: “Ta quả thực sợ chết. Nói cho người biết, trước đây ta cũng có mấy thói son môi cùng một ít vòng cổ linh tinh, kết quả trong một lần ta đọc sách tâm lý học, tác giả nói về những đồ trang sức mà chúng ta thường dùng, tất cả đều là một loại tin nhắn ngầm gửi đến mọi người! Ta tô son môi, chính là muốn mọi người xem miệng, ta đeo vòng cổ, chính là muốn mọi người xem cổ, ta cắt kiểu tóc mới, chính là muốn mọi người tán dương kiểu tóc của ta

Từ lúc đọc cái đó, ta liền cảm thấy không biết nên ăn mặc thế nào! Ta sợ sẽ có ngày tự dung ảo tưởng, rằng nếu như ta ăn mặc tốt hơn một chút, vừa bước chân ra ngoài đường, tất cả mọi người sẽ xông xáo! Đúng là tự biên tự diễn. Nếu như ta là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành thì không sao, nhưng tiếc là dung mạo chỉ ở thường thường bậc trung! Bình thường người khác không nhìn ta, ta vẫn thấy không sao, nhưng chỉ cần liếc qua, ta liền tưởng ta chưa lau miệng, lập tức muốn trốn chạy. Lại có khi ta đang đi trên đường, đột nhiên có chú cảnh sát, chính là nha dịch linh tinh gì đó, hô lên: ‘Người đứng đó cho ta!’, thế là ta liền chột dạ, định ninh là người ta đang gọi mình. Ta chưa từng làm kẻ trộm mà đã như vậy, thật đáng buồn. Người biết đến nói ta có lương tâm đạo đức, kẻ không biết lại nói có tật giật mình. Người nghĩ xem, vạn nhất có người sáng suốt đọc qua quyển sách đó rồi liếc mắt nhìn ta một cái, hỏi ta một câu: ‘có nghĩ cô là ai, định gây sự chú ý sao?’ nếu nghe vậy ta thật sự rất muốn đi tự sát!”

Hắn cười nói: “Sao người lại tự hạ thấp mình”

Ta nói: “Tự mình hiểu mình mà thôi. Cái này chủ yếu phải hỏi cha mẹ ta, từ nhỏ ngày nào cũng nói đi nói lại bên tai, người như ta chỉ có học cho tốt, sau này mới có cơ mở mày mở mặt, như vậy có thể nói bề ngoài ta không có gì xuất sắc! Cha mẹ ta chính là người biết ta nhất, người khác sao hiểu được”

Hữu Sinh nhẹ giọng nói: “Không phải vậy....”

Ta nói: “Sao mà không phải vậy, người không cần an ủi ta, ta đã chấp nhận số mệnh an bài, chuẩn bị phát huy cái sức mạnh tinh thần đẹp đẽ, thực ra không đẹp cho lắm, mà đi giành chính quyền Cái này tốn nhiều công sức nha! Nếu ta có một nửa dung mạo của ai đó, như vậy chỉ cần mỉm cười là nước mắt nhà tan, cho nên thế này vẫn tốt hơn”.

Hữu Sinh nhăn mặt cười khổ, “Người hiện tại cười, cũng đủ hại nước hại dân”

Ta nói: “Hôm nay ta nói ra lý tưởng hèn mọn đó, chính là thổ lộ tiếng lòng với người. Hơn nữa, người mới chân chính là kẻ hại nước hại dân, nhớ đấy”

Chúng ta chơi đùa thật sự vui vẻ, ngay cả một câu nói vu vơ cũng thành chuyện để cười. Thời gian trôi đi cũng thật nhanh, đảo mắt đã đến hoàng hôn

Chỉ có một điều tiếc nuối duy nhất, chính là ta không thể như trước đây, thoải mái cọt nhà với hắn! Ngay cả tay hắn cũng không dám chạm, càng không nói đến chuyện ôm ấp. Thật khó tưởng tượng trước kia ta từng giờ trò chọc ghẹo hắn, tùy tiện trêu đùa với hắn, còn cầm hai cô tay của hắn, Không biết thân thể hắn hiện giờ có phải vẫn một dạng như trước, không biết ba vị thế thiếp của hắn có ai sờ qua Không nghĩ không nghĩ, nghĩ nữa ta sẽ phát điên lên mất!

Một ngày chúng ta lại vào trong quán uống trà nói chuyện, đương lúc tán gẫu một đám người ồn ào bước vào trong quán. Bọn họ đông người chiếm hết một bàn lớn, cũng chắn luôn đường đi của chúng ta. Hữu Sinh lại ngồi trên xe lăn, muốn ra cũng không được. Thôi vậy, cứ từ từ, đằng nào thì chúng ta cũng chưa uống hết trà.

Đám người đó bắt đầu nhao nhao lên nói, cái gì mà X đại ca vừa ở kinh thành trở về, biết được rất nhiều việc mới mẻ.

Bấy lâu nay ta định cư tại trấn nhỏ này, nghe mấy người đó nhắc đến kinh thành cũng ít nhiều chú ý, hơn nữa bọn họ lớn tiếng nói oang oang, ta không muốn nghe cũng không được.

Chợt nghe vị X đại ca nói: “Nói đến chuyện mới mẻ, ở kinh thành cũng đang có chuyện!” Mọi người vội đáp: “Nói mau nói mau!”

Vị đại ca kia nói tiếp: “Mọi người chắc còn nhớ mấy tháng trước có vị Cửu Vương gia chết trong lúc đi săn do ngã ngựa chứ?”

Có người lên tiếng: “Đương nhiên là biết, Hoàng Thượng lúc ấy cực kì lo lắng, bi thương vô cùng, suốt bảy ngày liền không lên triều! Lại còn phái gần ngàn người đi tìm kiếm, cuối cùng tìm được thi thể Cửu Vương gia dưới chân núi. Hoàng Thượng nghe nói đã quý bên quan tài khóc lớn, bởi vì xác của Cửu Vương gia bị dập nát không còn nguyên vẹn. Ngài còn ra lệnh an táng ở Hoàng Lăng, ngay bên cạnh nơi thờ cúng các vị vua đời trước, nói ngày sau sẽ cùng Cửu Vương gia làm bạn vĩnh viễn”.

Lại có người nói: “Hoàng Thượng sủng ái Cửu Vương gia như vậy làm sao có thể chỉ là huynh đệ, ngay cả phụ tử cũng còn kém xa. Mà cũng phải nói Cửu Vương gia cũng là kỳ nhân hiếm thấy trên đời a”.

Người khác chen ngang nói: “Đúng vậy, Cửu Vương gia là rồng giữa loài người, là đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử a. Dung mạo tuấn tú vô song, hơn nữa còn thường mặc y phục hoa lệ cao quý, rất nhiều người đều nhìn vào đó mà kính ngưỡng, gặp một lần thì cả đời vĩnh viễn không quên. Huống chi hấn vẫn vô song toàn, thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa, đao thương kiếm kích, cưỡi ngựa bắn cung, không gì không biết! Ai gặp qua hấn đều nói hấn khí chất lỗi lạc, nói ra gấm vóc, múa bút thành văn, quả thực là từ khi nước ta khai quốc đến nay, văn chương chưa có ai qua được hấn!” (ta: CMN, trên đời có loại người quái thai như thế sao?)

Người nữa thêm vào: “Hấn còn thổi tiêu rất cừ nữa”. (ta: đồ quái vật, ta không biết thổi tiêu)

Còn có người: “Nghe nói Cửu Vương gia này không màng đến giang sơn xã tắc, chỉ yêu tuyệt sắc mỹ nhân!” (ta: tên đó thật là biết hưởng thụ)

Người còn lại: “Mà nghe nói, đám nha hoàn đi theo hấn từ nhỏ cũng đều là mỹ nhân hiếm có trong thiên hạ. Người đẹp nhất trong số đó được hấn lấy về làm thiếp, lúc nào cũng ở bên người” (ta: thêm vào, tên đó mà gặp ta thì hết đường nói)

“Các ngươi chắc còn nhớ cái hôn lễ long trọng nhất từ thời khai quốc đến nay chứ?” (ta: phá gia chi tử)

“Đúng vậy, buổi lễ đó thật sự là lớn không thể tưởng tượng a. Hoàng Thượng chúng ta biết Cửu Vương gia đời này chỉ lấy tuyệt sắc giai nhân làm vợ, liền cho người đi khắp thiên hạ tìm cho được. Thánh thượng không thu về hậu cung của mình, lại đi làm thay cho huynh đệ thân thiết, loại tình nghĩa này rất cục là thế nào a”. (ta: câu kết với nhau làm việc xấu mà thôi)

“Cuối cùng lựa chọn tiểu thư của Cố XX thượng thư! Nghe nói Cố gia tiểu thư là tuyệt sắc giai nhân đệ nhất thiên hạ, đẹp hơn cả thiên tiên a! Người gặp qua nàng đều nói, nàng đẹp không sao tả xiết, dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, hơn nữa đáng người uyển chuyển mềm mại, cử chỉ dịu dàng thanh thoát, Cửu Vương gia ngay đêm tân hôn liền viết xuống một câu danh ngôn XXX (bỏ đi hơn mười kí xấu xí màu mè vô dụng không đáng nhắc tới), tán dương Cố gia tiểu thư điểm lệ phi thương, khiến cho mỹ mạo của nàng đời đời lưu truyền trong sử sách”.

“Nghe đồn trong buổi lễ đó, tường vân (đám mây báo điềm lành) chậm rãi vờn quanh trên trời, vị Cửu Vương gia anh tuấn kia đưa tay nâng tấm khăn trùm trên mũ phượng của một vị nữ nhân, phong thái thanh cao mỹ miều, nhìn xa như một đôi thần tiên hạ phàm”. (ta: ánh mắt chắc có vấn đề)

“Bất ngờ là Cố gia tiểu thư lại cực kì thông hiểu chơi đàn, thường xuyên ở trong cung hợp tấu cầm tiêu với Cửu Vương gia, ngay cả Hoàng Thượng cũng tán thưởng không thôi!” (ta: người không có trình độ thì nghe như nhau mà thôi)

“Cửu Vương gia có được một người vợ đẹp như thiên tiên, nguyện vọng cả đời coi như là hoàn tất, cho nên thường lấy thơ ca để ghi lại” (ta: lại thế nữa, tên quái thai đó có biết giấu nghề là gì không?)

“Nhưng ai biết được Cửu Vương gia lạiA! X đại ca, lúc này anh định nói gì?”

“Cả đám các ngươi mỗi người nói một câu, làm sao có chỗ cho ta nói?”

“Ha ha, xin lỗi, ngài nói ngài nói. Vậy Cửu Vương gia chết đi về sau thế nào?”

“Chết rồi thì về sau còn có thể thế nào? Hấn lại sống!”

Mọi người kinh hãi, ai đó còn đánh rơi bát trà, “Từ dưới đất chui lên?! Cái đó cũng đâu dễ, lăng mộ hoàng gia xưa nay xây cất vốn kiên cố mà?” (ta: hay là hấn thành quỷ hút máu?)

“Các ngươi có để cho ta nói không?! Ý ta là hấn không chết!” (ta: cũng đúng, lưu manh bình thường đều sống dai như đĩa)

“Vậy cái xác kia là của ai? Còn Cửu Vương gia đã đi đâu?”

“Nghe nói thi thể kia là một thuộc hạ của hấn, kẻ đó cướp quần áo của Cửu Vương gia, trong lúc chạy trốn lại trượt chân ngã xuống vực”.

“Vậy còn Cửu Vương gia?”

“Nghe nói là say rượu gặp tai nạn, mất trí nhớ gần một tháng, gần đây mới nhớ ra đường về nhà. Đệ nhất cao thủ đại nội ngày trước tự mình hộ tống hấn về kinh thành”. (ta: thì ra là uống nhiều, xì!)

“Hoàng Thượng được tin liền mở tiệc lớn, ăn mừng Cửu Vương gia trở lại. Chỉ đáng thương cho Cố tiểu thư”.

“Là sao?”

“Cố gia tiểu thư cùng Cửu Vương gia sớm tối bên nhau, tình nghĩa vợ chồng sâu nặng, đôi bên quyến luyến không rời. Khi Cửu Vương gia kia mất tích, Cố tiểu thư ngày ngày chờ đợi bên cửa, lấy lệ tẩy mặt, hàng đêm nhìn trời cầu nguyện (ta: đã chết còn cầu nguyện cái gì?), mòn mỏi lâu ngày thành bệnh, đến khi Cửu Vương gia trở về, nàng đã như ngọn đèn trước gió, chỉ kịp cầm tay phu quân, mỉm cười mãn nguyện mà chết”. Mọi người ai nấy đều thương cảm, tiếc thay cho một đời hồng nhan bạc mệnh.

Aizz, chuyện tình yêu này ta hiểu, lại cười nói: “Tình cảm của bọn họ so với câu chuyện về vợ chồng tướng quân, ngươi nghĩ cái nào hay hơn?” Nói xong ta quay sang nhìn Hữu Sinh, nhất thời hoảng sợ.

Hấn ngồi dựa lưng vào tường, mặt trắng bệch như không còn chút máu, hai mắt khép hờ, vẻ mặt mệt mỏi không chịu nổi, tựa như mới bị ba hòn núi lớn

nghe qua. Nghe thấy ta nói, hân hoan mở mắt, lại khép lại, nhẹ giọng nói: “Không có gì hơn được”. Ánh mắt hân, trong giây phút đó, tràn ngập u tối cùng tuyệt vọng.

Ta vội hỏi: “Người mệt sao?”

Hân hơi gật nhẹ đầu, vẫn giữ nguyên ánh mắt bị thương đó, đột nhiên hỏi: “Lời bọn họ nói, người tin không?”

“Uhm, chuyện bàn tán linh tinh ngoài chợ, ở quê ta cũng có rất nhiều. Tất nhiên ta không tin toàn bộ, nhưng có tin phần nào. Hơn nữa những nhân vật của công chúng như vị Vương gia đó, xung quanh có những chuyện thù ghét, đồn đại là bình thường. Nếu là chuyện riêng tư, đương nhiên không thể cho mọi người biết, nếu mọi người đều biết sẽ không còn là chuyện riêng tư, đúng không? Cho nên những người nói kia có lẽ đều không biết sự thật. Nếu tên Vương gia đó thật sự như lời bọn họ nói, vậy hân đúng là tên hôn đản”.

Hân phì cười, lại mở mắt, ánh mắt lại sống động như xưa, thân mình cũng rời khỏi tường.

Lại nghe bên kia nói: “Biên quan đạo gần đây cũng căng thẳng a, ba tháng trước Định Viễn tướng quân không hiểu vì sao bị chuyển đi nơi khác, bọn man đi Thất Lỗ từ lúc đó cứ liên tục gây hân”.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng vừa khâm điểm cho Trình Viễn Đồ làm Uy Vũ tướng quân, nghe nói cũng sắp lên đường nhận mệnh”.

“Nghe nói người tên Trình Viễn Đồ này là bạn thân của Cửu Vương gia, có lẽ Cửu Vương gia thấy hân có tài nên mới tiến cử với Hoàng Thượng”.

“Ta không quan tâm. Trình Viễn Đồ đó kiêu ngạo tự phụ, không coi ai ra gì, không có gì là tốt cả”.

“Người nói vậy là ý gì?”

“Người không biết, chỉ có kẻ trong lòng có tật mới không coi ai ra gì sao?!”

Ta cười nhẹ một chút, Hữu Sinh hỏi: “Sao vậy?”

Ta nhỏ giọng thì thầm: “Nếu họ Trình kia đúng như lời nói, ta thấy tròng trệ hân cũng không phải chuyện khó”.

Hân lại nhìn ta, ánh mắt có phần kì dị, ta nghĩ hân không tin liền nói: “Người không tin? Tròng trệ kẻ như thế là nghề của ta. Nếu ta thua, nhất định là phải thua trong tay một kẻ âm hiểm, khâu phạt tám xà mới được”.

Hân cười nói: “Ta tin”.

Ngày hôm đó, hân mang theo về đám chiêu mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tướng quân

Tình hình kinh doanh than ta không muốn nói tỉ mỉ, chỉ có thể tổng kết là luôn luôn phát triển, mạnh mẽ hướng về phía trước, vinh quang càng lúc càng gần tới trong tầm tay. Lại sắp đến mùa đông, việc buôn bán càng tốt hơn lúc trước (thật xin lỗi, Tứ Oai, có thể cho ta xin ít chữ lấy may không?) (không nhớ nv Tứ Oai -> mời xem lại chương 12)

Chúng ta dọn dẹp sạch sẽ ngôi miếu đồ nát, bởi dù sao đó cũng là khu nhà xưởng đầu tiên. Ta chuyển tới thuê một gian nhà gần đó, so với miếu hoang thì tốt hơn một chút. Hữu Sinh muốn tìm chỗ tử tế hơn cho ta, nhưng lại bị ta từ chối, nói ta ngày thường đầu tóc rối bù, hai tay không lúc nào yên ổn, áo xống xộc xệch không thẳng, bề ngoài trông rất giống người điên, nếu ở nơi tốt quá người ta lại tưởng là nhà tình thương thì khổ. Vậy nên khu dân nghèo vẫn tốt hơn. Mỗi lần ta nói vậy, hân đều cúi mặt yên lặng một hồi lâu, nếu ta không biết tính hân vốn lạnh nhạt, thường xuyên không nói chuyện, quả thực có thể nghĩ hân đang rung rung nghẹn lời không thể nói.

Một ngày đầu thu, ở bên bờ sông, Hữu Sinh có vẻ bồn chồn không yên. Đến lúc mặt trời lặn, hân nói muốn ăn một bữa cơm chiều. Ta dìu hân đi trên đường cái, nhớ tới cái buổi chàng vạng nhớ nhà trước kia, ta cảm thấy thế gian hạnh phúc không có gì bằng giây phút này – khi mặt trời dần tắt nắng, hân có thể ở cùng ta một chỗ.

Không giống như mọi ngày, hôm nay Hữu Sinh lại chọn một nhà hàng thuộc loại lớn, còn muốn một gian phòng trang nhã sạch sẽ, nhưng không có chọn ca kỹ vào hát góp vui. Hân gọi một bình trà thượng phẩm, chọn vài món ăn nhẹ. Ta vẫn giữ nguyên tắc không nói, không hỏi, chỉ uống trà (hương vị hoàn hảo), quan sát hân làm mọi chuyện.

Chỉ chốc lát sau, tấm rèm cửa bị đẩy ra, một người tiến vào. Y phục màu xám đơn giản, dáng người dong dong thon dài, bên hông đeo bảo kiếm. Xem mặt người đó, tuổi có lẽ gần 30, mặt mũi lạnh nhạt nhưng rất dễ nhìn! Khuôn mặt góc cạnh như được người điêu khắc, mày kiếm dài mắt hút trong mờ tóc lòa xòa, hai mắt sáng rực như sao sớm, sống mũi cao mà thẳng, lại còn đôi môi mỏng cương nghị, rất giống các nữ sát thủ điển hình trong phim, cá tính ương ngạnh căm ghét đám đàn ông tầm thường!

Hắn nhìn lướt qua, tựa như không quan tâm tới sự có mặt của ta, chỉ lập tức đi đến trước mặt Hữu Sinh, ngồi xuống bên kia bàn, ôm quyền hành lễ với hắn. Hữu Sinh hơi nâng tay một chút, thân nhiên nói: “Trình Viễn Đồ, Trình tướng quân. Đây là Nhâm Vân Khởi”. Lúc hắn nói chuyện, hai mắt khép hờ, không nhìn đến mọi người, ta nghĩ có lẽ hắn có tật giật mình.

Trình Viễn Đồ liếc ta một cái, tay vẫn không thèm động đậy, như là quá nặng không nâng dậy được. Tuy rằng hôm nay không phải làm việc, nhưng ta vẫn giữ nguyên phong cách ăn mặc vốn có: áo ngắn màu thâm loang lổ, bên hông buộc một cái dây lưng, trên đầu buộc một cái khăn đen. Ta xưa nay ăn uống không được dư thừa, còn phải làm việc thường xuyên, tuy rằng thân hình thuộc loại chuẩn, nhưng nhìn bên ngoài vẫn có vẻ mong manh gầy yếu, thật sự không có khí thế bức người.

Ta lờ mờ hiểu được chuyện gì xảy ra, trước hết ôm quyền mỉm cười với họ Trình, sau đó chậm rãi nói, từng chữ từng chữ rõ ràng: “Trình tướng quân, người thật là trẻ tuổi!” Đánh rần phải đánh cho giật đầu, ở bên cạnh Hữu Sinh có hơi run nhẹ.

Quả nhiên, Trình Viễn Đồ lập tức liếc ta một cái sắc lẹm, hừ lạnh nói: “Người thì được bao nhiêu, còn dám nói bừa như vậy!”

Ta buông hai tay, tay phải đặt trên bàn, tay trái siết lại đặt trên đùi, hơi nghiêng người về phía trước, mặt vẫn tự nhiên mỉm cười, nói: “Ta nói tướng quân tuổi trẻ, là bởi vì người làm ta nhớ đến quê hương, xưa kia cũng có một vị tướng quân cũng trẻ tuổi như ngài. 1700 năm trước, hắn chỉ dùng 5 vạn quân ít ỏi mà đánh tan hoàn toàn 12 vạn quân xâm lược, đến nỗi một mảnh giáp cũng không còn nguyên vẹn! Khi phân đất nước cuối cùng còn lại cũng mất hết, quan quân triều đình cũng bị tiêu diệt, hắn đã tự mình lĩnh mệnh kháng địch, tự tay huấn luyện ra một đạo quân bất khả chiến bại. Khi đó hắn mới 34 tuổi, cùng với rất nhiều bằng hữu trẻ tuổi khác, tất cả đều không hề có kinh nghiệm chinh chiến, vậy mà có thể lập nên một chiến tích vĩ đại, cho đến 1700 năm sau cũng chưa ai sánh được. Tên tuổi bọn họ lưu danh sử sách, trở thành tượng đài để đời sau kính ngưỡng. Trình tướng quân có muốn nghe chuyện này không?”

Trình Viễn Đồ nghiêm túc nhìn ta, Hữu Sinh cũng mở mắt (người lúc này mới tỉnh hả?). Trình Viễn Đồ miễn cưỡng gật đầu, nói: “Mời” (hắn suy nghĩ “Người này rốt cục tên gì?”. Aizz, ta cũng giống hắn vậy!)

Hữu Sinh nhẹ nhàng nói: “Vân Khởi, Nhâm Vân Khởi”.

Trình Viễn Đồ gật đầu: “Mời Nhâm tiên sinh tường thuật”.

Võ tướng đối với lịch sử chiến tranh cũng giống như tiểu cô nương đối với truyện cổ tích lãng mạn, đều là say mê theo dõi, không bỏ sót một từ!

Ta gật đầu cười, sau đó nghiêm mặt mà nói: “Năm đó phương bắc đế vương Phù Kiên[1] binh lực cường thịnh, nhờ đó mà thống nhất phần lãnh thổ rộng lớn phía bắc Trường Giang. Phía nam quốc lực kém cỏi, chỉ có đại giang (sông Trường Giang) hiểm trở ngăn cách, cố kéo dài một chút hơi tàn. Phù Kiên quyết ý Nam chinh, bình định phía nam, có người hỏi hắn làm cách nào đối phó với Trường Giang sóng dữ, Phù Kiên quát lớn: ‘nơi nhỏ hẹp này tính là cái gì? Ta có trăm vạn đại quân, chỉ cần lệnh một tiếng, bọn họ đem roi ném xuống nước là có thể chặn dòng!’, cái này gọi là ‘Ném roi ngăn nước’. Quả mức ngạo mạn cần rồi!

P phía nam nghe được người phương bắc muốn Nam chinh, nếu cần một câu để miêu tả quan viên triều đình, thì đó là – kinh hồn bạt vía! Nếu người muốn một câu khác, thì có thể là – mặt cắt không còn hột máu! Chỉ có tể tướng Tạ An dám nói ra một câu có chí khí: ‘Địch nhân đến đây để chúng ta giết không còn một mống!’, lúc ấy quân đội phương nam đã bị địch quân đánh cho tan tác, có thể nói không có binh để chống, không có quân để đánh. Tể tướng Tạ An tiến cử cháu trai mình, một vị tướng tuổi còn trẻ, tên gọi Tạ Huyền. Ngay sau đó hắn lĩnh mệnh thành lập quân đội, bắt đầu một hồi chiến tranh bảo vệ đất nước, mãi về sau sử sách vẫn lưu truyền!”

Ta nhìn hai người, Hữu Sinh đã có mấy lần nghe ta thuật chuyện, trên mặt vẫn duy trì thái độ dửng dưng, nhưng Trình Viễn Đồ rõ ràng đã hứng thú dạt dào.

Ta lại nói tiếp: “Tạ Huyền này cũng là một đại nhân vật. Hắn từ nhỏ dung mạo tuấn tú, xuất thân dòng dõi danh môn ưu tú. Lúc còn trẻ thuộc dạng phong lưu, ham mê mỹ thực lụa là, thất lung luôn đeo túi gấm, cũng có thể coi là một thiếu niên kiệt xuất. Nhưng chính người tên Tạ Huyền đó, chỉ dùng thời gian vùn vùn nửa năm, đã thành lập một đội quân tinh nhuệ, hết sức ngoan cường – Bắc Phù Bình. Gần 8 tháng nữa, sau khi thắng được một vài trận nhỏ, địch quân thay đổi chiến lược, chia binh thành hai đạo, cùng tấn công theo hai hướng đông tây. Chiến sự đã bắt đầu đến hồi ác liệt.

Tạ Huyền cùng thuộc hạ của hắn đều là những tướng lĩnh trẻ, rất nhiều người cũng xuất thân danh môn, đa tài đa nghệ. Phó tướng Hoàn Y, kẻ được người đời xưng tụng là ‘Địch Tiên’(Địch: sáo trúc), chimột lần thổi một khúc giữa hoàng cung mà khiến cho bao nhiêu cung nhân quỳ gối ở bụi rậm, tướng tiên nhân theo tiếng sáo hạ phẩm

Nhưng chính những người trẻ tuổi đó, đối đầu kẻ địch mạnh mà không hề sợ hãi! Địch quân tiến đến là lúc mọi người liều mình tử chiến, có chết cũng không chịu khuất phục!”

Ta nhất thời kích động, đập bàn bật dậy, bắt đầu đi qua đi lại trong gian phòng, “Trong trận đó quân địch có 10 vạn hùng binh, Tạ Huyền tướng quân chỉ có Bắc Phù Bình ba vạn. Hắn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có một chữ — liều! Cho dù có chết cũng không thể lùi bước! Cả đội quân chỉ tiến về phía trước, lấy cứng đối cứng, không hề kinh sợ. Hai bên hỗn chiến một chỗ, Bắc Phù Bình mỗi người lấy 1 địch 3, đánh cho địch quân choáng váng rối loạn, cuối cùng lại hoảng loạn sợ sệt. Trong nháy mắt quân địch bị đánh cho toi bời, giẫm lên nhau mà chạy. Tướng địch tận mắt trông thấy hơn 10 vạn tinh binh của hắn bị một tên tướng trẻ ranh đánh cho toi bời thảm hại, càng nghĩ càng thấy bẽ mặt, cuối cùng tự sát mà chết!

Dưới trướng Tạ Huyền có một người thù hạ là Tạ Diễm, chính là con trai út của Tể tướng Tạ An, em họ của Tạ Huyền, tuổi còn nhỏ mà dám thân chinh dẫn theo 8000 tướng sĩ khiêu chiến 18 vạn quân tiên phong phe địch! Bên ta không còn ai sống sót cũng phải kéo theo các người xuống địa ngục! Hắn nói chính là ám chỉ 8 vạn quân địch, nghĩa là lấy 1 địch 10! Hai bên càng đánh, quân địch càng hỗn vĩa lên mây. Mấy người này có chỗ nào là đánh giặc, này rõ ràng là liều mạng! Ai quan tâm người kỵ binh hay là bộ binh, tinh nhuệ hay không tinh nhuệ, cho dù là thiên binh ta cũng không sợ! Từ chiến đến cùng! Bắc Phủ Bình trên dưới đồng lòng, một đám người anh dũng phi thường, đánh cho quân địch quay đầu bỏ chạy, chết không biết bao nhiêu mà kể.

Lại có một người nữa tên Lưu Lao Chi, mang theo gần 5000 Bắc Phủ Bình giữa đêm tập kích doanh trại địch quân, tấn công thẳng đến chỗ tướng địch, một đêm chém chết 10 tên đại tướng, làm cho 5 vạn địch quân tiêu vong chỉ trong vòng một đêm!

Đến lúc quyết chiến cuối cùng, Tạ Huyền, Tạ Diễm cùng Hoàn Y, thống lĩnh Bắc Phủ Bình cùng quan quân triều đình, tổng cộng khoảng 7 vạn người, cách một con sông Phi, cùng 15 vạn địch quân hình thành thế giăng co. Đại quân của Tạ Huyền đóng ngay tuyến đầu, quân dung nghiêm chỉnh, khí thế bức người.

Kẻ tự cho mình lực lượng hùng mạnh đông đảo Phù Kiên, từ trên bờ nhìn sang liền kinh hồn bạt vía, đứng trên núi nhìn sang, chỉ thấy cỏ cây lay động, đều giống như giấu trọng binh. Trong lòng khiếp sợ, liền hạ lệnh lui binh. Tạ Huyền kia dẫn đầu đại quân, đánh cho đại quân Phù Kiên chạy trời chết, một đường chạy thẳng về phương bắc. Quân đội tinh nhuệ tan rã, 16 vạn dân công đi theo cũng tan tác bốn phương. Phù Kiên trúng tên, trở về không lâu thì chết.

Tin đại thắng truyền đến, tể tướng Tạ An chỉ thân nhiên nói một câu: ‘Một đám tiểu tặc’, ý chính là một đám tuổi trẻ bồng bột mà đã bại cường địch!”

Ta đột nhiên nhìn Trình Viễn Đồ nói: “Trình tướng quân, ta nói người tuổi trẻ thật đúng là có ý xấu”. Hắn ngẩn ra, hình như có vẻ xấu hổ.

Ta mỉm cười nhẹ, nói tiếp: “Nhân sinh trên đời, chỉ có kẻ anh hùng là phong lưu! Bất luận tuổi lớn hay nhỏ, phải đứng ra lĩnh mệnh lúc lâm nguy, mới mong thể hiện chí khí phi phạm; phải dùng cảm đem thân chặn đường quân địch, mới biết thế nào là lấy nhu chế cương; phải đối mặt kỳ phùng địch thủ, mới có thể dùng kỳ mưu diệu kế, công trạng thiên cổ lưu danh. Nếu không có ngược dòng mà lên, ngược đường mà tiến, vậy thì không bằng đám người trốn tránh lưu lạc gian hồ, ẩn mình giữa nơi sơn dã, cũng đỡ cho người ta nói ta tầm thường vô dụng, mờ nhạt không chịu nổi!

Hiện giờ Thát Lỗ xâm phạm biên cương, tự tiện xông vào quốc gia lãnh thổ, đây chính là cơ hội tốt! Không vào thì thôi, đã vào là ta đánh. Hôm nay người giẫm chân lên đất của ta, các người không phải muốn tìm chỗ chết sao? Không đánh người thì đánh ai?! Lúc này không đánh, còn đợi đến khi nào! Người chết là đáng lắm! (ta nhìn trời vùng một quyền)

Thật tiếc Vân Khởi ta là một nữ(Hữu Sinh ho nhẹ một chút) thảo dân chân yếu tay mềm, trời gà không chặt, không thể đảm đương trọng trách. Trình tướng quân đương lúc thanh niên, có thể vung đao vì nước bình định biên quan, bảo hộ thiên hạ chúng sinh, lập công trạng to lớn, Vân Khởi hâm mộ không thôi! Ta nguyện lấy trà thay rượu, kính người một ly, coi như kỷ niệm Vân Khởi ta hôm nay hân hạnh được gặp Trình đại tướng quân, người tương lai sẽ danh vang thiên hạ! Không biết tướng quân có vui lòng nhận cho?” Ta trở về bên cạnh bàn, mỉm cười cầm lấy chén trà.

Trình Viễn Đồ vẻ mặt kích động dạt dào, lập tức đứng lên nói: “Trình mỗ vừa rồi không nhìn ra được tâm lòng Nhâm tiên sinh, đã đắc tội với ngài. Nếu như tiên sinh không giận, Trình mỗ muốn cùng ngài kết làm huynh đệ”.

Ta nâng chén trà: “Trình đại ca!”

Hắn ôm quyền đáp lễ: “Vân Khởi đệ!”

Ta uống hết chén trà, hắn hô to: “Mang rượu tới!”

Ta trở lại ngồi xuống bên người Hữu Sinh, tựa như vô tình đụng nhẹ vào cánh tay hắn. Hắn hơi hạ mi mắt, khóe miệng cong lên, cười tươi roi rói.

Trình Viễn Đồ lại ngồi xuống, vẻ mặt cùng hành động đều hoàn toàn khác xa lúc nãy. Tầm mắt cũng hạ xuống, không còn cái vẻ cao cao tại thượng như trước. Hắn uống trước một chén rượu rồi nở nụ cười, nhìn Hữu Sinh nói: “Vân Khởi đệ quả thực không phải người bình thường”.

Hữu Sinh khép hờ mắt, bộ dạng thong dong bình thản, chỉ buông ra vắn vắn mấy chữ: “Đúng vậy”. Hừ, đợi sau này ta tính sổ với người, dám tự tiện đem ta đi bán! Cứ chờ đấy.

Ta nhìn Trình Viễn Đồ: “Đại ca lần này đi biên quan, có mang theo quân đội của chính mình hay không?”

Nụ cười trên mặt hắn nhất thời biến mất, trầm giọng nói: “Chỉ toàn là thuộc hạ cũ của Định Viễn tướng quân”.

Ta trầm ngâm: “Không phải kẻ lâu dài”.

Hắn kinh ngạc nhìn ta, ta âm thầm cười trộm trong lòng, còn chưa xong đâu.

Ta lại tiếp: “Nếu muốn bất khả chiến bại trên sa trường, Trình đại ca có lẽ nên tự mình huấn luyện một đội tinh binh (dùng chân tay của kẻ khác, đến chết cũng không biết vì sao). Lúc trước Tạ Huyền tướng quân có thể thắng cường địch, chính là nhờ hắn có Bắc Phủ Bình. Đại ca có biết nguyên nhân vì sao Bắc Phủ Bình cường mạnh đến vậy không?”

Hắn gật đầu, “Vân Khởi, mời nói!”. Nhìn xem, biến thành có lễ phép, có giáo dục rồi đấy.

Ta gõ nhẹ đầu ngón tay lên mặt bàn: “Người đời sau tổng kết, nói, thứ nhất, người hấn chiêu mộ chính là những người dân lưu lạc tha hương. Quê hương bọn họ đều bị địch quân chiếm giữ, cuối cùng kẻ thù thành trộm cắp, kẻ đi làm cái bang. Nhưng có ai muốn phiêu bạt như vậy? Ai lại không muốn được trở về nhà? Ai không thù hằn những kẻ cướp đoạt đất đai tổ tiên để lại? Đây là lý do tại sao trong một thời gian ngắn, Bắc Phủ Bình có thể đồng lòng như vậy”.

Hắn gật đầu tán thành, “Đúng vậy, hiện nay Thất Lỗ xâm lược biên cương, nạn dân lưu lạc khắp chốn, những người đó cũng có thể trở thành binh sĩ”. Tốt lắm, biết học hỏi, không phải đồ ngốc.

Ta lại nhắc ngón tay, “Thứ hai, ở trong triều hấn có người đứng sau hỗ trợ. Tể tướng Tạ An là chỗ dựa vững chắc, triều đình vì sẵn lòng cấp lương hỗ trợ Bắc Phủ Bình mà cắt giảm một nửa chức quan, bổng lộc quan viên cũng giảm xuống phân nửa.

Hắn nói: “Vương triều ta vẫn chưa đến tình trạng này”. Hắn đưa mắt thoáng liếc qua Hữu Sinh, tiếp theo nói: “Huống hồ một khi tân binh thành lập, quân đội vốn có còn có thể giảm bớt, có thể tiết kiệm được nhiều thứ”.

Ta nói tiếp: “Thứ ba là vũ khí trang bị phải thuộc loại tốt nhất, không được bớt xén nguyên vật liệu. Nuôi quân không cần nhiều, tinh binh dũng mạnh mới là thượng sách. So với một đội quân khổng lồ nhưng trang bị không tốt, thì một đội quân ít người mà không gì phá nổi lại là đội quân thép!”

Trình Viễn Đồ vỗ bàn, “Được! Vậy ta lập tức đi gây dựng một đội quân mới, tên của họ sẽ là Thiết Quân! Vân Khởi, làm một ly!” Hắn uống một hơi cạn sạch, còn ta chỉ dám nhấp một ngụm.

Hắn lại nhìn ta nói: “Vân Khởi đệ có tài nhìn xa trông rộng, suy nghĩ thâm sâu có lý như vậy, vì sao không vào triều làm quan mà đèn đáp ơn quốc gia đường dục?” (đồ đàn, bởi vì ta là nữ!)

Ta vội xua tay: “Vân Khởi xưa nay vốn thô tục không chịu nổi, tính tình bất hảo, nếu vào triều làm quan, lại không có ai tương trợ, nhất định ngày đầu tiên sẽ bị người đập chết”.

Hắn ho nhẹ, “Trong triều không người tương trợ sao ...” Nói xong lại liếc nhìn sang phía Hữu Sinh. Hắn vẫn im lặng, tầm mắt hạ thấp không nói chuyện, nâng tay cầm ấm trà tự rót cho mình, cũng rót cho ta một chén. Về mặt Trình Viễn Đồ tràn đầy ngạc nhiên cùng khó hiểu.

Ta bỗng nhiên nhớ tới một bộ phim tài liệu ngày xưa, lại mở miệng nói: “Đáng tiếc Vân Khởi chưa từng nghiên cứu qua vũ khí (Hữu Sinh: thì ra ngươi cũng có cái không hiểu), nhưng ở quê hương ta từng lưu truyền một phương pháp có thể giảm bớt thương vong cho binh lính, chính là cho binh lính mặc tơ lụa bên dưới lớp áo giáp. Như vậy nếu có bị trúng tên, nhờ tơ lụa mềm mại có thể cản lại mũi tên, tránh cho móc câu trên mũi tên gây tổn thương đến thân thể, thời gian khép miệng vết thương cũng nhanh hơn. Nội y bằng tơ lụa này muốn chế tạo rất dễ, không cần dùng lụa là thượng đẳng, chỉ cần loại hạ đẳng là được. Máy chục lớp tơ lụa nếu được cắt may đồng loạt có thể tiết kiệm được thời gian, giá cả cũng rẻ hơn nhiều. Việc chế tạo nội trang cho binh sĩ này, đại ca có hứng chứ?” Ha ha, tự nhiên có mối kiếm được tiền.

Trình Viễn Đồ kêu to: “Ý kiến hay! Vân Khởi đệ cứ việc làm, ngươi làm bao nhiêu, ta lấy bấy nhiêu. Cạn chén!” Lần này muốn trốn cũng không được, đành phải cố uống cho xong. Hữu Sinh giương mắt nhìn ta, có lẽ cảm thấy phục ta gian thương thành bản tính, có tiền để kiếm mới uống rượu.

Uống xong chén đầu tiên, ta tiếp chén thứ hai, rồi cứ liên tục không dừng lại được. Ta cùng họ Trình chén tạc chén thù (hắn 4 ta 1), nói chuyện ngày càng hưng phấn. Bình thư đã nói, ngồi im giữ thành không bằng chủ động tiến công, trong bốn mùa thì thu đông là thời điểm tấn công tốt nhất (bởi vì vào mùa xuân hạ, dân du mục thường đi khắp nơi tìm đồng cỏ), vậy nên cứ từ từ. Ta nói liên tục không ngừng nghỉ, nói đến mức nước miếng văng tung tóe, khoa tay múa chân vẫn không ngừng. Ở một bên Hữu Sinh lắng lắng thường trà, không nói chen vào một câu. Hừ! Hôm nay ta phải trị ngươi.

Uống được một lúc, ta đã bắt đầu choáng váng, cảm thấy căn phòng trở nên thấp bé, bốn phía chật chội, Trình Viễn Đồ đề nghị chúng ta ra ngoài uống tiếp! Ta khảng khái đáp ứng, lại cầm một vò rượu đặt vào lòng Hữu Sinh, sau đó bước cao bước thấp đẩy hắn cùng Trình Viễn Đồ hướng về phía bờ sông.

Trăng sáng mới lên, nước sông trong xanh phẳng lặng, gió nhẹ phát qua da thịt thật thoải mái. Đến bờ sông, ta lại cầm vò rượu uống vào một ngụm lớn, Trình Viễn Đồ cũng đón lấy, uống tiếp vài ngụm. Ta mơ hồ cảm thấy Hữu Sinh cơ hồ muốn ngừng thở, có lẽ hắn lo cho ta.

Ta đứng bên cạnh Hữu Sinh, nhìn lên không trung thở dài: “Có rượu phải có ca, để ta xướng một khúc!” Nói xong liền xướng lên “Nam nhi tự cường”

Ngao khí đối mặt muôn trùng sóng, nhiệt huyết tựa mặt trời đỏ chói chang, gan như sắt xương như thép, trí tuệ cao hơn ngàn trượng, ánh mắt xa hơn vạn dặm

Trình Viễn Đồ thả vò rượu trên mặt đất, đi đến mép nước nói: “Để ta múa kiếm giúp vui!” Nói xong rút kiếm khỏi bao, bên bờ sông, ngay dưới vầng trăng sáng, hắn theo tiếng hát của ta mà đi tường đường kiếm. Kiếm quang sắc nhọn chột hiện chột tắt hòa cùng tư thế mạnh mẽ của hắn.

Một bài ca hát lại mấy lần, ta phá lên cười ha ha, Trình Viễn Đồ tra kiếm vào vỏ, rồi lại đi về phía ta, thân hình có hơi lão đạo, đến cách ta vài bước lại ôm quyền vái dài, “Ta Trình Viễn Đồ ngày trước là bằng hữu thân cận bên Cửu Vương gia, hôm nay gặp được Vân Khởi, lại thêm được một người tri kỷ. Cùng Vân Khởi trò chuyện, lòng ta cũng rộng mở trong sáng. Kẻ mạnh không phải kẻ vô địch, thắng hay bại đều ở tại lòng ta! Sau này phải đi quan ải cách xa ngàn dặm, ta nhất định sẽ không phụ lòng kì vọng, lập một phen công trạng! Mong Vân Khởi đệ một ngày nào đó có thể không từ gian khổ mà bôn ba, đến biên quan hội ngộ cùng vi huynh, cũng coi như đi thăm thú phong cảnh!”

Ta cũng ôm quyền đáp lại: “Trình đại ca lần này ra đi, chính là đi trên con đường trở thành danh tướng phi phàm, công trạng sánh ngang với trời cao. Đại ca văn thao võ lược, chí khí hào hùng ngàn năm có một, từ đây rong ruổi sa trường, đánh đâu thắng đó, không gì cản được! Vì nước lập công, hậu nhân đời đời tán thưởng. Cổ nhân có một câu thơ, ta xin lấy ra tặng đại ca – mạc sầu tiền trình vô tri kỷ, thiên hạ thủy nhân bất thức quân[2]! Ta Vân Khởi

nhất định gấp rút chế tạo nội trang bảo hộ cho binh lính, đến lúc đó sẽ tự mình đến biên quan, gặp lại đại ca, bàn luận lịch sử, tán chuyện non sông! Vân Khôi ở đây chờ tin chiến thắng của đại ca!”

“Vân Khôi đệ!” Hấn cực kì kích động, mắt ngấn lệ nhìn ta.

“Trình đại ca!” Ta tươi cười đầy mặt nhìn lại hấn.

Hấn tiến lên vài bước, ta cũng từng bước tiến lên, chúng ta cùng ôm nhau thân thiết

Đột nhiên Hữu Sinh đứng dậy, ôm lấy thắt lưng của ta, kéo ta ngồi lên đùi hấn, hai tay vòng quanh thân như một sợi dây, ôm chặt ta vào trong lòng. Trình Viễn Đồ theo đà ôm tới khoảng không, lập tức trượt chân ngã sấp xuống, lại nhanh chóng lật người nằm ngửa thẳng cánh rồi cười lên ha hả.

Ta cuộn người trong lòng Hữu Sinh, ngả đầu cười ngất nghêo, chính hấn giới thiệu ta với người kia, vậy mà còn bày ra bộ mặt ghen tuông đó, thật là hiếm khi thấy hấn ăn đám chua nha!

Chợt nghe Trình Viễn Đồ nói năng linh tinh lộn xộn, “Vân Khôi đệ cũng thật hoàn mỹ! Mắt ngọc mây ngài, một cái liếc mắt đã khiến người này sinh hảo cảm, đáng tiếc không phải nữ tử, nếu không ta Cả đời cũng không tiếc”

Ta dừng cười, đưa ánh mắt say sưa nhìn về phía Hữu Sinh, đáp lại ta là đôi mắt trong veo của hấn. Dưới ánh trăng, vẻ mặt hấn đầy bi thương, nhưng vẫn phẳng lặng như trước. Ta chợt nhớ lại đại nội cao thủ là thầy dạy của hấn, lại mừng rỡ ra bộ dạng hấn múa kiếm dưới ánh trăng, bóng dáng mờ ảo lướt qua. Ta vừa nghĩ vừa chậm rãi nhắm mắt, tựa đầu vào bờ vai của hấn, một bàn tay đặt lên ngực hấn, chậm rãi vuốt qua vuốt lại, lắng nghe tiếng thở của hấn, hai vai thả lỏng.

Lại mở mắt nhìn, vẻ bi thương kia đã biến mất, ánh mắt hấn lại tràn ngập sự quan tâm khó nói được thành lời. Ta mượn rượu say, tự cho mình lớn mật hơn ngày thường, đưa tay miết nhẹ hai hàng lông mi của hấn, lại lướt qua sống mũi, chạm đến bờ môi. Tay ta phất qua một bên thái dương, miêu tả toàn bộ khuôn mặt hấn. Hữu Sinh vẫn chăm chú nhìn ta, thân mình không hề động, ánh mắt dịu dàng hơi lay động.

Mi mắt ta dần dần nặng, ta buông lỏng hai cánh tay, thân mình kề sát lồng ngực hấn, tựa đầu vào bả vai, nghe tiếng trái tim hấn đập từng hồi, thì thào mà nói: “Hữu Sinh, ta rất nhớ ngươi, mỗi khi ngươi không ở bên người ta đều nhớ ngươi ... Ngươi cũng thật xa a, ta ở bên ngươi vẫn thấy ngươi quá xa”

Hấn ôm ta chặt chẽ, ta ngủ, đêm nay trời lại mưa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cúu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Vương gia

Đêm đó Hữu Sinh sai người đưa Trình Viễn Đồ trở về, còn hấn cùng ta trở lại căn phòng nhỏ. Hấn ôm ta trải qua cả một đêm dài, cho đến tận sáng hôm sau.

Hai tháng sau, biên quan truyền đến tin Trình tướng quân đại thắng. Mọi người đều nói, Trình tướng quân dùng khí vạn người khó cản, tự tay dẫn theo 2000 thân binh, giữa đêm tập kích trại địch, xông thẳng vào lều chỉ huy, một đao chém chết đại soái, sau đó phóng hỏa đốt doanh trại, phối hợp cùng đại quân nội công ngoại kích, hoàn toàn tiêu diệt địch quân.

Hoàng thượng nghe tin thì vô cùng phấn khởi, truyền hỏi Trình tướng quân muốn phong thưởng cái gì, Trình tướng quân chỉ thỉnh cầu được trở về kinh thành một tháng để gặp mặt cố nhân.

Than tổ ong cùng bếp lò bán ra ngày càng đắt hàng, có tin tức truyền đến, trong cung cũng phái người đến xem nơi chúng ta sản xuất, nhân tiện đặt vấn đề xây dựng một khu nhà xưởng ngay tại phụ cận kinh thành. Ta nói với Cứng Đầu: “Chúng ta chó ngáp phải ruồi ngày càng nhiều a!”

Hữu Sinh dạo gần đây không đến thường xuyên, có lẽ do thời tiết bắt đầu chuyển lạnh. Ta cũng muốn đi bảo hấn không cần đến đây, nhưng thế nào rồi, có lẽ ta vẫn chưa đủ nhân tâm, không phải với hấn, mà là chính mình. Ta luôn hy vọng được nhìn thấy hấn, suy nghĩ đó khiến ta ngày đêm run sợ. Nếu ta không giữ được tâm, kết quả cuối cùng nhất định sẽ thực thảm.

Từ sau khi ta say rượu, có nhiều việc bất ngờ trở nên kì diệu. Ví dụ như có lúc chúng ta sóng vai ngồi cạnh nhau, hấn sẽ nhẹ nhàng dựa vào ta, mà ta có thể nghe được tiếng tim của hấn trong lồng ngực, những lúc như vậy có muốn rời đi cũng khó khăn. Lại có khi hấn tựa như vô tình đưa tay khoát lên cánh tay ta, chỉ đến khi ta hơi động, hấn mới chịu buông. Ta từng có ba năm phong nguyệt, hấn cũng có ba người thê thiếp, mà chúng ta bây giờ chẳng khác nào mấy đứa trẻ ngây ngô mới biết yêu lần đầu. Aizz, ta rõ ràng có bệnh mà, nên làm gì đây!

Một ngày đầu mùa đông, Hữu Sinh đến thăm ta. Hấn mặc một tấm áo bông, cũng màu lam nhạt như trước. Còn ta khoác một chiếc áo dày bên ngoài áo lông, màu sắc u ám vô vị, cả người tròn vo thành một cục, so với hấn còn béo hơn. Sợ tiêu điểm lạnh lẽo, ta liền chọn một quán trà tương đối lớn, hai ta

vẫn tìm một chỗ trong góc mà ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện phiếm cùng đọc sách.

Giống như mọi ngày, ta lại đem mọi chuyện làm được gần đây ra kể cho hắn, còn hắn vẫn giữ kín hành tung của mình. Ta lại đàm luận một vài vấn đề xã hội linh tinh, hắn chỉ mỉm cười lắng nghe. Ở chung càng lâu, ta càng cảm thấy hắn trầm mặc nhiều hơn, trái ngược với ta là một con nghiện không nói nhiều thì không được.

Khi còn nhỏ ta thường xuyên bị cha mắng: “Người không nói không ai bảo người điếc mà đem bán đâu!” Chính xác, ngài có thể không đem ta đi bán, nhưng nếu không được nói ta sẽ không sống nổi, đến lúc đó ngài đem thi thể ta đi bán là được.

Có một lần thời đại học, khi đang tranh luận với một người bạn cùng lớp, hắn đột nhiên đứng lên muốn rời đi, ta liền đứng ra trước cửa, hai tay giơ ra chặn đường, nói: “Không được đi, ta còn chưa nói xong!” Vị đó ôm mặt khóc ròng, “Ta muốn đi WC, chờ người nói xong thì muốn rồi!”

Đương lúc chúng ta lật xem mấy cuốn sách hắn mang đến, bên cạnh lại có người bắt đầu bàn luận Trình đại tướng quân anh dũng phi phàm. Có lẽ do ta quá nhạy cảm, nhưng từ lần trước ngồi nghe chuyện Cửu Vương gia phong lưu tuấn tú, mỗi khi có người ở gần đó tán chuyện, hắn đều có chút dao động, dường như đang sợ cái gì đó.

Ngồi nghe một lúc, hắn nhẹ nhàng cười nói: “Trình tướng quân lần này lập đại công, cũng phải tính cho Vân Khởi một phần”.

Ta nhe răng cười, “Có người lên bán ra chợ, ta còn chưa chinh hắn đâu!”

Hắn ngừng một lát, lại nói: “Trình tướng quân muốn trở về gặp bạn cũ, có lẽ muốn đến xem Vân Khởi đi?”. Hm? Người này hôm nay sao tự nhiên nói nhiều vậy, nhất định là trong lòng có điều suy nghĩ, thử nghe xem thế nào. Ta gắng kìm lại ham muốn mở miệng (thật khó a!)

Hắn nói: “Trình tướng quân chưa cưới vợ, cũng không nạp thiếp” Người đang muốn đùa với lửa sao?

Ta thờ dãi: “Ta cũng vì vậy mà khổ sở không thôi a. Cái này giống như thịt ngon bày ra trước mặt người ăn chay, rất muốn ăn nhưng lại không dám, cuối cùng chỉ biết đầm ngực khóc thét, thật là quá lãng phí! Ta có lẽ nên cố gắng một chút”.

“Nghĩ là sao?”

“Xem xem ta có thể, thích hắn được hay không!”

Hắn bật cười, ha ha, xem ra thông minh hơn trước rồi đấy! Hắn nhẹ nhàng thờ ra, chậm rãi nói: “Ta đang nghĩ, người rất thích hắn”.

Ta hừ một tiếng, nói: “Cái đó với vợ chồng tình ái chẳng có gì liên quan. Người ta thích thú có rất nhiều, cổ kim nội ngoại đều có, nhưng đến giờ có gì được cho ai đâu, thật buồn a!”

“Thế nào là vợ chồng tình ái?” Hơ? Ba vị thiếp của nhà người để làm cảnh sao?

“Tất nhiên là đầu gối tay ấp, quấn quýt không rời, vừa thấy mặt là dính liền một chỗ, hận không thể trong ta có người, trong người có ta, một tác cũng không rời, như hình với bóng, cùng đi cùng dừng, cùng ăn cùng ở”

Ta đột nhiên tỉnh ngộ, lại nhìn sang hắn, bất giác hắn đang nhìn ta mỉm cười, thấy ta liếc sang, lại vội hạ tầm mắt. Người được đấy! Dám làm cho ta điên cuồng như vậy. Ta vung tay định đánh hắn, nhưng giữa đường lại ngừng, hắn cũng không nâng mắt, chỉ nhẹ giọng nói: “Chỗ nào cũng được”.

Ta nhất thời hoảng hốt, đầu óc trống không, hắn lại mỉm cười, đưa tay cầm lấy bàn tay vẫn đứng khựng ở một chỗ, chậm rãi hạ xuống, chăm chú nhìn ta, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng người ồn ào náo động, ta vội rút tay về chỗ cũ, quay lại xem thì thấy một đám quan viên ăn mặc chỉnh tề, đang theo một người đi vào quán, người này vóc dáng nhỏ bé nhưng xiêm y cực kỳ hoa lệ quý giá. Một người trong đám đó hô lên: “Lầu hai nhả gian, mang rượu ngon cùng thức ăn lên”. Người nhỏ bé kia dường như không để ý, đưa mắt lơ đãng nhìn xung quanh, tầm mắt đảo qua chúng ta một chút, vừa đi được vài bước thì giật mình dừng lại, xoay người, nhìn chằm chằm vào ta. Ta hoảng sợ: bốn cô nương không biết người nha! Hắn hơi chuyển vài bước, giống như đang nheo mắt nhìn cho rõ, rồi lập tức sai bước đi nhanh tới. Cái gì đây, đừng nói người nhà người trướng độc, giờ tìm đến ta đòi mạng chứ! Ta vội nhìn về phía Hữu Sinh, muốn hắn cùng nhau chạy trốn, chỉ thấy hắn hơi lắc đầu, hai mắt gần như nhắm lại, thần sắc vô cùng mệt mỏi bất đắc dĩ, khác xa một trời một vực với Hữu Sinh lúc này.

Ta âm thầm thờ dài ảo não, cảm giác giống như nghe thấy tiếng chuông kết thúc màn diễn, rốt cục đã xong, muốn tránh cũng không được.

Người kia chạy đến trước bàn, gặp người quỳ xuống, cung kính nói: “XX tham kiến Cửu Vương gia!”

Những người còn lại nghe thấy cũng vội vàng quỳ xuống, đương lúc ta ngây người không biết nên làm thế nào, chợt nghe có người quát lớn: “To gan, nhìn thấy Vương gia còn không quỳ xuống!”

Ta chậm rãi đứng dậy, quỳ gối bên cạnh bàn, chỉ nghe thấy hắn nói một tiếng: “Vân Khởi”. Thanh âm nghẹn ngào như muốn khóc.

Ta rất muốn cười với hắn, cho hắn biết ta không sao, việc này ta đã sớm sáng tỏ. Nhưng ta không dám ngẩng đầu, bởi ta sợ, sợ hắn nhìn thấy mắt ta nhoe lệ.

Người kia lại nói: “Vương gia cải trang ra ngoài thành như vậy, Hoàng Thượng biết được nhất định sẽ giáng tội, xin Vương gia cùng thuộc hạ lập tức trở về thành!” Sau đó mọi người vội vã đẩy xe đưa hần đi, trước lúc đi hần cũng chưa nói một câu.

Dân chúng xung quanh lát sau mới đứng dậy, ta cũng tựa vào thành ghế mà đứng lên, đầu vầng mắt hoa không chịu nổi. Ta ngồi trên ghế, hai tay ôm đầu, lẳng lặng nghe xung quanh mọi người bàn tán về chuyện lúc trước, “Đó là người ở bên cạnh Hoàng Thượng”, “Người nào là Cửu Vương gia, sao ta lại không phát hiện”

Ta đi dọc bờ sông hồi lâu. Mùa đông quang cảnh thật là tiêu điều thê lương.

Lần đó, khi ta cùng hần ngồi nghe mọi người nói về Cửu Vương gia, nhìn thấy thần sắc hần không tốt, ta cũng đoán ra được. Hơn nữa Trình Viễn Đồ luôn miệng nói Cửu Vương gia là băng hữu duy nhất, mà bản tính hần cao ngạo như thế, nếu Hữu Sinh không phải Cửu Vương gia, hần làm sao có thể đến đây gặp một tên vô danh tiểu tốt như ta!

Hần không còn là Hữu Sinh mà ta từng biết, không còn là người có thể ôm ta qua hết một đêm, người mà ta có thể trêu đùa thỏa thích, người luôn luôn cúi đầu ngại ngùng mỗi khi ta chọc ghẹo, người luôn luôn mặc y phục màu xanh lam, ở bờ sông đọc sách luận thơ với ta, hay ngồi trong trà quán cùng ta chuyện trò. Người đó giờ vĩnh viễn nằm ngoài tầm với của ta.

Không thể nói chúng ta chưa từng cố gắng. Hần cũng từng bỏ lại y phục hoa lệ, khoác lên người áo vải giản dị, bỏ kinh thành mà chạy tới đây cùng ta rong chơi một ngày. Ta cũng từng cố ý phối hợp với hần, không muốn phá hỏng lớp nguy mà hần cố tình đắp nên. Nhưng rốt cục vẫn không được. Mọi liên hệ duy nhất hiện giờ giữa ta và hần, cuối cùng cũng đứt đoạn. Từ nay về sau, ta ở dân gian chạy ngược chạy xuôi, hần ở vương phủ âm thầm qua ngày.

Ta biết hần lâu nay vẫn trợ giúp ta. Ta biết nhiều người nhúng tay thì lực lượng sẽ lớn, đây cũng không phải là chuyện không tốt. Dù sao ta làm việc cũng không phải chỉ vì chính mình. Mà hần có thể bình tĩnh ở sau lưng ta mà hành sự, không nói ra khiến cho ta khó xử. Hần dù sao cũng là người khiêm tốn.

Ta đi mãi, cho đến khi hai chân tê dại, đến lúc trời tối hần vẫn không muốn trở về nhà, ta sợ mình không chịu nổi loại áp lực đó. Cuối cùng dừng lại bên một cây cọc dựng ở bãi sông, nhìn nước sông đen sẫm u tối, không biết qua bao nhiêu lâu.

Hần lại đến bên ta, làm ta cảm thấy vui buồn lẫn lộn. Ta không dám quay đầu, chỉ lẳng lặng nhìn về phía trước. Hần ra hiệu cho thuộc hạ tránh đi, chỉ ngồi im cùng ta ngắm mặt sông, hồi lâu không lên tiếng.

Y phục của hần đã đổi thành cẩm bào, mặc dù cũng là màu lam, nhưng vạt áo có điểm thêu tinh xảo, mỗi lần gió thoảng qua lại đưa đến từng đợt hương thơm thoảng thoảng. Ta hồi lâu vẫn không dám nhìn lại hần.

Hần mở miệng, vẫn là ngữ khí quen thuộc lúc trước.

“Hoàng huynh lớn hơn ta 14 tuổi, ta hồi nhỏ bởi vì thiếu thốn nên rất yếu ớt, khi đó hoàng huynh ngày đêm chăm sóc ta, tuy rằng bản thân huynh ấy không cần phải làm thế. Hoàng huynh đối với ta còn hơn cả cha con, cũng biết ta không hứng thú với chuyện triều đình, chỉ mong có thần tiên làm bầu bạn. Vì thế cho người đi khắp thiên hạ tuyển chọn người đẹp, rồi tác thành cho ta cùng Cố gia tiểu thư nên vợ nên chồng (vậy là lời đồn không phải giả).

Ta từ nhỏ đã quen biết Viễn Đồ cùng XX, có thể coi như thân thiết. Mùa săn bắn năm nay, Viễn Đồ có việc không đi, chỉ có ta cùng XX đồng hành. Ngày hôm đó trong lúc cưỡi ngựa, ta tự nhiên choáng váng, đến khi tỉnh lại đã thấy mình ở trong nhà tù tăm tối. Ta chỉ còn quần áo trong, nguyên do vì sao thì hoàn toàn mờ mịt. Một ngày sau thuộc hạ của người đó xuất hiện, lời ta đi gặp hần, thì ra trước kia hoàng huynh ta từng giết cả nhà người đó, hần nhờ gặp may mà thoát nạn, được người ta nhận làm con. Hơn nữa hần cùng Cố gia tiểu thư vốn có tình cảm qua lại, đã cùng nhau thề non hẹn biển, cầu mong được bên nhau cả đời, không ngờ ta một đao đoạt ái, hủy hoại nhân duyên của bọn họ. Hần đã sắp xếp người thay ta ngã chết dưới chân núi, nhưng hoàng huynh vẫn chưa tin hần, bởi vì trong cái xác không tìm thấy ngọc bội tùy thân ta thường đeo bên người, cho nên vẫn phái người đi tìm xung quanh. Việc người đó muốn làm, chính là muốn cho ta sống không bằng chết, chịu đủ mọi loại khổ hình, để trả thù cho cả nhà hần, cũng bù đắp nỗi đau đoạt mất người yêu. Chờ đến khi ta chết, hần sẽ đem xác của ta cùng tín vật trả lại cho hoàng huynh, để huynh ấy cũng phải chịu nỗi đau mất đi người thân giống như hần”,

Từng câu từng chữ rót vào tai, khiến ta bắt đầu run rẩy. Nhưng ngữ khí của hần lại giống như đang kể câu chuyện về một người nào khác.

“Hần hận ta sâu như biển, xuống tay vô cùng thâm độc, tìm đủ mọi biện pháp tra tấn ta. Người từng nói ta kiên cường muốn sống, kỳ thật khi đó, ta từng giây từng phút chỉ mong được chết đi. Tự tôn kiêu ngạo lúc đó đã bị ta vứt bỏ, thậm chí ta còn không phải là người Không biết bao nhiêu lần, ta đau mà không hét được ra tiếng Đến lúc tỉnh lại, ta chỉ biết tự hỏi, vì cái gì linh hồn ta vẫn còn ở nhân gian? Vì cái gì phải chịu cực khổ như vậy? Cho đến lúc ta gặp ngươi, Vân Khởi, ta mới hiểu được, hết thảy đều là vì ngươi”.

Ta run sợ lắng nghe, thầm nghĩ đầu óc hần có vấn đề hay không, việc hần sống và ta có quan hệ gì?! Hần lại tiếp tục nói:

“Ở nhà Lí lang trung ngươi từng nói, muốn được gặp gỡ ngươi, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, ngàn vàng cũng khó mà mua được. Điều đó quả thực không sai, để được gặp gỡ ngươi, ta phải đổi lại bằng thống khổ. Nếu ta không bị gài bẫy, ta sẽ ở lại kinh thành, vĩnh viễn không có cơ hội gặp ngươi. Nếu ta không bị thương khó đi, ngươi sẽ không công ta chạy khỏi nhà ngục. Nếu ta không yếu ớt vô lực, ngươi sẽ không giúp ta chặt đi xiềng xích. Nếu chân ta không tàn phế, ngươi sẽ không cột chặt ta ở trên lưng. Nếu ta không chịu khổ cực, ngươi sẽ không vì ta mà đi gặp Lí lang trung, không vì ta mà giằng sách, mua xe ngựa, nếu ta, (hần lại cười) lúc ấy dụng mạo chưa hủy, ngươi sẽ không làm cản đường chạm đến ta ... Ta bớt đi một phần đau khổ, nghĩa là bớt đi một phần thân cận với ngươi, cũng bớt đi cơ hội được ngươi chăm sóc! Sau này ta mới hiểu được, đây là số mệnh đã an bài trước cho ta, chính là phúc họa gắn liền. Ta cũng coi như là may mắn, chịu một ít cực khổ, lại đổi được đại phúc. Thật sự là vô giá. Nếu phải chịu thống khổ như vậy mới có thể ở lại bên ngươi, vậy thì ta nguyện chịu thêm một lần nữa”.

Ta vẫn thu người ôm chặt hai cánh tay, đầu cúi gập giữa hai đầu gối, chỉ muốn ngăn cái thân thể đang run lên từng chập. Ta biết hấn đang nói cái gì, bởi vì ta hiểu được sự dằn vò mà hấn phải chịu! Hấn vẫn bình thản, chậm rãi nói:

“Định Viễn tướng quân vốn là huynh trưởng của kẻ đó, chính là con trai của người đã thu dưỡng hấn, sự việc lần này chính Định Viễn cũng có phần tham gia. Tấn Bá năm 50 tuổi nhận ta làm đồ đệ, ông ấy dạy ta 7 năm, sau đó từ biệt trở về quê. Ta biết chỉ cần tìm được Tấn Bá, nhất định ông ấy sẽ liều chết để bảo hộ ta, như thế người sẽ không tiếp tục rơi vào nguy hiểm. Kỳ thực nếu chỉ có một mình, ta cũng không để ý, lúc đó ta chỉ nghĩ, cho dù có rơi vào tay hấn, ta cũng sẽ để mặc hấn giết chết ta, bởi vì ta đã có khoảng thời gian ở cùng người, cả đời này coi như không uổng phí. Nhưng ta không thể để người gặp chuyện, cũng giống như khi ở trên ngựa, ta đã hiểu được, ta cho dù có chết Cũng không muốn người ...”

Hấn ngừng một hồi lâu, ta vẫn run rẩy không thôi, khóc không thành tiếng.

“Vi đưa ta trở về thành, Tấn Bá đã đem theo tất cả đệ tử của ông ấy, thậm chí cả đứa cháu trai duy nhất, nó vẫn chỉ là một thiếu niên, bởi vậy không còn ai khác để hộ tống người. Người không muốn đi cùng ta, ta cũng không thể bắt buộc. Hơn nữa, ta cũng không biết có thể trở về hay không Ta tự nói với chính mình, sau khi trở về thành sẽ phái người tìm người, lần này chia tay cũng không có gì phải buồn. Nhưng khi ở trong xe ngựa, nhìn bóng dáng người xa dần, ta lại cảm thấy đau Hơn tất cả khổ hình từng dày dọa ta. Ta lo sợ không biết những ngày tới sẽ qua như thế nào. Mỗi lần tưởng tượng ngày sau có thể sẽ không gặp lại người, ta đều mất ăn mất ngủ, giống như phát điên, thực sự hiểu được cái gọi là sống không bằng chết ... Sau đó bọn họ nói với ta đã tìm được người, ta mới bắt đầu sống lại ...

Trải qua mọi chuyện ta mới hiểu được khổ sở trong lòng người nọ. Bất kể hấn tra tấn nhục nhã ta thế nào, cũng không thể giảm bớt thống khổ trong lòng. So với ta hấn còn đáng thương hơn gấp bội. Bởi ít nhất ta còn có quãng thời gian ở bên người, còn hấn cái gì cũng không ... cho nên cuối cùng, ta tha thứ cho hấn”.

Ta không dám tin vào tai mình, hấn, vậy mà có thể tha thứ cho kẻ đã hành hạ chính mình. Kẻ đã từng chà đạp thân thể hấn, kẻ khiến hấn không thể thoải tiêu đầu kiếm, không thể đi lại cưỡi ngựa, ngay cả mạng sống cũng có thể không giữ được.

“Có gia tiểu thư thấy ta, biết mọi việc đã bại lộ, trở nên ngày càng điên cuồng ác độc. Ta biết nàng thành ra như vậy cũng bởi vì quá đau khổ, cho nên cầu xin hoàng huynh cho phép ta ẩn cư trong núi rừng. Cửu Vương gia không còn sống, Vương phi cũng có thể đi lấy người khác, coi như hoàn thành tâm nguyện cho bọn họ. Ta chỉ muốn tìm được người, cùng người làm bạn suốt quãng đời còn lại, không muốn suy nghĩ thêm điều gì khác.

Nhìn thương thế của ta, lại nhìn đến thái độ của ta, hoàng huynh liền nghĩ tâm trí ta không bình thường, cũng bỏ ngoài tai thỉnh cầu của ta, không thêm để ý tới (đúng vậy, người bình thường gặp như vậy đều sẽ nghĩ người điên rồi). Hoàng huynh nói chuyện lần này liên quan đến tôn nghiêm của hoàng gia, nhất định phải tru di tam tộc, ta đau khổ liều chết can ngăn, huynh ấy mới đồng ý chỉ chém thủ phạm chính, đồng thời loại bỏ Định Viễn tướng quân. Cố gia tiểu thư nghe tin người nọ bị trảm, lập tức treo cổ tự sát Ta giấu hoàng huynh lén đưa xác hai người về hợp táng, hy vọng sang thế giới bên kia bọn họ có thể làm bạn với nhau, không còn cừu hận oán thương.

Ta biết người tâm cao khí ngạo, từ lúc nhìn thấy Tấn Bá cùng mọi người, người liền xa lánh ta, nếu ta lấy thân phận thật đến tìm người, có lẽ người sẽ không thêm để mắt tới ta. Ta mặc y phục đơn giản tới gặp người, nhưng người thấy khuôn mặt thật của ta, lại không muốn thân cận ta. Lúc ấy ta nghĩ, có lẽ nếu dung mạo ta không còn, người sẽ đối đãi với ta như ngày trước. Văn Khởi, người vì sao không tha thứ cho ta?”

Lời nói của hấn đâm thẳng vào trái tim ta, là ta không thể chấp nhận hấn sao? Lòng ta cực kì hỗn loạn, suy nghĩ nhất thời rối ren không thể thông suốt.

“Ta cũng biết người ngại hai thê thiếp của ta. Các nàng một người là nha hoàn hầu hạ ta từ nhỏ, nếu ta không thu nàng, cả đời nàng sẽ không thể lấy được ai. Người kia là một nữ tử thanh lâu, ta vì thương nàng tài hoa xuất chúng, không đành lòng để nàng sống hết đời ở một nơi như thế. Sau khi trở về, ta mới biết cái gì là tình cảm quyến luyến chân thật, đương nhiên không muốn để bất cứ ai xen vào giữa chúng ta. Nhưng các nàng thân cô thế cô, không có chỗ dựa, nếu cứ như vậy mà ra đi, có lẽ phải mang nhục mà chết. Mặc dù ta không thể đối đãi các nàng như trước kia, nhưng sau này cũng sẽ không bỏ rơi họ”.

Hấn thờ dài, lại nói: “Văn Khởi, ta thật mong có thể luôn luôn ôm người trong lòng, nhìn người ngủ, vĩnh viễn không chia ly! Nhưng ta biết, đó chỉ là hy vọng xa vời, cuối cùng chỉ có thể ôm người rơi lệ, không thể Nhưng bất kể trong lòng ta cực khổ thế nào, thì Văn Khởi, người cũng phải biết, người cứu tính mệnh của ta, cũng cứu tâm của ta. Cơ thể ta mặc dù tàn phế, nhưng tấm lòng đối với người thì vẫn nguyên vẹn không sút mẻ, ta vẫn sẽ nhớ đến người, cho đến khi chết”

Mất ta nhòa lệ, nhưng lại không dám quay đầu, chỉ có thể thu mình cố không để bật ra tiếng, mặc cho nước mắt thấm ướt đầu gối cùng quần áo.

Hấn trầm mặc rất lâu, lại chậm rãi nói: “Văn Khởi, nếu người có thể, thỉnh thoảng hãy đến chỗ ta, ở đó sẽ không ai ngăn cản người. Ta, sau này cũng sẽ đến gặp người”. Tuy ngữ khí vẫn bình thản như trước, nhưng ta biết hấn cũng đang khóc! Ta thậm chí còn biết, nước mắt hấnứa vào sâu trong tim, rạch ra từng vết thương ngang dọc. Ta muốn quay lại ôm lấy hấn, muốn hấn không cần phải thương tâm, nhưng cánh tay nặng nề như đeo thêm đá tảng, ta rất muốn nhấc lên nhưng không thể, quá nhiều gánh nặng cùng thành kiến thế gian đè nặng lên đó!

Hấn lại vung tay ra hiệu, có người tiến đến đẩy xe đưa hấn rời đi. Tiếng bánh xe nhỏ dần, người đã đi xa.

Suốt một đêm ta đều ngồi ở bờ sông, mất không lúc nào khô ráo, ta khóc vì chính mình, cũng vì một thứ tình cảm thanh khiết mơ hồ mà ta chưa từng bao giờ hiểu được! Người ta từng cõng trên lưng, người từng ôm ta trong ngực, người tới nay lần đầu tiên nói hết tâm ý với ta, từ lúc này đã nhập sâu vào tâm trí ta, sẽ không bao giờ chia lìa, chỉ đến khi ta chết.

.....

Một tháng sau đó, ta gần như điên cuồng. Cũng từ lúc này, thanh danh “Sĩ vãi” người đời của ta bắt đầu lưu truyền. Ta không hề khom lưng nịnh hót, gặp

người đang cười hi hi cũng mắng, tức giận lại càng mắng nhiều hơn một chút. Cứng Đầu thường xuyên ở một bên chứng kiến, sợ tới mức trợn mắt há mồm, sắc mặt trắng bệch, bởi vì những kẻ bị ta mắng phần nhiều là quan to quý tộc, thậm chí hoàng thân quốc thích. Kết quả ta càng mắng, bọn họ đến càng đông, quả thực là tìm tới để nghe chửi. Việc kinh doanh than của chúng ta càng ngày càng phát đạt, nhưng ta lại càng ngày càng hư không. Mỗi ngày tỉnh dậy, ta đều mong chờ Hữu Sinh sẽ đến, nhưng hán cuối cùng vẫn không tới.

Một sáng mùa đông tuyết rơi nhẹ, ta vừa mặc xong áo, còn chưa ra khỏi cửa đã nghe thấy bên ngoài dồn dập tiếng vó ngựa, ai đó nhảy xuống, chạy tới đập rầm rầm lên cánh cửa gỗ. Ta mở cửa, thì ra là Trình Viễn Đồ, cả người hán lem nhem bùn đất, cầm phủ đầy râu, xem ra đã phóng ngựa chạy suốt đêm. Hán không để cho ta mở miệng, lập tức kéo ta trèo lên một con ngựa hán dẫn theo, vội vàng nói: “Vương gia thương thế phát tác, tính mệnh đang nguy kịch!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cưa chân 1

Suốt mấy ngày liền chúng ta đều phóng ngựa chạy như điên, cứ hai ba canh giờ lại đổi một lần ngựa. Giống ngựa này đều thuộc loại cường tráng mạnh mẽ, tung vó phi nước đại thì chẳng khác nào rồng cuốn hổ vồ, nhanh thì có nhanh nhưng cũng làm ta cũng khó không chịu nổi. Lúc ban đầu có thể cố gắng nhấp nhô theo nhịp chạy, nhưng về sau chỉ có thể gắng gượng kẹp chặt lấy yên ngựa, cổ quên đi hai chân đau nhức, một vài lần ta còn suýt ngã ngựa. Cả quãng đường đi, trong đầu ta chỉ thường trực nỗi lo cho thương thế của Hữu Sinh cùng sự chờ mong được gặp lại hán, nhờ đó ta mới không gục xuống giữa đường, không tự làm mình tử vong.

Chúng ta chỉ dừng lại vài lần, còn lại là đi từ sáng sớm đến tối mịt, cuối cùng đã đến được kinh thành. Ta chợt nghĩ ra Hữu Sinh không thể cưỡi ngựa, mỗi lần đi gặp ta đều phải ở trên xe nghiêng ngựa hai ba ngày, mà chân hán lại không tốt, nhất định là khổ sở cực kì, lòng ta cứ thế đau nhức, lần đầu tiên ta cảm thấy mình thật vô tâm đáng trách.

Vào trong thành, chúng ta cho ngựa chạy chậm lại, ta căn bản không biết phương hướng, cũng không để ý phong cảnh xung quanh, chỉ thấy đầu vàng mắt hoa, nhưng trong lòng lại cảm thấy vui một cách khó hiểu, có lẽ là vì sắp được gặp Hữu Sinh.

Không biết đi bao lâu, Trình Viễn Đồ dừng ngựa, nhảy xuống trước, đưa dây cương cho một người lính rồi tới bên cạnh đỡ ta xuống ngựa. Trên người ta mặc áo lông, nhưng dưới chân bên ngoài quần bò chỉ mặc một chiếc quần dây vừa phải, cho nên đã sớm đông lạnh đến tê dại, muốn đi chuyển cũng khó. Trình Viễn Đồ ôm luôn ta xuống ngựa, sau đó kéo tay ta vội vàng chạy về hướng cửa lớn, ta cố gắng vung vẫy, lao đảo chạy theo hán. Chỉ nghe hán vừa chạy vừa nói: “Mau vào báo, Vân Khởi cùng Trình Viễn Đồ tới”.

Ai đó hô to tên chúng ta, xa xa lại có người tiếp được hô lên, cảm giác như hai cái tên tự mình đi chuyển tới đó. Trong mắt ta cả đoạn đường chỉ toàn một màu u tối, thấp thoáng có ánh lửa, tầm nhìn của ta mờ mịt, căn bản không thể nâng nổi mắt lên nhìn. Nhưng ta biết rõ xung quanh đao thương khí giới trùng trùng điệp điệp, chúng ta như đang đi theo một con đường mòn, dần đi sâu vào mê cung không có lối thoát.

Đi được một đoạn, quanh ta không còn vũ khí giáp trụ, nhưng đổi lại là một đám người chen chúc, lại một lát, xung quanh yên ắng trở lại. Ta còn chưa kịp nhìn xung quanh, Trình Viễn Đồ đã đưa ta đến trước một cánh cửa, hai bên có mấy người đứng sẵn, một người mở cửa, Trình Viễn Đồ đẩy ta về phía trước, gần như ném ta vào trong đó.

Ta lờ bước mấy lần mới đứng vững, ngẩng đầu nhìn một lượt căn phòng, rất đông người đều đang quỳ rạp dưới đất, chỉ có mình ta đang đứng, tầm mắt ta chỉ mất vài giây đã tìm thấy Hữu Sinh. Ở chính giữa phòng, hán ngồi trên ghế dựa, trên người chỉ mặc một chiếc áo lụa mỏng màu lam, cả người cùng hai cánh tay dùng vải trắng buộc chặt ở sau lưng ghế, bên dưới một chân còn tốt cũng bị cột chặt, cái chân bị thương hoàn toàn lộ ra, vết thương đã lan rộng, màu da tái nhợt u ám. Cái chân này không thể không cắt. Ta nhìn về phía hán, hán cũng quay sang nhìn ta, vẻ mặt đó vẫn ôn hòa như nước, lưu luyến không muốn rời đi. Sắc mặt hán trắng bệch, đôi môi mỏng manh tím tái, mồ hôi ướt đầm cả khuôn mặt. Nhìn thấy hán như vậy, ta có cảm giác ai đó vừa đâm một đao trúng vào tim, đau nhức không chịu nổi. Nhưng ta không nói gì, chỉ chăm chú nhìn hán, sau đó nở nụ cười rục rờ quen thuộc.

Hán nhẹ nhàng thở ra như trút được gánh nặng, “Vân Khởi, thật tốt quá, người đã đến rồi. Ta không cho bọn họ bắt đầu, chỉ chờ người đến mà thôi. Ta chỉ muốn, trước khi chết được nhìn người lần cuối”.

Ta cắn răng, tự nhủ rằng đến lúc này ta không thể suy sụp, vừa nghĩ vậy ta liền lớn tiếng mắng: “Ta chỉ muốn tát cho người một cái! Thật sự là không học được gì ở ta! Người không biết cái gì là lạc quan tiến về phía trước sao?! Người trắng trời như vậy, thế nào mà cứ mở miệng ra là quạ đen hả?”

Ai đó quát lớn: “To gan ...” Hữu Sinh quay mặt nói: “Câm miệng!” Giọng không lớn lắm nhưng tràn ngập uy nghiêm. Hán lại xoay mặt nhìn ta, lại vui vẻ cười nói: “Vân Khởi, người rốt cục lại mắng ta!” Người này tại sao càng ngày lại càng dễ tiện vậy?

Ta trừng mắt nhìn hán, “Người chờ đấy, ta vẫn chưa mắng đủ đâu!”

Ai đó lại lên tiếng: “Vương gia, không thể chờ thêm nữa, nếu không độc phát công tâm”

Hắn vẫn bình thân, không hề nao núng, nhưng vừa mới mở miệng lại bị ta ngăn cản, “Ai là người mổ ... động thủ chính?” Bọn họ nhìn về phía sau lưng ta, ta nổi giận quát: “Đừng nhìn hắn! Ta hỏi người đâu?!”

Có lẽ được Hữu Sinh chấp thuận, một kẻ mặt mũi mơ hồ ngẩng đầu nói: “Tại hạ XXX”

Ta ngắt lời hắn, “Người là thầy thuốc phương nào?”

Hắn đáp: “Ta là ngự y”

Ta khoát tay chặn lại, “Người định Động thủ thế nào?”

Hắn đáp trả: “Trước hết cắt bỏ chân, sau dùng thảo dược trị thương”.

“Cưa ở đâu?” Hắn đưa ta xem một cái cưa đã chuẩn bị sẵn. Ta đột nhiên hoảng sợ, bọn họ cứ thế này mà làm, không cần tiêu độc khử trùng sao, còn dùng cái cưa vĩ đại thế này nữa? Ta lại nhớ ra đến thế kỉ 15, ở châu Âu người ta mới phát hiện ra vi khuẩn, lúc đó mới biết phải tiêu độc.

Ta lại hỏi: “Cầm máu thế nào?”

Hắn đáp: “Dùng kim sang được cùng thuốc mỡ”. Sao ta cứ cảm thấy có gì không ổn?

Ta lại tiếp: “Trước đây người đã từng thực hiện loại giải phẫu này chưa?” Hắn ngơ ngác không hiểu, ta nói: “Ồm, người đã bao nhiêu lần cắt chân?”

Hắn đáp: “Chưa từng ...”

Ta giật mình: “Cái gì?!” Hắn nghĩ ta không nghe rõ, nhắc lại một lần nữa: “Chưa từng cắt qua”.

Ta đứng lên quát lớn: “Cái gì? Người chưa làm qua?! Người làm ngự y để làm gì chứ, sao không tìm vài người thử làm trước xem sao?”

Hắn đáp: “Trong cung chưa có tiền lệ”

“Trong cung không có người, vậy trong thành thì sao? Cả nước thì sao? Người thật là đồ ngốc!” Ta ngừng một chút: “Đừng nói với ta, người ngay cả chân ngựa chân chó cũng chưa từng làm đấy!”

“Ta đường đường Sao phải”

Ta hỏi một câu cuối cùng: “Vậy người đã xem người ta làm bao giờ chưa?” Hắn lắc đầu, lại không có!

Ta còn muốn hỏi câu nữa: “Vậy người đã nghĩ ra nên làm thế nào chưa?”

Hắn chần chờ nói: “Có thể mời cao thủ võ lâm một đao chặt đứt!”

Ta thất vọng, ngửa mặt lên trời kêu lớn: “Các người chữa bệnh cho hắn hay tra tấn hắn?! Ta thực muốn đánh chết đám vô dụng các người!”

Bỗng nhiên một trang giấy bay vút qua trong đầu ta, đó là một tờ tài liệu huấn luyện GMAT, hai cột tiếng Anh, toàn bộ đều là những từ tiếng Anh cùng chú thích bằng tiếng Trung. Chỗ trống trên đầu trang là mấy chữ ta tự tổng kết nội dung tài liệu, chính là: Amputation – phẫu thuật cắt bỏ!

Ta quát lớn một tiếng: “Mọi người im lặng! Lấy giấy bút ra đây cho ta!”

Ta nhắm chặt mắt lại, gục đầu xuống, hai tay vò rối tung mái tóc bên dưới khăn trùm đầu, hung hãn giật mạnh một nắm tóc, khăn trùm đầu nhẹ nhàng rơi xuống. Chữ viết trên trang giấy mờ mờ ảo ảo, ở góc trang có đánh số 83, cái này thì ích lợi gì! Ta ra lệnh cho chính mình: cố gắng nhớ đi! Ta cau mày, bút tóc, hít sâu một hơi, “Ahhhh”. Một tiếng hét lớn, chữ viết trong đầu tựa như hình ảnh phản chiếu trong nước, dần dần định hình, trở nên rõ ràng mạch lạc.

Ta không dám trợn mắt, kêu to: “Mau lấy giấy bút cho ta!” Có người đưa giấy bút đến, ta hé mắt, cầm lấy tờ giấy. Trong đầu ta lơ lửng hàng loạt từ tiếng Anh vàng chóe, bên cạnh là nghĩa tiếng Trung, ta cầm bút, viết vài dòng lên giấy:

Ligation buộc chặt vết thương để cầm máu.

Tourniquet buộc garo.

Transection cắt ngang (cơ thể)

Saw cưa (xương)

Transposed (da thịt) bao quanh (phần xương gãy)

Disarticulation không cần cưa vào xương, bắt đầu từ phần khớp xương mà cắt.

The femoral artery is to be tied buộc chặt động mạch chủ

Ta dần dần nhớ ra toàn bộ những câu từ tối nghĩa không chịu nổi đó, nhớ ra được cách trói chặt đùi, sau đó dùng hai hoặc ba nhát dao cắt qua da thịt, giữ lại da thế nào, cầm máu ra làm sao, còn có phần tranh luận có hay không nên buộc chặt động mạch chủ Lúc ấy ta cảm thấy người Mỹ rất biết cách giết người, hiểu biết từng chỗ nào có thể gây nguy hiểm, coi sinh mệnh như trò chơi làm cho ta ghê tởm, nhưng ai biết được lại có ngày hôm nay.

Ta buông bút, đờ đẫn nhìn chằm chằm những chữ ta vừa viết, cả người không ngừng run rẩy. Khăn trùm đầu của ta đã rơi xuống đất, lộ ra mái tóc dài đến bả vai xỏ tung ra bốn phía, bởi vì lúc này bị ta vò nát. Ta đi đến cạnh Hữu Sinh, không ai dám nói chuyện, có lẽ do bộ dạng nguy hiểm rợn người của ta. Đưa tay chạm nhẹ lên vết thương cùng đầu gối của hắn, ta cảm thấy xương đùi vẫn chưa bị gãy, ta lại ấn nhẹ xung quanh khớp gối, phát hiện da thịt ở đó đã mềm nhũn, cơ hồ chỉ có một tầng da bọc ngoài. Chân tay ta dần trở nên lạnh lẽo, đây là vận mệnh sao? Hay là ta đang cố cạy mạnh?

Ánh mắt ta không có nổi một tia phản chấn, ta không dám đối mặt với hắn. Nhưng nhìn thấy cái cửa đặt sẵn bên kia, lòng ta lại đau như dao cắt. Ta lấy hết can đảm, nhìn về phía Hữu Sinh, bất giác hắn đang mỉm cười nhìn ta, dường như hiểu được ta đang suy nghĩ cái gì. Ta mở miệng, lời nói có phần lộn xộn, “Hữu Sinh, ta, chân của ngươi, có thể, để cho ta” Hắn gật đầu, thần sắc mỗi một yếu ớt nhưng vẫn mỉm cười, nụ cười vẫn rực rỡ tươi đẹp như lúc trước.

“Nhân tiên sinh là X lang y?” XXX lại đến hỏi. Ta không nói gì, chỉ lắc đầu, cả người lạnh băng run rẩy, căn bản không thể cùng hắn đấu võ mồm.

“Vậy ngươi đã từng cưa chân người ta?” Ta lại lắc đầu.

Ngươi nọ cười lạnh, nói: “Vương gia thân thể tôn quý, tính mạng hệ trọng, há có thể”

Ta đột nhiên nổi điên, xoay sang quát vào mặt hắn: “Nhưng ta hiểu biết hơn ngươi rất nhiều! Cho nên không thể đem hắn giao vào trong tay ngươi!”

“Ngươi có nguyện lấy tính mạng mình ra đảm bảo?” Một giọng nói uy nghiêm bất ngờ vang lên, đám người xung quanh lập tức im bật.

Ghế của Hữu Sinh nằm song song với giường lớn, màn gấm hai bên rủ xuống che khuất phần lớn tầm mắt ta. Người vừa nói ẩn mình ở trong góc, dưới ánh sáng mờ mờ tối tối ta không thể nhìn rõ mặt hắn, tất cả mọi người đều đang quỳ hướng về phía đó. Ta biết đó là thanh âm có thể quyết định vận mệnh sinh tử của ta, cũng khiến cho ta phải lựa chọn vận mệnh của hai ta. Vận mệnh của cả hai, giờ này không ngờ lại nằm cả trong tay ta.

Ta nghĩ đến bầu trời đêm đầy sao hôm đó, dưới ánh lửa trong ngôi miếu đồ nát, giọng nói trầm tĩnh ấm áp của hắn, lại nhớ đến những giọt nước mắt ở bên sông Suy nghĩ trong đầu nhất thời trở nên rối loạn, ta nghĩ, nếu trước kia ta đã giúp hắn thoát ra khỏi hiểm cảnh, vậy thì lần này ta nhất định sẽ làm được! Còn nếu không, một tên lang băm hành nghề trái phép như ta, dù cho có chết vạn lần cũng không đáng tiếc! Hơn nữa chúng ta có yêu mà không thể yêu, muốn bỏ lại không thể bỏ, chết đi cũng chẳng được ích gì! Và lại, chết có gì giỏi đâu!!!

Ta những tưởng thời gian đã trôi qua thật lâu, vậy mà hóa ra chỉ trong một cái chớp mắt. Hữu Sinh vừa nói: “Hoàng huynh”, ta đã ngăn cản hắn, nhìn về hướng đó rồi rành mạch mà nói: “Nếu Vân Khởi không thể bảo hộ tính mạng hắn, cam nguyện lấy mạng đền bù!”

Lời vừa ra khỏi miệng, tự dưng ta cảm thấy bình tĩnh lạ thường, không hề run rẩy, ngược lại ý chí chiến đấu sôi sục.

Hữu Sinh đau khổ kêu lên: “Vân Khởi, không được!”

Ta quay đầu lạnh lùng nói: “Không cho ngươi nói! Nếu ngươi muốn giữ mạng sống cho ta thì cố gắng mà chịu đựng! Không được chết! Nhớ đấy!”

Hữu Sinh cố sức giãy dụa muốn thoát ra khỏi đám vải buộc quanh người, sắc mặt hắn trắng xác như người chết, ánh mắt gần như cuồng loạn, đôi môi run rẩy. Ta vội mỉm cười trấn an, nói: “Ngươi đã thấy ta thất bại khi nào chưa?”

Thanh âm kia lại lần nữa cất lên, “Được rồi! Tất cả bình thân. Các ngươi hãy nghe theo Vân Khởi sắp xếp”.

Hữu Sinh bỗng nhiên ngừng giãy dụa, hắn trở nên yên lặng, chỉ chăm chú nhìn ta, thần sắc điên cuồng cũng bớt đi, đôi mắt hắn dần dần đăm lẹ. Hắn hơi lay nhẹ đầu nói: “Vân Khởi, ta chỉ muốn nhìn mặt ngươi lần cuối, không phải muốn hại ngươi. Thật ra, có chết trong tay ngươi, ta cũng thấy mãn nguyện!”

Một góc nào đó trong tim muốn ta đi ôm chặt hắn mà nói nói: “Như vậy thật tốt, chúng ta coi như là đồng sinh cộng tử”. Nhưng cuối cùng lại cắn răng oán hận nói ra: “Ta kém cỏi đến thế sao?! Ngươi vừa vào tay ta thì chết? Không có phép của ta ngươi không được chết! Hôm nay cho ngươi xem bản lĩnh của ta!”

Ta xoay người, thấy mọi người đều có vẻ muốn lui binh. Trình Viễn Đồ vẫn đứng ở cửa nhìn ta, mắt long lanh sáng, ta gật đầu với hắn, “Ta muốn ngươi, còn cả” Ta nhìn một lượt khắp mọi người, chỉ có một người trẻ tuổi đón lấy ánh mắt ta, còn những kẻ kia đều ngoác sang hướng khác, “Ngươi!”, ý nói với người trẻ tuổi đó, “Ồ lại, còn lại đi ra ngoài!” Người ngồi trong góc cũng nói: “Ta ở lại!” Thanh âm uy nghiêm, không thể kháng cự. Ta khoát tay chặn lại, hiện giờ ta không rảnh đi đôi co với ngươi, “Được, không cho ngươi quấy rầy!” Tất cả mọi người đều ngừng thở.

Ta nhắm mắt nói: “Ta muốn một vài thứ, các ngươi mau đem ngay đến đây cho ta: bốn thùng nước muối đun nóng kèm theo khăn mặt, ba tấm áo mỏng sạch sẽ, ba tấm khăn trùm đầu, một cái khăn tay, một cái kéo cắt móng tay, một vỏ rượu mạnh, một tấm khăn sạch, một bộ quần áo sạch sẽ cho Vương gia, chỉ cùng kim khâu lược trong nước sôi, còn cả đĩa, một cái thắt lưng to bản, một cái dùi thép, hai cây châm đốt nóng, có thể cần kim sắt, một lưỡi dao thật sắc, hai thanh đao nhỏ, ba chén trà đậm, Thảo dược cùng thuốc cao để lại, đem thêm nhiều cây nến tới đây, mau lên!” Chờ mãi không thấy ai nói chuyện, ta liền tròn mắt định mắng chửi, nhưng người trong góc đã lên tiếng trước: “Mau!”. Rầm rập một hồi, trong phòng không còn ai, chỉ chừa lại ba người chúng ta cùng Hữu Sinh, còn có vị Đại lão bản giấu mặt kia.

Ta dần thả lỏng tinh thần, nhẹ nhàng thở lấy hơi, xoay xoay cổ, nghe thấy xương cốt kêu lên răng rắc. Lại nhìn sang Hữu Sinh, hắn vẫn chăm chăm nhìn ta, mắt không hề chớp, có lẽ là sợ không còn được gặp lại. Bỗng nhiên ta cười to, ngón tay lên lút chọc chọc vào người hắn, nói: “Đáng tiếc, ta thế mà lại bỏ lỡ, lần này”

Hắn lập tức nhắm mắt lại, không tiếp tục nhìn ta, môi mím chặt, trên mặt thoáng hiện nụ cười mờ nhạt. Ta ngừng việc chọc ngoáy, chỉ âm thầm vẽ hươu vẽ vượn trên tay hắn, cúi đầu nhìn lại thấy hắn cắn răng, nhưng ý cười không giảm. Nghĩ đến trước kia mỗi lần ta giúp hắn đắp thuốc, hắn đều cười như vậy. Nếu ta sớm nhìn thấy vẻ mặt hắn lúc này, nhất định sẽ cợt nhả hắn càng nhiều!

Giữa lúc tính mệnh tồn vong không rõ, ta lại cảm thấy trong lòng vui sướng, muốn cùng hắn thân mật hơn nữa. Cái sự đau lòng lúc trước, giờ có vẻ dư thừa không đáng nhắc tới. Hơn nữa cả một tháng bị thương khô sở càng làm cho ta thêm quý trọng từng giây phút vui sướng hiện tại. Ta có vô vàn chuyện muốn nói với hắn, có thể ba hoa lải nhải với hắn đến vĩnh viễn.

Có người đi đến bên người ta, ôm quyền chào hỏi, “Tại hạ Trầm Trọng Lâm” Ta giơ tay đáp lại, cũng không nhìn đến hắn, nói: “Nhâm Văn Khởi, từ nay ta gọi ngươi là Tiểu Trầm”. Hắn dường như run lên một chút, ta xoay mặt, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của hắn, hai hàng lông mi vừa dài lại cong, ánh mắt trong sáng, không cười mà như cười, khuôn mặt hắn luôn làm cho người ta có cảm giác hắn đang kinh ngạc vì điều gì đó, cũng vì thế mà âm thầm cười khẩy. Ta buồn cười, hỏi hắn: “Nếu không ta gọi ngươi là Trầm cười trộm?” Hắn vội xua tay, “Không, không, Tiểu Trầm, Tiểu Trầm, rất tốt”. Hừ, lại là một tên Cứng Đầu nha.

Ngh Hữu Sinh nghe nhàng nói: “Trầm XX tiên sinh là đại đệ tử của y thánh đại nhân, tuy đã là danh y, nhưng lại một mực muốn chữa thương cho ta ...” Ta lại ngậm lấy tay quấy rồi Hữu Sinh, hắn lập tức nhắm mắt ngậm miệng. Ta nói: “Trầm danh y” Hắn lại xua tay, “Tiểu Trầm, tại hạ Tiểu Trầm” Vì thế, từ đó về sau, lương y nổi danh đệ nhất thiên hạ đều bị ta gọi là Tiểu Trầm, cho đến tận lúc già vẫn không đổi.

Có người mở cửa, mang theo một đồng đồ vật đi vào. Ta ngừng cười, đặt tay lên vai Hữu Sinh, cúi đầu nhìn hắn. Ánh mắt hắn không rời ta một giây phút nào, không hề cười cợt mà tràn ngập bi thương, ta nắm chặt vai hắn, thấp giọng nói: “Tiếp theo, cố sống cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cưa chân 2

Hạ nhân đem chậu than, bồn nước đặt đầy dưới đất, trên bàn cũng bày kín các thứ linh tinh, bọn họ cũng đưa thêm rất nhiều nến, đều đặt cả ở bên cạnh chỗ Hữu Sinh nằm.

Khi trong phòng không còn một ai, ta quay sang nghiêm túc nói với hai người: “Cả hai hãy cởi bỏ áo khoác, chỉ mặc nội y, thay mấy tấm áo sạch này vào”. Mọi người, kể cả Hữu Sinh đều sững sờ ngừng thở! Ta nhìn bọn họ mà chán nản, ta nói sai cái gì sao?!

Tiểu Trầm chân chờ mà nói: “Ngươi đang, muốn xem xét ta”

Ta xua tay nói: “Ta xem ngươi cái gì?! Mặc quần áo bẩn bụi bặm sẽ rơi vào vết thương, làm cho vết thương bị nhiễm trùng, dễ dàng mưng mủ, cho nên mới phải thay quần áo sạch sẽ”.

Hắn mỉm cười coi như đã hiểu: “Đúng vậy đúng vậy! Ta lại học thêm được một chiêu!” Nói xong liền cởi bỏ vạt áo, Hữu Sinh vừa thấy vậy liền vội nói: “Trình huynh cùng Trầm tiên sinh cảm phiền đi sang phòng kế bên, Văn Khởi, ngươi ở lại phòng ta”.

Nhìn thấy hai người kia cầm quần áo đi ra ngoài, ta ôm áo mỏng đến trước giường Hữu Sinh, ta làm vậy vì yên tâm người kia ngồi trong màn gấm sẽ không thể thấy được ta. Giường của hắn rất lớn, chần mền chổng chắt ở trong góc, bên ngoài chỉ có một cái gối đầu, bên gối đặt bộ quần áo trước đây ta từng mặc cho hắn, gấp gọn lại một chỗ, dùng dây buộc lại cẩn thận. Chứng minh thư của ta cũng kẹp bên trên đó. Ta ngẩng đầu, nhìn lên bức tường đối diện ở cuối giường, trên đó dán một tờ giấy mỏng có ghi những chữ viết tay xiêu vẹo hết sức quen thuộc, chính là hai chữ “Bình an” ta tự tay viết ra. Cảm giác chua xót khó chịu lại dâng lên trong dạ, ta nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn nhắm mắt, giống như đang say ngủ.

Ta thở dài, vội vàng cởi bỏ lớp quần áo bên ngoài, chỉ để lại nội y cùng vài quần ngực, bên dưới vẫn mặc quần bò. Trùm chiếc áo lên người, ta cảm thấy chính mình trở nên lúng túng vụng về, bởi tay áo cùng vạt áo đều quá dài, còn hơi rộng hơn so với người, ta quấn chặt dây lưng, đi đến bên cạnh Hữu Sinh, hắn lại mở mắt nhìn ta. Ta cười nói: “Vừa rồi sao ngươi không tròn mắt?” Hắn hé miệng cười nói: “Không vội”.

Trong lòng ta đang vui mừng như điên, Hữu Sinh rốt cuộc lại có ý chí chiến đấu! Ta biết hắn có thể bình thân lãnh đạm như vậy là bởi vì đối với hắn rất nhiều chuyện đã không còn quan trọng. Từ lúc bước vào phòng, ta đã cảm thấy hắn phớt lờ hết thảy, không hề sợ hãi cái chết. Ta đương nhiên sẽ tận lực giúp hắn, nhưng chính hắn cũng phải có ý muốn sống sót. Ta tin tưởng, nếu hắn thực sự có tình cảm sâu đậm với ta, nhất định sẽ vì sinh mệnh của ta mà cố sức gắng gượng! Quả nhiên hắn không làm ta thất vọng.

Ta thở một hơi dài nhẹ nhõm, khỏe mắt nhất thời ẩm ướt. Hắn nhìn sâu vào mắt ta, đôi con ngươi cũng sáng long lanh, nhẹ giọng nói nhỏ: “Văn Khởi, ngươi yên tâm đi”. Ta ngồi xuống cạnh hắn, đưa tay nắm lấy bàn tay hắn đang bị trói, bàn tay ấy cũng giữ chặt ta không muốn buông, cả hai đều nhìn đối

phương cười ngây ngốc, trong mắt chỉ có hình bóng người đối diện.

Cửa lại mở ra, ta liền vội vàng đứng lên. Trình Viễn Đồ cùng Tiểu Trầm đi đến. Chiếc áo mặc trên người Trình Viễn Đồ có vẻ quá nhỏ so với hắn, nhìn đâu cũng thấy ngắn mất một khúc, ngược lại Tiểu Trầm thì mặc vừa như in. Ta bưng một ly trà nói: “Hôm nay Vân Khởi được hai vị ra tay tương trợ, trong lòng thật sự cảm kích không thôi, ta xin lấy chén trà này thay cho rượu, chúc chúng ta thành công!” Hai người cũng vô cùng xúc động, đều uống một hơi cạn sạch. Trước khi lên đường chinh chiến, chấn hưng sĩ khí quân binh là quan trọng nhất!

Ta bắt đầu phân công nhiệm vụ cho mỗi người: “Mấy thứ đồ vụn vặt chuyển hết ra bên cạnh ghế nằm, để một thùng nước ấm ở đây. Còn lại đưa sang bên kia. Trước tiên mọi người phải rửa sạch sẽ hai tay, cả mặt cũng phải tẩy sạch, phải rửa đến tận khuỷu tay mới được. A, Tiểu Trầm, chúng ta còn phải cắt hết móng tay đi đã. Sau đó là lấy khăn trùm che kín tóc, không được để lộ ra ngoài”. Trước đây ta từng xem qua không biết bao nhiêu phim nói về đề tài y học, không ngờ lại có chỗ dùng đến.

Lát sau cả ba đã ăn mặc ổn thỏa, tay áo vén cao, để lộ cẳng tay cùng khuỷu tay, trên đầu lấy khăn trùm kín, bộ dạng hết sức lạ lùng cổ quái, lại nhìn về phía Hữu Sinh, tất cả đều cảm thấy buồn cười. Cả bốn người không hẹn mà cùng cười rộ lên, chỉ có cách cười là khác nhau. Trình Viễn Đồ là cười khở, Tiểu Trầm cười hi hi, ta là cười ha ha, còn lại Hữu Sinh cười nhưng không ra tiếng.

Ta nghĩ nghĩ rồi nói: “Hữu Sinh, ngươi có muốn uống chút rượu trước không?” Hắn nói: “Ta không uống rượu, lúc này cũng không”. Ta lại nhìn Trình Viễn Đồ: “Huynh có thể đánh hắn bất tỉnh được không?” Trình Viễn Đồ gật đầu, Hữu Sinh lại vội nói: “Không cần!” Hắn hé miệng, tựa như đang cười, nhẹ nhàng nói với ta: “Vân Khởi, ta muốn xem ngươi Ta, chịu được”. Thứ gì đó gai góc lại mọc lên, đâm vào tim làm cho nó rướm máu, ta muốn roi lệ, nhưng lúc này tuyệt đối không thể chịu thua, chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, cố gắng nhếch miệng ra một nụ cười méo mó.

Cười xong ta hít một hơi thật dài. Bắt đầu thôi. Ta cầm lấy khăn tay, gấp lại như một kiểu dây thừng. Đi đến bên cạnh hắn, ta nói: “Ta muốn buộc nó vào miệng ngươi”. Hắn cười, hơi hơi hé miệng, tự nhiên tim ta đập lỡ một nhịp, trong lòng kích động không thôi! Cái này gọi là gọi cảm sao, giữa lúc này mà hắn còn phóng điện được, muốn hại chết nhân dân sao?

Ta cắn môi, luồn cái khăn qua miệng hắn, lại vòng ra phía sau buộc lại thật chặt. Nhưng đột nhiên lại cảm thấy bức mình, ta không thể để hắn ngang nhiên hại người như vậy, ta phải báo thù. Ta cắn cắn răng, cúi đầu gần sát vào mặt hắn, ghé vào bên tai cực kì nhẹ nhàng mà lại chậm rãi nói: “Ngươi kêu ra đi, ta thích nghe”. Hắn vội nhắm mắt, cắn chặt răng không dám ho he, trên mặt lại đỏ ửng một cách bất thường.

Ta nhìn cười đứng lên, ra hiệu bảo Trình Viễn Đồ đến bên cạnh rồi đưa cái dây lưng kia cho hắn, “Huynh dùng cái này buộc chặt ở bắp đùi, làm thế là để cầm máu. Sau đó thì giữ chặt đùi hắn hướng về phía trước, giống như chúng ta đang ngồi nghỉ ngơi bình thường. Trong lúc chúng ta làm việc, huynh nhất định phải giữ chặt như vậy”. Hắn trang trọng gật đầu, tiếp nhận nhiệm vụ.

Ta đi đến bên cái chân bị thương, nhắm mắt nhắm lại một lần toàn bộ quá trình, lại quay sang nói với Tiểu Trầm “Việc ta phải làm bây giờ chính là: mở lớp da bên ngoài, tìm những mạch máu chủ yếu, dùng sợi chỉ buộc chặt phần miệng, nút buộc nhất định phải tháo ra được, chỗ giữa mạch máu lại dùng cây châm đốt một chút, sau đó dùng dao nhỏ cắt mở xương sụn ở đầu gối, sau khi cắt bỏ phải làm sạch phần xương vỡ, xử lý cơ thịt cùng mạch máu sạch sẽ, sau đó khâu lớp da bên trên lại, phải nhớ kỹ để nút buộc ở mạch máu lộ ra bên ngoài chỗ khâu. Ngươi có vấn đề gì sao?”

Ta nhìn Tiểu Trầm, lập tức giật mình hoảng sợ, bởi vì vẻ mặt hắn rất giống như vừa hút ma túy. Hai mắt hắn lóe hào quang, mặt cười mê man, miệng há ngoác, nước miếng sắp trào ra đến nơi, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, “Có thể, để ta làm được không?”

Tốt, lại là một kẻ si mê y thuật!

Ta chợt nhớ ra bản thân chân tay vốn vụng về thô lỗ, ngay cả một cái nút thắt cũng buộc không xong, lại nhìn đến hai bàn tay vừa thon vừa đẹp của hắn, ta không khỏi ngán ngẩm thở dài: “Tiểu Trầm, tay ngươi được lắm, bình thường có linh hoạt nhanh nhẹn không?”

Hắn nhìn hai bàn tay mình, đắc ý dạt dào mà nói: “Bất mạch chữa thương, không gì không thể, khéo léo tinh xảo, có thể gọi là thiên hạ đệ nhất thủ!”

“Tốt lắm! Trời giúp ta!” Ta vỗ tay, “Vậy phần của ngươi là dùng sợi tơ buộc chặt mạch máu, cùng với việc khâu vết thương sau khi mổ”.

Hắn mừng muốn phát điên, cầm tay ta hét lớn: “Cảm ơn ngươi! Vân Khởi”.

Trình Viễn Đồ nghe được, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Lúc này cây châm để trong chậu than đã đỏ rực. Ta cầm lấy một lưỡi dao ở bên cạnh, là một con dao găm vô cùng sắc bén, ánh thép lạnh rét buốt đến tận xương. Ta đưa nó vào chậu than hơi nóng một lúc, cho đến khi không thể cầm được mới lấy ra, đặt lên một cái khay. Hai con dao cùng cái dùi cũng làm y nguyên như vậy.

Trên chậu than còn lại ai đó đã đặt sẵn một nồi nước sôi, bên trong có chỉ khâu, kim cùng chiếc đũa. Ta ngán ngẩm nghĩ thầm: làm sao lấy được chiếc đũa ra bây giờ? Ta nhìn Tiểu Trầm nói: “Ngươi có thể lấy chiếc đũa kia ra được không?”

Tiểu Trầm hoảng sợ nói: “Tay ta bị nấu chín thì sao?”

Ta nói: “Thà rằng tay ngươi hồng chứ tay ta không thể bị thương”.

Trình Viễn Đồ vừa mới cột chắc chân, nghe hai ta cãi nhau một lúc thì không nhịn được nữa, vụt đứng dậy đi tới bên bếp lò, nhanh như cắt phóng tay vào trong nước lấy được chiếc đũa, không nói tiếng nào liền đưa lại cho ta. Ta kính cẩn nhận lấy để xuống cạnh nồi nước, mặt ta cùng Tiểu Trầm đều y hệt nhau, đều bị dọa cho cứng người.

Ta nhìn đến Hữu Sinh, mặt hắn lại tràn ngập ý cười. Ta gật đầu, nói với Trình Viễn Đồ: “Nâng chân hắn lên đi”, lại nói với Tiểu Trầm: “Mở vò rượu”. Hắn giắt mình, hoảng sợ: “Người sau khi xong uống không được sao?” Ta khoát tay chặn lại: “Cái đó để tiêu độc khử trùng. Người mau rửa sạch lòng bàn tay đi, rồi lấy cái khăn đó lại đây!” Hắn đưa tay ra, ta để một cái khăn sạch vào đó, tắm ướt khăn bằng rượu rồi cầm lấy lau đều hai bên đầu gối Hữu Sinh. Chát lỏng lạnh lẽo chạm vào da khiến cho hơi thở của hắn hơi dồn dập. Mặc dù đã cố gắng làm cho không khí trở nên thoải mái, nhưng hai tay lúc này cũng run rẩy.

Ta cố tự trấn tĩnh, kìm nén cảm xúc, dùng chiếc đũa vót ra một sợi chỉ, ước lượng vị trí cách khoảng hai đốt ngón tay bên dưới xương đùi của hắn, vòng một vòng, sau khi điều chỉnh đúng chỗ thì siết chặt lại, trên vùng da tái nhợt hắn lên một vết đỏ. Ta buông sợi chỉ, cầm lấy dao găm

Nếu nói một đứa con gái bình thường được giáo dục tử tế là ta cùng với một tên lưu manh đầu đường xó chợ có điểm gì tương tự, thì chính là: “Ta không hối hận”. Ta không tin ai đó có năng lực thần bí, không tin ta không thể làm được điều mà người khác làm được, không tin ta không thể học được cái gì đó (chỉ cần cho ta thời gian cùng động lực)! Ta dám đi con đường trước đây ta chưa từng qua, cũng dám làm những việc trước đây ta chưa từng làm. Tuy ta chỉ là một trợ lý quen, nhưng ta đã trúng tuyển vào học viện thương mại. Nếu không phải đi đến nơi này, sau khi bị đế quốc Mỹ từ chối, ta vẫn có thể đợi thời mà trở lại, hơn nữa còn lợi hại hơn xưa! Mặt khác ta có niềm tin rằng ông trời có đức hiếu sinh, nhất định sẽ không tuyệt đường sống của ta. Ta tin rằng cái chết không có gì phải sợ hãi, cũng cực kì tin vào số mệnh. Ta tin rằng sẽ có kì tích, ta tin tưởng chân lý. Ta tin vào sự vĩnh hằng, ta tin vào tình yêu.

Ánh mắt ta lại hướng về phía Hữu Sinh, ánh mắt hắn sâu sắc kiên nghị, khiến cho ta càng thêm tin tưởng, ta mỉm cười nói: “Hữu Sinh, người nên chuẩn bị đổi tên thành Hựu Sinh(lại sống) đi!”

Ta lại nói với Trình Viễn Đồ: “Giữ chặt lấy hắn!”, lại nói với Tiểu Trầm: “Người đỡ phía dưới”.

Ta hít một hơi thật sâu, đưa lưỡi dao cứa vào chỗ da được đánh dấu, nhanh chóng cắt thành một vòng (may mắn đều là lớp da bên ngoài, nếu không cắt vào tầng tầng cơ thịt thì ta cũng không biết nên làm cái gì). Từ lúc dao cắt, Hữu Sinh liên tục phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ, tuy đã bị đè nén lại nhưng cũng đủ khiến cho lồng ngực của ta nứt ra từng mảnh. Trình Viễn Đồ ra sức ôm lấy, cố ngăn không cho hắn giãy dụa. Nhìn làn da nhanh chóng mở rộng, ta vội buông dao, cầm lấy đũa khều một sợi chỉ đưa cho Tiểu Trầm. Thần sắc hắn lúc này hoàn toàn thay đổi, nghiêm túc lại bình tĩnh, mang theo dáng dấp của một cao thủ lão luyện. Hắn tiếp nhận sợi chỉ, ta lại dùng đũa moi ra mạch máu dưới lớp da (lần sau người đi mua thịt lợn, nhớ để ý đến mạch máu dưới da, thật sự cũng không khác người là mấy đâu) rồi kẹp lại, Tiểu Trầm nhanh nhẹn dùng sợi chỉ buộc chặt đầu mạch máu, thắt thành một cái nút. Ta cắt chỉ, lại đi khều tiếp cái khác Chúng ta cứ thế mà làm, cảm giác thành thạo cứ như thường xuyên thực hành hàng chục năm nay. Tất cả mạch máu đã buộc xong, ta lau tay vào một cái khăn sạch, lúc ấy mới phát hiện cả hai tay đều run rẩy kịch liệt. Ta khoát tay bảo Tiểu Trầm lấy kim kẹp cây trám lại đây. Hắn không nói lời nào, lau tay sạch rồi dùng kim gấp cây trám mang tới, ta dùng đũa chạm vào một vài mạch máu loại trung bình, hắn không chút do dự dí cây trám vào đó, trong không khí liền nồng nặc mùi khét.

Ta buông chiếc đũa, lấy tay lật lớp da lại, để lộ ra đầu gối. Hữu Sinh vẫn liều mạng giãy dụa, tiếng rên rỉ nhe nhào như tiếng vải bị người ta xé rách, thân thể hắn không ngừng vặn vẹo, không ngừng kéo căng dây trói quanh người, hai tay tóm chặt lấy tay ghế dựa, chặt đến nỗi các khớp xương trắng bệch, Trình Viễn Đồ phải vất vả lắm mới giữ yên được hắn, cả hai không khác gì đang đánh vật. Hai mắt ta nhòe lệ, phải biết là toàn bộ cơ thể con người thì chỗ đau đớn nhất chính là đầu gối, truyền thuyết nói một trong các loại khổ hình của CIA chính là đánh thật mạnh vào bên dưới gối, đa số tù nhân đều không thể chịu nổi. Ta cẩn thận quan sát khớp gối hắn, chỉ thấy tất cả xương đều vỡ vụn, đủ biết hắn phải chịu bao nhiêu đau đớn! Ta cầm lấy hai con dao nhỏ, đưa cho Tiểu Trầm một con, chỉ cho hắn cách xuôi theo các đường mép trên khớp xương mà cắt, sau đó tự cầm dao nhưng hai tay vẫn còn run rẩy. Trái lại Tiểu Trầm cực kì bình tĩnh, lập tức ra tay.

Hữu Sinh đột nhiên cứng đờ, dường như đã bị rút hết sức lực, cả người mềm nhũn, bất tỉnh nhân sự. Ta nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía Trình Viễn Đồ, hắn vẫn ôm chặt chân Hữu Sinh, hai mắt nhắm nghiền.

Tiểu Trầm cùng ta thay phiên nhau cắt mở dọc theo các khe khớp xương, lần lượt cắt bỏ phần nối giữa vết thương với xương đùi. Tiểu Trầm lấy tay đỡ cẳng chân tàn phế, để cho ta thuận tiện cắt bỏ mối liên hệ cuối cùng. Hai phần xương đã tách rời, ta vội nhìn kĩ xương đùi, lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn thượng đế!” Đúng như ta dự đoán, xương đùi hắn may mắn không bị tổn thương. Ta quay sang nói với Trình Viễn Đồ: “Nói lòng dây buộc một chút”, lại nói với Tiểu Trầm: “Nhìn kĩ xem còn chảy máu nữa hay không”. Thật may, ngoài một số mạch máu li ti rất nhỏ, những cái khác không xuất huyết.

Ta lại cảm tạ trời xanh lần nữa, bởi trong tài liệu kia nói mất máu quá nhiều cùng nhiễm trùng trong lúc phẫu thuật là hai nguyên nhân hàng đầu dẫn đến tử vong, hiện tại ít nhất chúng ta đã thành công một nửa.

Hai chúng ta cẩn thận kiểm tra bề mặt khớp xương đùi, không thấy lưu lại mảnh xương vỡ nào mới yên tâm. Sau khi xử lý sạch sẽ da thịt cùng máu huyết linh tinh, ta lại cầm đũa khều một sợi chỉ cùng kim khâu đưa cho Tiểu Trầm. Hắn tiếp nhận, nhanh chóng xuyên chỉ, ta cầm cái dùi, cùng hắn khâu lại vết mổ. Mỗi mũi kim đâm xuống hắn đều làm cực kì cẩn thận, chú ý từng phân da một, từ từ khâu kín vết thương. Mỗi đầu sợi chỉ buộc mạch máu hắn đều tự biết cách khâu cùng với đường may, không cần ta đến chỉ dạy. Ta chỉ có khi nào cần thiết mới dùng dùi đục một lỗ. Việc sau đó đều là Tiểu Trầm ra tay, hắn lựa chọn thuốc cao cùng thảo dược, đắp lên rồi băng bó lại gọn gàng.

Lúc đầu ta lựa chọn Tiểu Trầm chỉ bởi vì hắn là kẻ duy nhất không lảng tránh ánh mắt ta, chứ không ngờ tới hắn lại là một kỳ tài y học, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã có vô số kinh nghiệm. Hơn nữa cá tính hắn lại tự nhiên không cầu nệ, rất hợp với tính cách của ta. Hôm đó nếu không có Tiểu Trầm, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Trong suốt cả quá trình, hắn không hề rằng nửa lời, quả thực là trời sinh ra đã trấn tĩnh, không hề lo lắng mà run sợ, làm việc thật sự hoàn hảo.

Khi hắn xong việc, mọi người mới thực sự thở phào nhẹ nhõm. Sau một thời gian dài như vậy, cả thể xác lẫn tinh thần ta đều mỏi mệt rồi, nhưng vẫn muốn làm thêm một việc nữa. Ta nói Trình Viễn Đồ đặt cái chân vừa cắt xong để lên một cái đệm, lại bảo Tiểu Trầm về sau phải cho Hữu Sinh uống nhiều nước một chút, sau đó nói ta muốn ở cùng với Hữu Sinh một chút. Bọn họ thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi phòng. Ta nhìn Hữu Sinh, hai mắt hắn vẫn

nhắm nghiền, vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Ta đứng bên người hấn, đầu tiên cời chiếc khăn buộc ở miệng hấn, sau đó lần lượt cời bỏ đồng vải vóc trói buộc hấn, đặt ở một bên. Ta cầm lấy một chiếc khăn sạch, bắt đầu lau một lượt khắp người hấn. Bắt đầu từ trên trán, xuống mặt, cổ, sau gáy. Ta cời bỏ vạt áo của hấn, chậm rãi lau khô mồ hôi trên người, bả vai, lồng ngực Ta nhẹ nhàng thay cho hấn một bộ quần áo sạch, lại đỡ hấn nằm lại trên giường Sắc mặt hấn tái nhợt nhưng đã có vài phần nhẹ nhõm, hàng lông mi dài tĩnh lặng, an ổn chìm vào giấc ngủ.

Lòng ta lại trở về là hồ nước lặng, cực kì tĩnh mịch, không có bi thương cũng không có vui sướng, dường như cũng đi vào mộng đẹp. Ở nơi này, hấn là người đầu tiên thực sự quan trọng với ta, cũng là người đầu tiên đem ta đặt ở trong lòng. Giờ này khắc này, ta không cần ai ngoài hấn. Trong lúc đối mặt sinh tử chia li, dường như không có gì có thể ngăn cản chúng ta. Tất cả kiên cường cũng nhu nhược, tất cả lựa là găm vóc cùng áo vải thô sơ, cá tính sôi nổi cũng đậm đặc, rồi cả vương phủ cùng dân đen Cái cuối cùng còn lưu lại giữa chúng ta chỉ là cơ hội có lẽ là cuối cùng để nhìn thấy nhau. Không ai biết việc đó đáng buồn đến mức nào, bởi dường như chúng ta chỉ có lúc đối mặt sống chết mới có thể như thế Nếu hấn chết đi, chúng ta cùng đồng quy vu tận (đối ta cùng chết), còn nếu hấn tỉnh lại, chúng ta lại lần nữa đi vào cái mê cung không có lối thoát. Chúng ta lúc này, thật không khác gì đang trốn tránh số mệnh quyền lực, như đi tìm một cơ hội hiếm hoi trong khi biết là vô vọng, cũng giống như trăng trong nước, hoa trong gương, nếu có thể ta chỉ mong thời khắc này kéo dài vĩnh viễn, để hấn cứ lặng yên mà nằm trong vòng tay ta, để ta có thể yêu thương hấn thêm một chút

Ta rốt cục cũng giúp hấn chà lau sạch sẽ, cũng mặc quần áo cho hấn, lại muốn tiện tay ôm hấn vào giường nhưng cuối cùng không còn sức lực, đành để hấn nằm im trên ghế, mệt mỏi hạ người ngồi xuống đất. Cả ngày trời vất vả, bao nhiêu mệt mỏi hóa thành cơn buồn ngủ, mi mắt ta dần dần nặng trĩu, không thể kháng cự. Ánh mắt ta chậm rãi mờ dần Trong lúc đó, một người cao lớn đi tới bên Hữu Sinh, nhẹ nhàng bồng hấn đặt lên giường. Ta ngẩng đầu, nhìn theo hấn đem chiếc gối đặt xuống dưới đầu Hữu Sinh, cẩn thận đắp cho hấn một tấm chăn. Người đó lặng lẽ mà làm, xong việc ngồi xuống bên giường, đối mặt với ta.

“Xem ra người chính là người đã cứu sống hấn, cho nên hấn mới không muốn để trẫm gặp người Tính cách như vậy!” Hấn khẽ thở dài.

Ta ảo não ngồi im một chỗ, suy nghĩ làm sao để quên hấn đi?! Nghe xong lời nói của hấn, ta lại tức giận, muốn nói với hấn: “Khó trách Hữu Sinh gầy yếu như vậy, nhất định là hồi nhỏ người cái gì cũng giành hết với hấn, cho nên mới to lớn như vậy”. Nhưng ta mệt mỏi rồi, không còn hơi sức đâu mà đấu khẩu với hấn.

Hấn lại thở dài: “Hữu Sinh từ nhỏ tính tình vốn hiền hòa, trẫm tính khoan nhượng Thật tiếc, hấn không gặp được người sớm hơn”

Ta thật sự không thể nhịn được nữa, ai cần hấn nói ra mấy câu vô dụng như vậy, đáng tiếc ư

Ta vung tay, cố gắng chống đỡ thân mình đứng lên, “Không có đáng tiếc, hiện tại mới là quý nhất! Nếu mọi chuyện trước kia không phát sinh, vậy có nghĩa là thời cơ không đến! Ngay bây giờ ta chỉ muốn ngủ. Nếu như hấn chết, người cứ việc để Trình đại ca chém ta một nhát! Nhưng đừng có đánh thức ta, ta phải đi ngủ!! Còn nếu hấn không chết, kẻ nào dám đi gọi ta dậy, ta liền cho hấn một đao!”

Nói xong đứng dậy ôm quần áo đi ra cửa, trước lúc đi còn nghe hấn cười khê, “Tính cách thật là”

Ta không tin có sự trùng hợp. Đêm hôm đó Hữu Sinh có thể bảo toàn mạng sống là vì Trình Viễn Đồ vừa về thành đã phi ngựa chạy suốt đêm tới tìm ta, bởi vì Hữu Sinh không muốn ra tay trước khi gặp được ta (cho dù là Hoàng Thượng đến cũng không thể khiến hấn đổi ý), cũng bởi vì tình yêu đối với ta cho hấn động lực để sống, cho hấn dũng khí phi thường, bởi vì cắt bỏ đầu gối là an toàn nhất, bởi vì xương cốt trên đùi hấn chưa tổn hại (nếu không phải dùng cưa), bởi vì ta trong lúc vô ý lại chọn đúng danh y Tiểu Trầm Nhiều yếu tố như vậy, có thể nào lại là trùng hợp?! Là trời xanh ra tay? Là do hấn ở hiền mà gặp lành? Hay là do vận mệnh? Ta không biết, nhưng ta biết đêm đó không phải trùng hợp.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cú Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chữa thương

Ta vừa mới thò đầu ra khỏi cửa phòng, lập tức có người tiến lên nói: “Mời ngài đi bên này”. Ta đi theo hấn vào một căn phòng ở bên cạnh, vừa vào trong phòng liền ném quần áo, xem xét xung quanh một chút, tìm được một cái WC thời cổ đại Sau đó, ta đỡ người xuống giường, ngủ li bì không biết trời đất.

Lần đó ta ngủ say như chết, không biết đã qua bao lâu, đến khi tỉnh lại trời đã sắp tối. Ý nghĩ đầu tiên là cao hứng vì chính mình còn chưa toi mạng, nghĩ vậy liền vui mừng tiếp tục ngủ (chỉ sợ chưa ngủ đủ thì đã bị chém). Bất ngờ lại nhớ tới Hữu Sinh, ta lập tức tỉnh ngủ, bởi vì người bệnh vừa mới phẫu thuật xong, phần lớn sẽ lên cơn sốt cao, nếu không chăm sóc rất dễ nguy hiểm.

Nhưng giờ ta vẫn còn ngồi ở đây, vậy có nghĩa là hấn vẫn chưa chết (đúng là hai con cào cào trên cùng một sợi dây), có thể tạm thời yên tâm, tâm trạng bất an cũng bình tĩnh hơn một chút. Biện pháp này cũng thật là thuận tiện, đỡ cho cả hai phải mất công đi đoán mò “không biết người kia thế nào?”. Ta sống hấn sống, ta chết Ak, không nên nói gở.

Ta đến cạnh bồn rửa mặt, vội vàng sửa sang lại một chút rồi choàng áo lông, phi ra cửa, cơ bắp trong người tự nhiên đau nhức khó chịu. Mặt trời chiều ngả về tây, ánh nắng cuối ngày vàng vọt rớt lên hành lang. Bên ngoài là một cái sân lớn, bốn phía là phòng ốc, dưới mái hiên có chỗ sáng chỗ tối, nơi nơi đều kín đặc toàn người với người. Ta tùy tiện hỏi một người đứng gần đó: “Vương gia đâu?” (sao có vẻ không được tự nhiên). Hắn không chút do dự trả lời: “Mời đi theo ta”. Méo mặt cười khổ, xem ra Hữu Sinh quả thật có dặn kẻ dưới, để mặc cho ta tự do đi lại khắp nơi. Hắn đi được vài bước liền dừng lại, thì ra phòng ta ở ngay cạnh phòng Hữu Sinh, có lẽ hắn cảm thấy ta là đồ ngớ ngẩn.

Có người mở cửa, ta bước vào trong phòng, mọi thứ bày biện vẫn như cũ, chỉ có chiếc ghế dài hôm qua là không còn. Trong góc có mấy người đứng hầu, Trình Viễn Đồ cùng Tiểu Trầm ngồi trên ghế đặt cạnh giường, gần đó kê một cái bàn dài, trên mặt bày đầy những chai lọ gì đó. Hai người họ vừa thấy ta liền tươi cười xán lạn, ta cũng cười đáp lại, rào bước đi tới, vì không có ghế khác nên đành ngồi tạm lên mép giường của Hữu Sinh.

Ta nhìn sang hắn, thấy hai mắt hắn nhắm nghiền, sắc mặt âm đạm, môi khô nứt.

Tiểu Trầm nói: “Vương gia vẫn sốt cao, vừa mới tỉnh một chút, gọi được tên người vài tiếng lại hôn mê”. Ta âm thầm tự si vả, người ta đang bệnh mà chính mình vẫn còn tâm tư ngon giấc. Lại hỏi: “Có thể uống thuốc không?”

Tiểu Trầm lo âu nói: “Uống được rất ít”. Hắn ra hiệu về phía bàn dài, trên đó đặt hai bát thuốc cùng một bát cháo vẫn còn nguyên. Ta lại hỏi: “Thuốc của người có thể làm hạ sốt?”

Tiểu Trầm đắc ý nói: “Giải độc thanh huyết, bí phương không truyền cho người ngoài, đây là báu vật truyền đời của sư môn chúng ta nhiều thế hệ, có thể nói là thiên hạ đệ nhất dược”.

Trình Viễn Đồ hừ một tiếng.

Ta vội nói: “Tiểu Trầm, có phải hai bát này không?”.

Hắn thờ dãi nói: “Đúng vậy, một bát là để hạ sốt, ta có làm ba bát, một chén đầu tiên ta múc cho hắn nhưng phần lớn đều chảy ra ngoài, ta đang không biết nên làm thế nào …..”

Ta lại hỏi: “Sao không bóp mũi hắn rót vào?”

Hắn vội xua tay nói: “Không được không được, làm vậy nhờ bệnh nhân bị sặc thì lại càng nguy hiểm”.

Ha, đúng là ông trời giúp ta!

Vội vàng xắn tay áo, cả khuôn mặt bùng bùng phấn khởi, chỉ muốn mau mau tống tiễn bọn họ ra ngoài, “Trình đại ca cùng Tiểu Trầm hai người nên đi nghỉ một chút đi, ta vừa mới tỉnh ngủ, để cho ta chăm sóc hắn”.

Hai người nhìn nhau, sau đó Tiểu Trầm nói: “Vậy chúng ta đi ăn gì đó, người có muốn mang gì đến không?”

Ta vội xua tay: “Không cần đâu, người còn việc gì nữa không?”.

Tiểu Trầm nói: “Buổi tối phải rửa sạch vết thương rồi thay thuốc …..”

Ta nói: “Thật tốt quá, vậy đến lúc đó người mang cho ta bánh bao là được, còn cả một cuốn Kinh Thư hoặc sách vở gì đó, để ta đọc cho hắn nghe, biết đâu hắn nghe được lại tỉnh”.

Trình Viễn Đồ ngạc nhiên, Tiểu Trầm lại hiểu ý nói: “Đúng vậy, mà nên đọc sách nào đó hắn không thích mới được”.

Ta nói: “Vậy ta làm sao bây giờ? Nhờ bị giết thì sao”.

Tiểu Trầm vội nói: “Không được, không được …..”

Trình Viễn Đồ nổi xung lên, một tay kéo Tiểu Trầm ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Vương gia thế nào lại rơi phải tay kẻ như người”.

Bọn họ vừa đi khỏi, ta liền nói với người hầu: “Tất cả đi ra ngoài, ta không gọi thì không được tiến vào”. Bọn họ tuân lệnh lập tức rời khỏi phòng. Ta ngạc nhiên, thầm nghĩ có lẽ bởi vì danh tiếng tàn bạo của ta đã truyền khắp vương phủ, cho nên bọn họ mới ngoan ngoãn phục tùng như vậy.

Ta ném áo lông ở chân giường, khoe môi cong lên thành một nụ cười gian xảo, “Hữu Sinh, người bây giờ đã nằm trong tay ta! Thật là buồn cười muốn chết! Người ngàn vạn lần cũng đừng có tỉnh nha! Để cho ta sàm sỡ người một phen cho đã mới được!” A, trên mặt hắn hình như có ý cười, không thể nào, nhất định là ta vừa chột dạ.

Ta ngồi ở bên vai hắn, khom lưng đối mặt với hắn, từ từ hít một hơi thật dài, hai tay xoa xoa y như một con nghiện đói thuốc bất được ma túy. Ta bung bát, ngâm một ngụm thuốc lạnh lạnh rồi buông bát, cúi người, một tay đỡ sau gáy làm cho đầu hắn hơi ngước lên cao ngửa về phía sau, đôi môi khô nê hơi hơi hé mở. Tay kia vòng qua vai, đỡ lấy sau lưng hắn. Ta hạ thấp người, môi kề sát nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, sau đó đưa lưỡi chọc ghẹo, đồng thời đưa nước thuốc từng giọt từng giọt chuyển lên đầu lưỡi hắn. Lúc ban đầu hắn không hề phản ứng, sau một hai lượt đưa đẩy qua lại, đầu lưỡi hắn dường như thức tỉnh, chậm rãi tiếp nhận nước thuốc ta đưa đến, từ từ nuốt xuống. Việc sau đó cũng trở nên dễ dàng hơn, mấy ngụm đầu tiên ta còn phải đưa lưỡi cạy mở hàm răng hắn, nhưng tiếp theo, chỉ cần ta vừa hôn nhẹ, lưỡi hắn đã tự động tìm tới. Một khi tìm được sẽ vội vã vừa liếm vừa hút, tiếp nhận từng giọt thuốc. Suốt cả quá trình đầu ta liên tục choáng váng, tim đập loạn không kiểm chế được.

Chỉ một lát sau hắn đã uống xong một bát thuốc, không có một giọt rơi ra ngoài. Tuy nhiên ta vẫn cảm thấy thèm thuồng một cách khó hiểu, nhìn thấy trên bàn có một cốc nước lớn, mặc kệ, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, dù sao ta cũng không có việc gì, ngồi không cũng buồn chán, nghĩ vậy liền dùng miệng múc nước cho hắn. Sau mấy ngụm nước, hắn quả thực thành cao thủ hôn mê, chỉ cần ta vừa chạm tới, hắn liền mạnh mẽ cuộn lấy, tham lam mút hết toàn bộ, uống xong vẫn đầu lờ lờ còn quấy luyến không rời, khiến cho ta kinh hãi cực kì, chăm chăm theo dõi hắn, xem hắn đang tỉnh hay thức. Nhưng đầu hắn vẫn nóng như lửa, chứng tỏ vẫn đang mê man không hay không biết mọi việc, xem ra chỉ là bản năng mà thôi.

Ta ngồi một chỗ, cố gắng trấn tĩnh hai tay cùng trái tim đang run lẩy bẩy, đúng lúc đó cửa mở, Tiểu Trầm đi vào mang theo một khay đồ ăn, trên vai còn đeo một cái hòm thuốc, lại kẹp thêm một quyển sách, đằng sau hắn là kẻ mang bộ mặt cứng đờ như đá tảng Trình Viễn Đồ.

Tiểu Trầm vừa vào đã nói: “Trong phòng sao lại tối thế này? Ngươi không thắp đèn sao?” Lúc này ta mới nhận ra trong phòng đã tối đen, này giờ tại sao lại không để ý thấy? Ta ngại ngủng nói dỗi: “Ta không biết để nơi nào”. Vừa nói xong Trình Viễn Đồ đã lặng lẽ đốt đèn chiếu sáng căn phòng.

Ta đứng lên, trả lại vị trí bên giường cho Tiểu Trầm, bản thân thì đi tới chỗ khác ngồi. Tiểu Trầm đem chén đĩa đưa cho ta, đặt cuốn sách trên bàn, hòm thuốc để dưới đất, ngồi xuống bên cạnh Hữu Sinh chăm chú bắt mạch cho hắn.

Ta tiếp nhận chén đĩa bắt đầu ăn, có lẽ là đói bụng lâu ngày nên cảm thấy thứ gì cũng ngon. Tiểu Trầm bỗng nhiên a lên một tiếng: “Mạch tượng ổn định rất nhiều a”, hắn lại nhìn sang bàn dài, nói: “Ngươi vừa cho hắn uống thuốc sao?” Tim ta lại loạn mất một nhịp, vội vàng đính chính lại: “Làm gì có! Chính hắn tự làm đấy”.

“Vậy hắn nên thử ăn bát cháo này, cái này làm từ ngư thược(cây anh túc) xay nhuyễn cùng các loại thuốc bỏ chế thành, rất có ích cho người bệnh như hắn”. Nói xong cầm bát cháo cùng muối, mức lên đưa đến bên miệng Hữu Sinh, nhưng tới trong miệng hắn thế nào cũng không chịu nuốt xuống. Tiểu Trầm dùng đủ mọi cách, vừa đẩy vừa dứt nhưng vẫn vô hiệu, cháo vẫn tràn ra khỏi miệng, làm hắn lại vội vàng lau đi. Ta thầm nghĩ, người này không thể nuốt chiedo, từ tiết kiệm thành xa hoa thì dễ, từ xa hoa thành tiết kiệm thì khó, xem ra từ giờ trở đi, trừ khi dùng miệng để múm, nếu không hắn sẽ không chịu nuốt.

Tiểu Trầm khó hiểu nhìn sang ta, “Ngươi cho hắn ăn được không?” Ta vội phát tay, cái này sao có thể để cho người khác thấy được, “Ngươi để đầu đó đi, ta đang ăn cơm, đợi lát nữa ta đến giúp hắn”. Nói ra xong lại tự nhiên chột dạ, cái này gọi là “có tật giật mình” a.

Tiểu Trầm đi rửa tay, sau đó mở hòm thuốc, cẩn thận thay thuốc cho Hữu Sinh. Ở chỗ cắt hôm trước, hắn vừa xoa vừa lau, vừa ấn vừa miết, làm cho Hữu Sinh mặc dù đang mê man nhưng vẫn phải rên rỉ, sắc mặt lộ rõ sự đau đớn không chịu nổi. Ta chỉ đứng xem mà người cũng phát run, khỏe mắt cũng liếc thấy Trình Viễn Đồ cúi thấp đầu chịu đựng. Tiểu Trầm không vì vậy mà run tay, cẩn thận chà qua xát lại một hồi, nhanh chóng xử lý ổn thỏa rồi mới đứng dậy, tiện tay lau qua mặt bàn rồi giúp Hữu Sinh thay quần áo. Hắn rên rỉ trong chốc lát rồi lại tiếp tục mê man.

Ta nhẹ thở dài, áp lực trong lòng đã giảm đi một chút, “Tiểu Trầm, ngươi thật là lòng dạ độc ác nhất thiên hạ!”

Hắn nghe xong câu đó hai mắt liền lóe sáng, nhe răng cười nói: “Ngươi rất biết khích lệ ta! Trước kia sư tôn ta còn bảo ta quá nương tay cơ đấy”.

Ta xua xua tay nói: “Ông ta không hiểu ngươi, chỉ có ta hiểu ngươi!”

Tiểu Trầm nói: “Vân Khởi chính là bạn tri âm của tại hạ!” Trình Viễn Đồ hít một hơi, một tay ôm trán.

Tiểu Trầm nói: “Hắn làm sao vậy?”

Ta nói: “Huynh ấy cũng muốn ác, nhưng ác không nổi, cho nên mới thờ dài”.

Ta cùng Tiểu Trầm tán gẫu một lát, lại nhớ ra phải cho Hữu Sinh ăn liền nói với bọn họ: “Chúng ta nên phân thành hai ca, bởi vì ta ngủ cả ngày, cho nên buổi đêm sẽ là phần của ta, hai người sáng mai lại tới đi”. Bọn họ đều đồng ý, Tiểu Trầm lại nói nếu như có vấn đề phải lập tức cho người đến gọi, hắn sẽ ngủ lại ngay trong Vương phủ, Trình Viễn Đồ cũng vậy. Hắn cũng đã làm một ít thuốc cùng chút cháo, nửa đêm sẽ cho người mang tới. Ta đều gật đầu đáp ứng.

Đêm nay sẽ rất vui nha!

Cứ khoảng một giờ, ta lại dùng phương pháp cũ, chính là dùng miệng múm cho Hữu Sinh uống chút nước, thuốc hoặc cháo, mỗi lần đều mất trên dưới 20 phút. Nhiều nhất là nước, mỗi lần đều là một cốc to! Hắn uống nhiều nước cũng có cái lợi, ít nhất là thường xuyên phải thay đồ cho hắn. Tuy việc này có thể giao cho người hầu, nhưng ta không muốn để bọn họ làm. Dù sao cái gì cần xem ta đã xem qua (ngày hôm qua lúc lau người cho hắn), giờ chỉ là ôn lại một lần mà thôi, cho nên cũng không có vấn đề gì, chỉ cần chính mình cảm thấy tự nhiên là được. Chỉ là mỗi lần nhìn đến thân thể dày đặc những vết thương ngang dọc của hắn, ta lại cảm thấy khổ sở, đầu óc sẽ căng thẳng mất bình tĩnh. Hắn có đôi lúc rên rỉ, có khi lại nhủ mảy, quả thực là đau đớn không chịu nổi. Những lúc như vậy ta thường múm cho hắn chút nước, cho hắn ăn chút cháo. Hoặc là nâng vai hắn dậy, để khuôn mặt hắn kề sát vai ta, nhẹ nhàng thổi khí vào tai hắn, thì thậm một vài lời nói cực kì ngọt ngào mà chính ta nghe xong cũng sồn gai óc. Sau đó đôi mày hắn sẽ dần dần thả lỏng, dần dần an tĩnh lại. Dù sao hiện tại hắn không hay biết gì, cho nên ta có thể không cần kiêng dè, thoải mái nói ra không cần phải ngượng ngùng, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Trêu chọc hắn một thời gian, ta dừng lại, yên vị ở bên cạnh giường hắn, dựa lưng vào đầu giường, hơi co hai đầu gối, lấy cuốn Kinh Thi đọc cho hắn nghe. Đây là cuốn sách Hữu Sinh ưa thích, nhưng trừ khoảng 10 bài thơ ta có đọc qua khi còn ở đại học, còn lại phần lớn đều chưa có nhòm ngó qua. Cho nên có rất nhiều từ cổ cùng chữ phồn thể ta không biết. Cho nên ngoài mấy câu: “Nam hữu kiều mộ, bất khả hưu tức; hán hữu du nữ, bất khả cầu tĩ”[1], “Thanh thanh tử cầm, du du ngã tâm”[2] là còn hiểu được, còn đâu là hoàn toàn mù tịt. Ta không đọc lần lượt, chỉ chọn một đoạn thơ bất kì, mà cũng chỉ đọc thiên bạng[3]. Chữ hiểu thì ít, chữ không hiểu thì nhiều, cho nên thường xuyên giống như đang làm bầm linh tinh vớ vẩn gì đó, ví dụ như:

“Hái, hái. ... Hữu Sinh a, hai chữ này nghĩa là gì? Người thật là, không thêm hỗ trợ ta, bạn bè thế đấy. Được rồi, vậy thì đọc là hái đi, nhưng đây có nghĩa gì đâu? Ý ta là liên tục hái xuống, sinh mệnh không ngừng, chiến đấu không ngừng (chắc là thu thập, sưu tầm một loại thực vật nào đó), hái cái gì đây nhỉ? Ý ta là Thôi, không nói cho người vẫn tốt hơn, thiên cơ không thể tiết lộ”

Trong truyện Liêu Trai có vị thư sinh đọc thơ Đường khiến cho nữ tử đã chết còn cảm động mà sống lại. Nhưng với khả năng của ta nhất định không thể làm người ta xúc động, chỉ sợ ai đó hiểu Kinh Thi mà nghe được cái thứ văn chương bát nháo cùng mấy câu giải thích linh tinh của ta lại tức chết thì hòng cơ mà biết đâu có người chết rồi bởi vì giận quá mà tỉnh lại thì sao, việc thành hay bại phải xem Hữu Sinh may rủi thế nào.

Trước nửa đêm, cả người hần vẫn nóng như lửa, con sốt vẫn chưa có dấu hiệu thuyên giảm, ta cố gắng cho hần uống thuốc, đến giờ Tý Tiểu Trầm lại cho người đưa tới một lượt thuốc. Đến sau nửa đêm, Hữu Sinh dường như đỡ hơn một chút, cũng có sức lực hơn trước. Diễn hình là mỗi lần ta mớm thuốc, hần đều đáp lại một cách vội vàng, ngầu ngẩn như sợ bỏ sót cái gì, bất kể là cháo hay nước, ta đưa tới bao nhiêu hần ăn hết bấy nhiêu. Giống như luôn luôn ăn không đủ no, mỗi khi tách ra hần còn hơi cong môi như chờ đợi cái gì.

Đến rạng sáng, cả người hần đỏ mề hời, thấm ướt cả quần áo. Ta gọi người mang đến một bộ quần áo khác, tự mình giúp hần thay đổi, lại một lần cho hần uống thuốc cùng nước, sau đó nhìn hần nặng nề chìm vào giấc ngủ. Nhìn sắc trời dần sáng, ta đột nhiên có linh cảm, những ngày khoái hoạt sẽ không kéo dài lâu.

Thấy hần ngủ say, ta cũng không tiếp tục đọc Kinh Thi, sợ rằng sẽ làm hần tỉnh dậy. Một mình ngồi yên trên ghế, hai chân gác lên mép giường, hai cánh tay ôm lấy thân mình, ngắm nhìn thân thể hần bị bao phủ bởi những hạt bụi li ti lơ lửng bay xuyên qua không khí.

Tình cảm vốn là thứ rất khó diễn giải. Vì sao lại thích vì sao lại không thích, tất cả đều không có quy tắc. Khó trách ở xã hội hiện đại, con người đã có thể thăm dò vũ trụ, thế nhưng vẫn không thể giải thích được các hiện tượng tâm linh. Ta nhìn hần im lặng mà ngủ, cảm thấy hần lúc này thật sự vô cùng đáng yêu dễ thương, hơn nữa lại có cảm giác quen thuộc kì lạ, tựa như rất lâu trước kia, trước cả khi ta sinh ra, trong trái tim đã có một chỗ trống dành để nghĩ đến hần. Chỗ trống này, xuyên qua không ít không gian cùng luân hồi, đã sớm ăn sâu bén rễ thâm nhập vào tiềm thức, thoát li khỏi tầm kiểm soát của ta, tựa như một loại bản năng. Cho dù có gặp phải chuyện gì, hần vẫn hoàn mỹ y nguyên như cũ, hoàn mỹ đến mức khiến ta bất tri bất giác mà run sợ, khiến cho ta không dám tiến về phía trước. Dường như hần là bông thủy tiên trong nước, còn ta là bụi bặm nơi góc tường. Vì hần ta có thể vượt mọi chông gai, dũng cảm tiến tới, nhưng dù cho ta có làm cái gì, cuối cùng ta vẫn có cảm giác chính mình chưa làm được gì cho hần, vậy nên lại càng muốn làm nhiều hơn nữa. Cái cảm giác hồ thẹn bị ai giống như nhiều lớp màng che giấu rùi, ngăn không cho ta nhìn thấy hần, chỉ có thể yếu ớt ảo não mà đi quanh vô định. Đây có phải là tâm ma? Tại sao lại khiến ta không thể tự do tự tại. Đây là kiếp số sao, mệnh của ta rốt cục sẽ về đâu.

Ta vẫn chìm đắm trong suy nghĩ, ngay cả khi Hữu Sinh mở mắt, ta vẫn ngây người kinh ngạc mà nhìn hần, không hề có phản ứng. Hần nhìn ta hồi lâu, chậm rãi mỉm cười, kéo theo ta cũng mỉm cười cùng hần, trong lòng dâng trào một cảm giác hân hoan khó tả. Ta đứng lên, đi đến ngồi vào bên giường. Một tiếng “Vân Khờ” rất nhẹ lại khiến ta trở về lần đầu tiên gặp mặt hần. Thanh âm đó giống như một cơn gió xa xôi, khơi gợi lên cảm giác quyến luyến vô hạn.

Ta cười nói: “Hữu Sinh Hữu Sinh a, người có muốn ăn chút gì đó không?” Im lặng. Ta và hần cùng nhìn nhau, thật lâu không lên tiếng. Đây là sống sót sau tai nạn, đây là đồng sinh cộng tử. Cả hai ta đều hiểu được điều này, nhưng chỉ yên lặng không nói gì.

Một lúc sau, hần rút cuộc mở lời trước: “Được, ăn một chút đi”. Ta đến cạnh cửa, cầm khay cháo người hầu vừa đưa vào mang đến bên giường, toàn bộ chén gỏi không dùng đến được gấp lại thành một khối, hai tay cẩn thận đỡ hần ngồi dậy rồi mới đem chén đem chén ra sau lưng. Trong lúc đó hần vẫn nhìn ta chăm chăm, làm cho lòng ta kinh sợ.

Trời sáng.

Ta ném thử một chút cháo, vẫn còn hơi nóng, thổi một lát cho nguội rồi mới đưa cho hần. Hần cầm lấy ghé vào bên môi, nhưng không có há miệng, môi cong lên có vẻ giống như muốn hôn ai đó. Hần dùng lại ngón ngón nhìn bát cháo trong tay. Ta cười thầm, chẳng lẽ hần không biết dùng bát để uống sao? Hần nhẹ lắc lắc đầu, thử uống một ngụm, trên mặt lại có chút thất vọng. Ta thầm nghĩ, người muốn tìm cảm giác cũ sao, mơ đi, lần trước là ta dùng miệng mớm cháo thơm ngon ngào ngạt cho người, hiện giờ đổi sang bát, làm sao có thể giống nhau được. Hần nhìn về phía ta, ta vội xoay người đi tìm thìa cho hần, nhân tiện hỏi: “Vẫn còn nóng sao?” Hần không trả lời, chỉ nhìn ta chăm chú, khiến cho ta lạnh cả sống lưng.

Hần đưa bát cho ta nói: “Người giúp ta đi”. Lại là dáng đáp ôn hòa tự nhiên, không có chút nào gượng sức. Ta thân nhiên cầm lấy bát, bắt đầu múc từng muỗng đút cho hần, hần ngoan ngoãn nuốt vào, thế nhưng vẫn không rời mắt khỏi ta, vẻ mặt giống như muốn cười, lại như có chút dăm chiêu, báo hại ta vài lần không dám nhìn thẳng vào mắt hần.

Ăn hết cháo, Hữu Sinh nói: “Chải đầu cho ta đi”. Tóc hần xổ ra rối tung, có lẽ do đêm đó giấy dựa kịch liệt, cộng thêm mấy ngày hôn mê làm cho mái tóc dài đã không ra hình dạng. Hần đưa tay về phía thư án, trên đó có một chiếc lược bằng ngọc cùng một sợi dây buộc màu lam. Ta cầm lược, đến ngồi bên cạnh hần, cẩn thận từ từ gỡ từng lọn tóc rối bời. Ta chải cực kì chậm rãi, chỉ lo sợ làm đau hần. Hần nhắm mắt lại, trên môi vẫn ẩn hiện nụ cười mờ nhạt, cả hai đều không nói chuyện. Thời gian trôi qua dường như rất lâu, hần dường như cũng chìm vào giấc ngủ. Nhẹ nhàng quỳ xuống bên giường, ta chăm chú chải vuốt mái tóc dài cho hần, lại dùng đoạn dây buộc gọn gàng, xong xuôi lại ngồi lên giường. Hần ngược mắt nhìn ta, ánh mắt trong suốt linh động, không hề buồn ngủ. Ta lẳng lặng nhìn đôi con người trong suốt đó, nhất thời hoảng hốt không biết nên nói gì mới tốt.

Chú thích:

[1] Hai câu thơ trong bài Hán Quảng của Không Tử:

Nam hữu kiều mộ, bất khả hưu tức.

Hán hữu du nữ, bất khả cầu ti.

Dịch:

Núi nam có cây trụ cao, không thể tựa vào nghỉ ngơi.

Các cô gái dạo chơi bên bờ sông Hán, không thể trao lời cầu mong.

[2] Hai câu thơ trong “Đoán ca hành” của Tào Tháo:

Thanh thanh từ câm, du du ngã tâm

Dịch:

Tay áo màu xanh của người, quanh quần mãi trong tâm trí ta

[3] Thiên bàng: tên gọi của đơn vị cấu tạo chữ hán. Trước đây bộ phận bên trái của chữ gọi là “Thiên”, bên phải là “Bàng”, hiện nay đều gọi chung là “Thiên bàng”. VD: nét 亻 trong 住, 冫 trong 国, 扌 trong 把,

Cả một đêm dài một mối khăn trương làm cho ta trở nên trầm mặc, chỉ ngồi một chỗ mà theo dõi Tiểu Trầm bắt mạch cho Hữu Sinh, hán luôn miệng nói thật nhiều những từ ngữ tốt lành, nói nhiều đến mức ta cảm thấy nhàm. Ta nghĩ cứ như vậy lại tốt, chỉ cần nhìn hán, không cần phải nói quá nhiều.

Ai đó đến báo trong cung có người tới thăm, ta đương nhiên không vui vẻ, sắc mặt cũng không tốt lắm, Hữu Sinh cũng nhanh chóng nhìn ra. Hán gọi người hầu, giọng cũng không lên quá cao, nhưng vừa nói ra lập tức có người hưởng ứng. Ta đột nhiên lạnh sống lưng, lo lắng việc hôm qua ta xuyên tạc Kinh Thi, còn cả mấy câu nói ghê rợn kia đã kịp truyền ra khắp Vương phủ hay chưa, hay là Đáng sợ, quá đáng sợ!

Hữu Sinh nói nhỏ vài câu, người kia lui bước đến cạnh cửa. Hán lại gật đầu muốn ta đến trước giường, nhẹ giọng nói: “Vân Khởi, người đi nghỉ ngơi đi, ta cảm thấy hiện tại rất tốt, hơn nữa đã có bọn họ ở đây rồi. Buổi tối người lại đến”. Hán mỉm cười rũ mắt, không nhìn ta mà nói: “Ta đã sai người chuẩn bị nước nóng cho người, đặt ở trong phòng tắm của ta, người có đi xem không?” Ta choáng váng, không tin nổi lời hán nói, người này sao tự nhiên lại thẹn thùng? Ta lắc lắc đầu, đồng thời lên lút thò tay khều nhẹ cánh tay hán, hán lại cúi đầu.

Ta nhấc áo lông, cầm theo cuốn Kinh Thi đi ra khỏi phòng, trước lúc bước chân ra ngoài lại quay đầu, nhưng vừa xoay người liền hốt hoảng, cả ba người bọn họ đều chăm chú dõi theo ta, Hữu Sinh là ôn hòa ấm áp, Tiểu Trầm là cực kì cao hứng, Trình Viễn Đồ vẫn lạnh lùng khó hiểu. Ta vẫy vẫy tay nói to: “Nhìn ta gì chứ, ta đâu phải là hoàng đế!” Mặt họ lập tức tái xanh, tất cả đều hoảng hốt nghẹn giọng.

Ta theo người hầu đi đến một căn phòng khác, người kia mở cửa, cung kính nói: “Xin ngài chờ một chút”. Ta vừa vào cửa, nhìn thấy bài trí trong phòng liền cảm động không thôi. Đây là một gian phòng ngủ được sửa lại thành phòng tắm, một cái giường cỡ vừa kê ở trong góc, trên trải chăn đệm đơn giản, không có che màn. Giữa phòng là một cái bồn tắm lớn, cao gần bằng nửa người, trên bàn nhỏ bên cạnh còn có mấy bình hương liệu, một hai quyển sách. Lại nhớ trước kia có lần ta nói muốn có một cái bồn tắm thật lớn, để ta có thể tắm rửa thỏa thích, vậy mà không ngờ Hữu Sinh vừa trở về từ chỗ chết liền cho người thỏa mãn tâm nguyện của ta.

Cửa sau lưng lại mở, một vài người tiến vào, đổ nước vào bồn, lại đặt một thùng nước sôi cùng gàu nước cạnh bồn tắm. Một người khác đem đến vài bộ quần áo cùng khăn lau đặt trên giường, sau đó tất cả lui ra ngoài. Ta khoan khoái thờ dài nhẹ nhõm, kể từ khi đến nơi này đây là lần đầu tiên ta được tắm bồn (không phải là lần đầu tắm – bình thường ta đều ra sông tắm nha). Ta thoải mái thả người nằm trong bồn thật lâu, một lúc sau mới đứng lên, đi đến bên giường nhìn chông quần áo sạch sẽ, từ trong đến ngoài, hình như đã có người dùng qua, kích thích có hơi lớn hơn so với ta, màu sắc đều rất trang nhã thanh lịch, chất liệu đều là vải vóc thượng hạng, nhìn qua là biết đều là đồ của Hữu Sinh, trong lòng không khỏi có chút ngậm ngùi.

Ta vừa mặc quần áo, vừa lắng nghe động tĩnh bên ngoài, có vẻ không có người đứng ngoài cửa. Ta mở cửa, tìm đường trở về phòng cũ, vừa vào đã thấy trên bàn đặt sẵn một khay đồ ăn. Ngoại trừ Hữu Sinh, có ai lại cẩn thận chăm sóc ta như thế? Ăn xong ta ngã người xuống giường, vừa được tắm rửa sạch sẽ lại ăn uống no nê, nên đương nhiên ta lại ngủ mê mết không biết trời đất, đến khi tỉnh lại thì sắc trời đã tối đen. Ta vội vàng rửa mặt chải đầu, bởi vì buổi tối còn phải đến gặp Hữu Sinh. Khoác áo ấm đi ra khỏi phòng, ta ngược nhìn trời, một vầng trăng khuyết nhàn nhạt không đủ soi sáng mặt đất, khắp các dãy phòng đều tối tăm u ám, ta thờ dài, chỗ này quá mức âm u, không có một chút ấm áp, có ai lại muốn ở đây cơ chứ?

Đến trước cửa phòng Hữu Sinh, lập tức có người mở cửa, làm cho ta liên tưởng đến mấy vị tiếp tân ở trước cửa mấy khách sạn lớn, nghĩ vậy liền tự hỏi không biết có nên cho người ta một ít tiền boa hay không? Rất đông người tập trung ở chỗ này khiến cho ta cũng trở nên hồi hộp. Ta bước vào phòng, trước mắt là một mảnh tối tăm u ám, sau một lúc ánh mắt thích ứng được, ta mới nhận ra ở góc tường bên cạnh chỗ nằm của Hữu Sinh có một cây đèn cực nhỏ, ánh sáng leo lét không đủ chiếu soi một góc giường. Trên giường cũng buông màn kín mít, yên tĩnh không một tiếng động nhỏ. Ta biết Hữu Sinh đang ngủ, cũng biết hán nhất định đã dẫn người hầu cho ta đi vào tùy ý. Ta khẽ thở dài một tiếng, âm thầm than vãn rồi nhẹ nhàng quay lưng, định rời khỏi phòng, đột nhiên ở bên trong màn, Hữu Sinh phát ra tiếng rên rĩ, làm cho tim ta lại đau nhức không thôi.

Ta đi đến bên giường, vén màn nhìn vào, tiếng rên của hán cũng đồng thời ngừng lại, chỉ còn hơi ậm ừ trong ngực. Ta xoay người lần mò tìm mép giường, chỉ sợ chính mình bất cẩn lại đụng chạm lên đùi hán. Đến lúc tìm được chỗ mới yên vị, tấm màn cũng thả lỏng xuống quanh giường, ta ngồi trong giường, hai chân thò ra bên ngoài, cả người chìm trong bóng tối.

Tiếng rên rĩ nhỏ dần rồi ngừng lại, hán mở mắt khẽ gọi: “Vân Khởi”.

Ta thì thầm nói: “Người định dọa người sao, Hữu Sinh, tối đen thế này ta chẳng nhìn thấy gì cả! Người ngàn vạn lần đừng lấy cái gì đó đụng vào ta, nhờ

đầu ta sợ quá lại đánh phải người thì khổ!” Nói xong lại đưa tay lần sờ lên người hắn, mấy ngón tay cong lại giống con nhện chậm rãi bò lên, hắn ban đầu mới chỉ khẽ động, đến khi con nhện bò loạn khắp nơi, cả người hắn mới run lên từng trận.

Ta hỏi: “Người có sợ không?”

Hắn im lặng một lúc mới nói: “Sợ”.

Ta nói: “Chậm quá, người nói sớm một chút biết đầu ta còn thương tình, giờ thì lương tâm ta bị chó ăn mất rồi, không làm chuyện xấu không được”. Con nhện bò đến trên mặt hắn, lại đổi thành bàn tay phủ lên trán, hoàn hảo, hắn không có lên cơn sốt. Ta rất cục an tâm, thu tay lại.

Hắn nói: “Chó đâu rồi? Đã nôn lương tâm của người ra chưa?” Hắn học cũng nhanh đấy chứ!

Ta nói: “Chó bảo ta căn bản không có lương tâm, cho nên chẳng có gì để ăn”.

Hắn cười khề, “Người có phải đang đói không?”

Ta nói nhỏ: “Người đừng nói chuyện đói hay không nữa, ta hiện tại là một lão hổ, nhìn người mà thèm rõ dãi, chỉ muốn nuốt chửng mà thôi”.

Hắn nói: “Có ăn không, nếu có thì bảo người đưa đến một ít?”

Ta cười gian xảo, “Người đang hi vọng ta bị đói, hay là hi vọng chúng ta tiếp tục làm tới?”

Hắn nghĩ nghĩ rồi nói: “Người đang, bị đói đi”. Ta bật cười ha ha.

Hắn cũng cười khề.

Ta đột nhiên nhớ tới đoạn cuối cuốn sách kia, làm ra vẻ mặt thần bí hỏi: “Hữu Sinh, người hiện giờ có cảm thấy đầu óc điên loạn không?”

Hắn ngậy người mãi không nói chuyện.

Ta tiếp tục: “Chính là cái chân kia, giờ không còn nữa, chắc người có đau lòng chứ?”

Hắn thờ phào một hơi, nói: “Người làm sao mà biết được?”

Ta nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, người không điên đâu. Mà sao người không cảm ơn ta? (Hữu Sinh: sao ta phải cảm ơn người?) nếu người không cảm thấy như vậy thì thật là lạ”.

Hắn lén lút thở dài.

Ta lại nói tiếp: “Vậy để ta bày cho người một cách (nói bừa đi, làm cho hắn vui là tốt rồi) từ giờ trở đi, người cứ tưởng tượng ra ta, a không, không phải, Tiểu Trầm, là Tiểu Trầm, một tay cầm dao, cưa chân người đứt thành hai đoạn, một đoạn chân người rơi xuống đất, biến mất. Người không thể nhịn được nữa, giậm dứ đứng dậy, cầm lấy một cây gậy lớn, đem Tiểu Trầm, nhớ kỹ, là Tiểu Trầm! Gậy càng to càng tốt, hung hăng đánh vào mông hắn, cứ thoải mái mà si vả, phát tiết hết ức chế trong đầu! Làm như thế sẽ tốt hơn đấy”.

Hắn cười nói: “Người, có nói cho Tiểu Trầm phương pháp này không?”

Ta nhỏ giọng nói: “Chờ khi nào người quát mông hắn ta mới nói”.

Hắn bật cười.

Ta cũng cười, nói: “Ta giúp người giải quyết vấn đề, người có thể trả lời một câu hỏi của ta không?”

Hắn do dự nhìn nhìn, có lẽ đã quen với phong cách xuất quỷ nhập thần của ta, “Người nói đi”.

Ta nhỏ giọng nói: “Ngày hôm đó, người làm sao lại, không nghe ta nói?”

Hắn hỏi: “Nói cái gì?”

Ta thì thầm rất nhẹ, giống như đang thổi khí: “Chính là người, cái gì mà, ta thích ... đó”.

Hắn lập tức im lặng, thẹn thùng cúi đầu. Ta đắc ý cười hắc hắc.

Một lúc sau hắn lại hỏi: “Vân Khởi, trong lúc ta hôn mê, có mơ thấy ...” A! Ta giật mình chột dạ, cắn răng không dám lên tiếng.

Hắn lại ngừng rồi nói: “Mơ thấy người, dùng miệng, mớm cho ta nước cùng thuốc” (người không nhìn thấy, làm sao biết là ta, giả bộ phải không?)

Ta cứng người, sợ sệt nói: “Sao ta trước nay chưa có nằm mơ tốt đẹp vậy nhỉ? (lời nói thật nha!)”

Hắn dừng lại một hồi lâu, nói: “Ta còn mơ thấy, có người đọc Kinh Thi, mà toàn đọc sai thơ”. Người nếu nghe được Kinh Thi, vậy mấy lời kia
Aaaa! Ta không dám nghĩ nữa!

Ta vội hỏi: “Người không mơ thấy có kẻ chọc vết thương của người? Ta nói cho người biết, đó là Tiểu Trầm, là một mình hắn làm, không liên quan đến ta”. Hắn nhẹ nhàng cười rộ lên.

.....

Trong bóng đêm chúng ta nhỏ giọng tán nhảm đủ thứ chuyện, tựa như dĩ vãng ngày xưa quay lại, như thể một màn sống chết hôm đó chưa từng phát sinh

Tán chuyện một lúc, Hữu Sinh dần dần chìm vào giấc ngủ, ta vẫn ngồi trong bóng tối, lắng nghe tiếng hắn thở nhè nhẹ, mãi cho đến lúc hùng đông.

Cứ như vậy, chúng ta luân phiên ở cạnh làm bạn với Hữu Sinh. Hai người kia ban ngày đến xem hắn, Tiểu Trầm cũng liên tục thay thuốc cho hắn. Còn ta ban ngày thì ngủ vui, đến chạng vạng mới rời phòng để tới trông nom Hữu Sinh, nói chuyện cùng hắn, lại cho hắn ăn cơm cùng uống thuốc (đương nhiên không thể làm giống như lúc hắn bất tỉnh), sau đó nhìn hắn ngủ. Mái tóc của hắn luôn luôn để cho ta chải, cái này cũng coi như là thời gian thân mật nhất giữa chúng ta. Cả hai cách nhau rất gần, thậm chí mặt ta có lúc chỉ cách hắn có mấy tấc, đủ gần để ta có thể thấy rõ hàng mi hắn run nhẹ, cùng với vết sẹo mờ bên thái dương. Ta luôn luôn không dám mở miệng nói gì, chỉ sợ nước miếng rớt lên mặt hắn. Mặc dù trong lúc hắn hôn mê, ta có thể bạo dạn làm đủ điều xằng bậy, nhưng thế nào cũng không dám tưởng tượng chúng ta đã từng nằm cùng nhau Hiện tại ta chỉ muốn im lặng, tự thỏa mãn khi lắng nghe từng nhịp thở của hắn, đắm chìm trong mơ suy nghĩ lộn xộn.

Có đôi khi Hữu Sinh cũng nhắc tới những chuyện quá khứ, tựa như đang kể một câu chuyện xưa mà hắn thích, nhưng ta thì khác, hầu hết thời gian là trầm mặc không nói, hoặc nếu không thì khéo léo chuyển đề tài, cố tránh không nói đến, bởi vì ta không muốn nghĩ đến hắn hôm nay ở cùng một chỗ với ta, chẳng qua là vì trước đây ta từng cứu mạng hắn. Hơn nữa, với ta mà nói, lần chia tay hôm đó cùng những chuyện xảy ra sau này, thật sự khiến chúng ta càng ngày càng xa cách, rõ ràng những việc trước kia, chẳng qua chỉ là một hồi già tạo mà ta không bao giờ muốn nhắc tới.

Trong đêm tối, hắn nói: “Người có biết, ngày đó, ta làm sao lại bắt được chân người không?” Lại tới nữa, ta im lặng không nói.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp: “Khi đó ta bị chôn trong đất, không thể mở mắt, nhưng ở trong đầu lại nhìn thấy rõ một vầng hào quang chói lọi”

Ta trầm ngâm nhớ lại chuyện cũ, lúc đứng trong cột sáng đó, cảm giác thật sự ấm áp, làm cho ta sung sướng mà thả lỏng tinh thần, làm cho ta cảm thấy mình thực sự về tới nhà, một ngôi nhà chân chính, được yên bình, cũng được yêu thương Khác xa với cái thế gian lạnh nhạt, vô tình vô nghĩa trước kia

Hữu Sinh nói: “Ta chỉ thấy một bóng người bước ra từ cột sáng, đi vào trong tâm vơi của ta, khi đó ta nghĩ, tiền nhân đã tới cứu ta khỏi khổ ải, cho nên ta mới”

Ta cười ngắt lời hắn: “Kết quả phát hiện, cứu người không phải là thần tiên, mà là một tên Hỗn Thế Ma Vương. Cả ngày chẳng làm được chuyện gì tốt lành, lúc nào cũng chỉ nghĩ làm loạn, không ngừng gây rắc rối! Ta đã nói trời sinh ta tất có chỗ dùng, chỉ là không biết nên dùng chỗ nào mà thôi. Nhưng hiện tại ta đã có một chút tự tin, không nhiều lắm, chính là trên thế gian, không ai có thể nghèo hèn hơn ta!”

Hắn cười rộ lên, nhưng lại thờ dài, cũng không nói thêm câu nào, coi như là bật đèn xanh cho ta tiếp tục. Thế là tiếp tục huyền thuyên đủ thứ chuyện.

“Hữu Sinh, người nói xem, con người sống trên đời, thật sự có ý nghĩa sao? Rốt cục ở đây để làm gì? Trước kia khi chưa tới đây, ta chưa bao giờ nghĩ đến mấy vấn đề nhảm chán đó, chỉ biết tận tình hưởng thụ những ngày tháng tươi đẹp. Sau khi đến nơi này, suy nghĩ của ta lại thành ra hỗn loạn, rối như tơ vò, giống như lời trong sách Hồng Lô Mộng, một trong tứ đại kì thư, tiếc là ta không có hứng kể lại. Trong sách có một câu, nếu nói có kì duyên (không thể nói ra, thôi bỏ đi), nếu nói không có kì duyên”

Hữu Sinh: “Người, hiện giờ, đang có chút hỗn loạn”

Ta vội tiếp lời: “Đúng vậy, trong đầu ta đang rất rối loạn. Ai hiểu thì nói ta suy nghĩ sâu xa triết lý, tư duy bạo dạn, ai không biết sẽ nói ta tự làm mình bề mặt, không có việc gì lại đi sinh sự”

Hắn bật cười nói: “Người thực ra, rất hiểu rõ bản thân”

Ta vung tay, muốn đánh lén hắn rồi lại thôi, “Hữu Sinh, người dám nhắm tâm làm tổn thương ta, vậy mà ta không có cách nào đánh được người”

Hắn khẽ cười nói: “Chân đã đứt rồi, đánh nữa cũng đâu có quan hệ”

Ta vội cười làm lạnh nói: “Là Tiểu Trầm, hắn là đầu sỏ gây nên, ta chỉ là đồng lõa mà thôi. Đừng oán ta”

Hắn cười, lại thờ dài nhè nhẹ.

Ta lại nói tiếp: “Hữu Sinh, người đã từng nghe câu: ‘Tri ngã giả vị ngã hà ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu’ chưa?”

(Người biết ta nói ta ưu sầu, kẻ không biết nói ta tìm kiếm vật gì)

Hắn nhẹ giọng nói: “Trong sách ‘Kinh Thi’, tập ‘Vương Phong’, bài ‘Thư Ly’. Bĩ thử ly ly, bĩ tắc chi miêu. Hành mại mĩ nữ, trung tâm điều điều. Tri ngã

giả vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu. Du du thương thiên, thử hà nhân tai[1]”

Ta nói: “A?! Còn có cả đoạn dài như thế nữa? Mặc kệ nó, Hữu Sinh, người cũng coi như là hiểu ta, người nói xem, ta là ưu tư hay là đang tìm kiếm cái gì?”

Hắn chậm rãi nói: “Có khi, biết được chính mình cần cái gì, có lẽ có thể, bớt một chút ưu tư”

Ta trầm tư nói: “Cái này lại trở về câu chuyện về ý nghĩa của sinh mệnh! Theo như lời người nói, nếu như chúng ta hiểu được mục đích chính mình tồn tại, biết được lí do vì sao, như thế sẽ không phải phiền não, đúng không? Nhưng mục đích rốt cuộc là cái gì chứ?”

Hắn lại nói, thanh âm như truyền từ cõi xa xôi nào đó, “Đương nhiên là, vì thứ quan trọng nhất trong lòng người, thứ có thể khiến cho người vui sướng khoái hoạt”

Ta lại thờ dãi: “Hữu Sinh, người nên đi làm triết gia đi! Rất giỏi về rỗng điểm mắt(làm nổi bật điểm chính). Đúng vậy, tâm mỗi người đều khác nhau, mục đích tất nhiên sẽ khác nhau. Không thể coi như ngang bằng, cũng không thể bình phẩm cao thấp! Muốn tâm trạng vui mừng phấn chấn, đương nhiên không thể thỏa mãn dục vọng là xong. Vậy nếu đã hiểu được nội tâm của mình, như vậy sẽ không có chuyện lơ mơ đi tìm mục đích nữa”.

Hắn hít một hơi dài, “Đáng tiếc, không phải ai cũng hiểu rõ được nội tâm của mình Du du thương thiên, thử hà nhân tai”

Ta nói: “Nếu như ai cũng đều có hiểu biết như người, vậy thì trên đời sẽ không có những kẻ hồ đồ ngây ngốc.

Hắn cười nhẹ nói: “Kỳ thực, nếu hồ đồ một chút ... có lẽ bớt đi được một ít sầu lo”

Ta cá giận, nói: “Thế đấy! Cuối cùng thì có mục đích vẫn không trốn được ưu tư! Mục đích có nhiều loại, sự nghiệp thành công, gia đình hạnh phúc, ai dám nói là dễ như trở bàn tay? Mưu cầu mà không được, tự nhiên sẽ phiền muộn! Nếu thế thì tìm được mục đích để làm gì? Chỉ toàn là thất vọng cùng ảo não, chỉ bằng không biết cái gì lại tốt hơn”.

Hữu Sinh cũng nghiêm túc nói: “Ưu, thì có sao đâu! Vẫn tốt hơn là vô ưu vô lo. Nếu như không mong muốn, vậy có tâm để làm gì? Cuộc đời này nhất định sẽ trở thành vô nghĩa”

Ta gạt mình, ngây người, đúng là ta vô phương sánh được cái chí khí cùng kiên định của hắn.

.....

Thương thế của Hữu Sinh dần dần tốt lên.

Chú thích:

[1] Bài thơ Thử Ly – Không Từ:

Bĩ thử ly ly,

Bĩ tác chỉ miêu.

Hành mại nữ nữ,

Trung tâm điều điều.

Tri ngã giả vị ngã tâm ưu,

Bất tri ngã giả vị ngã hà cầu.

Du du thương thiên,

Thử hà nhân tai?

Tạm dịch: Lúa nếp

Lúa nếp đã trĩu đầu rủ ngon,

Mạ lúa cũng vừa lên.

Chậm rãi đi trên đường,

Trong lòng xao xuyến không yên.

Người hiểu ta thì nói lòng ta ưu sầu.

Người không hiểu thì nói ta đang tìm kiếm vật gì.

Hỏi trời xanh xa thăm kia,

Kẻ đã khiến xui ra như thế này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tam Cú Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Rời đi 1

Không biết bắt đầu từ lúc nào, trong lòng ta dần nảy sinh một loại cảm giác bất an. Lúc ban đầu chỉ là một vài suy nghĩ mất mát nho nhỏ, càng về sau, nhất là từ lúc tháo chỉ khâu cho Hữu Sinh, nhìn vết thương ở chân hắn ngày một tốt hơn, cảm giác mất mát đó lại càng sinh sôi nảy nở. Ở trước mặt Hữu Sinh, ta vẫn vô tư cười nói, nhưng đến khi một mình trở lại trong phòng, cảm giác sợ hãi kia lại ngày càng rõ rệt, không cách nào trốn tránh.

Ta bắt đầu rối loạn, chỉ biết một mình đi qua đi lại trong phòng, nhưng phòng lại trở nên quá nhỏ. Vì thế khi đêm tối, sau khi Hữu Sinh ngủ say, ta lại mặc áo choàng, lững thững đi dạo trong sân trước cửa phòng hắn, cứ như vậy cho tới gần sáng. Những người hầu vẫn thỉnh thoảng qua lại chỗ ta, tuy bọn họ chỉ đứng trong chỗ tối mà quan sát, nhưng ta cảm thấy ban đêm yên tĩnh so với ban ngày vẫn tốt hơn.

Vương phủ rất lớn, nhưng ta cũng không đi loạn, chỉ dám đi một con đường duy nhất, chính là con đường nhỏ dẫn ta đi vào ngày hôm đó. Người hầu bên cạnh Hữu Sinh tất cả đều là nam, từ lúc đến đây ta không hề thấy bóng dáng một người phụ nữ, ngay cả một nha hoàn cũng không có. Nhưng ta biết bọn họ vẫn ở đây, chỉ có điều đã bị mấy bức tường ngăn cách, nhưng ta tự hỏi bên kia những bức tường đó, các nàng có khi nào từng nghe thấy giọng nói của Hữu Sinh, hoặc là của ta?

Mỗi khi trong cung có người tới cầu kiến, ta thường mượn cơ đi ra khỏi phủ. Chưa từng có người hỏi ta một câu, nhưng mỗi lần ta ra ngoài đều có một người thân thủ mạnh mẽ theo hầu, có lần chính Tần Bá tự mình đi cùng ta. Lần thứ hai ta tắm rửa, tất cả quần áo chuẩn bị sẵn đều đã sửa lại cho vừa với người. Quần áo vẫn là đồ hắn từng mặc qua, nhưng ý nghĩa trong đó thì không phải ai cũng hiểu được. Ta mặc áo cũ của hắn, dần dần cũng cảm thấy cái phong thái phiêu dật của hắn. Có một lần, khi ta loanh quanh dạo chơi trên phố, có tên hảo sắc tới tiếp cận chộc ghẹo ta, chỉ nháy mắt sau xung quanh đã có mấy người xuất hiện trừng trị hắn. Những người đó chỉ bí mật bám theo mà không hề lên tiếng. Thì ra người đi cùng ta không chỉ có một.

Ta không cần mang ngân lượng, bởi vì thông thường ra ngoài chỉ để ngắm nhìn một chút phong cảnh náo nhiệt, thế nhưng có lúc ta ngẫu nhiên cầm lên xem xét một món đồ nào đó ở chợ, đến khi trở về, vật đó đã đưa tới trong phòng. Từ đó về sau ta không còn hứng thú động vào bất cứ vật phẩm nào trên đường.

Trong tiểu viện của Hữu Sinh có một gian thư phòng, ta thường xuyên vào đó đọc sách. Sách vở trong thư phòng nhiều vô kể, đủ mọi loại kiến thức thâm sâu uyên bác, một vài cuốn còn có bút tích của hắn, chữ viết đẹp đẽ tuyệt trần, như rồng bay phượng múa, nhưng gần đây hắn không hề cầm bút viết chữ, càng không nói đến hạ bút đề thơ. Người ta nói rằng thơ văn hắn viết nhiều không đếm xuê, tất cả đều không phải tâm thường. Ta cũng từng hỏi Trình Viễn Đồ, hắn nói Hữu Sinh quả thực là thiên hạ đệ nhất tài tử, trăm năm mới có một, đương nhiên tác phẩm để lại cũng rất nhiều. Thơ văn của Hữu Sinh 10 năm trước từng lưu truyền rộng rãi trong dân gian, người người nhà nhà đều biết tiếng, mà khi đó hắn mới chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi. Mọi người nói hắn tài hoa tuyệt thế, tài năng của hắn không chỉ là tạm thời mà lên, mà tư chất thông tuệ hoàn toàn xứng được lưu danh sử sách. Một kẻ tốt nghiệp khoa tiến Trung như ta đương nhiên sẽ có chút tò mò, muốn tìm kiếm một ít thơ từ để xem rõ thực hư (ngày đó ở quán trà, vì trong lòng mang theo thành kiến, cho nên không nghe cẩn thận, về sau cố nhớ lại nhưng cũng không ra nổi một từ). Nhưng ta đã lục tung một lượt khắp cả thư phòng cũng không tìm được một tập bản thảo văn chương nào của hắn, thậm chí cả một câu thơ cũng không có.

Nghe nói tiếng tiêu của Hữu Sinh có thể làm cho người ta rơi lệ, nhưng cũng khiến cho người ta mỉm cười, làm cho người ta quên mất đang ở nhân gian, tưởng như đang bay tới chốn bồng lai tiên cảnh. Ta chưa từng nhìn thấy cây tiêu của hắn, nhưng có một lần thoáng nhìn qua mặt tường phía sau tủ sách, trên đó vẫn còn lưu lại một dấu vết mờ nhạt, tựa như trước đây đã treo vật gì đó dài và mảnh.

Rời chuyện sự phụ hắn là đệ nhất cao thủ đại nội cũng là chuyện thật. Trình Viễn Đồ từng nói, từ lúc 12 tuổi Hữu Sinh đã theo học võ công với Tần Bá, người này vốn là cao thủ giang hồ, trước đây từng bảo hộ bên người Hoàng Thượng 20 năm. Hắn nói Hữu Sinh tuy không học 18 ban võ nghệ[1], nhưng có học quyền cước cùng kiếm thuật, bởi vì Tần Bá chính là thiên hạ đệ nhất kiếm. Nhưng ta cũng chưa từng nhìn thấy kiếm của hắn, hơn nữa thường ngày, mỗi buổi sáng sớm, Hữu Sinh chỉ ngồi trên xe lăn đàm luận võ công cùng Tần Bá. Về mặt ông ta thật sự chăm chú nghiêm túc, còn Hữu Sinh lại lãnh đạm vô cùng.

Lâu dần ta cũng hiểu được bản tính hắn vô cùng đăm mực, cũng cực kì kiêu ngạo. Tất nhiên hắn hoàn toàn có thể thao thao bất tuyệt, giống như hôm ở bờ sông hắn đem tất cả lời trong lòng đều thổ lộ với ta. Mọi người nói rằng mỗi khi hắn nói ra đều là những lời vàng ý ngọc, lựa là gấm vóc, quả thực không phải lời nói suông. Nhưng hiện giờ đến một câu hắn cũng không buồn nói hết, chỉ bật ra vài chữ đơn giản mà thôi. Những khi một mình ở cùng ta chính là lúc hắn nói nhiều nhất, nhưng mỗi câu nói cũng đều đứt quãng. Hơn nữa xưa nay hắn không màng tới việc chính sự, cũng chưa từng có ai bẩm báo hắn cái gì. Về mặt hắn luôn luôn bình thản an tĩnh, chỉ khi có mặt ta, hắn mới nở nụ cười.

Trước đây, mỗi khi gặp nhau, chúng ta đều đi dạo chơi, nói một vài chuyện phiếm, có đôi lúc ta sẽ nói quàng xiên một vài câu, tuy chỉ là nói vu vơ, nhưng không ngờ những lời đó lại là những mũi dao nhọn đâm vào tim hần, làm cho hần khổ sở. Lúc còn ở ngôi miếu rách, thứ mà ta tưởng là mưa đêm, thì ra chính là nước mắt. Nhưng ta không thể đến giải thích với hần, bởi vì làm vậy chỉ khiến hần tổn thương một lần nữa.

Mỗi lần nghĩ như vậy, ta chỉ muốn ôm hần vào lòng, dùng môi hôn để an ủi hần, tựa như cái đêm hần hôn mê. Nhưng hần đã tỉnh lại, ta không có can đảm làm việc đó.

Mà mỗi khi không nghĩ đến hần, ta đều phải cố gắng xua đi những suy nghĩ lộn xộn, tất cả đều là rừng cây trong suốt ướt át, dòng sông nhỏ viền quanh tiểu trấn, ngôi miếu đổ nát cùng đám người Cứng Đầu. Cứ hai ba ngày Cứng Đầu lại cho người chuyên tin tới, nói cho ta biết than cùng lò bán ra càng ngày càng nhiều, tiền lời cũng đổ vào như nước, ai ai cũng muốn gặp ta một lần (đến tìm mắng đây mà!)

Ta phần nộ sĩ và cái khoa tiếng Trung đại học B, vì cái gì mà phải nhồi vào sọ ta cả đồng tư tưởng điên điên loạn loạn cùng cái suy nghĩ vớ vẩn là đi tìm kiếm cái gọi là ý nghĩa tồn tại trên đời? Thế này làm sao ta có thể đi theo con đường hắc đạo, lại còn mỗi ngày đều cần rút lương tâm chẳng khác nào tự kỷ?! Không biết kẻ nào rồi hơi lại đi viết ra một đồng văn chương chết tiệt, còn muốn ta đi gánh vác cái vai chính tốt đẹp đạo mạo trong đó?! Rồi kẻ nào lắm mồm bảo lời người khác nói không thể lung lạc chính mình? Ta hận kẻ nào đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường, hận kẻ nào nói thất phu cũng không thể mất đi ý chí, tự cổ anh hùng có mấy nhân! Đối với ta chỉ có hai câu là chính xác, một là Trung Quốc cùng phương Tây kết hợp là tốt nhất, hai là càng biết nhiều càng vô tích sự! Ai biết được cô bé lọ lem sau khi gặp hoàng tử lại muốn trở về làm cô hầu quét dọn? Ai nghe qua công chúa cùng hoàng tử kết hôn, nàng lại muốn rời đi? Vì cái gì ta không thể tìm một nơi để ý lại? Vì cái gì ta không thể hạ quyết tâm? Vì cái gì, ta không thể cùng Hữu Sinh đi xuống hoàng tuyền?

Dần dà Hữu Sinh bắt đầu có thể ngồi được lên ghế, ta cũng thường xuyên giúp hần đi dạo trong sân, nói chuyện cùng đùa giỡn với hần.

Ta nói: “Hữu Sinh, ngươi có biết từ ‘khổ sở’ không?”

Hần cười ảo não, nói: “Đương nhiên là biết, thậm chí còn biết tường tận”.

Ta cười nói: “Ngươi nói thử xem”.

Hần cười nói: “Nhìn ngươi vất vả làm từng khối than, ta rất khổ sở”.

Ta nói: “Như vậy có gì mà khổ sở? Trước phủ nhà ngươi có cái rãnh nước, ấy mới thật là khổ sở”.

Hần cười rộ lên.

Ta nói: “Ta cam đoan ngươi từ nay về sau chỉ cần khổ sở, nhất định sẽ nghĩ đến rãnh nước”.

Hần lay nhẹ đầu nói: “Có lẽ”.

Ta lại nói: “Thế mới nói miệng lưỡi thế gian đáng sợ, ngươi vừa mở miệng nói một câu, không biết kẻ khác sẽ nghĩ đến đâu”.

Hần thần nhiên nói: “Vậy thì sao?”

Ta nói: “Bởi vậy mới phải nói năng mập mờ a!”

Hần cười khê, nói: “Vậy, không cần nói”

Ánh mắt hần nhìn ta có chút sàu nào, chẳng lẽ, chẳng lẽ hần biết ta từ nửa đêm qua đã ra ngoài tản bộ đến sáng? Chẳng lẽ hần nghe thấy tiếng ta thờ dài trong thư phòng?

Một buổi sáng, trong cung lại phái đến một nhóm người viếng thăm, ta theo thói quen lại đi dạo bát phố, chẳng vạng mới trở về. Đầu tiên là đi gột rửa sạch sẽ, sau đó mới trở về phòng, nhưng rồi lại muốn nhìn Hữu Sinh một chút. Nhưng ta chưa kịp ra khỏi phòng, sau lưng đột nhiên có tiếng gọi, “Vân Khởi”. Ta vội xoay người đi mở cửa, mở ra thì thấy hần ngồi trên xe lăn, trên đùi có một cái bọc vải, một người nô bộc đứng hầu sau lưng. Hần ra hiệu bảo người đó lui đi, sau đó để ta đẩy hần vào.

Ta đưa hần đến trước giường rồi ngồi xuống đối diện. Ánh mắt chăm chú nhìn ta, gương mặt hần lúc này mang theo vẻ chán chường mệt mỏi, tựa như đã già đi đến chục tuổi. Hai hàng lông mi đen dài thẳng thắn, đôi con ngươi thâm sâu như nước hồ thu, đôi môi mím lại càng khiến ta muốn. ... Ta cũng ním cười đáp lại hần, cảm thấy hần lúc này vô cùng tốt đẹp mà thuần khiết, “Hữu Sinh, ngươi thật sự là đẹp như trong thơ! Cổ nhân từng viết: người ăn dật thì chân thật, đôi bàn tay thanh sạch như liên hoa. Chìm nổi trong khổ ải cuộc đời, giữa không trung bao la, tựa như vầng trăng sáng buổi rạng đông, như khí trời mùa thu, một chữ không thể đủ nói lên sự phong lưu. Đây rõ ràng là nói ngươi, sống cạnh một kẻ mị lực mạnh như ngươi, chỉ sợ ta chết mà cũng không biết vì sao Ngươi còn dám cười! Dừng lại cho ta, nếu không ta sống chết với ngươi!”

Hần cười một lát rồi dừng lại, tầm mắt lại hạ thấp, nhìn xuống cái bọc trong lòng rồi nói: “Vân Khởi chưa bao giờ mặc nữ trang, hôm nay, có thể mặc vào, cho ta xem, được không?”

“Thôi được, mặc một lần xem sao”. Ta đứng tại chỗ cởi áo khoác ném lên trên giường, hần lại tự động cúi đầu như trước. Ta tiếp tục cởi, lại cười rộ lên: “Hữu Sinh, ai đang cởi quần áo đây? Sao ta có cảm giác, là ngươi đang thoát y vậy?” Hần vẫn im lặng cúi đầu, thờ cũng không dám thờ mạnh. Áo quần đã cởi hết, trên người chỉ còn có đồ lót, ta ung dung vươn tay cầm lấy bọc vải trước mặt hần. Hần vẫn không dám ngẩng đầu, chỉ hơi lỏng tay để ta nhấc

ra, thấy vậy ta lại càng cười lớn hơn. Ta đặt cái bọc trên đệm giường, mở ra liền sững sờ.

Trong cái bọc là một bộ xiêm y màu vàng, lấy màu vàng đỏ làm nền, trên thêu hoa văn phượng hoàng bay liệng giữa vạt vạt mây, xung quanh là trăm loài chim muông ca múa, vô cùng long lanh rực rỡ, hoa mỹ điểm lệ phi thường. Bên dưới là một bộ quần áo trong thuần một sắc trắng tinh khiết. Ta sững sờ, nhất thời không thể nói gì, trong lòng tự biết cái này là hi phục, lại nghe thấy hần nhẹ giọng nói: “Là hoàng huynh, sai cung nhân mất hơn 10 ngày mới xong, chỉ dành riêng cho ngươi”. Hần không ngẩng đầu, cũng không nhúc nhích. Tâm tư nặng trĩu tựa như có một tảng đá đè nặng trong lòng, nhưng chuyện tới nước này đã không còn đường lui, đành phải mặc vào thôi. Trước tiên là áo trong, thắt chặt dây lưng rồi phủ tấm áo ngoài qua vai, lại nghe hần thấp giọng nói: “Đề ta giúp ngươi cài áo”.

Ta hiểu hần đang nghĩ gì, nhưng vẫn bước đi tới bên người hần, để mặc hần giúp ta thắt lại dải đai áo. Ngón trỏ tay trái của hần bị người ta phẩy bỏ, giờ không thể cử động, chỉ có thể dùng ngón cái và ngón giữa, hần buộc rất lâu, đến tận khi ta đã mặc xong y phục, hần vẫn chưa hoàn thành.

Một lúc lâu sau, hần dừng lại, ngẩng đầu, ta lui về phía sau hai bước, hơi nghiêng đầu nhìn rồi nhận ra tâm trạng rối bời ánh trong đôi mắt hần, vừa có sung sướng lại vừa có bi thương, tựa như mừng vui đến điên dại nhưng cũng có thể lương đến tận cùng, tất cả đều hóa thành một tầng lệ châu.

Ta quay đầu ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Hai ánh mắt chạm nhau, người con gái trong gương rạng rỡ như bầu trời sau mưa trong trẻo, hai hàng lông mày đen sậm, cái nhìn nghiêm nghị khảng khái, rực rỡ sáng ngời, đôi môi đầy đặn rõ ràng, khoe miệng hơi nhếch, dường như bên môi lúc nào cũng ẩn giấu một nụ cười mờ nhạt, nhưng vẫn có một loại khí chất cương nghị Là ta sao, thì ra ta vẫn còn trẻ như vậy!

Ta lại xoay người nhìn Hữu Sinh, đôi môi hần hơi hé mở, khẽ nói: “Vân Khởi, ngươi thật” Đẹp sao? Chữ cuối cùng này rốt cục không thể bật ra khỏi miệng. Ta bỗng nhiên nhớ lại ngày trước hần hạ bút đề thơ ca ngợi Cố gia tiểu thư, lập tức hiểu được trong lòng hần lúc này khổ sở thế nào. Ta chỉ muốn coi bỏ một đám đai áo rườm rà, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi bộ xiêm y long lanh trên người, nhưng lại nghe thấy hần nghẹn ngào nói: “Đội đã, đề cho ta nhìn ngươi, một lần thôi”. Ta nhìn về phía hần, thấy nước mắt hần lặng lẽ rơi xuống, một giọt hạ xuống trên vạt áo của hần. Ta hốt hoảng, vội vàng coi bỏ dây lưng, coi xiêm y đặt ở trên giường, vội vàng mặc lại chiếc áo dài lúc trước.

Hần vẫn chăm chăm nhìn nơi ta đứng lúc trước, nhẹ giọng mà nói: “Vân Khởi, ta chỉ mong ước, cả đời này, ngươi có thể là nữ nhân đầu tiên, cũng là duy nhất của ta; ta cũng ước sao, ngày ta thành thân khi đó, người cầm tay ta là ngươi; chỉ mong sao, ta có thể gặp ngươi, khi chính mình vẫn có thể thổi tiêu múa kiếm” Từng câu từng lời đều đều tuôn ra, không một gợn sóng, thế nhưng nước mắt lại hạ xuống không ngừng.

Trong lòng ta đau như bị dao cắt, không phải do ý nghĩa trong lời nói của hần, mà bởi hần vì ta mà thống khổ. Hoàng huynh chết tiết kia chỉ toàn làm những chuyện ngu xuẩn!

Ta đi đến bên người hần, quỳ một gối, đưa tay nắm lấy hai bàn tay của hần, ánh mắt khóa chặt lấy đôi con ngươi kia, cực kì nghiêm túc mà nói: “Hữu Sinh, nghe ta nói: ta không muốn chúng ta gặp nhau từ lúc đó, bởi vì lúc ấy chúng ta không hề được chuẩn bị trước. Nếu như gặp gỡ, có thể sẽ bỏ qua. Ngươi muốn như vậy sao? Nước chảy thành sông, mọi chuyện xảy ra đều có đạo lý, trước kia chẳng phải ngươi từng nói, phải qua thống khổ mới có thể gặp được ta sao? Tâm lòng ngươi hoàn mỹ không tỳ vết, bản tính lại thiện lương thanh khiết, thử hỏi thế gian, trên đời ngoại trừ ngươi, liệu có thể tìm đâu được kẻ thanh cao tựa mỹ ngọc như vậy! Và lại chỉ cần nhìn vào cái khí chất tao nhã xuất trần của ngươi, ta đã muốn hết hơi hết sức, vậy mà ngươi còn muốn bức ta đến đường cùng sao?” Nhìn thấy hần ngừng rơi lệ, đôi mắt lại mở rộng lần nữa, ta liền bổ thêm một câu: “Ngươi dám mở miệng cười, để xem ta tính sở thế nào!” Hần lập tức phì cười, ta tức giận quát to: “Đồ vô nhân đạo nhà ngươi! Rõ ràng là ép người quá đáng mà!”

Hần cười kéo tay ta đến gần, hơi cúi đầu nói: “Vân Khởi”.

Ta ngồi ở mép giường, đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng. Rốt cuộc chỗ của ta là ở nơi nào? Ta không biết. Nhưng ta biết không phải ở giữa bốn bức tường Vương phủ. Vậy hần thì sao? Ta đương nhiên mê chìm trong suy nghĩ, hần đột nhiên lại lên tiếng, giọng nói nhẹ như có như không: “Lúc trước ngươi đã đồng ý chế tạo hộ y cho binh lính, giờ mau đi đi. Trình tướng quân ba ngày nữa sẽ lên đường, ngươi có thể đi cùng hần, hần cũng có thể tiễn ngươi một đoạn đường”. Thử gai góc trong lòng ta lại nảy mầm, đâm vào tim ta đau nhói, ta biết hần hiểu được tâm nguyện của ta, cũng rất muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng cuối cùng chỉ bật ra một chữ: “Được”. Hần không nói nữa, ta cũng không thể mở lời, hai ta cứ im lặng ngồi đó, sắc trời đã tối sẫm, hần đưa mắt nhìn ý bảo ta đẩy hần trở về.

Trở về phòng, ta coi bỏ bộ y phục, gấp gọn gàng cùng với hi phục, gói gọn lại trong bọc rồi đặt ở trên bàn.

Hai ngày sau đó chúng ta gần như luôn ở cùng một chỗ, cả hai cùng ăn cùng ngồi. Từng phút trôi ta lại càng ngày càng nóng, trái lại Hữu Sinh vẫn bình thản như thường. Có đôi khi, ta cùng hần tán nhảm một vài chuyện phiếm, ta lại bỗng nhiên muốn khóc lớn, những lúc như vậy hần luôn luôn hỏi ta một vài vấn đề nhỏ, làm cho ta tạm thời khuây khỏa.

Đêm trước chuyến đi, Tiểu Trâm cùng Trình Viễn Đồ cũng tới, bốn người chúng ta cùng nhau ăn bữa tiệc chia tay.

Bọn họ đem bàn đặt tới trước giường Hữu Sinh, hần tựa lưng vào thành giường, mí mắt khép lại, cái chân bị cắt gác lên một chiếc gối, bên trên phủ một tấm chăn mỏng, ta ngồi bên mép giường, kê sát bên cạnh hần. Bên dưới lớp chăn, tay trái của ta cùng tay phải hần luôn luôn nắm chặt, chỉ mong vĩnh viễn không rời. Bốn phía đèn nến lay động, tỏa sáng rực rỡ, khiến cho khuôn mặt ai nấy đều phủ một vầng hào quang.

Đồ ăn chỉ là một vài thức nhắm đơn giản, ta chỉ ăn qua loa vài miếng, còn Hữu Sinh trước bữa cơm đã ăn một ít cháo, chỉ nói nếu có thức gì ngon chỉ cần đề lại một phần là được.

Trong tiệc đương nhiên có rượu, hương thơm thuần túy lượn lờ, uống vào có lẽ sẽ ngon miệng. Không đợi người khác mời, ta đã xưng phong cạn chén đầu tiên. Tầm lượng của ta không lớn, hơn nữa ta sợ say rượu rồi thì không kiềm chế được bản thân, nhưng không hiểu vì sao hần lại chọn lúc này để uống rượu, này không phải mê hoặc thì là gì?

Ta mới uống được một ly, Tiểu Trầm đột nhiên lên tiếng: “Vân Khởi, kỳ thực bộ dạng ngươi rất đặc biệt, thần thái cũng thật sự động lòng người”. Trình Viễn Đồ sắc mặt ngum rục, còn bàn tay Hữu Sinh thoáng run lên một chút.

Ta gạt mình, vội nói: “Có lẽ là do quần áo chẳng, dù sao chủ nhân của nó cũng là hàng cực phẩm, ta dùng thứ gì đó của hần, tự nhiên sẽ lấy dính một phần tiên khí. Cũng có thể là rượu làm người ta thay đổi, hay là chính ngươi uống say rồi”.

Tiểu Trầm liền gạt đi, “Không đúng, đây là ta nhìn thấy trong mắt ngươi, không, là ở khóe miệng, cũng không phải, ...” Trình Viễn Đồ hừ một tiếng.

Tiểu Trầm nói: “Không cần quan tâm đến hần, Vân Khởi, ngươi thực sự rất dễ nhìn. Ta nói cho ngươi, ta có một tiểu sư muội, tính tình thiện lương điềm đạm, tướng mạo thanh nhã xinh đẹp, hai người các ngươi thật sự rất xứng đôi, để ta làm mai mối giúp ngươi lấy được nàng”. Trình Viễn Đồ lại ho, còn tay Hữu Sinh lại gạt gạt.

Ta liếc xéo Tiểu Trầm, nghe rồi cười nói: “Tiểu Trầm, tính lại đi, mấy lời đó đem lừa Trình đại ca còn được, chứ ta thì còn lâu”.

Hần ngạc nhiên: “Nghĩa là sao?”

Ta xì một tiếng, nói: “Hai chúng ta ngu ngốc ngu, mãi tầm tã, cũng coi như là anh em đồng chí, thứ gì ngươi cảm thấy ta sẽ thích, chứng tỏ ngươi cũng thích. Một mình ngươi nhớ thương tiểu sư muội, lại còn lấy ta ra mà tự thỏa mãn, thực là xấu xa, uống công ta phong ngươi làm ác nhân đệ nhất thiên hạ, về sau nên gọi ngươi là tên nhát gan nhất thiên hạ mới đúng”. Trình Viễn Đồ cười ha ha, Hữu Sinh run run hai bên vai, cố nén cười mà không được.

Tiểu Trầm dờ dẫm, run giọng nói: “Ngươi đừng có mà hại ta, ngàn vạn lần cũng không được!”

Ta gật đầu nói: “Biết điều thì mau khai thật ra, ngươi với tiểu sư muội đó là thế nào, lại còn đi đơn phương tơ tưởng”.

Tiểu Trầm thở dài thườn thượt, nói: “Vân Khởi, chỉ có ngươi hiểu được ta”.

Ta nghiêm mặt: “Không nói nhiều, khai mau!”.

Hần đáp lời: “Thật không dám giấu diếm, tiểu sư muội quả thật vô cùng hợp ý ta, đa tài đa nghệ, độc nhất vô nhị (ta cắt ngang vào điểm chính!). Nàng là con gái duy nhất, cũng là bảo bối trong lòng sư tôn của ta. Sư tôn còn nói, ngày sau tiểu sư muội thành thân, ngài sẽ đem bộ y thư cất giấu mấy đời giao lại cho con rể. Bộ sách đó tập hợp đủ loại phương thuốc cùng phương pháp chữa trị trong vòng trăm năm nay, là vật báu vô giá trên đời, kẻ hành nghề y trong thiên hạ không có ai là không mơ một lần được nhìn thấy, không có ai là không muốn có được”. Trình Viễn Đồ nhìn hần nghi hoặc, Hữu Sinh cũng lẳng lặng dõi theo hần.

Ta cười rộ lên: “Tiểu Trầm, ngươi ngông nghênh như vậy rất tốt, không hổ là bằng hữu của ta! Cạn chén!” Tiểu Trầm xấu hổ uống một ly.

Trình Viễn Đồ vẫn còn mờ mịt, ngược lại Hữu Sinh dường như mỉm cười.

Ta lại nói tiếp: “Sư tôn ngươi thật là quá ngốc, làm vậy khác nào mời gọi mấy kẻ nhân phẩm không ra gì tìm đến! Đáng thương thay cho Tiểu Trầm tài cao học rộng, si tình như vậy mà không đoạt được người thương”. Trình Viễn Đồ lúc này mới hiểu được, lập tức nghiêm túc nhìn Tiểu Trầm. Hần thở dài một tiếng, thật sự khác xa phong cách phát phơ không đúng đắn thường ngày.

Ta nhìn hần, nói: “Tiểu Trầm, ta hỏi ngươi ba vấn đề, ngươi hôm nay nói thật cho ta, đổi lại ta sẽ vạch cho ngươi một con đường! Thứ nhất, ngươi thực sự yêu thương tiểu sư muội, đời này kiếp này không thay đổi?”

Tiểu Trầm đập bàn đứng dậy: “Ta không phải nàng thì không cưới, nếu nàng có người khác, ta cam nguyện cả đời cô độc!”

Ta: “Được, vậy tiểu sư muội có lòng với ngươi không?”

Tiểu Trầm ngượng ngùng nói: “Lúc trước khi ta đi, nàng vừa khóc vừa nói, cả đời chỉ chờ ta trở lại”.

Ta: “Ngươi có muốn nhờ y thư kia mà nổi danh thiên hạ không?”

Tiểu Trầm hừ một tiếng, “Ta Trầm Trọng Lâm, Tiểu Trầm, không dám nhận là y giới kỳ tài, nhưng hiện tại có mấy ai có thể vượt mặt. Có y thư kia hay không đối với ta không quan trọng, dù sao cái danh xưng thần y cái thế kia không phải ta thì không ai dám nhận!”

Ta tươi cười sáng khoái, nói: “Tiểu Trầm, ngươi cứ trở về thành thân với tiểu sư muội, đợi đến lúc sư tôn tặng ngươi bộ y thư, ngươi liền công bố rộng rãi cho thiên hạ biết, ngươi muốn mời các y sư trong thiên hạ cùng nhau nghiên cứu y thư, cứu giúp sinh linh vô tội. Cái này gọi là: không muốn lại được, chỉ cần tiểu sư muội, các thứ khác không quan trọng. Tiểu Trầm của chúng ta không cần y thư, chỉ có tiểu sư muội bên người là đủ!” Trình Viễn Đồ trừng mắt, Hữu Sinh cũng nắm tay ta chặt hơn một chút.

Tiểu Trầm ngăn người, đột nhiên đứng dậy muốn đi, ta vội hỏi: “Ngươi định đi đâu?”

Hần run run mà nói: “Ta muốn trở về núi cầu hôn tiểu sư muội!” Mọi người đều cười rộ lên, Trình Viễn Đồ cười nói với Tiểu Trầm, “Cửa thành đã đóng, ngày mai ngươi đi cùng với ta”.

Tiểu Trầm hồn phi phách tán, run sợ nói: “Ta rồi đi đã hơn một năm, trong núi này vị sư đệ cũng thăm mền nàng ...”

Ta khoát tay chặn lại: “Tiểu Trầm đừng sợ, nàng đã nói sẽ chờ ngươi, như vậy mấy người kia không có hi vọng nữa rồi”.

Tiểu Trầm nhìn ta, nói: “Nếu ta lấy được tiểu sư muội, đại ân đại đức của Vân Khởi, cả đời không quên”.

Ta: “Ngươi không nợ ta, chỉ cần đến lúc ngươi công bố y thư cho thiên hạ thì chia cho ta một phần, ta muốn dùng nó làm tài liệu trong Bách Y Đường. Ngươi ta đều sòng phẳng, không ai nợ ai!” Hữu Sinh lại siết nhẹ tay ta.

Tiểu Trầm: “Một lời đã định!”

Ta: “Không được thay đổi, cạm!” Chúng ta lại nâng cốc.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Rời đi 2

Tiểu Trầm bội phục nói: “Vân Khởi, ngươi làm sao lại nghĩ ra được ý đó?”

Ta lại vung tay lên: “Ta trên không thông thiên văn, dưới không tường địa lý, nhưng mà mấy chuyện con con như vậy chỉ cần liếc mắt là thấy rõ mồn một”. (mấy trăm cuốn tiểu thuyết chẳng lẽ thành đồ bỏ sao?)

Tiểu Trầm lại đùa dai, cười nói: “Vậy ngươi xem Trình tướng quân một quẻ đi”.

Ta đã say chuyển choáng, đầu gật gù nói: “Trình đại ca vấn đề rất nghiêm trọng, người thích hần hần không thích, người hần thích lại không thích hần, cho nên mới nói, hần đa tình một chút vẫn tốt hơn”. Trình Viễn Đồ lập tức biến sắc, Hữu Sinh cũng liếc nhanh qua hần một cái.

Tiểu Trầm cân nhắc một lúc, lại nở nụ cười, “Vậy, Vương gia thì sao?”

Ta hít một hơi, “Vấn đề của Vương gia rất đơn giản, hần yêu phải một kẻ không ra gì, mà Vương gia tâm lại mềm yếu, để cho đồ lưu manh kia chạy mất”. Ta nói xong lại quay mặt nhìn Hữu Sinh, nói: “Ngươi đừng khổ sở, để ta giúp ngươi đi dạy dỗ nàng”. Về mặt Hữu Sinh vẫn căng thẳng như trước, bàn tay nắm lấy ta cũng siết chặt hơn.

Tiểu Trầm lại nhìn ta: “Vậy vấn đề của ngươi thì sao?”

Ta chán nản kêu lên: “Đừng nói nữa, càng nói ta lại càng buồn bực. Bản tính nàng thực sự là cực kì cố chấp, không biết cái gọi là tự lượng sức mình! Chỉ là một tên mài mực nho nhỏ, vậy mà muốn có sự nghiệp của riêng, lại còn muốn cứu vớt cả rừng rậm đồng cỏ, mơ mộng cứu tế dân chúng bản hàn. Nàng chỉ một lòng muốn duy trì lý tưởng cùng chí hướng, còn sợ chính mình nếu mất tự do, nhất định sẽ mất đi bản sắc, về sau tuyệt đối sẽ mất đi hết thấy, bao gồm cả những thứ nàng vô cùng quý trọng! Nữ nhân này trong đầu chỉ toàn là những ý tưởng kì quái, không muốn ngày nào cũng phải ru rú trong phòng! Thường xuyên tự đâm đầu vào rắc rối, nhưng quan trọng là, nàng cũng không biết bản thân muốn làm thế nào! Ngươi cho nàng một cái phù viện, nàng liền cảm thấy bản thân không thuộc về nơi này, tâm trạng sẽ buồn bực không vui, cũng luôn luôn hoảng sợ. Nhưng nếu ngươi để cho nàng rời đi, nàng lại luyến tiếc ngươi, ngày đêm trần trọc, lo lắng muốn chết. Nàng mỗi ngày đều tự đấu tranh nội tâm, thích tự ngược đãi chính mình, người khác muốn nhúng tay vào cũng đành chịu. Cái này gọi là cách xa thì oán hận, ở gần thì vô lễ. Nữ nhân như vậy sống chỉ làm chặt xã hội, chết đi cũng không có vấn đề, vì thế sau này làm ơn đừng nhắc lại nàng trước mặt ta! Tiểu Trầm, về sau ngươi có con gái, ngàn vạn lần đừng để cho nó học tiếng Trung đại học B!” Hữu Sinh nhẹ nhàng nắm tay ta, có lẽ hần muốn an ủi.

Tiểu Trầm gật đầu đồng tình, nói “Vậy chúng ta tìm nữ tử khác đi”.

Ta mở miệng đáp lời, lúc này hơi rượu đã xông lên tận óc, “Thật không dám giấu diếm, ta không thể đi làm chuyện phòng the giống như nam nhân bình thường được”. (cái này không phải giả, ăn ngay nói thật thôi)

Tiểu Trầm bị sặc, ho sặc sụa rồi ngã vật xuống bàn, còn Trình Viễn Đồ đánh rơi chén rượu trong tay, hần lập tức nhặt lại, cúi đầu không nhìn đến ai. Hữu Sinh bóp chặt bàn tay ta một cái, sau đó cả thân mình đều phát run.

Tiểu Trầm vỗ vỗ ngực thở gấp, một lúc mới bình thường lại được, lập tức vươn tay muốn bắt mạch, ta vung tay tránh né hần, “Coi như là thuốc chữa tâm bệnh đi! Từ nay về sau ta sẽ không đi thích nữ nhân nữa”.

Tiểu Trầm tròn mắt, tựa như hiểu ra cái gì: “Vậy là Vân Khởi thích nam nhân”.

Ta không chút nghĩ ngợi, nói thẳng: “Ta đương nhiên là thích nam nhân!” Tiểu Trầm rút một hơi lạnh khí, nhích người cách xa ta một chút, chén rượu trên tay Trình Viễn Đồ lại rơi xuống, chỉ có Hữu Sinh vẫn bình thản, chỉ nhẹ thở dài một tiếng.

Tiểu Trầm có chút đắm chiêu, nói: “Cũng phải, ngại vì nữ nhân đó mà thương tâm, cho nên không còn hứng thú với nữ nhân, cuối cùng đành phải đi tìm nam nhân để xoa dịu”.

Ta thờ dài: “Hợp tình hợp lý a”, lại quay đầu nói với Hữu Sinh: “Ngươi đừng có làm vậy đấy!” Tay hắn lại siết chặt. Ta gấp một miếng đồ ăn, đưa tới bên miệng hắn. Hắn cũng không trợn mắt, há mồm ngậm lấy, lát sau mới ăn vào. Hự, ta muốn phát điên!!!

Tiểu Trầm ái ngại nhìn ta nói: “Xin lỗi, cả thể xác và tinh thần ta đều thuộc về tiểu sư muội, thật sự không giúp được ngươi”. Hắn nhìn quanh một chút rồi cười, vờ như vô tình hỏi: “Không biết Trình tướng quân”

Trình Viễn Đồ không nhìn ai khác, chỉ buồn bực nhấp một ngụm rượu, thờ dài: “Trình Viễn Đồ ta cũng không ... nhưng ta thực sự khâm phục Vân Khởi, Ta cũng có thể hi sinh chính mình” Xem ra ai nấy đều đã có phần say.

Ta ra sức xoa tay, “Trình đại ca đừng tự hạ thấp mình như vậy, cả hai bên cùng nguyên ý vẫn là tốt hơn cả!” Hữu Sinh lại siết chặt tay ta lần nữa.

Tiểu Trầm đánh liều hỏi: “Vân Khởi, vậy, Vương gia, được hay không ...”

Ta bật khóc, nói: “Vương gia người tốt như vậy, cả đời này, chỉ sợ ta không xứng!” Hữu Sinh vẫn nắm tay ta, nhẹ nhàng lay động, làm cho ta bình tĩnh lại đôi chút, có thể uống thêm một chén

Rượu vào lời ra, ta bắt đầu không kiềm chế được, huyền thuyên đủ thứ chuyện, từ cuộc chiến giết điệp trên xứ Normandy đến cuộc tập kích Trân Châu Cảng thời Thế Chiến II, từ giáo dục quốc phòng thời đại học đến huấn luyện binh sĩ cao cấp trong quân đội, Trình Viễn Đồ chỉ biết trợn mắt há mồm mà nghe ta nói, cũng liên tục uống hết chén này đến chén khác. Ta lại quay sang Tiểu Trầm, kể cho nghe hắn y học phát triển thời hiện đại, kèm theo một ít phương pháp chữa trị bệnh nan y. Lại nói về cái nơi gọi tên là Y học viện, chẳng qua chỉ là một đám những ông già tụ tập lại một chỗ, mở mồm ra là nói toàn những câu ai cũng không hiểu chỉ một mình ta hiểu, bắt cả đám người tuổi trẻ nhiệt huyết nai lưng mà học, dạy cho bọn họ biết cách trị bệnh thế nào, cứu người ra sao. Tiểu Trầm nghe được mà vui sướng đến rơi lệ, tự nhủ không biết khi nào mới được đến thăm nơi đó. Nếu không phải vì tiểu sư muội không thể rời khỏi cha mẹ, bọn họ đã đi du sơn ngoạn thủy khắp nơi, tìm đến cố hương của ta để thực mục sở thị.

Từ lúc nói đến tiểu sư muội kia, Tiểu Trầm vẫn một mình lải nhải lảm bảm, cứ một lúc lại nhắc tới người trong mộng, cũng may đến lúc trời gần sáng là chúng ta có thể rời đi.

Ta chợt nảy ra một ý, nói: “Tiểu Trầm, thực ra ngươi nên cùng tiểu sư muội tìm cách làm phẫu thuật mổ đẻ cho những phụ nữ khó sinh!”

Hắn hoảng sợ: “Như thế nào?”

Ta buồn bã nói: “Một xác hai mạng, trên thế gian không có gì đau thương hơn việc này. Người mẹ đã hết hi vọng thì cũng đành chịu, nhưng nếu can thiệp đúng lúc, đứa trẻ trong bụng có thể còn cứu được”.

Hắn trầm tư nói: “Lẽ nào nói, là có thể ...”

Ta nói: “Đúng đó, chỉ cần rạch một đường ở bụng dưới, mở tử cung, lấy đứa trẻ ra rồi khâu lại là được (ai đó làm ơn cho ta xem phẫu thuật mổ đẻ là thế nào đi). Nhưng ngươi phải chú ý khử trùng, còn phải chăm cứu hay làm gì đó để gây mê, nếu không thai phụ sẽ đau đớn kinh khủng, đau muốn chết luôn ấy”. Nhớ lại tình cảnh Hữu Sinh lúc trước, sống mũi lại cay cay muốn rơi lệ. Hữu Sinh không nói lời nào, chỉ lặng lẽ giữ lấy bàn tay ta.

Tiểu Trầm vui sướng nói: “Cả thế gian này thật đúng là chỉ có tiểu sư muội của ta mới có thể làm chuyện đó, đi khắp thiên hạ không có nữ tử nào y thuật sánh được với nàng. Ta sẽ nhanh chóng nghiên cứu phương pháp gây mê, sau này hai chúng ta cùng nhau du ngoạn các nơi, tạo phúc cho nhân gian”.

Ta không ngừng rơi lệ, chỉ chực bật khóc, “Có được may mắn như Tiểu Trầm nhà ngươi, bao nhiêu người hâm mộ mà không được. Nghĩ lại thì ta cũng bao nhiêu chân tình thật ý, cuối cùng lại không thể ở cùng một chỗ”. Hữu Sinh lại giật giật tay ta, có lẽ sợ ta say rượu mà thất lễ. Ta dừng lại, uống thêm một chén rượu.

Đêm nay, ba người chúng ta nói nói cười cười, ta thì vừa khóc vừa nháo. Chúng ta cũng uống hết vô số vô rượu, vỗ vai động viên nhau vô số lần. Chỉ có Hữu Sinh vẫn im lặng nằm ở một bên, yên lặng mà cầm tay ta, chưa hề nói một câu.

Cuối cùng mọi người đều giao hẹn, ngày 15 tháng 5, ta sẽ đưa họ y đến doanh trại, Tiểu Trầm cũng sẽ đến đó chữa bệnh từ thiện, chúng ta sẽ cùng nhau đến biên cương gặp Trình Viễn Đồ, tiếp tục uống rượu tán gẫu. Nhưng nếu có chiến sự thì thôi, đỡ gây phiền phức cho hắn.

Tới nửa đêm, đến lúc Hữu Sinh cần đi nghỉ, Trình Viễn Đồ cùng Tiểu Trầm mới dìu nhau rời khỏi phòng, chỉ còn lại mình ta cùng hắn bên một đồng hồ ồn, dưới ánh nến leo lét sắp tàn.

Một tay ta vẫn nằm trong lòng bàn tay hắn, tay kia đỡ trán, nhắm mắt, cảm thấy từng cơn đau dội vào trong óc, trong lồng ngực cũng tràn ngập cảm giác tức nghẹn.

Không biết qua bao lâu, Hữu Sinh khẽ thờ dài, nhẹ nhàng nói: “Ta đã sai người chuẩn bị ngựa, thu dọn quần áo tay nải đặt ở trong phòng. Đêm nay hãy nghỉ ngơi đi”.

Ta buông tay nhìn về phía hắn, dưới ánh nến mờ ảo, gương mặt hắn hoàn mỹ như bước ra từ trong giấc mộng, bình tĩnh yên ổn như một tiên nhân, ánh mắt dịu dàng mang theo yêu thương, đôi môi mỏng hơi cong, hình như hắn đang cười. Ta nhìn hắn, lại tự si và chính mình, ta thật sự là đồ chết tiệt! Có chết vạn lần cũng không đáng tiếc!

Hắn bỗng nhiên mỉm cười, nói: “Vân Khôi, người yên tâm, mặc kệ người bỏ ta bao nhiêu lần, ta cũng sẽ không bỏ người”. Nước trong hốc mắt rất cực không thể kiềm chế nổi, ta gục đầu khóc lớn, giặt lại bàn tay vẫn nằm trong tay hắn, hai tay kéo tóc, ra sức lắc đầu. Hắn ngồi dậy, nhẹ nhàng đặt tay lên vai ta, bình thản mà nói: “Không có việc gì, ta chịu được”.

Ta đau, đau đến mức cả người đều co rúm, đau từ tận trong tim ra đến xương cốt, cũng đồng thời oán hận, ta muốn giết một người, mà kẻ đó không phải ai khác, chính là bản thân ta.

Ta cắn răng, ngẩng đầu, hai tay chộp lấy bờ vai hắn, đẩy hắn ngã xuống tấm đệm dày, điên cuồng ngấu nghiến đôi môi hắn, ra sức cướp đoạt từng chút ngon ngọt nơi đó, mùi máu tươi dần dần lấp đầy khoang miệng. Hắn cũng không làm gì khác, chỉ đơn giản cùng ta đẩy dứa một hồi. Hắn ra sức đối chọi, cùng ta tranh đoạt từng tắc từng thước, bất kể ta có ngoan độc thế nào hắn cũng không hề lùi bước, tranh thành đoạt đất, người chết ta sống. Hai chúng ta giống như hai cao thủ đang hồi quyết đấu, thương đến kiếm đi, búa đập đao chém, hận không thể làm cho người kia chết ngay tại chỗ, hút khô hết thấy lực lượng cùng dũng khí của đối phương!

Một chút thanh tỉnh cuối cùng lóe lên, làm cho ta thoát ra khỏi cơn điên, lại đẩy mạnh hắn ra. Quay đầu nhìn lại, khuôn mặt kia vẫn tĩnh lặng như nước, tựa như chưa có từng có chuyện khi này, nhưng khi nhìn tới đôi môi rách bươm rướm máu, ta lại càng thấy hắn điên lệ mê người. Ánh mắt kia dường như long lanh sáng một cách khác thường, hắn chăm chú nhìn ta, mỉm cười mơ hồ nói: “Mộng của ta, chính là người”.

Ta vò đầu bứt tóc, như muốn xé nát bản thân, thống khổ không nói lên lời, tựa như một phần da thịt cùng một phần linh hồn của ta đã bị tước đi, lưu lại trên người hắn.

Tựa như một con ma men chìm trong rượu, ta lao đảo kéo lê thân mình đến cạnh cửa, không dám quay đầu nhìn hắn, chỉ có thể điên loạn lao đi trong đêm tối. Thời điểm xuất môn, dường như có một lưỡi dao bén nhọn vô hình chém ta thành hai nửa. Ta ngã đầu, rên lên một tiếng bi thương, tựa như con sói cô đơn dưới ánh trăng trong cái giá lạnh của vùng hoang dã ...

Trời hừng sáng, ta một mình dẫn ngựa rời khỏi Vương phủ, bỏ lại một mình Hữu Sinh trong dãy phòng âm u cô tịch.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hồi hã

Ta cùng hai người bạn họ cưỡi ngựa ra khỏi thành. Tiểu Trầm quả thực giống như muốn phát điên, hễ mở miệng ra là tiểu sư muội thế này, tiểu sư muội thế kia, cũng không thêm che giấu nét hoan hỉ vui sướng trong mắt, trái ngược hoàn toàn với tâm trạng u ám của ta lúc này. Nếu không phải niệm tình hắn đã giúp đỡ chăm sóc Hữu Sinh, thì ta đã bóp chết hắn từ lâu, cho tiểu sư muội kia còn chưa về nhà chồng đã thành quả phụ.

Ta lấy có đầu vẫn còn choáng do say rượu, suốt cả quãng đường không hề rảnh nói nửa lời. Trình Viễn Đồ cũng nghiêm mặt không lên tiếng, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì. Nhưng đi mãi rồi cũng đến lúc phải chia tay, ở ngã ba đường, mọi người đều ôm quyền chào từ biệt, sau đó mỗi người một ngã. Lúc trước ta phiền não vì Tiểu Trầm lái nhái mãi không thôi, giờ bọn họ đều đi hết, ta lại thêm được nghe ai đó nói chuyện cho nghe, nếu không trong đầu ta sẽ chỉ đầy ngập hình ảnh đêm trước, cứ như vậy có lẽ ta phát điên lên mất.

Ta để cho ngựa tùy ý đi trên đường, chậm rãi hít thở bầu không khí tự do quen thuộc, nó vẫn tươi mát ngọt ngào như trước, nhưng lại thêm một vài phần chua xót. Hốc mắt bắt gặp ừng đỏ, nước mắt đã viền quanh mắt từ lúc nào ta cũng không hề hay biết. Ta không lau đi, để mặc cho từng giọt lệ chậm rãi rơi vào không khí, tựa như thứ tình cảm ăn sâu bén rễ trong lòng, không ngừng day dứt cho đến khi tim ta bị mài thành tro bụi, hay tan nát thành muôn ngàn mảnh nhỏ.

Đến giờ ta mới hiểu tâm trạng của những người chí sĩ yêu nước, chỉ vì mưu cầu một tương lai mới mà bỏ lại tất cả gia đình vợ con, dấn thân vào con đường cách mạng gian khổ. Trước khi ta từng cho rằng bọn họ ra đi chẳng qua đều là vì trốn tránh cha mẹ quản giáo, trốn tránh thi cử học hành, hôn nhân sắp đặt, lao động cực khổ, nếu không thì cũng là bất mãn với cuộc sống hôn nhân hiện tại mà không dám vứt bỏ, cho nên mới tìm lấy một cái cớ hoàn chỉnh, không còn phải cố sống cho qua ngày đoạn tháng, biết đâu may mắn còn có thể gặp được một đồng chí nữ trẻ tuổi cùng chung chí hướng, khỏi phải sống trong sự ức chế hết ngày này sang tháng khác Hiện giờ ngẫm lại mới thấy, trong mấy trăm vạn con người, chỉ cần có một kẻ giống như ta thật sự ra đi vì lý tưởng, vậy thì cách mạng thắng lợi nhưng cái giá phải trả cũng thật là đắt.

Mất hai ngày ta mới trở về đến trấn cũ, hoàn cảnh quen thuộc làm cho ta vui buồn lẫn lộn. Tựa như một trận mưa tên dồn dập không có hồi kết, lần lượt từng kỉ niệm cùng cảm giác hết thấy dồn dập tìm về, không cho ta trốn chạy, cũng không có đường trốn chạy.

Cúng Đầu thấy ta trở về, quả thực giống như là không có cách nào khác để diễn tả cái sự vui sướng như điên lúc này, chỉ thiếu điều quỳ xuống trước mũi giày ta, ba quỳ chín lạy tôn ta lên làm thánh. Chỉ trong vòng một canh giờ, cả đồng người đồ xô tới gặp ta, tất cả đều tìm đến mua búp lò vối than, trong đó có mấy người ngày hôm qua vừa mới đến mua. Ta đương lúc sôi sục lửa giận lại không có chỗ phát hỏa, cho nên gặp đầu mắng đấy, mà ai ai cũng cười tươi như hoa nở, vô cùng cao hứng ôm hàng rồi đi. Đứng lại đó, ta còn chưa nói xong!

Ban đêm đối với ta cũng là một sự thống khổ, đủ thứ chuyện vặt vãnh xôn xao cùng nhiều tiếng thì thầm khe khẽ từ bốn phương tám hướng đánh lại, ta muốn chần cũng không nổi. Ta đã thay đổi chỗ còn như thế, hướng chỉ là Hữu Sinh, ngày ngày chỉ có thể ở một chỗ, đủ biết bị thương đến mức nào. Lại nghĩ hiện giờ hẳn một mình ở trong phòng tối, ta lại không thể ở đó giúp hân khuây khỏa, những lúc đau đớn, hẳn chỉ đơn độc một người mà cam chịu, nghĩ đến đây nước mắt lại tràn ra như nước lũ

Ta đúng là không nên sống. Nhưng nếu ta vẫn ở lại đó, vậy thì ngày ngày chỉ biết đi trên cùng một con đường, hoặc tự giam mình ở thư viện hay đi loạn khắp nơi không mục đích, sớm muộn gì ta cũng sẽ không chịu nổi, cứ chết dần chết mòn, khiến cho Hữu Sinh cũng khổ lây. Thật chẳng khác gì trước mặt là vực sâu vạn dặm, sau lưng là núi đen sừng sững, không có đường để thoát.

Cả một đêm dài, ta trần trọc không ngủ, trái tim trong lồng ngực vẫn nhảy lên gấp gáp, tay chân run rẩy không thôi, quả thực sống không bằng chết.

Ta cũng hiểu được tình cảnh của những người bị trúng độc, cực độ thống khổ! Có ai đó làm ơn giúp ta quên đi tấn cực hình này, dù chỉ trong chốc lát thôi cũng được, để cho ta có thể thanh thản một chút

Lúc này ta lại càng hiểu được Hữu Sinh là người kiên cường đến mức nào, trải qua bao nhiêu cực khổ, phải chịu sự phản bội ghê tởm như vậy nhưng cái tâm tính thanh khiết ôn hòa kia vẫn y nguyên không hề suy chuyển, vẫn biết khóc, biết cười, vẫn ngưng ngững, vẫn quan tâm, vẫn có thể yêu sâu sắc như xưa. Hân chưa bao giờ cố tình lảng tránh những thống khổ đã qua, hai bờ vai gầy yếu vẫn gắng sức cam chịu, cắn răng cố nén đau thương để cho ta rời khỏi bên người hân.... Càng nghĩ đến đó, ta càng không chịu nổi, chỉ mong có thể quên đi hết thảy....

Ta thật sự là nhát gan, không dám đối mặt với lương tâm chính mình, vì thế ngay ngày hôm sau, ta đã rời khỏi trấn, một đường chạy đến quân doanh, y hẹn đến làm hộ y cho binh sĩ. Mọi sự trong nhà đều giao cả cho Cứng Đầu tự mình quản lý, sau khi kiểm tra ta mới phát hiện, chúng ta ngày càng ăn nên làm ra, kì lạ là hân mặc dù không thích học tập, nhưng chỉ cần nói đến kinh doanh thì hiểu rõ mồn một, thậm chí không cần chỉ cũng biết. Ta dặn dò đủ thứ xong xuôi, sau đó leo lên Lộ Lộ rời khỏi trấn ngay giữa buổi trưa.

Hai chục ngày tiếp theo, ta đều bốn tẩu trên đường. Hết nơi ruộng đồng tuyết phủ trắng xóa lúc bình minh đến rừng cây tiêu điều lá rụng, hết ven hồ nước trong vắt như gương soi đến dải dề ngập màu xanh dương liễu; có đôi khi trên đường ta bắt gặp những người đồng hành, vừa đi vừa trò chuyện trên trời dưới biển, lại có lúc chơi đùa cười cợt với lũ trẻ bên đường. Khi vượt qua một khúc sông, ta lặng yên lắng nghe người lái đò chèo thuyền vừa thông thả ngâm xướng, tô điểm thêm vào tiếng kêu vang của một vài con chim nước chao liêng. Những ngọn núi cao chìm trong mây mù, trăm ngàn tiếng lá thông reo trong gió hòa lẫn những câu thơ ngắn ngủi thốt lên trong lúc xuất thần. Ta không ngừng tự nói với chính mình, nếu ta lưu lại nơi đó, hết thảy mọi thứ đều sẽ không thể xảy ra, trong đó có cả cái không khí tươi mới yên bình mà ta vốn ưa thích. Nhưng mỗi giây mỗi phút trôi qua, ta đều không thể ngăn mình nghĩ tới Hữu Sinh, không ngừng suy đoán, giờ này phút này, hân đang làm gì

Không, không thể nói là mỗi một giây, bởi có một ngày sáng sớm sương giá giăng đầy trời, ta đã đến được đỉnh núi, nhưng lại muốn đi xuống một sườn núi hẹp, một nơi chỉ có chiều dài 10 thước bề ngang một thước, ở nơi đó sườn núi nhô ra sừng sững cong cong như lưng cá, cả hai bên đều là vách núi đen sâu vạn trượng, chỉ có một sợi xích sắt đen hoen rỉ vắt ngang qua lưng chừng núi. Người dẫn đường nói, nếu ta không có võ công thì đừng cố đi qua, bởi tại đây gió núi thổi mạnh, sườn núi vừa lạnh lại trơn, nếu như trượt chân rơi xuống thì vô phương sống sót.

Không biết là do triền núi kia khiêu khích tâm trạng ta, hay là do ta phân vân chính mình còn muốn sống tiếp hay không, chỉ biết rằng ta vẫn một mực lần bước đi lên lưng núi, hai tay nắm xích sắt, hai mắt không rời hai bàn chân. Ta lần lượt tự hỏi bản thân: ta lúc này, có phải vẫn còn biết quý trọng sinh mệnh hay đã vứt nó sang một chỗ? Nếu như câu trả lời là phải, lập tức đôi chân sẽ bị thôi thúc mà bước lên từng bước. Ta không biết mình đã đi được bao lâu, chỉ biết khi ta tới bờ đối diện, mồ hôi lạnh đã túa ra ướt sũng cả lưng áo. Ta đột nhiên phát hiện, giữa cái khoảnh khắc sinh mệnh mong manh như sợi chỉ mảnh treo chuông, ta không hề máy may nghĩ tới hân. Cho nên ta không thể nói, mỗi giây mỗi phút ta đều không quên được hân.

Ta mất bao lâu mới hiểu được, bản thân không thể chu toàn cả hai phía. Nếu ta ở lại Vương phủ, cái bản tính ưa thích tự do, luôn luôn hướng tới ngao du thiên hạ của ta sẽ không được thỏa mãn, lâu dần tính ngao mạn cũng sẽ chết đi, bản thân ta cũng sẽ u ám ảm đạm, ngày không thể ăn, đêm không thể ngủ. Hữu Sinh hiểu rõ điều này, cho nên mới cố cam chịu để ta rời đi. Nhưng hôm nay tự do tự tại giữa bốn bề thiên địa, ta cũng tự mình vỡ lẽ, cái tâm yêu thương hân cũng không thể trọn vẹn, mà nếu đã không thể trọn vẹn, vậy thì để cho ta chết đi! Nôn nóng cùng buồn bực, tưởng niệm cùng bất an, ta phát điên mất thôi!

Ta đến nơi quê hương của tư lự, công việc bận rộn mau chóng lấp đầy đầu óc, xua đi cái sự muộn phiền giằng xé nội tâm mỗi khi rảnh rỗi. Hết thảy tinh thần và sức lực đều đổ dồn vào công việc, cũng nhờ đó mà trong lòng thư thái hơn một chút.

Ta thuê phòng ốc, chọn mua những loại tơ lụa hạ đẳng đơn sắc, thuê bảy tám người phụ nữ làm thợ may, tay nghề cũng không cần cao lắm, tự tay thiết kế hộ y cho binh lính. Ta nghĩ mỗi người lính khi bị thương trên chiến trường, đến lúc băng bó không thể không cời quần áo, vì thế liền thiết kế chiếc áo trước sau có bốn mảnh, cộng thêm cả tay áo, mỗi mảnh đó đều gắn lại với nhau bằng dây hoặc nút, nếu bị thương thì chỉ cần cời nút thắt, mảnh áo phủ trên miệng vết thương có thể tháo bỏ nhanh chóng, như vậy sẽ không phải bỏ phí một chiếc áo. Ta tự mình cắt may tám áo đầu tiên làm mẫu, sau đó tất cả đều giao lại cho bọn họ. Những cô nương đó may và thành thạo, đường kim mũi chỉ thoăn thoắt làm cho ta choáng váng, tự nhiên cảm thấy mình thật là kém cỏi

Một lần rảnh rỗi, ta vẫn vô suy nghĩ, tự nhiên ngán ngẩm vì sao nữ nhân mỗi tháng đều gặp phải nguyệt sự phiền toái, băng vệ sinh thô sơ cũng ra đời từ đó, chỉ là hai tầng vải bông, bên trong đồ đầy tàn hương hoặc tro than, dùng xong có thể giặt sạch là dùng lại được. Tuy rằng thua xa sản phẩm hiện đại, nhưng vẫn còn hơn tầng tầng lớp lớp vải thô. Tiếp đó là nguyên bộ đồ lót đi kèm, ta tìm một vài tiểu cô nương nhanh nhẹn miệng đi tiếp thị hàng. Rất nhanh sau đó hàng làm ra không kịp bán, một cửa hàng độc quyền buôn bán cũng mọc lên do ta làm chủ, cũng nhân tiện giúp đỡ các chủ hiệu khác bán được hàng, thành lập liên minh kinh doanh, mọi người chung sống hòa bình, không tổn hại hòa khí. Một thành trấn đã đứng vững, ta lại đến một thành trấn khác mở rộng địa bàn. Từ đó công việc khắp nơi cứ ùn ùn đổ xuống, không có lúc nào rảnh tay.

Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, ta tiếp tục lần sân sang bồn cầu vệ sinh. Trước tiên là phải có một cái chum thật lớn để hứng lấy chất thải, một nửa chôn dưới đất, chỉ chừa lại nắp đậy bên trên. Bồn cầu trong phòng có van ở dưới đáy, thông đến ống dẫn bằng đất nung, nối thẳng đến cái

chum ở bên ngoài. Mỗi lần xong việc chỉ cần lấy nước rửa trôi bồn cầu, tuy rằng bên ngoài khó tránh khỏi có mùi, nhưng bên trong lại tương đối sạch sẽ. Sản phẩm vừa ra mắt đã có người mua hết, quả thực là tiêu thụ không kịp. Nhà giàu trong thành đều muốn có, những người không có đều tự lấy làm hổ thẹn. Tiếng lành đồn xa, bao nhiêu người đổ xô đến tranh nhau mua bán, đến nỗi thành trấn ta ở giao thông nhất thời trở nên hỗn loạn, tắc đường triền miên, bởi vì đường xá chật ních toàn xe ngựa chở người đến mua bồn cầu.

Lợi nhuận từ bồn cầu thật sự khủng khiếp, nhu cầu cũng càng ngày càng lớn, một mình ta không thể kham nổi, đành phải gửi thư gọi đám người tứ thiếu A đến hỗ trợ. Bọn họ thấy ta đều kính cẩn lễ phép, căn bản không ngờ chỉ trong thời gian ngắn mà ta có thể làm ra cơ nghiệp lớn như vậy. Ta tự mình dẫn bọn họ đi hướng dẫn cung cách làm ăn cùng quản lý kinh doanh, mỗi ngày ân cần dạy bảo. Vốn dĩ trước đây ở quê cũ, cả bọn đều bị người ta cho là chơi bời lêu lổng, đến đây lần này tự nhiên lại phát hiện thì ra trên đời cũng có chỗ mình dùng được, vậy nên ai nấy đều phấn đấu quên mình. Có lẽ mấy vị bằng hữu này trời sinh tuy học hành không đến nơi đến chốn, nhưng đầu óc cũng không có gì xấu xa, hoặc có thể do ta dạy dỗ mất tay, chỉ cần hướng dẫn một chút là hiểu được, lâu dần thành thạo, rất nhanh có thể độc lập quản lý một phương. Chúng ta cũng bỏ vốn dựng vài cái nhà xưởng, sản xuất chum vại, bồn cầu, ống dẫn, huấn luyện nhân viên lắp đặt,

Cẩn thận giấu lại, tính cả than củi lò đốt, ngoại trừ hộ y cho binh sĩ là do Trình đại ca đặt làm, tất cả tiền tài của ta đều từ những gì mọi người cho là đồ bẩn thấp hèn. Nhất là bồn cầu, trên thế gian có ai dám bỏ qua thể diện mà thử làm cái đó. Xem ra cha Cứng Đầu nói cũng đúng, ta thật sự là kẻ tự mình cam chịu thấp hèn, nhưng lại không hề day dứt lương tâm, có lẽ cảm thấy bản thân mình thích hợp làm công việc hạ đẳng đó. Tất cả mọi người đều có nhu cầu cần đáp ứng, đối với ta thì bạc vào tay thật nhiều mới là tốt nhất.

Bởi vì số lượng tiền đổ vào túi ngày càng nhiều, mà ta lại không muốn để người khác quản lý, vậy nên đành phải thành lập Văn Khôi Ngân Trang. Lúc đầu lập ra chỉ là hỗ trợ việc kinh doanh giữa xí nghiệp với khách hàng, sau cũng kiêm nhiệm quản lý sổ sách cho khách hàng của các tiệm buôn khác. Lập ra ngân trang đối với ta cũng coi như là an ủi đôi phần, ít nhất chúng ta làm trong ngành ngân hàng, vẫn cao cấp hơn so với buôn bán bồn cầu. Nhưng ở cái thời đại cổ xưa này, chủ ngân hàng cũng tương đương đám con buôn hèn mọn không đáng nói, đều bị cho là chỉ biết giật tiền của thiên hạ, không có gì thanh nhã cao quý.

Trước mặt ta ai nấy đều tỏ ra cung kính, nhưng sâu trong đáy mắt vẫn có chút khinh thị, nghĩ rằng ta chẳng qua chỉ là hạng trợ phụ mới phát mà thôi. Cho dù lưng đeo bạc vạn cũng không trốn được người đời khinh bỉ. Có đôi khi ta cũng thấy tủi thân, thật sự muốn đăng biển đề mấy chữ: “Ta tốt nghiệp khoa Trung Văn đại học B, cũng biết đọc Kinh Thi cùng Luận Ngữ!” Nhưng xung quanh căn bản không có ai có thể cùng ta chia sẻ nỗi lòng Không, không thể nghĩ, không được Ta không dám đào lên mớ kí ức xa xưa kia một lần nữa, chỉ có thể ngày ngày vui đầu vào làm việc, tìm cách kiếm miếng cơm manh áo!

Nhưng ban đêm lại hoàn toàn trái ngược! Ta nằm trên giường, cố gắng đi vào giấc ngủ, nhưng không sao ngăn được dòng cảm xúc dồn dập đánh tới như một con hồng thủy! Những lần trò chuyện bên sông dưới ánh chiều tà, những câu chuyện cười vu vơ ngắn ngủi, bàn tay ta từng nắm gọn trong tay người đó, nụ hôn cuồng nhiệt mà đau đớn lúc chia tay. Đến bây giờ ta mới hiểu được câu nói “Khi ấy chỉ coi là chuyện tầm thường”[1] đau đớn day dứt đến cực nào.

Ta liều mạng buôn chái, chỉ mong đến khi tất nắng có thể ngủ an giấc. Nhưng cho dù có bận đến tối tăm mặt mũi, trong thâm tâm vẫn chỉ là một mảnh vô vọng tan nát.

Đầu mùa hạ, kì hẹn với Trình Viễn Đồ cùng Tiểu Trầm đã tới. Hộ y đã sớm hoàn thành, hàng thêu nhỏ nhỏ khi xưa giờ đã thành phường thêu lớn, chuyện bán đồ dùng phụ nữ. Ta sắp xếp ổn thỏa người làm cùng sự vụ, cùng đoàn xe chở hộ y khởi hành đi về hướng bắc.

Ta trở lại trấn cũ, thấy tiểu tử Cứng Đầu giờ đã thành thủ lĩnh một phương, tuy vẫn chỉ biết cam chịu mỗi khi ta mắng mỏ, nhưng giờ hắn đã biết nhìn ra cơ hội, có thể độc lập phát triển sự nghiệp. Ta bỏ tiền mua đứt mỏ than đá kia, lại mở tiếp Văn Khôi Ngân Trang ở trấn trên, để cho Cứng Đầu đảm nhiệm việc kinh doanh than, bản thân về sau chỉ ở sau màn làm chỉ điểm.

Về lại thành trấn đầu tiên ta đặt chân tới, cầm trong tay cuốn y thư mà Tiểu Trầm gửi tới, ta biết hắn đã kết được mối lương duyên, trong lòng không khỏi dâng lên nỗi phiền muộn. Đoàn xe vẫn trên đường bắc thượng, nhưng đường đi lại vòng quanh trấn nhỏ. Lòng ta bủn rủn vô hạn, cũng buồn bực vô hạn.

Ta lại nhớ tới cái đêm trong miếu hoang đồ nát, nhớ tới buổi sáng ngày đó, nhớ chúng ta đã nhìn nhau hồi lâu, nhớ hắn kéo tay ta nắm chặt Nhớ tới những điều ta tưởng đã quên mất từ lâu, cuối cùng đành phải cố gắng xóa đi hết thấy suy nghĩ! Ta hận không thể xoay người đào tẩu, chỉ vì có chuyện cần làm.

Ta tìm tới Lí lang trung, lúc hắn nhìn thấy ta, khuôn mặt từng trải quen thuộc mừng rỡ muốn phát điên, thiếu chút nữa xông tới ôm ta. Ta trả lại hắn 12 lạng bạc, tặng cho hắn y thư. Nâng cuốn y thư trong tay, hai bàn tay hắn run rẩy, rung rung nói với ta, những lời ta nói với hắn khi trước, từng câu từng chữ đều là thật, ngày hôm nay hắn có được so với dĩ vãng từng làm, không biết hơn bao nhiêu mà kể.

Ta để lại một phần ngân lượng, giúp hắn tìm một trợ thủ cùng trang bị để thành lập phòng thuốc Bách Y Đường thứ nhất.

Mọi người nghe tin ta trở về đều tập trung ở nhà Lí lang trung, hương thân phụ lão già trẻ gái trai đều tề tựu cả trong sân, đồng thanh đề nghị ta giảng sách một lần nữa. Ta không thể nói nên lời, chỉ có thể nhẹ nhàng cự tuyệt, trong lòng cũng vô cùng áy náy.

Ta mời toàn bộ người trong trấn đến Khinh Phong Lâu ăn bữa cơm, những ai không có chỗ đành ngồi ra cả mặt đường. Mọi người hoan hỉ vui mừng, còn ta cố nén không rơi lệ, bánh bao trước mặt cũng không thể nuốt trôi.

Ta không dám ở lại qua đêm, sợ rằng nhớ lại ta sẽ phát điên, chỉ có thể trao ngân lượng để giúp người dân trong trấn tu sửa cầu đường, còn cho bọn tiểu khát cái chút bạc, bảo bọn họ đi về phía nam làm việc. Sau đó khi đêm xuống, ta rời khỏi trấn, đánh xe đi tới biên quan.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cưu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Biên quan

Đến trưa ngày 15 tháng 5, ta tới được biên cảnh, sau khi báo cáo danh tính, ta đợi một lúc lâu mới thấy Trình Viễn Đồ cùng Tiểu Trầm phi ngựa mà đến, bọn họ tự mình ra nghênh đón làm cho ta cảm thấy được yêu mà sợ.

Tiểu Trầm mặt cười tươi rói, trông thật là đáng ghét, còn Trình Viễn Đồ giáp phục chỉnh tề, bộ mặt vẫn cứng nhắc nhưng cũng có một chút vui sướng.

Mọi người xuống ngựa, ôm quyền chào hỏi, Tiểu Trầm lên tiếng trước tiên: “Vân Khởi, người đạo này danh tiếng cũng khá nổi đấy! Bây giờ đi đâu cũng thấy người ta bàn tán về kì tài kinh doanh đất phượng nam, suy nghĩ thì táo bạo tuyệt vời, sản phẩm thì lạ lùng mới mẻ. Tiểu sư muội còn ủy thác ta đến hỏi mua người một ít đồ dùng cho phụ nữ, sư tôn ta cũng nói muốn đổi một cái bồn cầu vệ sinh của người. Nghe nói nhiều vị quan to quý nhân trong kinh thành đều phải người đi phía nam mua cái đó, nghe nói là tiền tài đổ vào túi người như nước a”.

Ta vội xua tay, “Chỉ là mấy thứ thấp kém thôi (không phải sao), đừng nhắc tới làm cho ta xấu hổ nữa. Người mới là nhân vật nổi tiếng, có mấy nơi ta đi qua mọi người còn dựng bia xây miếu, kỷ niệm ngày vợ chồng các người truyền bá y thư, tạo phúc cho thiên hạ”

Trình Viễn Đồ hừ một tiếng.

Tiểu Trầm nói: “Hắn cứ liên tục hừ ta, liệu có phải mũi có tật không đây? Ta nói muốn chữa trị cho hắn, hắn lại cứ làm bầm không thôi”.

Ta nói: “Đó là kiểu khen ngợi của hắn, người khác nói được, hắn lại nói hừ”.

Tiểu Trầm lập tức hớn hở, “Hắn đối ta vậy thì tốt quá”. Trình Viễn Đồ lại hừ một tiếng, nhưng lập tức đình chỉ. Ta cùng Tiểu Trầm cùng cười ha ha.

Trình Viễn Đồ nhìn vào mắt ta, nói: “Vương gia mới đến đây ngày hôm qua, thân thể đang vô cùng mệt nhọc, cho nên ta không cho hắn tới đón người”.

Ta cảm giác ngực mình vừa bị ai đó đâm xuyên qua một kiếm, chỉ gượng cười nói: “Chúng ta cứ đi uống trước đã, đến tối ta sẽ đi gặp hắn” (trón được lúc nào thì hay lúc ấy)

Trình Viễn Đồ: “Được, trước tiên ta đưa người đi xem quân lính luyện tập, sau đó phóng ngựa dạo thảo nguyên, cùng nhau uống rượu ngắm trăng”.

Hắn sai người đưa xe của ta đi, lại dẫn một con ngựa khác đến cho ta. Mọi người đều lên ngựa theo hắn tới thảo trường, nhìn thấy trước mắt cảnh tượng binh sĩ uy phong lẫm liệt, mỗi người đều mang đao sắc gươm dài, vẻ mặt nghiêm nghị bùng bùng sĩ khí. Bên tai ta tiếng trống trận từng hồi mãnh liệt hùng tráng, hàng vạn con người dưới kia cứ theo nhịp trống mà đi từng đường gươm mũi kiếm, động tác mạnh mẽ phi thường.

Ta không khỏi tán thưởng Trình Viễn Đồ: “Quân binh sĩ khí kinh người. Trình đại ca thật biết cách luyện quân, gọi là Thiết quân cũng không ngoa! Vùng biên cương có uy vũ tướng quân trấn giữ thì không còn gì phải lo nữa, thật là cái phúc của con dân trăm họ”.

Trình Viễn Đồ nhìn ta thật sâu, nói: “Lời Vân Khởi chỉ điểm lúc trước, ta cả đời không dám quên”.

Ta vội xua tay, “Trình đại ca trí tuệ vô song, dũng khí hơn người, nếu không Vương gia cũng sẽ không tiến cử người”. (đã nói không nhắc sao giờ lại nhắc đến, muốn quên cũng thật khó), Trình Viễn Đồ chỉ cười không nói.

Ba người chúng ta rời khỏi quân doanh, trước mặt là thảo nguyên rộng lớn vô tận. Mới đầu mùa hè, cả thảo nguyên xanh biếc tươi đẹp, từng khóm hoa dại đua nhau nhô lên khỏi mặt đất, chim trời bay lượn ngang dọc, làm cho người ta cảm thấy choáng ngợp, tâm trạng cũng thật sự vui sướng. Ta lập tức cười to, cao giọng nói: “Lúc này không chạy, còn đợi đến khi nào?” Trình Viễn Đồ thét dài một tiếng, ra roi thúc ngựa dẫn đầu, ta cùng Tiểu Trầm phóng ngựa theo sau. Từng đợt gió đầu mùa mon trên da mặt, ta say sưa phóng ngựa giữa thảo nguyên, cả người chìm trong khoái cảm không ngờ, hoàn toàn bỏ qua một bên suy nghĩ u ám mấy ngày nay.

Đến khi trăng lên giữa trời, chúng ta dừng lại bên ngoài rìa doanh trại, đốt một đồng lửa lớn, cùng nhau uống rượu tán gẫu. Trình Viễn Đồ đã chuẩn bị sẵn thịt nướng cùng bánh hấp, ta chỉ lấy bánh hấp nhắm rượu. Nghĩ tới đêm nay không thể tránh được một hồi bi thương, ta lại càng sợ hãi mà ra sức uống rượu.

Tiểu Trầm vẫn hồn nhiên vô tư kể chuyện hắn cùng tiểu sư muội cùng nhau du ngoạn giang hồ thế nào, hai người tình thâm ý trọng ra sao, hắn càng kể lại càng khiến ta chua xót, chỉ biết tự chúc rượu cho mình nhằm quên đi hết thảy.

Trình Viễn Đồ cười nói: “Tiểu sư muội nhà người xuất chúng như vậy, sao không tìm lúc nào rảnh rồi mang tới cho chúng ta gặp mặt”. Tiểu Trầm nghe vậy lập tức im lặng, chần chờ không dám mở lời.

Ta cười nói: “Trình đại ca, chỉ cần ta ở đây, đảm bảo người còn lâu mới nhìn thấy tiểu sư muội của hắn”.

“Vì sao?”

Ta nói: “Bởi vì Tiểu Trầm với ta tính cách quá mức tương tự, hẳn sợ tiểu sư muội sẽ nhận nhầm người, nhìn ta trở thành hấn, lại quay sang thích ta thì khổ”.

Tiểu Trầm thở dài: “Vân Khởi, ta đòi này...”

Ta vội cắt đứt: “Biết rồi, biết rồi, người có thể nói sang cái khác được không?”

Ba chúng ta cùng nhau tán gẫu một trận, ta lại nói chút chuyện cũ, ngắm ánh trăng sáng trên cao. Trình Viễn Đồ nói: “Vân Khởi, cả ngày người đã vất vả, giờ cũng nên đi gặp Vương gia, chúng ta quay về quán doanh đi”. Hấn vừa nói xong, ta liền liêu mạng uống hết chỗ rượu còn lại, ta biết sắp tới cả bản thân sẽ phải đối mặt thống khổ, cho nên càng ra sức trốn tránh.

Trở lại quán doanh, Trình Viễn Đồ chỉ cần lều dựng sẵn dành riêng cho ta, rồi lại chỉ tới một căn ngay bên cạnh nói: “Đó là chỗ Vương gia, Vân Khởi người tự mình đi đi”. Cảm giác khí lực toàn thân như bị rút đi từng chút một, ta ù rũ cảm tạ hấn, cáo biệt Tiểu Trầm rồi xuống ngựa, giao cho một binh sĩ đưa đi nơi khác.

Trăng đã lên cao, nhuộm lên cảnh vật một màu bàng bạc.

Trong lều Hữu Sinh dường như vẫn sáng đèn, bên ngoài vẫn là người hộ vệ hấn ngày đêm – Tấn Bá.

Ta mang theo roi ngựa, hai chân nặng như chì chậm rãi đi tới trước cửa, hơi rượu xông lên tận óc làm mờ tâm trí. Ta tiến thêm một bước, lại lùi hai bước, vòng qua vòng lại, loạng choạng nghiêng ngã.

Nếu gặp lại chỉ càng thêm phiền não, vì sao còn muốn gặp lại?

Nếu chúng ta thật sự kết hợp, vậy thì vị trí của ta rốt cục ở đâu?

Lúc trước mỗi lần ta rời Vương phủ ra ngoài dạo phố, trước mặt sau lưng đều tầng tầng lớp lớp hộ vệ đi theo không rời nửa bước, một khi trở thành Vương phi, gánh nặng trên lưng sẽ còn lớn đến mức nào nữa?

Cửu Vương phi của hấn sao có thể dễ lộ chính mình, mặc cho thế nhân chê cười, dân gian đàm tiếu? Xưa nay danh dự hoàng tộc cao hơn trời, Cửu Vương gia thanh danh lại càng lấy làm trọng. Cố Vương phi trước kia là tuyệt sắc giai nhân đệ nhất thiên hạ, người thứ hai sao có thể là một kẻ phóng đảng dung tục? Chỉ cần Vương phi ưng ý thứ gì, ngay lập tức thứ đó sẽ được đưa đến Vương phủ. Vương phi sao có thể dễ dàng lộ diện giữa phố phường đông đúc? Sao có thể đi thiết kế bốn câu, xông xáo khắp nơi chào bán vật phẩm? Sao có thể quản lý kinh doanh đồ dùng phụ nữ? Sao có thể dễ người ta vừa nhắc đến tên liền nghĩ ngay đến những thứ than đen dơ bẩn? Sao có thể hai tay đầy hơi tiền, kinh doanh ngân hàng tư nhân đòi chác ngân lượng? Xem ra ta toàn làm những điều trái ngược.

Đến lúc đó mọi người sẽ nói: Cửu Vương gia không có tiền, phải để cho Vương phi ra ngoài kiếm sống, chúng ta đến giúp bọn họ đi! Đáng thương cho Cửu Vương gia vang danh thiên hạ không biết sau này sẽ bị hủy thành cái bộ dạng gì nữa. Cho dù Hữu Sinh không để ý, hoàng huynh của hấn cũng sẽ phái người thù tiêu ta, đỡ cho hấn thêm phiền phức!

Hoàng huynh của hấn thương hấn quá sâu, nhất định sẽ không thả cho hấn rời đi, sống đời ảm đạm bên cạnh ta. Huống hồ, bình sinh ta vốn ưa thích nơi huyền ảo vui vẻ, hoàng huynh hấn lại càng không thể mạo hiểm như vậy, một khi tin đồn lan ra, Cửu Vương gia phải Hấn sao lại sống ở nơi này?! Hậu quả không cần nghĩ cũng biết

Nếu ta buông tha hết thảy, chấp nhận ở cạnh hấn suốt đời, liệu ta có thể bình thân được không? Ta sẽ chờ đó bao lâu, đến khi nào sẽ lại tàn bộ giữa đêm? Khi nào thì bắt đầu nhớ nhung cái không khí tự do bên kia bốn bức tường? Bắt đầu lặng lẽ thờ dài sâu kín? Đến lúc đó hấn sẽ lại để ta rời đi, ông trời ơi, làm ơn đừng để một màn máu tươi như thế tái diễn, đừng bắt tìm ta phải vỡ đôi lần nữa, ta sẽ không chịu nổi, chỉ muốn chết cho quên đi!

Nếu chúng ta không thể ở cùng một chỗ, vậy thì gặp lại chỉ nhân thêm sầu não. Có ai không biết gặp rồi thà rằng chẳng gặp, đoạn tình cảm này nên sớm trở thành hồi ức, nhưng đến lúc nhận ra chỉ sợ tất cả đã thành vô vọng

Vì sao phải tự hành hạ lẫn nhau? Vì sao hết thảy không thể tan thành mây khói? Ta phải làm sao mới có thể giải thoát? Làm sao mới có thể không bị thương? Nếu như mỗi ngày đều là thống khổ triền miên, vậy thì cuộc sống đâu còn gì ý nghĩa?

Ở trước màn trướng, bước chân ta hỗn loạn, nghiêng trái ngã phải, bắt chợt rơi lệ, bắt chợt thờ dài, lại bắt chợt cười đau xót, lúc điên lúc tỉnh Một tấm màn trướng như vách núi cao muôn trượng, dưới ánh trăng sáng trong trẻo, ta lại hoảng hốt không dám bước qua.

Không biết bao nhiêu lần, ta đứng ngay trước cửa, trong lòng phân vân “Có lẽ chỉ cần liếc mắt nhìn qua một cái?”, nhưng rồi lại tránh đi, bởi vì “Không thể lại thương tổn!”. Đầu óc ta u mê mờ mịt, lời nói ra cũng lộn xộn không đầu không đuôi. Đến lần cuối cùng ta đến đứng trước rèm cửa, Tấn Bá rốt cục không thể nhịn được nữa, hấn một tay đẩy tấm màn, tay kia vung lên. Ta chỉ cảm thấy một luồng áp lực đánh mạnh phía sau lưng, cả người bị ném vào trong trướng.

Tấn Bá vừa đẩy vào liền lập tức buông mình, im hơi lặng tiếng, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Ta lắc lư một chút, ngẩng đầu nhìn quanh. Hữu Sinh đương ngồi trên giường, cầm trong tay một cuốn sách. Hấn hơi cúi đầu, không nhìn tới ta, cũng

không có động. Một ngọn đèn cô độc sáng leo lắt trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường.

Ta nhìn hấn, chợt thấy thị giác trở nên mơ hồ. Hấn vất vả ngán dậm tới đây, mà ta thì ở bên ngoài vòng qua đảo lại không dám bước vào, chẳng khác nào dẫm nát tâm can hấn.

Cổ họng ta nghẹn nghẹn, lao đảo vài bước đi tới bên giường hấn. Hữu Sinh vẫn không hề nhúc nhích, cũng không lên tiếng. Ta cúi đầu nhìn hấn, một tấm chăn mỏng bằng gấm thêu rực rỡ phủ lên nửa thân dưới, tay phải hấn cầm một cuốn sách, tay trái vắt ngang trước bụng. Tóc hấn buông xõa ở sau người, trên vai khoác một tấm áo dài lụa vàng chi hoàng tộc mới được quyền sử dụng, trên nền vải thêu rồng uốn lượn giữa mây, cực kì tinh xảo, dưới ánh sáng đèn dường như tỏa ánh hào quang long lanh mỹ lệ. Trên người hấn chỉ mặc một chiếc áo lụa mỏng sắc trắng, đường viền vạt áo cùng cổ tay đều là giao long tường vân[1], điểm lệ tinh tế phi thường. Nếu như ở trong vương phủ, hấn như vậy cũng chẳng có gì lạ, nhưng ở biên cảnh quan ngoại, tất cả đều trở nên đặc biệt chói mắt.

Ta cúi đầu rất lâu, đầu óc dần dần mê muội, sau đó buông người ngồi xuống đất ngay bên cạnh giường. Hấn vẫn không hề nhúc nhích.

Ta xoay cổ vài vòng, rốt cục quyết định nhìn mặt hấn. Mi mắt hấn khép hờ, tựa như đang chăm chú đọc cuốn sách trên tay. Vẻ mặt bình thản như nước, lẳng lặng ngồi đó, như một vị cao tăng nhập định. Vết thương cũ trong lòng đột nhiên nứt vỡ, đau đớn khó tả, chỉ một chút nữa là bật ra tiếng rên xiết. Ta nhắm mắt lại, cố gắng tự làm cho bản thân bình tĩnh. Rồi lại nhìn tới hấn, tự dặn lòng phải nhớ kỹ dáng vẻ hấn lúc này. Nhớ kỹ hàng lông mày của hấn, mi mắt của hấn, cả vết thương của hấn, cánh môi nhợt nhạt của hấn Hấn vẫn như trước, tao nhã tốt đẹp, thanh tĩnh điềm đạm. Trước mặt hấn, ta chẳng khác nào một tên ăn mày bần thủ thấp hèn, chỉ dám đứng nhìn bên bờ ao nước, không dám nhúc nhích tới gần. Tựa như một loại bản năng, ta vươn tay về phía hấn, nhưng thế nào cũng vẫn không chạm tới hấn, trái lại còn ngày càng cách xa

Ta thở dài, buông tay, lại cúi đầu, này không phải một loại tín hiệu sao, là số mệnh báo cho ta, hấn vẫn là xa cách ta, quá xa đến nỗi không thể với tới.

Ta nắm chặt cây roi ngựa, muốn đứng lên, hấn bỗng nhiên ngừng đầu, mắt mở lớn nhìn ta, ánh mắt vừa bi thương mà lại vừa hoan hỉ, giống như có thể thấy rõ hết thấy bí mật nhân gian, lại giống như mang theo hàng vạn loại tâm tình! Ta giật mình, chỉ đứng một chỗ si ngốc, không thể suy nghĩ, chỉ cảm thấy ánh mắt kia chậm rãi rơi vào trong lòng. Hấn mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Lại không dám sao?” Ta giống như bị ai đó tát vào mặt.

Roi ngựa chậm rãi rơi xuống, nhưng một đoạn thừng vẫn lưu lại trong tay. Trong phút chốc áp lực thống khổ đè nén bấy lâu hòa cùng hơi rượu mê man hóa thành lửa giận hùng hực thiêu đốt. Ta vươn tay, đẩy mạnh hấn ngã xuống đệm, theo dõi vẻ mặt hấn bằng ánh mắt phần nộ tới cực điểm, toàn thân bắt đầu run rẩy. Hấn buông mí mắt, tựa như không nhìn thấy ta, ánh mắt xa xôi hờ hững, ẩn giấu một vài tia ánh sáng mờ nhạt. Ánh mắt đó khiến cho ta không chịu nổi, lửa giận trong lòng cơ hồ đốt cháy cả thân thể, ta nhìn sang bên gối, thấy một chiếc khăn lụa cùng đoạn dây buộc tóc vốn từng ở trên đầu hấn. Chiếc khăn sau đó bị ta điên cuồng xé đôi, bịt kín đôi mắt hấn. Hấn vẫn không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, chỉ có khóe môi hơi nhếch lên, tựa như đang cười. Là châm biếm? Hay là khinh miệt?! Ta nhìn hấn, trong nháy mắt biến thành dã thú, nhào tới ngẫu nhiên cánh môi hấn không thương tiếc, tựa như cái đêm ly biệt trước kia. Chính là đấu tranh trực diện, máu tươi sa trường, chính là người tới ta đi, đao thương kiếm kích. Bao nhiêu đêm không ngủ mà oán giận, bao nhiêu ngày phiền muộn không yên, bao nhiêu lần cố kìm nén nước mắt, bao nhiêu lần tuyệt vọng mà thở dài, hết thấy đều hiển hiện trong lần giao đầu quyết liệt này, làm cho người ta không kịp thở.

Chớp mắt sau cả hai lại tách ra, khóe môi đều rách nát, không ngừng thở dốc. Ta theo dõi hấn, trong chốc lát, hấn lại mỉm cười, điệu cười chói mắt chán ghét! Ta từ tốn nhặt lên đoạn dây vải, bắt lấy hai tay hấn đè xuống. ... Hai tay hấn vô lực, để mặc ta điều khiển, không có một chút kháng cự, tựa như khi hấn còn hôn mê. Ta dùng đoạn dây quấn một vòng ở hai cổ tay hấn, hấn hoàn toàn có thể tránh thoát, nhưng lại không hề động, để hai tay ở nguyên chỗ cũ. Ta cúi người, ghé vào bên tai hấn nói: “Người xem ta, có dám hay không?” Hấn nhẹ giọng cười mờ nhạt, thì thầm rất nhỏ: “Cũng không phải lần đầu tiên” Ngực khí vẫn hờ hững bất cần đến đáng ghét. Ta lại cùng hấn đấu hôn một phen, sau đó cắn răng nói: “Này chính là, lần đầu tiên!”

Ta đứng dậy, mạnh mẽ gạt bỏ tấm chăn ngủ sặc sụa, hai tay dùng sức kéo vạt áo hấn, tơ lụa trên người hấn lần lượt bị xé rách, để lộ từng phần da thịt trước mắt ta. Đây là khối thân thể ta vốn quen thuộc, không ít lần đã từng chạm qua mỗi khi giúp hấn đắp thuốc thay quần áo, nhưng khối thân thể đó lúc này lại sinh ra một loại sức hút kì lạ. Ta khom lưng hôn lên vết máu bên môi hấn, chậm rãi hôn tới gò má, hai bên quai hàm, tới vùng cổ ... Hấn cắn răng cố nhịn, không phát ra một tiếng rên dù là nhỏ nhất. Một bàn tay ta lướt qua da thịt hấn, cảm nhận cái lạnh lạnh dễ chịu trên da thịt hấn, tựa như một khối bạch ngọc được điêu khắc tỉ mỉ. Ta nhẹ nhàng diêm hôn lên vùng ngực hấn, đùa bỡn hấn, lập đi lập lại cho đến khi hấn bắt đầu phát run. Dần dần hạ thấp xuống dưới ... cõi bồng y phục của hấn ... thẳng đến khi hấn hoảng hốt mà run rẩy, hai hàm răng cắn chặt nhưng vẫn để lộ ra vài tiếng ngâm nga nhỏ nhỏ.

Ta đứng lên thoát bỏ quần áo, cười nói: “Đáng tiếc người không thể nhìn thấy”, hấn mỉm cười nói: “Sớm muộn mà thôi”. Ngực khí vẫn thản nhiên lạnh nhạt, dường như không quan hệ với thân thể run run của hấn.

Được lắm, coi như người lợi hại! Ta gấp người quý gối bên trên thân hấn, cả người cứng đờ treo giữa không trung, tự nhiên cảm thấy sợ hãi, không biết nên làm gì lúc này. Ta nhìn hấn, ánh mắt lướt theo những vết sẹo dày đặc trên thân thể, cảm giác như có một loại hào quang kì lạ, êm dịu như ánh trăng, lấp lánh như châu ngọc, ngăn cách ta chạm đến hấn, khiến cho ta sợ hãi, nhất thời không thể cử động

Đây chính là lý do chúng ta không thể ở cùng một chỗ!

Ta bật khóc, nước mắt cứ tràn ra không thể dừng, cảm giác như ruột gan đứt ra từng khúc, đau đớn vô hạn. Đủ thứ cảm xúc hỗn loạn trong lòng đè ép làm ta không thở nổi. Bàn tay run run cô lau đi nước mắt, chẳng lẽ, cứ như vậy mà rời đi lần nữa Càng nghĩ ta càng muốn phát điên, cảm giác say mê dần ăn mòn lý trí, cùng với cơn cuồng nộ bùng lên thiêu đốt tâm can. Nhìn thấy ngọn roi da rơi một chỗ, ta hung hăng giật lấy, ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, cùng lúc ra roi quật liên hồi, chỉ muốn xua đi tầng mây mờ ngăn cách ta với hấn.

Khi hấn hoàn toàn tiến vào, ta mới ném đi cây roi ngựa trong tay, cúi người ôm lấy thân thể hấn đang run rẩy, kề sát bên khuôn mặt hấn, ghé vào bên tai hấn thì thầm bằng thứ chất giọng khàn khàn chua xót, “Nói đi!” Cả người hấn ướt đầm mồ hôi, nhưng vẫn lạnh lạnh như trước, hấn hơi thở gấp, cũng ghé vào bên tai ta đáp lại, rõ ràng từng chữ: “Vân Khởi, cho ta!” Giọng nói vẫn điềm tĩnh như ánh trăng chiếu vào vực sâu thăm thẳm.

Ta vừa khóc nức nở, vừa lên xuống dồn dập, giống như cánh chim bay ngược chiều gió, giống như ngựa phi giữa trời giông, từng đầu móng tay điên cuồng cào xé trên người hắn, giống như người lính liều chết với kẻ thù giữa chiến trận, lại giống như người lữ hành sắp chết đuối hết hơi tàn lao về phía ốc đảo giữa sa mạc, giống như người đuối nước cố tìm lên nguồn sáng lơ lửng di động bên trên, lại giống như kẻ bị treo trên miệng vực cố bám víu lấy sự sống Ngọn lửa đỏ rực khiến tim ta bỏng rát, gần như phá vỡ lồng ngực mà thoát ra, cổ họng ta khô rát như dao cạo, lệ nóng không ngừng, như sóng nước vỡ đê.....

Sau đó ta suy yếu ngã xuống trên người hắn, mồ hôi thấm ướt đầm toàn thân, cả hai chúng ta không có ai giữ được bình thản như trước. Ta yên lặng nhắm mắt, tựa đầu trên ngực hắn, cảm nhận vùng da bên dưới ướt ướt, không biết là nước mắt hay là mồ hôi. Ta tham lam nhắm nuốt thứ hơi thở chỉ thuộc về mình hắn, cõi lòng tan nát còn thần trí đã mơ hồ Ta mở mắt, đập vào mắt ta là những vết roi ngang dọc chồng chất bên trên những vết thương cũ, màu đỏ tươi làm cho mắt ta đau nhức Ta lập tức bùng tỉnh, ngọn lửa rừng rực tắt ngấm không còn dấu vết, mồ hôi lạnh túa ra chảy dọc sống lưng Từng khúc xương trong người đều nứt ra từng mảnh

Ta làm cái gì thế này?! Đôi chân bủn rủn không chống đỡ được cơ thể, ta hoảng loạn ngã xuống trên đất. Hai tay run rẩy mặc lại từng lớp áo, lão đảo tống cửa xông ra, sau lưng Hữu Sinh vẫn cố kêu lên một tiếng: “Vân Khởi!”

Ta không thể tự chủ, cơ thể giống như một con rối gỗ, không nghe theo ta sai bảo, chỉ biết run rẩy không ngừng mà chạy trở về doanh trướng. Ta hoảng loạn thu dọn đồ đạc, mang theo ngân lượng, lão đảo chạy thoát khỏi cái nơi tội tệ này.

Đêm lạnh như nước, trên mặt ta đều là lệ, “Ta làm cái gì thế này?!”

Ta cố lau khô nước mắt, đi tới chỗ Trình Viễn Đồ, nghẹn ngào lên tiếng, “Trình đại ca...”

Hắn hô: “Vân Khởi vào đi”.

Ta bước vào, hắn vẫn chưa ngủ, chỉ ngồi một mình, ánh mắt vẫn còn có chút say nhìn mơ hồ về một nơi nào đó. Hắn ngừng đầu nhìn ta, hoảng sợ rồi lại sững sờ, không hề lên tiếng.

Cả người ta đều run rẩy không thể dừng lại. Hắn đứng lên, đi đến trước mặt ta, phong thái tự nhiên phóng khoáng, cao ngất uy mãnh, cho dù mặc y phục thường ngày nhưng vẫn có khí thế oai hùng của một bậc danh tướng. Ta âm thầm tự mắng bản thân, ta dày vò Hữu Sinh để làm gì, tại sao không phải là họ Trình kia?!

Hắn ngạc nhiên mà nhìn ta.

Ta cố trấn tĩnh nói tiếp: “Ta muốn đi ngay bây giờ, mong Trình đại ca cho người đưa ta rời khỏi đây”.

Hắn nhìn ta một hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Vân Khởi, ta từ nhỏ lớn lên bên cạnh Vương gia, hắn, cũng không phải thích nam sủng Ta thấy, hắn cũng có cảm tình với người Nếu không sẽ không tìm đến nơi này. Người, chỉ cần kiên trì một chút”

Ta vẫn lắc đầu, nói: “Huynh không cần nói nữa, để ta đi đi”. Khóe mắt ta lại mờ mịt.

Hắn đi tới, cầm tay ta nói: “Được, ta lập tức cho người dẫn người đi, chuyện đêm nay ta cũng sẽ không nói cho bất kì ai khác. Bất kể phát sinh cái gì, Vân Khởi người vĩnh viễn là huynh đệ tốt của ta, ta vẫn sẽ bội phục người”.

Ta run rẩy, nghẹn ngào nói: “Đa tạ đại ca”.

Ta cắn chặt ống tay áo, lên ngựa chạy đi theo người binh sĩ dẫn đường phía trước. Gió đêm từng đợt thổi quét trên da mặt, cuốn theo từng dòng lệ rơi xuống. Ta vô cùng hồ thẹn, hối hận vô kể, trong lòng trống rỗng, tay trắng ra đi.

Đây chính là thứ hắc ám vẫn lần lượt tận sâu trong đáy lòng ta, chính là loại cảm giác gọi là “Không thể dung thứ”. Nếu không thể leo lên cao ngang tầm với hắn, ta sẽ một tay kéo hắn cùng rơi xuống, vùi lẫn vào trong đồng bụi bặm bản cùng thấp kém. Đây là ghen ghét sao, hay là oán hận, bản thân ta so với những kẻ hủy hoại hắn có gì khác nhau? Hắn đã chịu quá nhiều đòn roi tra khảo, giờ lại bị roi ngựa dày vò, mớ kí ức khủng khiếp kia ít nhiều sẽ bị ta khơi lại. Sao ta không chết đi cho xong?! Tự mình hủy hoại hết những gì tốt đẹp xung quanh, ta thậm chí còn không dám nhìn lại những kỉ niệm ngày trước. Ta chưa bao giờ phải gặp hắn trong hình dạng tội tàn như vậy, cũng chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này.

Ta cầu mong trên đường đi sẽ gặp phải thổ phỉ, để bọn họ một đao giết chết ta đi, ta thật sự không muốn sống nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đoàn viên

Hầu như ngày nào ta cũng đều rong ruổi trên đường, vui đầu vào công việc, không dám để bản thân rảnh rỗi. Tâm trạng ngày càng xấu đi, trong lòng chỉ cảm thấy thật sự xấu hổ không chịu nổi. Ta rất hi vọng một ngày nào đó chính mình tự nhiên sẽ chết, thế nhưng mỗi sáng vẫn đều đặn thức dậy, hơn nữa thân thể còn rất khỏe mạnh, còn có thể làm ra đủ thứ sự vụ linh tinh nữa.

Có vài lần ta nhận được tin tức, nói Cửu vương gia muốn gặp ta. Tất cả đều bị ta bỏ ngoài tai. Ngay cả Trình Viễn Đồ cũng cho người chuyển tin, nói đêm đó Vương gia biết ta cả đêm rời đi thì cực kỳ sợ hãi, một mực sai người tìm kiếm ta. Trình Viễn Đồ cũng nói, hắn cảm thấy mọi chuyện đều không như ta nghĩ, vẫn còn có thể xoay chuyển. Ta vẫn không có hồi âm. Bởi vì ta sợ viết! Hữu Sinh tâm địa thiện lương, ngay cả người ám hại mình hắn cũng có thể tha thứ, đương nhiên sẽ nói tha thứ ta. Nhưng ta lại không thể tha thứ cho chính mình, cho nên mới không muốn nhìn thấy hắn.

Hai tháng sau, có tin đồn Vương gia sinh bệnh, Thánh Thượng hạ chỉ cho mời danh y cả nước đến xem bệnh, chỉ không biết tin này là thật hay là giả.

Ngày hôm đó ta tới một thành trấn mới, bởi vì nơi này có vị lang trung muốn gia nhập Bách Y Đường. Ta cùng vị kia vừa mới bắt đầu nói chuyện, bỗng nhiên một người bên ngoài xộc tới, hai hàng lông mày nhướn cao, trên mặt tràn ngập vui sướng, đứng là Tiểu Trầm.

Hắn vừa nhìn thấy ta, thân mình đã gần như muốn sụp xuống, thờ dốc nói: “Vân Khởi, bọn ta tìm người thật là vất vả!” Hắn chỉ chỉ vị thầy thuốc kia, nói: “Đây là em họ bà con xa của ta, một tháng trước, bọn ta nhờ hắn tìm người tới đây, vậy mà cũng phải chờ mãi mới được. Vân Khởi, bây giờ nếu người còn không đến, tính mạng Vương gia nhất định không thể bảo toàn”.

Ta giật mình hoảng hốt, trái tim đột ngột nhảy lên một nhịp, nhưng vẫn giả bộ cười cười, nói: “Thật hay giả?”

Hắn vội nói: “Là thật, không lừa người đâu”.

Ta lại cười: “Ồ đây ai mới là thầy thuốc? Người không phải sao, còn chạy đến chỗ ta làm gì?”

Hắn nhìn ta, vẻ mặt mờ mịt, “Giữa các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ta cúi đầu, chăm chú nhìn xuống mũi giày, “Có chuyện gì chứ? Người nói đi đâu vậy?”

Hắn nói: “Chúng ta phải làm thế, là bởi vì từ lúc trở về từ biên quan, Vương gia nhiễm phải phong hàn, bệnh nặng đến mức chỉ có thể nằm trên giường. Ta đến phủ tìm hắn, hắn chỉ mê man bất tỉnh. Ta xem mạch thì thấy khí huyết tích tụ trong người, không thể lưu thông gây nội thương, không phải chỉ là bệnh phong hàn đơn giản như vậy. Ta hỏi gia nhân trong phủ, bọn họ đều áp úng kể rằng Vương gia kêu Vân Khởi nhiều lần, không biết là có quan hệ với người này hay không. Ta đi hỏi Trình đại ca, hắn cũng không rõ tình hình cho lắm. Chúng ta tìm người khắp nơi vẫn không thấy, cuối cùng Trình đại ca phải bày kế ôm cây đợi thỏ này, mãi đến hôm nay mới gặp được người”.

Ta cá giận nói: “Ta là con thỏ sao?”

Hắn nhất thời đỏ mặt, vội nói: “Không phải không phải, chỉ là một cách nói mà thôi”.

Nói xong, mặt hắn lại trở về vẻ nghiêm túc, “Vân Khởi, cứu người quan trọng, chúng ta lập tức khởi hành đi”.

Dọc đường đi, tâm trạng ta đều tồi tệ hơn bao giờ hết, càng đến gần kinh thành, ta càng hốt hoảng, cuối cùng khi đến được Vương phủ, cả người ta đã cứng đờ, không dám bước lên một bước. Tiểu Trầm kéo ta, một đường thẳng tới trước cửa phòng Hữu Sinh. Hắn mở cửa, đẩy ta đi vào, lúc này thân thể ta đã run đến mức không thể đứng vững.

Hữu Sinh nửa nằm trên giường, gầy guộc hốc hác đáng thương. Hắn thấy ta, chăm chú nhìn ta một hồi lâu, làm cho ta muốn ôm đầu bỏ chạy. Hắn ra hiệu gọi ta đến ngồi bên cạnh, ta run sợ đi tới, ngồi xuống, hai tay gặt gao ôm lấy thân mình, co lại một chỗ. Tiểu Trầm cáo từ rời đi.

Hữu Sinh cùng ta ngồi rất lâu, trong lúc đó ta chỉ biết run rẩy sợ hãi. Một lúc sau, hắn khẽ thở dài nói: “Người cũng có lúc này”. Ta đã mất khả năng ngôn ngữ.

Hắn lại nói: “Đưa tay nài cho ta”. Ta chậm chạp, hoài nghi đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn, hắn siết chặt tay ta, không khác gì trước kia.

Hắn nhẹ giọng nói: “Vân Khởi, nài vẫn chưa hiểu được ư? Còn ta, ngay từ lúc ban đầu đã hiểu rõ tất cả”.

Ta không hiểu, cái gì gọi là hiểu được với không hiểu được?

Hắn nói tiếp: “Ta là Hữu Sinh a, chính là người tên Hữu Sinh mà nài cứu ra từ đồng tro tàn nhà lao lúc trước, làm sao nài có thể quên ta được?”

Hắn ngừng một lát, lại tiếp tục nói: “Vốn dĩ ta đã chết ở nơi đó. Đến khi nhìn thấy nài đứng bên bờ suối, nhìn ta cười, tựa như thần tiên giáng trần, ta mới sống lại. Chính mình có thể nói cười lại nhanh như thế, ngay cả ta cũng không dám tin tưởng. Đêm hôm đó, ở trên ngựa, tuy rằng đau không chịu nổi, nhưng có thể ôm nài, ta lại cảm thấy vui sướng biết bao Những đêm đó, ta chỉ cần có nài trong lòng, nghe nài nói chuyện cười đùa, tự nhiên không cảm thấy đau như trước, đôi lúc còn có thể cười, lại có thể đi vào giấc ngủ. Nhưng đến khi chúng ta gặp lại, ta lại thấy không thể cùng nài chung giường, không thể nghe nài kể chuyện Có đôi khi, giữa đêm khuya, ta chỉ có thể ôm y phục của nài, trấn trặc trên giường cố quên đi đau đớn Không biết bao nhiêu đêm không thể an giấc”

Tìm ta gần như tan nát, thì ra ta ích kỷ như vậy.

Hắn lại nói: “Ta chưa từng coi trọng địa vị Vương gia này, ta chỉ là Hữu Sinh, nhưng chính nài mới quá để ý Vương vị đó mà quên mất Hữu Sinh”.

Ta đau khổ đứng chôn chân một chỗ, không thể nói gì để biện giải, bởi vì hần nói đúng, ta thực sự đã cho rằng bản thân đã mất Hữu Sinh, kỳ thực chính là ta đã tự làm mình trộn lẫn với thói đời dung tục. Ta luôn tự xưng là thanh cao, giờ mới biết thì ra bản thân tầm thường đến vậy. Ta càng nghĩ càng thêm hận chính mình, chỉ có thể run rẩy.

Hần nói: “Ngay từ lúc đầu ta đã hiểu được. Nàng nhiệt tình giúp ta chặt gãy xiềng xích, ở trước mặt ta nhưng lại dám coi bỏ y phục, dạn dĩ tới gần bắt chuyện với ta, nhưng ta lại chưa từng để bụng. Chuyện trước đây nàng không cần phải lo lắng, ta biết, là do nàng yêu ta nên mới làm vậy, ta chịu được Đêm đó, ta cũng không phải không thích”.

Đầu óc ta nổ tung, choáng váng muốn ngất, hần vậy mà lại hiểu được. Còn thấy rõ ta lo lắng. Chỉ nói mấy câu liền hóa giải hết mọi cảm giác xấu hổ trong lòng.

“Người còn nhớ, lúc ở trong miếu đã từng nói, chỉ cần đem tâm đặt vào nàng, chuyện gì cũng thành tốt đẹp. Ta đem hết tâm tư giao cho nàng, muốn làm gì cũng được, ta đều sẽ thuận theo Nàng nói ra những lời đó, nhưng chính nàng cũng không hiểu được”.

Ta chỉ biết yên lặng cúi đầu.

“Chắc nàng còn nhớ câu chuyện về vị tướng quân cùng phu nhân của ông ấy? (đương nhiên, đó là ta tự biên tự diễn mà), hai người một khi đã ước hẹn, thì từ nay về sau sẽ đồng sinh cộng tử, vĩnh viễn không chia lìa Ta không còn cảm thấy ta là chính mình, tất cả mọi thứ của nàng đều có quan hệ với ta, bất luận nàng làm cái gì, ta đều sẽ ra tay trợ giúp..... Nhưng bản thân nàng, vẫn tự cho rằng chính mình độc lập, không cần liên quan đến ta”

Ta gần như muốn thổ huyết. Ta từ trước đã cho rằng, sự tình chốn nhân gian không có gì là không hiểu, không có gì không rõ, kỳ thực chỉ nhìn thấy được cái vỏ bề ngoài. Còn hần, từ lâu đã hiểu thấu con người ta, biết ta chỉ nghĩ đến chính mình. Thì ra ta tự nghĩ rằng chính mình thương hần, nhưng lại chưa bao giờ muốn cùng hần liên một chỗ.

Hần thở dài, nói: “Ta không biết người chồng trước của nàng đã làm gì, mà lại khiến cho nàng mất lòng tin, chỉ biết giữ chặt trái tim ở trong lòng bàn tay, chưa bao giờ giao cho ta Còn trái tim của ta, đã sớm đặt vào tay nàng. Trên đời này vốn không có Vong Tình Thủy, nhưng nếu có, ta cũng sẽ không uống”.

Cảm giác phần nộ dâng lên trong lòng, đến tận lúc này ta mới hiểu được thì ra bản thân chưa từng tin tưởng hần, chưa từng thật sự yêu hần. Vậy mà hần, tuy rằng biết rõ từ lâu, nhưng vẫn tự nguyện giao tình cảm cho ta.

Ta chưa bao giờ cảm thấy chính mình thấp kém mà lại an tâm đến như vậy, hần hiểu rõ lòng ta hèn mọn, nhưng vẫn một lòng chấp nhận ta, yêu ta.

Hần lại nói, thanh âm đột nhiên yếu ớt lạ, “Vân Khôi, không lẽ thật sự nàng muốn chờ ta không còn, mới có thể hiểu được tấm chân tình của ta, mới hiểu được chính trái tim nàng sao?” Ta ngây người, im lặng ngẫm nghĩ những lời hần nói, chợt có cảm thấy khác thường, tay hần đột nhiên lại buông lỏng. Ta hoảng hốt ngừng đầu, thấy mắt hần nhắm nghiền, sắc mặt dần dần u ám. Ta run run vươn tay, không hề thấy mạch đập!

Ta lập tức nhảy dựng lên, phần nộ gào thét: “Người dám chết sao?!” Ta vội vàng ôm vai hần, đặt hần nằm thẳng trên giường, hai bàn tay chồng lên nhau ấn xuống ngực hần, bắt đầu dùng sức ép mạnh xuống, 1,2,3 Hô hấp nhân tạo, 1,2, ấn xuống 1,2,3

Rất lâu sau, hần vẫn chưa tỉnh, ta cảm giác mặt đất dưới chân nứt ra, một cái vực sâu không đáy đương chờ chực mà nuốt chửng ta, chỉ có thể bám víu lấy Hữu Sinh, ta mới có thể đứng vững không bị rơi xuống. Một khi rơi xuống, thứ đang chờ sẵn ta chính là ma quỷ cầm đao băm thành muôn mảnh, ném xuống núi đao biển lửa, mười tám tầng địa ngục! Ta lại nhìn lồng ngực mình, nơi đó đột nhiên xuất hiện một cái động, càng lúc càng lớn, xuyên qua cơ thể của ta, ăn mòn tim gan của ta, lấy đi sinh mệnh của ta.

Ta bật khóc nức nở, sợ hãi kêu: “Hữu Sinh, người đừng đi! Đừng làm ta sợ! Hữu Sinh, mau trở lại đi! Người trở lại, ta sẽ không bao giờ đi nữa, làm ơn trở lại đi, Hữu Sinh, không có người ta làm sao sống được, Hữu Sinh, ta xin người! Quay về đây đi! Chúng ta sẽ chung sống đến hết đời, không bao giờ tách rời! Cả đời này ta chỉ muốn ở cạnh người! Hữu Sinh, ta đang gọi người đây, trở về đi! Ta xin lỗi, trở về đi

Lần lượt từng chuyện cũ cứ thế đi qua trước mắt ta, từ cái ngày đầu tiên ta thấy hần ngấm mình trong nước, cái đêm hần kề vai cùng ta trên lưng ngựa, những ngày yên bình khi hần cùng ta ngâm thơ đọc sách, nỗi vui sướng khi nhìn hần tỉnh lại sau quãng thời gian hôn mê dài đằng đẵng Bên trên là sao trời, bên dưới là rừng cây, ánh lửa trong tòa miếu đỏ nát, đêm khuya thanh tĩnh mà ấm áp, cỗ xe ngựa đưa hần rời đi càng lúc càng xa, người thanh niên áo lam kiên nhẫn chờ ta bên ngoài miếu, bờ sông, quán nhỏ, cả hai cùng nắm tay, cái hôn khi đó, những đoạn tình ý vô tình xuất lộ.

Ta liều mạng đè ép lồng ngực hần, gom từng ngụm không khí đưa vào miệng hần, cả thân thể run lên dữ dội, ta không phải đang cứu sinh mệnh hần, mà là cứu sinh mệnh của cả hai. Bởi vì bây giờ ta mới hiểu, không biết từ lúc nào, tâm can của ta và hần đã kết thành một khối, cùng nhau sinh trưởng, vĩnh viễn không thể chia đôi.....

Ta khóc không ngừng, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, thấm ướt vạt áo của ta, cả ngực áo hần, viền quanh khóe miệng ta, dừng lại trên mặt hần

Ta vừa khóc vừa nói, vừa nói vừa run rẩy, tay chân đều trở nên lạnh lẽo, hai mắt mờ đi vì lệ, tầm mắt mờ hồ không còn nhìn rõ mọi vật Chỉ đến khi một bàn tay nâng lên, lau đi nước mắt viền quanh mặt, ta mới ngừng đầu, nhìn thấy hần mỉm cười, đôi mắt cũng long lanh như có nước.

Ta vội kéo hần dậy, ôm chặt hần trong lòng như sợ mất hần lần nữa, cánh tay hần vòng quanh cơ thể ta, cả hai trái tim gần như đập chung một nhịp, không còn sự phân biệt.

Đã lâu lắm rồi ta mới cảm thấy an toàn như vậy, cũng hần hoan như vậy, chỉ cần chúng ta ở cạnh nhau

Hắn bỗng nhiên tách khỏi ta, nói: “Ta đói bụng, muốn ăn thứ gì đó”, ta nhìn hắn, cả hai cùng nhau cười. Lúc này áo của hắn đã ướt đẫm một mảnh, đều là do nước mắt ta mà ra. Ta vội lấy tay lau mặt, lại thấy hắn vươn tay tới gần, xóa đi dấu vết nước mắt để lại. Mắt hắn cũng như ta đều long lanh nước, ta cũng vươn tay, nhẹ nhàng mon tron khuôn mặt của hắn. Chúng ta cùng lúc thở dài, cùng lúc mỉm cười.

Ta quay đầu nhìn trên mặt bàn, ai đó đã đặt sẵn một bát cháo. Ta cẩn thận bung đến đưa cho hắn, hắn nhìn lại ta, mỉm cười nhưng không tiếp nhận. A, nhớ ra quên mất thìa, ta lại chạy đi lấy rồi múc một thìa cháo, đưa tới bên miệng hắn. Hắn hơi nghiêng mặt, không mở miệng, mắt vẫn dõi theo ta. Aizz, là ai dạy hư hắn, làm cho hắn quen thói xấu đấy? Ta cúi đầu, cắn cắn môi rồi tự mình ngâm một ngụm cháo, một lần nữa vịn lên bờ vai hắn, đặt môi hôn lên môi hắn. Ta hơi mở miệng, hắn lập tức đưa đầu lưỡi, nhẹ nhàng tiếp nhận cháo trong miệng ta Một bát cháo này chúng ta ăn hết sức chậm rãi, thời gian đó đủ dài bằng tất cả những bát cháo trước đây của ta (nhưng dĩ nhiên không thể tương đương số cháo ta ăn lúc già).

Một ngụm cháo cuối cùng nuốt xuống họng, hắn vẫn còn lưu luyến thật lâu không rời, một lúc sau mới tách ra.

Ta vuốt nhẹ gương mặt hắn, nhìn hắn gầy còm hốc hác, hai hốc mắt trũng sâu, đau lòng mà hỏi: “Hữu Sinh, sao ngươi lại gầy như vậy?”

Hắn nhìn thật sâu vào mắt ta rồi chậm rãi hạ mi mắt. Lòng ta khẽ rung động, nhớ tới cái đêm ở quán doanh ta hoảng loạn rời đi, bỏ lại hắn một mình trong trường, không hề may mắn đoái hoài. Lúc ấy hắn có lẽ đã bị tổn thương ghê lắm, vậy mà lại không có ai bên cạnh an ủi, tất cả đau khổ đều tích tụ ở trong lòng, lâu ngày không tan nên mới sa sút ghê gớm như vậy. Thế nhưng hắn vẫn ngày ngày chờ mong ta đến, chờ cho đến tận khi hấp hối. Vậy mà ta lại không hề suy nghĩ cho hắn. Ta thật là đáng chết, sao ta có thể bạc tình bạc nghĩa như vậy, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình mà đang tâm đối xử tàn tệ với người trong lòng. Cả ngày chỉ biết nghĩ đến bản thân hồ thẹn, mà không hề quan tâm hắn thương tâm ra sao. Ta thật không đáng làm người! Nếu như ta là nam, thật dễ để tìm một từ để sỉ vả chính mình, trong lòng lúc này hoàn toàn chỉ có cảm giác nhục nhã

Có điều hiện giờ không phải như trước kia, ta không cần phải che che giấu giấu, có thể bật khóc nức nở mà kéo hắn ôm chặt vào lòng, kề sát bên tai hắn mà nói: “Hữu Sinh, ta thật sự là đồ khốn kiếp! Là đồ tiểu nhân đề tiện bỉ ổi nhất thiên hạ! Ngươi có giết ta, ta cũng không có lời nào để oán trách!”

Hắn cười khổ, nói: “Tiếc là, ta không nỡ

Ta nói: “Làm cho ngươi đau lòng như thế, ta thực sự là đồ khốn nạn, thật sự không xứng với ngươi! Nhưng bây giờ vẫn chưa muộn, chúng ta vẫn còn cả đời cơ mà. Sau này ta chỉ cần không làm như thế là được, ta nhất định sẽ sửa đổi tính nết, đối với ngươi thật tốt

Ta khẽ cọ cọ da mặt hắn, không khỏi nhắm mắt thở dài, thực sự là quá dễ chịu, có thể yêu một người, không phải sợ đau lòng, không vì xấu hổ mà không dám mở miệng, mọi chuyện đều có thể, không phải vương bận bất cứ điều gì, giữa hai người không còn cái gì ngăn cách

Lâu, rất lâu.

Trong lúc cảm xúc dâng trào mãnh liệt, ta cũng suy nghĩ đến rất nhiều điều. Nhớ lại chúng ta tan rồi lại hợp, hợp rồi lại tan, từ nay về sau nhất định liền một khối, vĩnh viễn không chia lìa, tuy nhiên vẫn phải tìm ra một cách giải quyết ổn thỏa

Một lúc lâu sau, ta nói: “Hữu Sinh, ta có điều kiện”.

Hắn ngẩn người, giương mắt nhìn ta, nói: “Không phải nàng định đổi ý chứ?”

Ta hung hăng đánh hắn một cái, “Ngươi nói đi đâu vậy?”, lại đột ngột sững sốt, ta vậy mà có thể đánh hắn! Ta ngây ngốc nhìn tay mình, rồi lại nhìn về phía hắn. Hắn cười, cặp mắt đẹp lại rũ xuống, “So với đêm đó Cái này thật sự, không đáng là gì”.

Ta che mặt muốn khóc, lại bị hắn giữ lấy, nhìn ta mỉm cười: “Nàng có điều kiện gì?”

Ta chậm rãi nhả từng chữ: “Vương phi của ngươi không thể là Nhâm Vân Khởi”. Hắn sững sốt, còn ta lại nở nụ cười: “Nhâm Vân Khởi cuộc đời này chính là nam nhi. Hắn vẫn như trước, thích làm gì thì làm”. Hắn mỉm cười, có vẻ đã hiểu ra được, ta lại nói: “Vương phi của ngươi không thể lộ diện trước mặt người khác, không được lưu tên vào sử sách”. (ta cũng không muốn cho người khác biết, bản thân chỉ là một trong ba người thê thiếp). Hắn gật đầu ưng thuận.

Ta nói tiếp: “Ta muốn một biệt uyển khác, nhà của chúng ta phải do ta tự mình thiết kế, phải có vườn hoa cùng bãi cỏ, phải có thật nhiều ánh sáng mặt trời

Ta hít sâu một hơi, “Từ nay về sau ta không muốn có ngày nào không nhìn thấy ngươi, ta muốn đi đâu ngươi phải theo đến đó, nếu ta không muốn đi, ngươi cũng phải ở nhà! Ngươi không được muốn đi đâu thì đi, trừ phi chính ta cũng muốn!” Hắn hơi sững sốt, nói: “Chân ta nàng đều đã cắt, ta còn có thể đi nữa sao?”

Ta nhìn sâu vào mắt hắn, nói: “Hữu Sinh, ta rất sợ đau, chuyện hôm nay ta đã chịu không nổi, cho nên ta không muốn sau này phải gặp một lần nữa. Người nhất định phải sống lâu hơn ta, không được để lại ta một mình ở trên đời, người thế đi!”

Hắn thu lại nụ cười, nghiêm túc nói với ta: “Vân Khởi, nàng yên tâm, cả đời này ta sẽ không để nàng phải đau lòng!”

Từ lúc này, ta giao trái tim cho hắn, để hắn bảo hộ ta cả đời, không phải thương tổn lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tấn Bá 1 (về Vương gia)

Tên của ta đương nhiên không phải Tấn Bá. Ta chỉ dùng một chữ “Tấn” trong cái ngoại hiệu dùng trên giang hồ trước kia, bởi vì chữ còn lại, nói ra chỉ gọi lên mùi máu tanh nồng ghê tởm.

13 tuổi, lần đầu tiên ta giết người, hắn là kẻ giết chết cha ta, cưỡng bức mẹ ta. Lúc hắn làm việc này, cũng giống như tất cả mọi tên ác nhân trên đời, đều là lười trồi lỏng lẻo tuy thừa mà khó lọt, đều không biết có một đứa trẻ 8 tuổi đang núp sau bức tường kép phía sau tủ áo, nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Khi đó ta không hề chảy một giọt nước mắt. Hắn đi khỏi ta mới chui ra ngoài, đưa xác cha ta ra tới gò đất sau nhà mai táng. Còn thi thể của mẹ cùng với căn nhà ta lớn lên từ nhỏ, đều bị thiêu hủy trong ngọn lửa rừng rực. Mẹ ta chịu nhục mà chết, cho nên không thể chôn cùng với cha. Đốt đi như vậy thì sạch sẽ hơn.

Ta rời khỏi nhà, lưu lạc khắp nơi, sau lại tìm được người bằng hữu cha ta thường nhắc tới, hắn là kẻ đứng đầu hắc đạo võ lâm. Hắn thu nhận ta, dạy ta võ nghệ, quan trọng hơn là, dạy cho ta biết dùng thủ đoạn. Hắn nói, nếu không đến thời điểm cuối cùng, tuyệt không được đối đầu trực diện, có bao nhiêu ám chiêu đều phải đem ra sử dụng, sau đó mới dùng sức. Đánh người phải đánh đến chỗ đau, đánh đến sống không bằng chết, ấy mới là thượng sách.

Ta còn trẻ không hiểu thế sự, cho nên không có để ở trong lòng. Rất nhiều năm về sau, ta mới hiểu được hắn nói rất đúng, bởi vì có người nghĩ được giống như hắn, dễ dàng mà vượt qua tầng tầng vũ lực, một mũi tên trúng hai con chim, một lúc hại chết hai người quan trọng nhất đối với ta.

Ta cũng không thể nói chỉ dùng võ công mà giết được hắn, trước đó một ngày, ta hạ độc vào thức ăn của hắn, hại chết mẹ cùng vợ hắn. Nhân lúc hắn nổi điên không kiềm chế được, ta thừa cơ ra tay, nhưng trước khi giết hắn, ta đem đứa con hắn vẫn còn bọc trong tả hung hăng ném xuống đất, đến lúc này hắn đã sức tàn lực kiệt, chỉ mong được chết cho mau, muốn giết hắn thực sự là dễ như trở bàn tay! Xong việc, ta lấy đi bảo kiếm tổ truyền của hắn, đó là một thanh trường kiếm màu xanh, sát khí đằng đằng, âm khí cuộn cuộn.

Mười năm liền ta lưu lạc bốn phương, đại khai sát giới, số người chết dưới tay ta nhiều không đếm xuể. Có đôi khi ta chém giết không ngừng, đến cuối cùng chỉ muốn nằm bên đồng xác chết mà ngủ. Một lần ta ra tay đánh trúng đỉnh đầu một người, xương sọ hắn lập tức vỡ tung, máu huyết văng đi tứ phía, văng lên cả mặt ta, thậm chí vào tận trong miệng. Ta đưa lưỡi liếm liếm, thấy không chút mùi vị, không do dự liền nhổ đi, tiếp tục vung kiếm giết người.

Ta tạo nghiệt cả đời, cuối cùng cũng gặp báo ứng, bị kẻ thù bủa vây, ta trọng thương ngã xuống sông rồi bị dòng nước cuốn trôi đi hơn mười dặm mới dạt vào bờ. Ta vẫn còn may mắn, bởi vì còn đủ sức chống kiếm lết tới một căn nhà gần đó, một người nông dân bắt gặp ta, mở lòng hảo tâm cho ta ăn uống. Đến lúc gần đi, ta vẫn theo bản năng muốn giết hắn diệt khẩu, nhưng cuối cùng lại không thể xuống tay. Ta nghĩ, coi như đây là một cái tín hiệu, có lẽ ta nên rửa tay gác kiếm, từ bỏ kiếp sống giết chóc chốn giang hồ.

Thanh trường kiếm được bọc kín thành cây gậy, cùng ta lang thang xin cơm khắp nơi, cho đến khi tới được kinh thành, một vị sư huynh của ta là võ sư đại nội, hắn đợi thương thế của ta lành lặn rồi dẫn ta nhập cung. Ta đã cưới vợ sinh con, hơn nữa thân thể đã không còn lành lặn, liền tịnh thân nhập cung, lúc ấy tiên hoàng vừa mới sinh được hoàng nhi, ta liền trở thành thị vệ bên người hắn. Lúc đó không ai có thể ngờ, hắn tương lai sẽ trở thành hoàng đế. Lúc ấy ta mới 24, nhưng cảm giác như đã qua hơn nửa đời người.

Dưới sự bảo hộ của ta, tiểu hoàng tử ngày một lớn lên, bốn tuổi đã biết đọc thơ, sáu tuổi biết cưỡi ngựa bắn cung, tám tuổi phê duyệt tấu chương, mười tuổi thuần thục kiếm pháp, quả thực là nhân tài trăm năm có một. Xưa nay cơ trí thông minh, am hiểu lòng người, ngôn ngữ nhanh nhẹn sắc bén, tâm tư âm trầm kín đáo. Đến khi hắn mười hai tuổi, ta biết thiên hạ không phải hắn thì không ai có được, đáng tiếc là không phải thời buổi rối ren, cho nên hắn có thể thành thoi bước lên ngôi thái tử, đối với hắn mà nói, như vậy thật sự quá mức dễ dàng.

Mười bốn tuổi, hắn được phong làm thái tử, cùng lúc đó, mẫu hậu của hắn mới ba mươi, đã sinh hạ một hoàng tử. Đây là cửu đệ của đương kim hoàng thượng, cũng là đệ đệ cùng chung một mẹ duy nhất của hắn. Đứa trẻ kia sinh ra thiếu tháng, thân thể gầy yếu, ngày đêm khóc lóc ni non. Có rất nhiều đêm, thái tử đều ôm đứa bé thông thả đi lại xung quanh, cho đến tận lúc hừng đông mới ngừng, đám cung nhân thái giám thấy vậy thì đều sợ hãi, cho rằng thái tử bất mãn vì bọn họ bỏ bê chăm sóc. Trong năm đầu tiên của tiểu hoàng tử, thái tử mỗi ngày sau khi đọc thư luận sách luyện tập võ công, đều sẽ

đến thăm. Mỗi khi đến, việc đầu tiên hần làm là ôm ấp treu đùa, rồi lại cảm thìa cho ăn, dỗ dành an ủi vô cùng thân thiết. Ta nghĩ hần tuy đã thành thái tử, nhưng thời gian đó, trong lòng vẫn chưa có một tia tạp niệm, cho nên mới nảy sinh loại tình cảm này, nhưng càng về sau, tiếp xúc qua nhiều chuyện, có lẽ sẽ tâm tình sẽ khác.

Sau này thái tử dần dần bận rộn, cũng bắt đầu tiếp xúc với việc triều chính, không thể thường xuyên đi thăm tiểu hoàng tử. Nhưng sau mỗi hồi tranh đấu gay gắt trên triều, thái tử liền đi xem đệ đệ của hần, đến khi trở ra, sắc mặt đã rạng rỡ, tựa như một màn đầu trí kia không có thật. Khi đó ta vẫn ở bên ngoài hộ vệ, đôi khi thoáng nhìn qua bọn họ, chỉ thấy thái tử đặt đĩa nhỏ ngồi trên đùi, day nó viết chữ vẽ tranh, thân thiết vô cùng.

Trước lúc thái tử đăng cơ, trong cung đã có mấy lần tranh đấu gay gắt, hoặc ngầm ngầm hoặc công khai, đều là một mất một còn. Năm hần hai mươi tuổi, đối phương liều mạng phái hai tên thích khách tới, lúc ấy ta đã có hai mươi năm chưa khai sát giới, người trên giang hồ sớm cho rằng ta đã từ vong từ lâu lắm, ngay cả thái tử cũng không biết thân phận của ta. Lúc bấy giờ toàn bộ thị vệ đã bị tiêu diệt, không ai còn sống để ngăn cản bọn chúng tiến vào, tình hình thực sự nguy cấp, cả nội cung trống rỗng chỉ còn một mình ta đứng bên cạnh bảo hộ hần. Vậy nhưng thái tử lại không hề nao núng, không có ý định chạy thoát thân, chỉ lặng yên ngồi trên ghế, trường kiếm đặt ngang đùi, tay cầm chuôi kiếm, phong thái uy nghi như thần, vững chãi như Thái Sơn.

Nhìn cảnh tượng đó, trong lòng ta đã hạ quyết tâm, cho dù có phải tan xương nát thịt, cũng nhất định bảo hộ hần an toàn, chột nghe hần thấp giọng nói một câu: “Nếu ta có gì bất trắc, ngươi hãy bảo hộ Cửu đệ!” Lòng ta đại chấn, bình thường ngay cả con ruột của mình, hần cũng không quá mức quyến luyến, đối với các phi tử cũng chỉ là có lệ mà thôi. Vậy mà đến khi đối mặt sống chết, người duy nhất hần nghĩ tới lại chính là đứa em trai cùng chung một mẹ. Tình nghĩa thâm sâu như thế, trên đời đâu có gì sánh được. Ta nói: “Thái tử không cần lo lắng, lâu nay được thái tử che chở, ân này suốt đời tại hạ không dám quên, hôm nay hãy để ta báo đáp ngài!” Vừa nói dứt lời, ta rút kiếm tiến tới, một trận gió thổi qua, màn trướng tung bay, hần khi đột nhiên đánh úp lại! Hai mươi năm không gặp sát ý khiến cho ta run rẩy, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng năm đó cha ta chết mà không thể nhắm mắt, rồi thì thể mẹ ta đầu tóc rối tung áo xống hỗn độn, chết đi trong tử tước.

Ta phi thân đánh tới, ánh kiếm vung lên loang loáng. Nhìn thấy sắc xanh kì dị trên thân kiếm, một trong hai tên thích khách đột nhiên hoảng hốt kêu tên của ta, mắt tròn trũng không tin nổi. Ta không đáp lời, chỉ mấy chiêu đã khiến hần gục ngã. Ta quay đi chặn tên còn lại, không ngờ hần đã đến rất gần thái tử, chỉ cách người vài chục bước chân, ta quát một tiếng, bật người phóng tới, một cái nhún người nhảy qua đỉnh đầu, đáp xuống chắn trước mặt hần. Người này kiếm thuật không thua kém ta nhiều lắm, nhưng bởi vì vừa nghe đến tên ta, trong lòng vẫn có kinh hoàng, mà ta lại dốc toàn bộ sức lực, không tiếc tính mạng. Ta cùng hần giao đấu hơn trăm hiệp, cả hai đều bị thương nhiều chỗ, nhưng hần cũng không thể tiến thêm một bước. Đột nhiên bốn phía rầm rập tiếng người chạy tới, hần dần dần lui lại, có ý muốn bỏ chạy thoát thân, cuối cùng để lộ sơ hở, bị ta thừa cơ đâm tới, khiến hần ngã vật xuống đất. Bất ngờ kẻ đó vung tay, trước khi ta kịp ngăn trở, hần đã tự sát bỏ mình. Ta vội chạy ra cửa xem kẻ còn lại, hần đã bị chế ngự, tuy gặp phải tình cảnh này nhưng lại không có dũng khí cắn lưỡi tự sát.

Ta lập tức tiến hành tra khảo, vận dụng thuật chuyển xương tách gân lên người hần, bức kẻ đó khai ra tên chủ mưu. Tên thích khách kêu gào khùng khiếp, khắp trong ngoài cung đều nghe thấy tiếng rú rợn người đó, ai nấy đều hoảng sợ che tai, duy chỉ có thái tử vẫn bình tĩnh theo dõi mọi chuyện. Ta biết thái tử hiểu ý trong lòng ta, trong lúc giao tranh người chết ta sống, không thể từ tâm mà nương tay. Tên đó rốt cục khai ra tên họ, trong đêm đó ta dẫn người tìm tới nhà hần, vây kín khắp cả trong lẫn ngoài. Người nhà hần nhận ra hần, nhưng bọn họ lâu nay đã sớm đoạt tuyệt quan hệ, nhiều năm rồi hần không hề lui tới. Ngay trước mặt hần, ta lần lượt hạ sát từng người, cả một nhà không còn ai sống sót, ngoại trừ một đứa nhỏ mới năm tuổi, chính là tiểu đệ của hần. Đến lúc ấy hần mới chịu khai ra người đứng sau sai khiến, ta lập tức sai người trở về hỏi báo thái tử, sau đó ở lại trong sân chờ người đưa tin trở về. Lúc ấy trời tối đã lâu, từng bóng cây âm trầm u ám, ánh lửa từ những ngọn đuốc cháy rừng rực soi rõ từng thi thể nằm la liệt khắp nơi, tên thích khách tê liệt ngồi phịch trên đất, còn đứa nhỏ thì không ngừng khóc lóc.

Trời sáng, trong cung phái người đến truyền lệnh thái tử, kẻ chủ mưu đã bị bắt, trong lúc khám xét trong phủ đã tìm ra rất nhiều chứng cứ, thái tử cũng nói, ám sát hoàng gia, tội không thể tha, kẻ phạm tội phải tru di tam tộc, tịch biên gia sản, không được bỏ sót! Nghe được lệnh của thái tử, ta liền tiến tới giết đứa nhỏ, tên thích khách không ngừng chửi rủa nhưng đều bị ta bỏ ngoài tai. Tiếp đó ta giết hết toàn bộ người trong nhà, cuối cùng mới đến hần. Kẻ đó lúc này đã khóc không thành tiếng, thần trí hỗn loạn, miệng không ngừng phun ra những lời vô nghĩa. Ta sai người tìm khắp trong ngoài, không buông tha cho bất kì kẻ nào. Xong việc lại sai người chặt đồng xác chết lên xe, đưa đến bỏ ở vùng hoang vu, không cho mai táng.

Nhưng ta không thể ngờ, lịch sử lại lần nữa tái diễn! Trong sân có một gốc cây đại thụ, dưới gốc cây không biết từ lúc nào đã có một cái hốc, đám trẻ nhỏ trong nhà thường ngày vẫn chơi trốn tìm ở đó. Lúc ta hạ sát cả nhà tên thích khách, tiểu đệ đệ tám tuổi của hần đúng lúc trốn ở bên trong, tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối đều nhìn thấy rõ mồn một, ngay cả khẩu dụ của thái tử cũng không bỏ sót. Tám tuổi, chính bằng tuổi ta khi đó. Ta cũng không biết, kỳ thực thích khách đã sớm nói cho người nhà, tên của người có thể nương tựa, nếu như gặp phải chuyện không may, chỉ là hần không dự đoán được, bản thân lại hèn nhát không dám tự vẫn, không dự đoán được ta lại ngoan độc đến như vậy, cũng không ngờ được chúng ta có thể nhanh chóng đến thế, khiến cho không một người có thể thoát thân. Hần đi sai một nước, cuối cùng thua tính mạng cả gia đình. Mà ta cũng không hay biết, đứa nhỏ kia có thể thoát qua một nạn, sau đó nhanh chóng tìm được người bảo hộ. Đứa bé đó sau này rốt cuộc có cơ hội báo thù, đem đủ loại tra khảo đã man tráit xuống đầu một người vô tội không hề liên quan, để trả thù Hoàng Thượng, kẻ đã khiến hần nhà tan cửa nát! Đến lúc sắp chết hần mới nói, hần làm vậy chính vì năm đó ta ra tay giết chết tiểu đệ đệ của hần.

Ta trở lại hoàng cung, đem toàn bộ tình hình báo cáo không sót một điều. Thái tử muốn trình lên Hoàng Thượng, muốn ban thưởng cho ta quan tước, ta một mực xin miễn, chỉ cầu mong được ở lại bên người thái tử. Hần gật đầu mỉm cười, từ đó về sau, ta cùng mọi người vẫn là thị vệ bên người thái tử, một lòng tin tưởng lẫn nhau, thái tử biết ta luôn luôn trung thành với hần, trước sau như một.

Hai mươi tuổi, thái tử đăng cơ, nhanh chóng nắm giữ quyền thế triều đình, không kẻ nào dám công khai khiêu chiến uy nghiêm của hần. Bốn năm sau, thái hậu ngã bệnh qua đời. Tang lễ xong xuôi, Hoàng Thượng cùng ta một mình ở tại thư phòng. Hần đứng trước cửa sổ rất lâu, không hề một lần lên tiếng. Ta đứng sau lưng nhìn hần, chỉ cảm thấy vô cùng tôn kính. Thân hình hần cao lớn cường tráng, thẳng thắn oai vệ, thần thái uy nghiêm đỉnh đặc, cử chỉ trầm tĩnh thông dong, thật sự có dáng dấp của một bậc đế vương. Nhưng ta lại càng bội phục hần cơ trí tuyệt luân, hùng tài đại lược.

Đột nhiên hần lên tiếng: “Tần thị vệ (đây là cách hần thường dùng để gọi ta) chắc cũng biết người ta thường lo lắng?”

Trong lòng ta từ lâu đã rõ ràng, nhưng vẫn hơi ngập ngừng rồi mới nói: “Thánh thượng vẫn lo nghĩ Cửu vương gia”. Hoàng Thượng vẫn thường đến thăm hỏi người đó, chỉ là việc triều chính bận rộn, cho nên không thể quá thường xuyên.

Hắn dừng một chút lại nói tiếp: “Thái hậu không còn” Ta hiểu hắn đang lo Cửu vương gia thương tâm, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng hắn nói: “Trẫm muốn Tần thị vệ đến giúp Cửu vương gia, dạy cho đệ ấy võ công”.

Ta cả kinh, vội quỳ rạp xuống đất: “Thánh thượng đã ủy thác, tại hạ không dám” Hắn vậy mà lại để ta rời đi, đến bảo hộ Cửu vương gia. Ta theo hắn hai mươi sáu năm, đến nay đã ngoài năm mươi, vốn định mấy năm nữa cáo lão về quê, lúc này lại đi bảo hộ Cửu vương gia, chỉ sợ lực bất tòng tâm.

Hắn thở dài, nói: “Trẫm cũng không muốn để người rời đi, nhưng thái hậu đã mất, bên cạnh Cửu vương gia không có ai, trẫm không thể an lòng”.

Ta hiểu rõ việc này thật sự vô cùng hệ trọng, mọi người đều biết Hoàng Thượng yêu thương Cửu vương gia sâu sắc, nhưng cũng chính là chỗ hiểm của hắn, nay thái hậu băng hà, Cửu vương gia không còn chỗ dựa, lại mới qua tuổi mười hai, cho nên không thể không bảo hộ. Hoàng Thượng sai ta đi, chính là vì hắn thật sự tin nhiệm ta.

Ta vội lĩnh mệnh: “Tại hạ tạ ơn thánh thượng tín nhiệm, nguyện vì Cửu vương gia cống hiến sức lực”.

Hắn gật đầu nói: “Người theo trẫm đi gặp Cửu vương gia”

Ta theo hắn đi tới cung điện trước kia thái hậu từng ở, cũng là chỗ của Cửu vương gia. Rất nhiều lần ta đi theo Hoàng Thượng tới thăm Cửu vương gia, nhưng chưa bao giờ thật sự ở gần ngay trước mắt. Cho nên khi Cửu vương gia hướng phía ta đi tới, ta lại ngượng người, không biết nên như thế nào cho phải.

Dáng người hắn tuy gầy yếu nhưng lại thẳng tắp như những thân trúc bích trong sân. Màu da hắn trắng trong như ngọc, đôi mi dài thanh mảnh cùng đôi mắt sáng long lanh, nhưng cái làm ta xúc động chính là loại khí chất ấm áp như xuân khí khoan dung không cùng tỏa ra xung quanh hắn, thứ khí chất đó toát ra từ ánh mắt hiền lành, từ khuôn miệng luôn mang ý cười thân thiện Ta bỗng nhiên cảm thấy bị ai, nghĩ đến quãng đời trai trẻ đắm chìm trong gió tanh mưa máu, khi đó ta đáng lẽ ra không nên quãng đời nhỏ xuống đất, không nên để mặc thân thể vùi trong ngọn lửa Hắn chậm rãi đi tới, tựa như mang theo một vầng hào quang, làm cho lòng ta trở nên sáng rõ như ban ngày. Ánh mắt hắn trong suốt trầm tĩnh, tựa như có thể nhìn thấu hết thảy quá khứ của ta nhưng lại không hề đôi sắc Lòng ta dần không còn cảm thấy bị ai, bởi vì một lần nữa ta lại gặp người có thể khiến ta không tiếc thân mình mà phục vụ.

Hoàng Thượng mở miệng nói: “Cửu đệ, đây là Tần Bá, từ nay ông ấy sẽ hướng dẫn người tập võ nghệ”. Hoàng Thượng nhẹ nhàng nói, mỗi từ mỗi chữ đều mang theo tình yêu thương đặc biệt.

Cửu vương gia nhìn ta nói: “Tần Bá” Thanh âm nhẹ nhàng nhưng xuyên vào tận sâu đáy lòng, cả đời đều lưu lại nơi đó.

Từ lúc đó ta bắt đầu dạy hắn võ công”.

Ta dần dần hiểu được vì cái gì Hoàng Thượng lại đặc biệt thiên vị Cửu vương gia. Tuy là anh em cùng chung một mẹ, nhưng tính cách cả hai lại hoàn toàn bất đồng. Khác hẳn với Hoàng Thượng tham vọng to lớn, tâm tư thủ đoạn, vị Cửu vương gia này bản tính quả thực trong sáng như ngọc, thuần khiết không một tí vết. Không hề có cái gì mưu sâu kế hiểm, lúc nào cũng ngập tràn tin tưởng, có gì nói nấy, hiền lành ôn hòa, làm cho người ta cảm thấy an ổn thư thái. Có lẽ vì vậy mà Hoàng Thượng luôn muốn nhìn thấy hắn, cùng hắn ở chung, bởi vì hắn có thể làm cho người buông lỏng khỏi tâm tình ngày thường vốn không hề thư thái.

Ta muốn dạy hắn chút thủ đoạn mãnh khỏe, thế nhưng lại không thể nhẫn tâm. Đối với mảnh linh hồn trong sạch tinh thuần cuối cùng trên thế gian, ta không đành lòng vấy bẩn, dù chỉ là một vết mờ. Ta cho rằng hắn là hoàng đệ mà hoàng đế yêu thích nhất, cả đời có thể gặp bao nhiêu khổ? Nhất định Hoàng Thượng sẽ bảo hộ giữ gìn hắn, có khi còn gọi gió được gió, muốn mưa được mưa, làm gì có dịp để mà an bài quý kẻ? Cho nên ta tặc lưỡi bỏ qua.

Bình thường mỗi lần luyện võ, bao nhiêu chiêu thức trí mạng hiểm hóc đủ khiến đối phương đi vào đường chết, đến tay hắn lại đều không còn một chút khí lực. Bao nhiêu quyền cước công phu hung mãnh cường thế, cũng trở thành khoa chân múa tay, bởi vì hắn vốn dĩ không có ý đã thương người,. Sát khí kiếm chiêu, cuối cùng hóa thành vũ đạo tuyệt đẹp. Ta âm thầm than khổ, từ khi ta hạ sát tên thích khách nổi danh giang hồ bảo hộ thái tử, trong cung đều xưng ta là cao thủ đại nội. Nhưng về sau có ai nhìn thấy cái gọi là võ nghệ của hắn, nếu biết được là ta tự tay chỉ dạy, chỉ sợ thanh danh một đời của ta coi như tan thành mây khói.

Duy chỉ có tinh tọa điều tức, vận công chuyển khí, hắn lại học một hiểu mười, dường như chỉ trong thời gian ngắn đã đạt tới cảnh giới thập hoàn kỳ mỹ. Một thiếu niên mười hai mười ba tuổi nhưng lại có thể khoan chân an tọa, tĩnh tại như đá núi, tâm vô tạp niệm, hô hấp điều hòa tự nhiên, có khi còn có thể kéo đến nửa ngày. Đôi lúc ta ở bên nhìn hắn, lại có cảm giác có lẽ hắn đến nhầm địa phương. Nếu như hắn nhập miếu làm sư, nhất định có thể thông hiểu giáo lý nhà Phật, một đường tiến vào lĩnh vực cảnh giới. Có điều sinh ra tại chốn thâm cung, với bản tính như vậy thì thật sự là đáng tiếc. Về sau ta dạy hắn một vài loại nội công tâm pháp, làm thế nào vận khí bảo vệ tâm mạch, rồi cách vận khí tuần hoàn, đã thông kinh lạc. Hắn vừa mới luyện đã thuộc nằm lòng, mỗi ngày đều có thể tự nhiên vận khí, không cần phải gắng sức. Thân thể hắn ngày càng khỏe mạnh, tuy vẫn còn gầy yếu nhưng không hề sinh bệnh. Tĩnh tĩnh lại càng điềm đạm không hề nao núng, thần định khí nhàn, mặt cũng dần dần hồng hào có sắc, lại càng có vẻ không màng chuyện tranh đoạt với thế nhân, siêu thoát như một vị thiên tiên giáng trần.

Đến đây ta cũng có thể âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dần dần cũng cảm thấy được trấn an, cuối cùng dạy hắn một vài loại võ công chính phái ta từng học được. Những thứ này tuy rằng không thể dùng vào việc đánh nhau, nhưng có thể giúp hắn cường thân kiện thể, cả đời không lo bệnh tật dày vò. Nhưng ta thế nào cũng không ngờ tới, thứ nội công tâm pháp kia hắn luyện suốt mười năm, dần dần thấm nhuần trong cơ thể, tự nhiên bảo hộ tâm mạch cùng

kinh lạc của hắn bất cứ lúc nào, đến khi hắn bị người ám toán, nội công đó làm cho hắn muốn chết cũng không thể chết được, chịu đủ mọi loại khổ hình tra khảo, cũng nhờ đó mà giữ được tính mạng.

Hắn có hai vị bằng hữu thân thiết, cả hai đều thường xuyên đến chơi cùng hắn. Một người tên Trình Viễn Đồ, lớn hơn hắn bảy tám tuổi, nghe nói đã ở cạnh hắn từ khi Cừu vương gia mới được ba tuổi. Khi ta đến đây Trình Viễn Đồ đã gần hai mươi, nhưng ngày nào cũng như ngày nào, hắn đều vui vẻ thương, khoe khoang chính mình tương lai kiến công lập nghiệp, hộ quốc an dân. Vương gia chỉ ngồi nghe rồi mỉm cười, ta nghĩ tiểu tử ngốc kia, cũng tương tự như ta cùng Hoàng Thượng, đều muốn ở chung một chỗ với vương gia, bởi vì tâm tình sẽ thoải mái vui vẻ.

Người còn lại, nghe nói là kết bạn với Cừu vương gia được bốn năm, nhưng ngay từ lúc ban đầu ta đã cảm thấy không tốt. Đứa nhỏ đó thật sự là cực kỳ anh tuấn, đến mức khiến cho người ta run sợ. Vương gia vốn dĩ đã vô cùng tốt đẹp, nhưng đó là loại vẻ đẹp ôn hòa an tĩnh. Nhưng người kia thì khác, quanh mình hắn lúc nào cũng tràn ngập một thứ sức sống mãnh liệt bất ngờ. Bên dưới cái vẻ bề ngoài hoàn mỹ là một khối tâm tư sắc bén, đôi mắt hắn lúc nào cũng long lanh sáng, tựa như ẩn giấu một ngọn lửa, nhưng trái ngược là đôi môi mỏng luôn luôn mỉm cười, gợi lên một thứ khí chất lạnh lùng xa cách. Rất lâu sau ta mới biết được, thứ sức sống hùng hực kia, không phải là thứ khí chất thanh xuân rạo rực của tuổi trẻ, mà chính là cừu hận ngấm ngầm chưa bao giờ dứt.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tấn Bá 2

Đối với người này ta vẫn chú ý nhiều hơn một chút. Hắn là con một vị đại thần, lớn hơn Vương gia vài tuổi. Huynh trưởng của hắn là một viên tướng nổi danh trong triều, tuy rằng trước kia cha hắn không có thâm giao với thái tử, nhưng từ sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, người đó cũng làm việc vô cùng tận tụy. Tiểu tử đó ngôn ngữ lanh lợi sắc bén, thành thạo tự nhiên, những lúc ở cùng Vương gia đều cười đùa vui vẻ. Nhưng từ sau lần đầu tiên gặp ta, hắn ngày càng xa lánh, gần như là tránh né, mỗi lần gặp đều chỉ nhìn chằm chằm xuống đất. Nhưng lâu nay rất nhiều người gặp ta đều có biểu hiện như hắn, lâu dần chính ta cũng cho rằng khuôn mặt ta giống một kẻ ác nhân, vậy nên cũng không quá bận tâm.

Chỉ có vài lần, ta cảm thấy nghi ngờ.

Một lần, hắn đứng dựa người bên khung cửa hoa viên, chờ đợi Vương gia lúc ấy đương ở trong phòng. Từ xa ta đã nhìn thấy hắn, chỉ có điều hắn không hề hay biết. Tay hắn bất chợt vung lên, tóm được một con chuồn chuồn cánh mỏng, rồi rất chậm rãi, hắn bắt đầu rút một cái cánh khỏi thân con côn trùng, lại chậm rãi rút một cánh khác, sau đó xé từng đoạn thân con vật, bắt đầu từ cuối đuôi, rồi tới đầu, vò nát bằng hai ngón tay. Mặt hắn dường như đang mỉm cười, ánh mắt nhìn xa xôi về một điểm vô định, tựa như đang nghĩ đến một nơi nào đó khác. Ta cũng tự thấy bản thân vốn thâm hiểm âm độc, nhưng đến lúc này, tự nhiên lại có một dòng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Đến khi Vương gia ra khỏi cửa, khuôn mặt hắn lập tức biến đổi, thành ra vẻ mặt rạng rỡ tươi sáng. Ta ngây thơ nghĩ rằng, đương lúc tuổi trẻ khí thịnh, hơn nữa là nam tử hán, có ai trong lòng không sinh ác độc. Bản tính Vương gia quá mức ôn hòa, có một người như vậy làm bằng hữu, biết đâu sau này có thể bảo hộ hắn, cũng coi như là một điều tốt. Lúc đó ta đâu biết, hắn căn bản không coi Vương gia là bằng hữu.

Một lần khác, hắn cùng Vương gia tập võ. Ta nhìn bọn họ, âm thầm thở dài kêu khổ, đứa nhỏ đó cùng Trình Viễn Đồ võ công đều cao hơn Vương gia không biết bao nhiêu lần, tận sâu trong đáy lòng ta cực kỳ hy vọng sự phụ bọn họ vĩnh viễn về sau cũng không biết được ta là ai. Mỗi lần khoa tay múa chân, cả hai đều chỉ coi như chơi đùa cùng Vương gia, bởi hắn ra tay rất nhẹ, gần như là vô lực, căn bản không thể chạm được tới góc áo bọn họ. Ta cũng như thường ngày, chỉ ngồi một bên nhìn nhả uống trà, cảm giác như xem đám mèo con ấu ấu, cả vùng hữu mĩ, đột nhiên, Vương gia giẫm phải một chỗ đá vụn, cả thân mình chơi vơi ngã về phía sau, hai tay vừa vung lên đã đến gần mặt người đó. Khuôn mặt anh tuấn lập tức biến sắc, một tia âm hiểm ánh lên trong mắt, hắn không ngần ngại vung chân hướng thẳng bộ phận trọng yếu mà đá tới. Vương gia hoàn toàn không cảm giác, mặt vẫn thản nhiên tươi cười, xoay người muốn ổn định thân mình, có điều chân lại không thể di động. Ta trừng mắt kinh hoàng, loại cử chỉ độc địa đó ngay cả người giang hồ cũng không dám coi thường mà lạm dụng, bởi vì sợ kết thù oán khó giải, vậy mà không ngờ một kẻ như hắn lại chọn chiêu thức đó! Ta không kịp nghĩ nhiều, chén trà trong tay xé gió lao đi, đánh vào dưới gối hắn. Chén trà vỡ nát, hắn cũng thét lên vì đau đớn, chỉ biết lăn lộn dưới đất, ôm gối rên rỉ. Vương gia thấy vậy liền bước tới đỡ hắn dậy, lại bị hắn hung hăng đẩy ra xa.

Trong lòng ta đột nhiên nhen nhóm một luồng sát ý, chỉ muốn thẳng tay giết hắn cho xong. Lúc đi ngang qua, hắn đột nhiên ngưng nhìn ta, cầu xin ta mau đi mời huynh trưởng hắn tới đây, người đó là võ tướng, ắt sẽ biết cách trị thương, còn có thể đưa hắn trở về phủ đệ. Ta thật sự khâm phục hắn, tuy còn ít tuổi nhưng đã biết nhận thức hoàn cảnh, hiểu được đại trượng phu phải biết co biết cúi. Sát ý trong lòng hiện giờ cũng không ngừng ngùn ngụt như trước, cho nên ta chùn bước, tuy rằng Hoàng Thượng yêu thích Cừu vương gia, hơn nữa cũng một mực tin tưởng ta, nhưng dù sao hắn cũng là con của một đại thần triều đình, lại là đệ đệ của tướng quân trấn ải, vì thế nên ta không thể khinh suất khiến cho Hoàng Thượng gặp phải phiền toái.

Trước kia ở trong giang hồ, ta đi khắp nơi chém giết không biết bao nhiêu người, suốt mười năm vẫn có thể bảo toàn được tính mạng, chủ yếu là nhờ trực giác sắc bén. Chỉ cần cảm thấy một tia sát khí, ta liền lập tức động thủ, quyết không nương tay. Năm xưa ta vùng kiếm nhưng lại không thể xuống tay, lần ấy ta biết chính mình đã đến lúc rời khỏi giang hồ. Lần này ta nổi sát tâm mà chưa động thủ, vốn nghĩ rằng bởi vì tuổi già sức yếu nên phản ứng chậm chạp, trong lòng đã muốn từ chối trọng trách nặng nề, giao lại cho những người trẻ hơn đảm nhiệm. Đáng tiếc là, cả đời ta giết vô số người vô tội, cuối cùng lại bỏ sót một kẻ ác nhân, khiến cho Vương gia rơi vào tay hắn phải chịu đủ mọi điều tồi tệ. Vì vậy mà suốt quãng đời còn lại ta đều ân hận không thôi.

Ta sai người đưa hấn trở về, không để cho Vương gia hay biết nội tình. Ta chỉ nói là do bản thân sơ sẩy, hấn vừa nghe liền tin tưởng không mảy may nghi ngờ. Ta chỉ cần dẫn Vương gia từ nay về sau không được giao đầu với người kia, tốt nhất là ít giao du với hấn một chút. Về sau ta nghe nói, đúng ngày hôm ấy đại ca của hấn được chỉ định làm Định Viễn tướng quân, lập tức lên đường tới trấn thủ biên quan ngay trong ngày, nếu như lúc ấy hấn làm ra chuyện, Hoàng Thượng cũng không thể vì thế mà thay đổi chủ tướng toàn quân.

Vốn tưởng rằng kẻ đó sẽ không đến nữa, vậy mà hơn một tháng sau, y lại một lần nữa chạy đến tìm Vương gia chơi đùa tán gẫu. Sự việc hôm đó hấn không bao giờ nhắc lại, coi như là một cơn gió thoảng, chỉ đôi khi ôm gối nhủ mảy, ta nghĩ ngày ấy chân trái hấn bị thương, nhất định sẽ còn di chứng lâu dài. Nhiều năm qua đi, cho đến lúc ta nhìn thấy những đốt xương chân trái Cửu vương gia, từ dưới gối đến mũi chân đều đứt ra từng khúc, ta mới hiểu được, oán hận của hấn đối với ta thâm sâu đến bậc nào. Oán thù sâu nặng kết từ ngày này sang tháng khác, hết thấy đều bị hấn tính lên người Cửu vương gia, còn ta, hấn chưa một lần dám hiên ngang đòi nợ. Cửu vương gia thương tật cũng trở thành vết đao cắt vào lòng ta, suốt cả quãng đời còn lại chưa một ngày thuyên giảm, ngày cũng như đêm, dần dần gặm cắn tâm can ta. Hành vi đã man âm hiểm mà lại hèn nhát đến thế bình sinh ta cũng ít khi gặp.

Ta cũng dần dần nhận thấy, mỗi khi hấn nghe tiếng tiêu của Cửu vương gia, trong tay sẽ bắt giắc nắm chặt một nhánh cây, rồi sau đó chậm rãi bẻ vụn thành từng đoạn nhỏ, khuôn mặt lạnh băng không gọn một tia cảm xúc. Ta chỉ cảm thấy khó chịu, nhưng lại không có cách nào lí giải. Ai! Cho đến nhiều năm sau, khi ta nhìn thấy ngón tay Cửu vương gia bị người ta hủy hoại, ta mới hiểu được lúc đó chính mình không mau, cuối cùng tạo thành hậu họa.

Bản thân ta vốn cũng là kẻ ác nhân độc địa giảo hoạt, đối với những kẻ có bản tính tương tự, ta luôn nhạy cảm cực kỳ, cũng căm hận sâu sắc. Cảm giác bất an thôi thúc trong lòng khiến ta không thể coi nhẹ, nhưng hấn hai ba ngày lại tới, thường xuyên đến mức kì lạ. Dần dà ta cũng quen với sự hiện diện của hấn, cũng cho rằng chính mình quá đa nghi, hấn chẳng qua chỉ là một thiếu niên chưa quá mười lăm. Lúc ấy ta đã hoàn toàn quên, khi tự tay hạ sát cửu nhân, ta mới có mười ba tuổi, cũng hoàn toàn quên kẻ mang hận thù có thể hiểm độc đến mức nào.

Không phải ta không nhận ra đủ loại bất an, cho nên không thể kịp thời phản ứng, mà bởi vì ta tuổi tác đã cao, hơn nữa ở lâu bên cạnh Cửu vương gia, bị cái khí chất nhả nhận của hấn cảm hóa, ta cũng trở nên nhân từ mà nương tay.

Từ lúc thái hậu qua đời, Vương gia bắt đầu tập thổi tiêu. Mới đầu là học theo những giai điệu có sẵn, nhưng một năm sau, hấn đã có thể tự sáng tác ra tiêu khúc của riêng mình. Đối với âm luật ta vốn mù mờ không hiểu, nhưng lại thích nghe tiếng tiêu của hấn. Hơn nữa dưới ánh trăng sáng, hấn ở bên bờ ao, khép mi mắt chăm chú thổi tiêu, thanh điệu kia như xuyên qua tất cả tình cảm sâu kín cùng rất nhiều tưởng niệm trong tâm can ta. Trước kia ta hai tay vấy máu, khắp người đều là huyết nhục, trên lưng đeo cửu hận cùng oán ý, nhưng chỉ một tiếng tiêu lại gọi lên trong lòng ta vô số tốt đẹp, không ngăn được từng dòng lệ nóng thấm đậm vạt áo.

Nhớ lại xưa kia, mẹ ta tỉ mỉ từng đường kim, khâu cho ta chiếc áo chống lạnh, bà ngồi trước giường, miệng thường nỉm cười ấm áp. Cha ta thường đặt ta lên vai, thong thả bước đi trên con dốc sau nhà mỗi lần chạng vạng, trở về căn nhà chập chờn khói bếp. Lần đầu tiên ta hoài nghi, vì cái gì lại ngăn cách bọn họ, không để họ chôn cùng một chỗ, cha mẹ ta vốn là một đôi vợ chồng tình nghĩa son sắt

Ta lại nhớ tới nhà bên có một cô bé sáu tuổi, có lần từng chạy đến nhà ta, gọi ta là đại ca ca, rủ ta ra ngoài chơi với cô bé, lúc ấy ta cũng không có chấp thuận

Ta nghĩ tới quãng thời gian trọng thương, đơn độc lưu lạc tha hương, trường kiếm thành gậy, bụi đường đầy mặt, cả người bẩn thỉu dơ dáy. Ngày đó ở ven đường, đúng lúc ta đói đến mức sắp ngất xỉu, đột nhiên bên cạnh vang lên giọng nói của một cô nương, nói với nha hoàn đi theo bên mình: “Đem một chiếc bánh trong giỏ đưa cho hấn đi” Chiếc bánh đó thực thơm, thực ngon, ba mươi năm sống giữa chốn hoàng cung ta cũng chưa từng gặp lại hương vị đó. Ngay cả khuôn mặt của nàng, ta cũng không hề biết, nhưng đáng lẽ ta nên đi tìm nàng, nói lời cảm tạ ơn cứu mạng, nói cho nàng cả đời sẽ không quên được giọng nói của nàng, cũng sẽ không quên ân tình của nàng

Mỗi lần thổi xong một khúc tiêu, Vương gia đều trầm tư hồi lâu. Ta đứng ở nơi khuất bóng, nhìn hình dáng hấn trầm lặng ngẩng trời đêm, không biết bao nhiêu lần ta tự hứa với lòng mình, cả đời này nhất định phải bảo hộ âm thanh trong sạch đó cùng với khối tâm hồn tinh khiết trần đầy thiện ý kia, cho dù gan óc lầy dất cũng không hối tiếc. Nhưng rốt cục ta không thể thực hiện được lời thề, tiếng tiêu trong trẻo kia vĩnh viễn không còn, chỉ độc một mình hấn lặng yên trong bóng tối

Mỗi lần nhìn đến ta, hấn lại nói: “Tân Bá, đêm đã khuya, ngài nên đi nghỉ trước đi, sau này không cần phải chờ ta”. Ta đều gật đầu ưng thuận, nhưng đêm nào cũng theo sát ở cạnh bên. Nếu như ta có nước mắt thì nhất định sẽ không để hấn hay biết, chỉ lặng lẽ đưa hấn trở về phòng.

Vương gia bình thường chỉ thích làm một vài việc an nhàn tĩnh tại, làm thơ viết chữ, đọc sách thổi tiêu, ngôn từ linh hoạt, có thể xuất khẩu thành thơ, múa bút thành văn. Lúc ta tới hấn đã nổi danh là kẻ văn hay chữ tốt, nhưng lại rất ít tiếp xúc với đám văn nhân học sĩ, rất nhiều người mộ danh tìm tới muốn gặp, hấn đều khéo léo khước từ. Ta biết hấn không phải kẻ kiêu ngạo tự cao, chỉ là không thích cùng người giao tế. Đôi khi ta dẫn hấn ra ngoài, hấn chỉ thích đi thuyền du ngoạn, thường ngồi ở đầu thuyền ngắm nhìn không trung cùng mặt nước, trầm tư mỉm cười, không nói một tiếng.

Có một lần trên đường về phủ, chúng ta gặp một đám người chen chúc xô đẩy. Bởi vì cái trang rồi phủ cho nên không thể xua đi bọn họ. Hỏi ra mới biết mọi người đang nghe người khác bình thơ, nghe nói là thơ của một Thanh Quan Nhân[1]. Vương gia hỏi ta vậy nghĩa là thế nào, ta trả lời, người ngâm thơ là một nữ nhân, tôi nay lấy thơ để bày tỏ, chính thức bán đêm đầu tiên, từ nay về sau bắt đầu làm xương kỹ[2]. Hấn nghĩ ngợi một chút đoạn bảo ta phải người đi hỏi nữ tử đó, hỏi xem nàng có muốn cả đời làm kỹ hay không, nếu như không muốn sẽ chuộc thân cho nàng, để nàng tự do rời đi. Người trở về nói rằng nàng nguyện ý hoàn lương[3] đi theo người trả tiền chuộc thân, Vương gia chỉ nói chuộc nàng thì có thể, còn việc hoàn lương thì không cần. Sau đó nàng tìm đến bái tạ Vương gia, nói rằng bản thân không còn nhà để về, nguyện cả đời làm nô tì cho vương phủ, báo đáp ân Vương gia. Hấn chỉ mỉm cười nói không cần. Nàng kia nghe vậy liền khóc, ta thấy dung mạo nàng cũng thuộc hàng thượng đẳng, vậy nên xin Vương gia nạp nàng làm thiếp. Vương gia thường ngày đều nghe theo lời ta nói, lập tức đồng ý. Sau đó rất lâu, hấn cũng không tiến vào phòng nữ nhân đó, ta lại xin hấn đừng để nàng cô quạnh, hấn chỉ ngượng ngùng quay đi, vội vã trở về phòng riêng.

Vương gia có một nha hoàn, dung mạo tuy chỉ bình thường nhưng từ nhỏ đã hầu hạ bên người. Nàng thấy Vương gia thu nhận thanh lâu nữ tử, vì thế

buồn bực rất lâu. Vốn dĩ hai người sớm chiều đều ở chung, cho nên ta lại nói Vương gia cũng thu nàng làm thiếp, bởi vì danh tiết của nàng đã hủy. Vương gia lại thuận theo, nhưng chuyện phòng the lại vô cùng xa lạ, gần như là lảng tránh, khiến cho ta không khỏi cười thầm.

Ta biết từ lúc Vương gia mười sáu tuổi, Hoàng Thượng đã bắt đầu tuyển Vương phi cho hắn. Hoàng Thượng lập đi lập lại, người này không chỉ cần dung mạo tuyệt sắc, tính tình cũng phải dịu dàng hiền hậu, kính cẩn khiêm nhường. Ý của Hoàng Thượng ta hiểu được, chính là lo lắng Vương gia quá mức hiền lành, nếu như chọn một nữ nhân dữ dằn, nhất định sẽ làm cho hắn chịu khổ. Ai cũng không ngờ, ngàn tuyển vạn tuyển được một nữ nhân được xưng là mềm mại ôn tồn nhất thiên hạ, cuối cùng lại thông đồng với kẻ khác ám hại chồng mình đến nỗi thân tàn ma dại, mà nữ tử cường hãn chanh chua thế gian hiếm thấy kia lại ba lần cứu được tính mạng Vương gia, làm cho hắn hạnh phúc. Ý trời thật sự khó lường, thế nhân mấy ai biết được.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tấn Bá 3

Vương gia mười tám tuổi, Hoàng Thượng cuối cùng đã chọn Cố gia tiểu thư làm Vương phi tương lai. Không chỉ vì vẻ ngoài mỹ lệ, quan trọng nhất chính là tính cách hòa nhã điềm đạm của nàng từ lâu đã lưu truyền trong dân gian. Mọi người đều nói từ cử chỉ đến thần thái của nàng đều tự nhiên mang một loại ý vị ôn nhu khiêm tốn, người ta còn nói, có mấy lần nàng đến miếu thờ dâng hương, ai ai nhìn thấy đều tưởng thần tiên hạ phàm, Quan Âm lâm thế, thậm chí có người còn dập đầu kính bái. Mấy lần Hoàng Thượng để hoàng hậu thay mặt truyền nàng vào cung, còn chính mình lại ở sau rèm quan sát, xem nàng giao thiệp với hoàng hậu cùng tần phi, thấy nàng quả thật nói năng nhỏ nhẹ nhu hòa, thái độ cẩn trọng dè dặt, tuân theo khuôn phép, có phong thái dịu dàng điềm đạm mà người người yêu thích. Lại nghe nói nàng thông thạo cổ cầm, am hiểu âm luật, lại yêu thích thi văn, như vậy nàng có thể cùng Vương gia tiêu cảm hợp tấu, ngâm xướng đề thơ, quả thực là một đôi trời sinh.

Năm đó Vương gia đã đến tuổi trưởng thành, dáng người thon gầy dong dỏng, cử chỉ tao nhã, phong độ tư thái thanh tao khác hẳn người thường. Có một ngày, hắn đàm đạo cùng bằng hữu tại hoa viên, ta đứng ở một bên quan sát ba người, cảm thấy cảnh trí trước mắt như một bức tranh sinh động tươi đẹp. Vương gia là loại đẹp bình thân mạo nữ, Trình Viễn Đồ có cái khí phách ngạo nghễ lạnh lùng, nhưng không có gì quá nổi bật, còn người kia lại quá mức chói lọi lóa mắt. Ở hắn có một loại khí chất nhiệt tình sôi sục như hỏa, lông mày nhưn cao không che mờ được từng đạo quang hoa từ sâu trong đáy mắt, mũi cao, môi đỏ, thật sự là một thanh niên phong lưu phóng khoáng bậc nhất. Ta xưa nay vốn có lòng quý mến Vương gia, đương nhiên cảm thấy dung mạo hắn cao quý mà hào phóng, hơn nữa lại yên ổn đến lạ thường, cao thượng hơn nhiều so với thứ khí khái bộc lộ mãnh liệt như hỏa thể rạo rực kia. Nhưng ta cũng hiểu quan niệm mỗi người khác nhau, có thể có người sẽ yêu thích vẻ tuấn mỹ sôi nổi cùng tính tình mãnh liệt ở người kia, mà không phải là loại mỹ mạo an tường yên ả ở Vương gia. Chỉ là ta thế nào cũng không ngờ được, người đó chính là Vương phi tương lai của vương phủ, Cố gia tiểu thư.

Âm thanh tranh luận lảng bẳng bên tai, ta nghe Trình Viễn Đồ hỏi người bằng hữu kia, rằng Cố gia cùng người đó có quan hệ sâu xa nhiều đời, đã bao giờ hắn từng thấy qua vị thiên kim tiểu thư danh vang khắp chốn kinh kì hay chưa. Lúc ấy hôn sự đã được định đoạt, ở trong cung Vương gia cũng chưa từng gặp mặt nàng ấy, chỉ biết mọi chuyện đều do Hoàng Thượng lo liệu ổn thỏa.

Vương gia nghe Trình Viễn Đồ hỏi vậy liền vội cúi đầu, im lặng không lên tiếng. Ta chỉ cười thầm trong bụng, biết Vương gia bẩm sinh tính tình đã nhút nhát, nhất định là ngại ngùng không dám mở lời. Ai cũng biết hậu cung của Hoàng Thượng đâu đâu cũng là mỹ nữ giai nhân, Hoàng Thượng xưa nay tự nhiên tài giỏi, từ lúc còn là thái tử đã nổi danh anh tuấn khí phách, không biết bao nhiêu nữ tử đã đem tâm đặt trên người hắn. Lúc bằng tuổi Vương gia, Hoàng Thượng đã đứng mảnh cường thế, ra dáng nam nhi đội trời đạp đất. Thế mà cùng một mẹ sinh ra, nhưng Vương gia lại ngại ngùng như vậy, không biết về sau làm sao có thể

Người nọ dừng một chút, sau lại nói Cố gia tiểu thư há lại để cho người người nhìn thấy, vốn hắn cũng chỉ nghe danh tiếng nàng tươi đẹp mà chưa từng gặp mặt. Sau này, đến lúc Vương gia thành thân, nhất định phải cho hắn bái kiến Vương phi, để thực mục sở thị người được xưng là thủy mị hiền lành cùng tuyệt mỹ vô song đệ nhất thiên hạ.

Vương gia chỉ cúi đầu không nói chuyện, Trình Viễn Đồ lại sang sang cười, nói: “Người đó là Vương phi cao quý, đâu có liên quan gì đến ngươi!”

Người nọ nghe thế liền biến sắc, làm cho ta nghĩ tới sự việc lần đó, nhưng không ngờ hắn lại lập tức cười rộ lên, nói: “Đúng thật, nếu không phải Vương phi của Vương gia, có lẽ sẽ liên quan đến ta”.

Đáng tiếc ta không có nhanh trí tức thời, không thể lĩnh hội được ý tứ trong lời nói đó. Vương gia tựa hồ có ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng người đó đã vội nói lảng sang chuyện khác, cho nên cũng không cố gắng theo đuổi.

Hoàng Thượng vẫn toàn lực làm cho Vương gia tận hưởng vinh hoa phú quý, coi như là thể hiện tình cảm thâm sâu với hắn. Từ nhỏ Vương gia đã lớn lên trong vàng ngọc, mọi thứ vật dụng đều là bảo vật quý hiếm trên đời, tất cả đều cực kì hoa mỹ tinh xảo. (thế mà ngày sau chi bạch y bạch phục đơn giản nhàm chán, ngày đêm bốn ba, chỉ vì muốn gặp gỡ nữ nhân ác liệt đó). Việc hôn sự của Vương gia hết thấy đều là Hoàng Thượng an bài, chỉ vì một ngày này, hắn đã chuẩn bị mất một năm, cực lực phô trương xa hoa, có thể nói là thập toàn thập mỹ, không có gì không thỏa đáng.

Ngày đại hôn đến, dân chúng khắp các ngõ hẻm kinh thành đều chen nhau đi về hướng vương phủ, hoàng cung cùng xung quanh Cố gia đại trạch. Không tính tới đoàn ngựa xe đón dâu xa hoa không tưởng, không tính tới hàng dài quần thần danh gia thế tộc tham gia diễn lễ, đám rước cùng lễ vật sang quý lủ

lượt như nước chảy, chỉ nói tới một đôi tân nhân Vương gia cùng Vương phi sóng vai nhau đến trước kim điện, thực hiện nghi lễ do chính Hoàng Thượng tự mình làm chủ. Dưới thềm đại điện, Vương gia xuống ngựa, từ trước đến nay chỉ có hân là người duy nhất được phép cưỡi ngựa đến trước điện. Đi đến trước xe ngựa của Vương phi, người hầu lập tức vén lên tấm rèm gấm, Vương gia chậm rãi vươn tay tới. Bàn tay hân, như bạch ngọc nhẵn nhụi tinh xảo, đưa tới trước rèm xe, tựa như một đạo bạch quang lóa mắt. Rốt cục, một bàn tay khác, bàn tay nữ tử cực kì mềm mại tinh tế vươn đến, khoát lên bàn tay Vương gia chờ sẵn.

Lúc đó ta vẫn ở bên cạnh hân, nhìn thấy khuôn mặt trước nay luôn luôn bình tĩnh giờ rạn rờ tươi cười, trong nụ cười kia, có một chút ngượng ngùng, có một phần ảm áp, có vui vẻ, cũng có thỏa mãn Đó là chờ mong một đời của những người trẻ tuổi rạn rờ, là giấc mộng về tương lai vô hạn tốt đẹp phía trước, là đóa hoa xinh đẹp nhu mì bung nở trong lòng, là cảm giác tình yêu bất chợt ăn sâu bén rễ trong tâm hồn Ta không khỏi cười hạnh phúc, đôi mắt già nua long lanh nước, từ nay về sau, tiếng tiêu đơn độc giữa đêm khuya đã có cảm thanh tươi đẹp làm bạn.

Vương gia cẩn thận điều Cố gia tiểu thư xuống ngựa, cùng nàng bước lên bậc thềm kim điện. Hân đi rất chậm, hơi nghiêng thân mình hướng về phía vị Vương phi tương lai kia, mỗi một bước đi, hân đều hơi dừng lại, chờ nàng tiến lên cùng hân, sau đó mới đi tiếp. Cố gia tiểu thư, quả thực người cùng như danh, đáng người nhỏ nhắn thướt tha, mỗi bước chân đều nhẹ nhàng uyển chuyển, tựa như thiên tiên bước đi trên gợn nước.

Vương gia mỉm cười sóng vai cùng Cố gia tiểu thư trước mặt Hoàng Thượng. Người cho phép Cố gia tiểu thư ngang đầu, lúc ấy ta đứng bên người Hoàng Thượng, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy một tấm dung nhan xinh đẹp tuyệt sắc như vậy. Đôi mày dài đậm mà sắc, làm nền cho một đôi phượng nhãn hàm chứa ẩn tình, sống mũi tinh xảo nhỏ nhắn, miệng anh đào đỏ thắm đầy đặn, nước da sáng bóng như bạch ngọc thượng phẩm, hơi tàn ra sắc hồng phấn nhàn nhạt. Nhưng chính cái phong tư ôn tồn nhu nhả cùng một nét ưu thương nhàn nhạt ẩn khuất đằng sau ánh mắt mới khiến cho người người xiêu hồn lạc phách, khiến cho bất kì ai cũng tự nhiên sinh ra ý muốn giấu nàng vào trong ngực Vương gia cũng ghé mắt nhìn sang, rồi lại lập tức cúi đầu, gương mặt trắng nõn đỏ ửng, Hoàng Thượng thấy vậy liền bật cười ha hả. Phải chăng là ta quá đa tâm, nhưng tại sao trong đôi mắt đẹp như ngọc kia lại thoáng ngân lên một chút lệ quang

Hoàng Thượng hỏi Vương gia có thể đề thơ ghi lại thời khắc lúc này hay không. Thường ngày vốn bình dị khiêm tốn, thế nhưng lúc này Vương gia lại gật đầu ưng thuận. Hân đi tới bên thư án, chỉ dừng một chút để ngắm nghĩ, sau đó đưa bút viết xuống hai bài thơ mà mãi về sau vẫn còn lưu truyền hậu thế. Thơ văn của Vương gia trước nay không hề ít, dân gian cũng thường xưng tụng là bậc tài tử, duy chỉ có hai bài thơ ngày hôm đó, mới được coi là thiên cổ tuyệt xướng.

Quả nhiên về sau Vương gia cùng Vương phi ở chung cũng rất bình thản, thậm chí có phần tẻ nhạt. Vương gia từ nhỏ đã không ưa nói nhiều, vị Cố gia tiểu thư kia lại càng ít nói, hai người ở cạnh nhau có khi cả ngày chẳng nói được một câu. Mỗi lần gặp cũng đều là thái độ khách sáo. Trước mặt Vương phi, Vương gia luôn luôn mỉm cười hòa nhã, tuy chỉ có vài ba câu nói, nhưng lời nói vẫn hết sức nhỏ nhẹ, tựa như nâng niu một đóa hoa tươi, cung chiêu mà chăm sóc. Thế nhưng Vương phi không hề có vẻ cảm kích, chỉ một mực trầm mặc kiệm lời, tựa hồ trong lòng mang nỗi phiền muộn khó giải. Ta nghĩ Vương phi xuất thân danh gia vọng tộc, quy tắc kiểu cách không thể khuyết thiếu, về sau quen dần là được thôi, biết đâu hai người sẽ sớm có quý tử Ta hi vọng cuối cùng lại thất vọng, cuộc sống trong vương phủ vẫn đều đều trôi đi, hoàn toàn không có cái sự náo nức của cặp vợ chồng mới cưới, nhưng ta cũng chỉ nghĩ rằng, chẳng qua là do cả hai còn chưa quen thuộc mà thôi.

Mỗi khi hai người cùng nhau họp tấu, tiếng đàn của Vương phi luôn mang theo ai oán, tiếng tiêu lại một mực vờn quanh truy đuổi, tựa như muốn khơi lên tiếng đàn, nhưng bao giờ cũng thất bại. Có đôi khi Vương phi đi khỏi, Vương gia vẫn còn ngồi lại hồi lâu, một mình trông ra mặt nước, trầm tư không nói. Luôn luôn âm thầm quan sát, cuối cùng lần đầu tiên ta bắt đầu hoài nghi đây có phải là ông trời tác hợp.

Vương gia đại hôn qua không lâu, người vợ kết tóc xe tơ với ta qua đời, ta cùng nàng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, vốn dĩ trong lòng ta không có nàng. Nhưng nghe tin nàng mất, ta lại cảm giác như chính mình vừa mất đi một người tâm phúc, tự dưng bồn chồn lo sợ, trọng trách này có lẽ đã đến lúc phải cởi bỏ. Ta thỉnh cầu Hoàng Thượng, cho phép ta cáo lão hồi hương. Hoàng Thượng đáp ứng, bởi vì việc trọng đại đã qua, Vương gia năm nay đã mười chín tuổi, chắc hẳn không cần phải lo lắng thêm nữa.

Ta tìm tới một võ sư đại nội, một kẻ ta có thể tin tưởng thay ta tiếp nhận chức vị. Suy tính đủ loại tình huống, ta đều không nghĩ sẽ có chuyện gì xảy ra. Bình thường Vương gia không thích đi ra ngoài, đa phần đều ở trong vương phủ. Mùa săn bắn hàng năm hân cũng đều không sát sinh, chỉ tùy ý cưỡi ngựa dạo chơi, những lúc như vậy luôn có hai người bằng hữu đi theo bên cạnh.

Khi ta đến chào từ biệt, Vương gia hai mắt hàm lệ lưu luyến không rời, cũng phải, ở chung bảy năm, ta biết hân từ lâu đã coi ta như người nhà, mà ta cũng vậy. Ngay cả Hoàng Thượng, cho dù ta đi theo hân bao lâu, ta biết ta chỉ là tận trung với hân, mang ơn tri ngộ của hân. Nhưng Vương gia thì khác, trong lòng hân chưa bao giờ coi ta là thái giám hay một vị sư phụ, mà là một vị trưởng bối, luôn luôn nghe theo lời ta nói, cho đến bây giờ đều không thay đổi.

Ngày ta rời vương phủ, mặt trời trên cao xán lạn, Vương gia tự mình ra tiễn, còn nói hân nhất định sẽ đến trang viên thăm ta. Dưới ánh thái dương, ta cúi đầu hành lễ từ biệt lần cuối, cố gắng đè nén nỗi khổ tâm trong lòng. Khi đó ta cũng không ngờ, ngày này về sau trở thành vết đen nhơ nhuốc nhất trong đời ta, thành nỗi hối hận đeo bám ta cả đời, hàng đêm day dứt trong những giấc mơ.

Hai năm sau đó, Vương gia y hẹn đem theo tên võ sư đại nội kia tới nhà ta chơi mấy lần. Ta hỏi hân vì sao còn chưa có con nối dõi, hân chỉ cúi đầu lặng yên không đáp. Ta nghĩ Vương gia da mặt vẫn mỏng như vậy, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Nhưng dù sao hân là Vương gia, không nên bình luận vẫn tốt hơn.

Tin Vương gia mất tích từ hoàng cung truyền đến, ta liền lập tức hồi cung, sợ hãi đến phát run. Ta không dám tưởng tượng Vương gia xảy ra sự gì, chỉ có thể suốt đêm phóng ngựa như điên, trở lại bên cạnh Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng đã không ngủ suốt mấy đêm liền, sắc mặt tiêu tụy mệt mỏi, tuy bề ngoài vẫn tỏ ra mạnh mẽ, nhưng vừa thấy ta, vẻ vững vàng đó lại nhường chỗ cho âu lo sâu muộn. Ta đứng cạnh bên người hân, giúp hân qua một đêm. Hoàng Thượng chỉ thông thả lặp lại từng bước đi, không nói một lời.

Ngày hôm sau có tin truyền đến, nói tìm được thi thể của Vương gia ở dưới chân núi, vừa nghe tin này, sắc mặt Hoàng Thượng phút chốc trắng bệch. Hắn đứng dậy, không quay về phía mọi người, hạ lệnh đưa xác chết lên, ngửi khí tuy vững vàng, nhưng vẻ kinh hoàng trên mặt thì chỉ có mình ta biết. Ta đã run rẩy không kiềm chế được, trước kia ta vốn tưởng rằng bản thân là sư phụ của Vương gia, nhưng bao lâu nay, hắn đã sớm thành chủ nhân trong lòng ta. Nếu hắn đi, ta cũng không muốn sống thêm một ngày nào nữa.

Người ta trình lên xác chết, ta run run đứng nhìn không dám tiến tới. Cái xác đã nát bươm không ra hình dạng, máu huyết lẫn lộn ghê rợn, quần áo rách nát tàn tạ, hoàn toàn không thể nhận diện. Hoàng Thượng bước lên vài bước, không quan tâm đến mùi thối rửa kinh khủng, tự tay kéo mở cổ áo xác chết, cẩn thận quan sát, lập đi mấy lần rồi mới đứng lên. Hắn sai người cởi bỏ quần áo, rõ ràng hắn cảm thấy khả nghi, nếu không nhất định sẽ không để Vương gia bị người tùy tiện đùa nghịch.

Hoàng Thượng lại tỉ mỉ kiểm tra xác chết, cũng xem xét cả mấy lớp quần áo rồi mới cho người đưa đi, lấy nước rửa tay. Vừa lạnh lẽo cảm tấm khăn lụa trắng thấm nước, hắn vừa lẩm bẩm như tự nói với chính mình, “Trước kia, trầm từng có được một khối ngọc, đặc biệt lạ lùng, cực kì hiếm thấy, chỉ nhỏ bằng ngón tay, tương truyền có thể tránh được ma quỷ. Tự tay trầm đã đeo cho hắn từ nhỏ, cần dặn hắn không được cởi xuống. Hắn đã hứa với trầm, sẽ không bao giờ phản lại lời hứa Xác chết vừa rồi, không có khối ngọc đó”

Ta giật mình sững sốt, buột miệng thốt ra: “Chẳng lẽ cửu vương gia bị người ám toán”.

Hoàng Thượng thấp giọng nói: “Hắn hiện giờ, đang nằm trong tay kẻ đó” Khuôn mặt hắn thâm đậm không ngờ, khắc sâu trong lòng ta.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cúu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tấn Bá 4

Hoàng thượng chừng như đang thì thầm điều gì đó, tựa như những lời ấy nếu không nói ra thì sẽ chẳng thành sự thật vậy: “Thi thể này, chỉ là kẻ hoán binh, kẻ đó, nếu đã để lại ngọc, chứng tỏ sau này, sẽ đưa người thật...” Nói đến đây hắn dừng lại, những câu chữ cuối cùng dường như bị cổ kiềm nén không để bật ra.

Lòng ta vô cùng rối loạn, cả đời ta chưa bao giờ có hoang mang như vậy, tựa như đang vật lộn với số mệnh, rõ ràng thất bại mười mươi nhưng lại không thể vẫn hồi, chỉ là không phải ta đánh cược sinh mệnh của mình, mà là Vương gia. Nhưng thả rằng kẻ phải chết là ta, chứ không phải người ấy! Còn nhớ năm xưa khi ta bị người vây khốn, ngay cả khi đối mặt tử thần, trong lòng ta cũng chưa từng hãi hùng đến vậy.

Hoàng thượng chậm rãi nói: “Hiện tại nếu như việc trầm hoàn toàn không tin thi thể ấy để lộ ra ngoài, kẻ kia có thể sẽ hoảng sợ mà lập tức hạ thủ. Nhưng nếu nói trầm hoàn toàn tin tưởng, lại sợ rằng hắn sẽ lớn mật ra tay, ngông cuồng tùy ý mà ra tay với Cửu đệ... như vậy thì lại càng khó tra được tung tích. Cho nên chỉ có thể truyền ra ngoài, rằng trầm bán tín bán nghi, làm vậy có lẽ hắn sẽ an tâm, để trầm có thời gian tra xét việc này.” Ta thấp giọng nói phải.

Hoàng thượng trầm tư nói: “Nhân chứng nói rằng trước mắt nhiều người, Cửu vương gia cúi đầu che mặt, một mình phóng ngựa đi, chẳng may lạc đường trong núi, trầm cảm thấy, việc này không giống với tính cách của hắn, thậm chí không giống với bản thân hắn. Nếu hắn trúng kế, nhất định là trước đó... Mà trước đó, bên cạnh hắn chỉ có người bằng hữu kia, mười bốn năm trời tình nghĩa, lẽ nào lại tuyệt tình đến thế...”

Trong lòng ta khẽ động: “Người đó, không phải Trình Viễn Đồ chứ?” Hoàng thượng lắc đầu: “Viễn Đồ không đi, là người khác...” Ta chỉ cảm thấy không đúng, nhưng không nghĩ mãi không ra nguyên do vì đâu, chẳng lẽ đây là cái mọi người thường gọi là linh tính. Ta chậm rãi nói: “Kẻ đó, có chút không ổn...”

Hoàng thượng trầm giọng nói: “Lệnh cho tử sĩ trong cung cầm Kim lệnh truyền Định Viễn tướng quân lập tức một mình hồi kinh thương nghị công việc biên phòng. Phái người bí mật tra xét hành vi của kẻ đó. Cũng cho người ngày đêm giám sát phủ đệ của hắn. Tìm được hắn rồi lập tức truyền vào cung gặp mặt.” Ta vội đáp ứng lui ra.

Ngày tiếp theo, tới nhà người đó, gia nhân nói hắn đi xa săn bắn, hơn một tháng nữa mới trở về. Ta giật mình kinh hoàng, biết đã có biến, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, cuối cùng đành vào vương phủ thăm viếng Vương phi. Vương phi gặp ta chỉ lạnh nhạt, tuy có ra vẻ bi ai, nhưng so với dĩ vãng, ta cảm thấy nữ nhân này càng không chân thật như ấn tượng trước kia. Ta hỏi quan hệ giữa Vương gia và người bằng hữu kia, nàng nói trước khi xảy ra chuyện, hắn cũng không muốn đi cùng, chỉ vì Vương gia cố ý mời hắn đồng hành, hắn mới miễn cưỡng nhận lời. Nghe vậy ta chỉ âm thầm sợ hãi, nếu hắn quả thật là hung thủ, như vậy Vương phi chính là tông phạm!

Ta vội vàng cáo từ, nỗi lo sợ lớn vồn trong lòng càng lúc càng day dứt, tựa như tất cả những điều ta lo lắng đều là thật, Vương gia gặp nạn, đúng là không thể phòng được!

Ta vội chạy về cung gặp Hoàng thượng, nói ra sầu lo của mình, hắn im lặng hồi lâu không nói. Cuối cùng nói rằng không thể đánh rắn động cỏ, chỉ có thể cố hết sức tìm được người kia, những điều khác, sau này hãy nói.

Hoàng thượng phải đi rất nhiều tai mắt, tìm hiểu khắp nơi. Sau này mới biết, chính bởi vì Hoàng thượng ra tay, cho nên sau khi Vương gia chạy thoát, người kia không thể ngang nhiên truy sát, sợ gây chú ý. Hơn nữa hần cũng tự tin vào vận may của bản thân, bởi Vương gia bị trọng thương, một chân đã tàn phế, khó có thể đào thoát, lại càng không thể cưỡi ngựa, cho dù có người giúp đỡ cũng không chạy được xa. Vì thế hần chỉ phải người lục soát ở xung quanh, nào biết Vương gia gặp được một nữ nhân cường hãn chưa ngoa hiểm có trên thế gian, có thể một ngày một đêm mang Vương gia chạy suốt năm trăm dặm đào thoát khỏi tù lao, sau đó lại đi năm trăm dặm tiếp để tìm đến ta.

Hơn mười ngày trôi qua, Vương gia vẫn bất vô âm tín. Hoàng thượng càng ngày càng thất vọng, ta cũng thấy cơ may hần trở về càng ngày càng xa vời. Nhưng một khi còn chưa thấy thi thể, chứng tỏ Vương gia vẫn còn hy vọng. Một hôm, trong lúc trầm tư, Hoàng thượng bỗng nhiên bật nói: “Cửu đệ còn sống.” Ta không dám mở miệng, hần lại nói tiếp: “Đêm qua ta nghe thấy hần gọi ta, thật là khó sỡ...” Lòng ta đau đớn, không rõ là Hoàng thượng vì nghĩ tới hoàng đệ mà mất hồn, hay là thật sự tin tưởng mà nghe thấy tiếng gọi của Vương gia.

Lại có một hôm, Hoàng thượng bỗng nhiên bảo ta về quê. Nhiều lần Vương gia đã nói, sau này nhất định sẽ tới thăm ta, biết đâu lần này Vương gia sẽ nhờ người đưa thư tới. Hần sai ta về nhà đợi, chỉ cần có tin phải lập tức báo cáo. Mãi sau này ta vẫn luôn cảm khái huynh đệ quả thực tâm linh liên thông, Hoàng thượng vì lẽ gì lại biết được Vương gia sẽ đi tìm ta?

Sắp xếp công việc, ta trở về nhà, quả nhiên chỉ mới năm ngày đã nghe tin có người lạ cầu kiến.

Ta đi ra ngoài, thấy một gã thiếu niên hình dung chất phác, dáng vẻ tựa tựa nông phu, trên người bận một chiếc áo ngắn thắt lại ở bên hông, quần bên dưới hình dạng lại có phần kì quái. Trên đầu buộc một chiếc khăn màu đen, mặt mũi lem nhem đầy bụi đất. Hần đứng đó một mình, tựa như đang mỉm cười, dáng vẻ dương dương tự đắc. Ta cẩn trọng đi tới, hần không nói lời vô nghĩa, vừa mở miệng đã nói ra một câu làm ta vừa nghe qua đã sợ hãi: “Tên đồ đệ ngài thu nhận lúc năm mươi tuổi đang đợi ngài.”

Lòng ta chấn động mãnh liệt, như có ngàn vạn con sóng lớn ngập trời, đệ tử ta nhận năm năm mươi tuổi, chính là Vương gia! Ta nhìn gã thiếu niên nọ, đoán rằng hần đến không phải để ám toán, có lẽ là truyền tin thật sự... Ta đưa mắt nhìn lại, kẻ đó nhếch môi cười, chỉ nói ta đi theo hần, dứt lời liền xoay người bước đi.

Ta bỗng nhiên chợt dạ, nghĩ tới cái dáng cười tự đắc của hần. Tuy rằng tro bụi đầy mặt, nhưng lại không thể che đi cái vẻ khoái hoạt tự tại bên môi. Ta lập tức nhận ra, đây là một nữ tử! Suốt hai mươi sáu năm ta ở bên hoàng thượng, mắt thấy không biết bao nhiêu giai nhân mỹ nữ, nhưng không ai có được loại khí chất tươi mát tiêu điều như thế.

Ta vội rảo bước đuổi theo, nàng không mấy may sợ hãi, không hề quay đầu nhìn lại. Ở phía sau, ta chăm chú quan sát, thấy bước chân nàng không giống người từng luyện võ, tư thế thông dong nhanh nhẹn, vóc dáng kiên cường rắn rỏi, đầu hơi ngẩng cao, hoàn toàn không phải dáng dấp đoan chính như nữ tử thông thường.

Bất ngờ nàng dừng chân, nhìn về phía hàng cây ven rừng, ta cũng nhìn theo, lập tức run rẩy kinh hoàng. Dưới tán cây là một cỗ xe ngựa không mui, một bóng người quen thuộc đã đợi sẵn ở đó, có điều cả người hần phủ kín thương tật hoàn toàn không thể nhận rõ hình dạng. Trên trán hần buộc một mảnh vải rách tươm, gầy gò đến thảm hại, gần như chỉ còn da bọc xương. Ta chỉ đứng nhìn, không dám tiến lên phía trước, tựa như trốn tránh một con ác mộng. Hần nâng tay ra hiệu cho ta đến gần, dáng dấp xưa kia liền hiện ra rõ ràng rành mạch.

Chậm rãi bước đến bên cạnh cỗ xe, ta càng thấy rõ từng vết thương trên người hần, trong lòng run sợ, không dám nghĩ nhiều..... Hần lại ra dấu gọi ta đến gần thêm một chút, tư thế quen thuộc kia khiến ta gần như sụp xuống. Ta cúi người tiến đến trước mặt Vương gia, nghe thấy tiếng gọi yếu ớt quen thuộc: “Tân Bá.....” Đến lúc này ta không còn gì để hồ nghi nữa! Đúng là Cửu Vương gia! Giọng nói đó, từ mười năm trước ta lần đầu tiên nghe thấy mà suốt đời không thể quên. Đúng là người thiếu niên thanh tao như trúc cao quý như ngọc, thái độ bình thản mà điềm đạm, người khiến ta rơi lệ mỗi khi cất lên tiếng tiêu réo rắt, người tiến ta lên đường hồi hương quy ân, rung rung mắt nhìn theo ta rời đi. Ta cúi đầu, tâm đau như bị dao cứa ra từng mảnh, chân trái hần đã bị đánh đến nát nhừ, không còn khả năng hồi phục. Ta sụp xuống quỳ bên chân hần, không kiềm chế được tiếng khóc bật ra khỏi họng. Xưa nay Tân Bá ta giết người vô số, vốn là máu lạnh vô tình, vậy mà lúc này chỉ thấy yếu ớt bất lực, tựa như người mẹ già mất đi đứa con trai độc nhất.

Vương gia chỉ nói vài câu nhưng cũng đủ để ta hiểu được ngọn nguồn. Hung thủ chính là người bạn thân thiết lâu nay vẫn kề bên Vương gia, chính là đứa nhỏ mà mười lăm năm trước ta bỏ quên không giết, cũng chính là kẻ có gian tình với vị Vương phi xưa nay mềm mại yếu ớt.... Lòng ta ngập đầy lửa hận, chỉ ước sao lập tức đại khai sát giới, nhưng lúc này tính mệnh Vương gia mới là quan trọng hơn cả. Ta lập tức muốn đưa hần về nhà, nhưng Vương gia ngăn ta lại, nhẹ nhàng nói: “Lập tức quay về kinh thành! Còn vị này là người cứu mạng ta, xin Tân Bá đi chuẩn bị ít quần áo ngân lượng, chuyển cho hần”. Ngờ khí tuy rằng vẫn bình thản như xưa, nhưng trong mệnh lệnh đã ngầm ngầm một loại kiên định uy nghiêm. Ta lập tức đứng dậy, vội vã y lời mà làm. Khi đi ngang qua bên người nữ nhân đó, ta ghé mắt liếc nhìn nàng, chỉ thấy nàng vẫn ung dung nhàn tản, không nói không rằng.

Ta quay về trang trại tập tất cả đệ tử, kể cả đứa cháu trai duy nhất của ta, cũng lập tức phái người cấp tốc về kinh hoi báo Hoàng Thượng, sau đó trang bị khí giới chỉnh tề, dẫn dồ tất cả mọi người, cho dù có chết cũng phải đưa được Vương gia trở lại kinh thành. Ta mặc vào bộ giáp phục cát kỉ không dùng đến, cả thanh trường kiếm lâu nay treo trên vách tường cũng được gỡ xuống, cột lại trên lưng, cũng tự vỗ trang thêm đủ loại vũ khí. Đã mười mấy năm kể từ ngày thái tử bị người ám toán, cũng là từng ấy năm ta không hề lấy huyết rửa tay ta không dính máu. Những năm gần đây trong lòng ta đã dần an tĩnh, có lẽ một phần là do Vương gia cảm hóa. Nhưng giờ khắc này tràn ngập cõi lòng ta đều là sát ý, hận không thể chém giết một trận cho hả dạ, nếu không làm vậy chỉ sợ ta sẽ khó kiềm chế được đau đớn day dứt trong lòng, không thể không nghiêng rãnh mà cảm hận không thôi.

Chúng ta trở lại ven rừng, ta cẩn thận ôm lấy Vương gia, lòng đau như bị dao cắt. Mười mấy năm nay ta nhìn hần lớn lên, Vương gia bản tính thiện lương nhân hậu, chưa bao giờ thương tổn bất kì ai, đáng lẽ không phải chịu khổ sở như vậy!

Chúng ta sắp sửa lên đường, Vương gia đột nhiên hỏi ta có thể cho người hộ tống nàng kia, ta nói không thể. Hần lại hỏi ta số quần áo cùng ngân lượng lúc trước, ta vốn định cho người đưa đi, nhưng Vương gia muốn tự mình giao tận tay cho nàng. Ta lại âm thầm day dứt, Vương gia cho dù thân chịu trọng thương, nhưng vẫn một lòng lo lắng chiếu cố người khác, vì sao cuối cùng lại gặp phải loại khổ hình tàn ác kia! Ác ý nhuộm đầy tâm can, ta thầm

nghĩ từ nay về sau phạm chuyện gì cũng không thể khinh suất, tuyệt không thể nương tay, thà rằng giết nhầm một vạn, chứ quyết không thể bỏ sót một tên!

Ta kinh ngạc nhìn Vương gia giữ chặt hai cánh tay nàng ấy! Suốt bảy năm ở cạnh bên hân, ta chưa từng thấy hân thất lễ như vậy bao giờ. Vậy mà nữ nhân đó chỉ thờ ơ lạnh nhạt, lại còn nói điều gì đó, làm cho Vương gia lập tức buông tay lui về. Ta giận không để đầu cho hết, chỉ muốn tiến lên cắp nàng một đao. Người cao quý như Vương gia, người còn không biết điều mà cư xử! Tuần mã bỗng nhiên gõ móng, bốn chồn bất an, nếu không phải thủ hạ trong tay ta quá ít, ta nhất định phải trối nài lại, chờ quay về kinh thành rồi nói sau.

Vương gia mệnh lệnh khởi hành, nhưng mắt vẫn trông theo nữ nhân đó, cho đến khi bóng dáng nàng mất hút, Vương gia vẫn tìm kiếm bóng dáng cỗ xe đơn bạc phong trần trong gió.

Hồi lâu sau hân rút cuộc ngã người vào góc xe, ta không dám dừng lại, suốt đêm dong ngựa chạy tới kinh thành. Ban đêm có khi ta tới nhìn Vương gia, thần trí hân không rõ, chỉ uống nước, ngoài ra không muốn ăn thêm gì khác. Hân nằm im ở nơi đó, hai cánh tay vẫy quanh thân, tựa như ôm cái gì, lại giống như ôm chính mình. Miệng không ngừng kêu lên “Vân Khôi”, tiếng gọi rất nhẹ, nhưng càng ngày càng dồn dập, còn có vài lần hân nói: “Ta chưa từng trách người”. Ta lại âm thầm trách cứ bản thân, đáng lẽ phải bắt trối nài lại, ít nhất Vương gia có thể ôm cho đỡ nhớ.

Hoàng thượng phái binh giáp ra khỏi thành hộ tống Vương gia, ngược lại làm cho ta có chút thất vọng. Tưởng là có thể gặp được một hồi đón đầu ngăn cản, như vậy ta còn có thể mặc sức chém giết xả hận. Cuối cùng sát khí không có chỗ nào phát tiết, càng làm cho ta ức chế khó chịu.

Khi chúng ta vào thành trời đã sáng hân. Ta vừa sai người bao vây vương phủ, không để cho người lạ lọt vào, vừa cẩn thận bồi Vương gia tiến vào cổng lớn. Vương gia ôm một gói nhỏ hình thù kì quái trong lòng, một tay nắm một mảnh giấy cứng hình vuông, khur khur áp lên khuôn ngực gầy gò, như một báu vật trân quý. Hân mặt mũi tựa đầu vào lòng ta, tựa hồ không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì thuộc về vương phủ. Ta ôm lấy thân hình gầy yếu kia, rờn rã một ngày đêm, hơn một vạn lần ta hy vọng chưa bao giờ rời khỏi bên người hân! Nơi này vốn là nhà, nhưng cũng chính là nơi gây ra mọi đau khổ cho hân. Nếu ta ở đây, có lẽ đã bảo hộ được hân.

Vương phi nghe thấy bên ngoài ồn ào náo động liền đi tới, đứng trước hành lang dẫn tới đại sảnh nghênh đón chúng ta. Nàng ngờ vực nhìn Vương gia nằm trong tay ta, chỉ thấy hân không hề động, giống như đã chết.

Ta cười lạnh nói: “Cửu Vương gia hồi phủ, Vương phi vì sao không quỳ xuống nghênh đón!?” Nàng vừa nghe vậy liền biến sắc, khuôn mặt xinh đẹp phút chốc trắng xác như tờ giấy, nhẫn nhúm lại vì cảm phần khủng khiếp. Ta đột nhiên phát hiện thì ra nàng xấu xí cực kì, thế này sao có thể xưng là tuyệt thế mỹ nhân?

Nàng run rẩy mở miệng, gần như là điên loạn rít lên: “Người sao không chết luôn đi! Loại người chẳng có chút tâm huyết, chẳng bằng nửa phần của chàng! Ta khinh thường người căm hận người, ta chán ghét mỗi lần phải chung đụng với người Người làm cho ta ghê tởm, vì cái gì người còn sống mà trở lại”

Ta sững sờ nhìn nàng gào thét, một lúc sau mới nhận ra nàng đang mắng Vương gia, đồ rắn độc đâm dằm vô si, tâm địa ngoan độc hết thuốc chữa! Nếu như không phải ôm Vương gia, ta đã xé á thành hai mảnh từ lâu!

Vương gia run rẩy rất nhẹ, không nói chuyện, cũng không mấy may cử động, chỉ gắng sức siết chặt mảnh giấy cứng trong tay, tựa như đó chính là một loại áo giáp bảo hộ tinh thần cho hân.

Ta giận dữ quát lớn: “Và miệng! Lật bỏ hoa phục! Nhốt vào kho củi!” Mọi người xúm lại lời ả đi, thế nhưng âm thanh nằng nặc ghê rợn vẫn còn vang vọng không dứt, cách một quãng xa cũng nghe thấy.

Một lúc lâu sau, Vương gia khẽ thở dài, vẫn vùi mặt vào ngực ta, thấp giọng nói: “Đừng, làm khó nàng, thật ra, nàng cũng thực khổ sở”. Ta phần nộ nghiêng rằng, lại càng ôm chặt Vương gia, tiếp tục đi về phía trước. Vương gia lại nói: “Ta không muốn quay về” Tâm sự của hân ta cũng phần nào hiểu được, hân không muốn trở lại gian phòng ngủ trước kia, không muốn bị những kí ức xưa kia dẫn dắt.

Ta sai người chuẩn bị một gian phòng khách, cẩn trọng đặt Vương gia lên giường, vừa sửa soạn xong xuôi thì nghe thấy bên ngoài truyền đến Hoàng Thượng giá lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tấn Bá 5

Hoàng Thượng một mình tiến vào, không mang theo một tên tùy tùng, cũng không nói một câu. Ta thấp giọng kể rõ mọi chuyện, Hoàng Thượng nghe xong cũng lặng yên không đáp.

Vương gia quay mặt hướng vách tường, vùi mình trong góc, tựa như không muốn bị Hoàng Thượng nhìn thấy. Hoàng Thượng ngồi ở bên giường, hai tay

đỡ lấy hai vai hoàng đế, nhẹ nâng hân đỡ đỡ mặt với chính mình. Vương gia chỉ cúi đầu, không hé ra nửa lời. Hoàng Thượng nhẹ nhàng kéo Vương gia vào lòng, để hân tựa đầu vào bả vai mình, hai tay khẽ ôm vòng quanh tấm lưng gầy guộc. Hân nhỏ giọng kêu lên: “Cửu đệ”, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng như không muốn đánh thức tiểu hài tử khỏi mộng đẹp. Thật lâu sau, Vương gia rốt cục bật ra một tiếng: “Hoàng huynh”, tiếng nói nghẹn ngào như là đang khóc. Chỉ thấy đầu vai Hoàng Thượng khẽ động, hân cúi thấp đầu, tấm lưng rộng vững chãi cũng run run không thôi.

Hoàng Thượng ôm Vương gia rất lâu, chờ đến khi hân ngừng nức nở.

Hoàng Thượng sai người đưa tới quần áo sạch sẽ, lại tự mình thay y phục cho Vương gia, cẩn thận bỏ đi từng lớp áo vải dơ bẩn rách rưới, Vương gia không hề kêu lên một tiếng, chỉ im lặng cố nén chịu đau đớn. Hoàng Thượng tỉ mỉ xem xét, không bỏ sót cả một vết sẹo nhỏ nhất. Hân thay một tấm áo sạch sẽ rồi đỡ Vương gia nằm xuống, lại cẩn thận dò xét tất cả thương thế. Khi đụng đến vết thương ở chân, Vương gia đau đến nổi cả người co rút, hân chỉ lặng lẽ chờ đợi, không nói gì, chờ đến khi Vương gia ngừng run. Hoàng Thượng đặt Vương gia nằm xuống, kéo chăn đắp kín người hân, động tác vô cùng nhẹ nhàng tỉ mỉ, rồi lại chậm rãi đứng lên.

Suốt hai sáu năm ta ở bên người hân, nhưng chưa bao giờ thấy hân phản nộ như lúc này. Ta không khỏi phát run, biết hân sắp bùng nổ, thiên tử giận dữ, thì cốt chất chồng. . . .

Vương gia đột nhiên lấy cái túi tới gần, run tay mở ra, lấy từ trong đó ra một hạt tròn nhỏ màu nâu. Hân vươn cánh tay đưa nó về phía Hoàng Thượng, bàn tay đã bị hủy đến thế thảm không chịu nổi nhưng vẫn gắng gượng nâng lên. Vương gia dương như mỉm cười, nói: “Đây là . . . hạt đậu, là người cứu ta để lại, nàng nói trong thiên hạ không ai khác có. Hoàng huynh, mời dùng”.

Hoàng Thượng chậm rãi ngồi xuống, không đưa tay cầm lấy, chỉ cúi người tới ngậm lấy hạt đậu trong tay Vương gia, nhẹ giọng nói: “Đáng quá”. Vương gia nhẹ thở dài rồi nằm xuống, cười nói: “Cái này, nàng cũng nói, ngay cả hoàng đế cũng chưa từng ăn qua”.

Vương gia ngây ngốc, lòng ta đau quá.

Vương gia đưa một bàn tay đặt lên đùi Hoàng Thượng, nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh đừng quá lo, đệ tốt lắm. Lúc trước, đệ từng gặp một nữ tử kì quặc, chính nàng ấy đã cứu đệ ra khỏi nơi đó. Xin hoàng huynh lập tức cho người tìm kiếm nàng, cả đời này, đệ chỉ cầu được ở cùng nàng đến vĩnh viễn. Đệ cũng muốn lui ẩn núi rừng, vĩnh viễn không xuất hiện trước thế nhân, chỉ cần được có nàng làm bạn, cả đời này coi như không uổng. . . . Còn người kia, đệ đã không còn để ý, thỉnh hoàng huynh không vắn tội, cũng cho phép Vương. . . . Cô gia tiểu thư tái giá người đó, cho bọn họ được thỏa tâm nguyện, có thể sung sướng bầu bạn đến già, không phải thương tâm vì ly biệt. . . .” Vương gia chậm rãi nói, ý cười bên môi lại càng đậm, tựa như đang kể lại một giấc mộng đẹp.

Điên rồi, Vương gia bị tra tấn điên rồi, làm cho ta không dùng được lệ.

Hoàng Thượng cầm lấy bàn tay gầy gò của Vương gia, nhẹ nhàng đặt nó xuống bên cạnh rồi đứng lên, chậm rãi nói ra, từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch: “Tịch thu tài sản, tru di cửu tộc hai nhà”.

Ta cố nén roi lệ, gạt đầu tuân mệnh, người vừa quay đi muốn bước ra ngoài thì nghe thấy Vương gia kêu lên một tiếng: “Không được!” Hân cố nhịn đau, cố sức gượng dậy, ôm chặt một cánh tay Hoàng Thượng, thân mình lập tức run lên lợi hại, nhưng vẫn nhất quyết không chịu buông tay. Hoàng Thượng không hề động, cũng không nói chuyện.

Hồi lâu sau, Vương gia bình tĩnh trở lại, mệt mỏi nói: “Hoàng huynh, oan oan tương báo khi nào mới dứt, nợ máu trả máu chỉ kéo dài thêm đau khổ. Làm ơn, đừng để cho ta đổ máu vô ích, đừng làm thêm một người nữa vì ta mà thương tâm”.

Hoàng Thượng đột nhiên cầm tay Vương gia, nghẹn ngào nói: “Cửu đệ, là trảm hại ngươi! Trảm thế, từ nay về sau, bất luận kẻ nào, cũng không thể thương tổn ngươi lần nữa! Cho dù có phải tìm đại phu khắp thiên hạ, trảm nhất định sẽ làm cho ngươi khỏi hẳn. Ngươi không cần lo lắng, trảm cam đoan. . . .”

Vương gia lắc đầu nói: “Hoàng huynh, đệ thật sự, đã không còn oán ý, hiện tại, lòng ta chỉ có vui mừng. Để bọn họ ở bên nhau có sao đâu, về sau cũng chẳng thể hại được đến ta, bởi vì so với họ ta vẫn hạnh phúc hơn”.

Hoàng Thượng cơ hồ giận dữ gầm lên: “Thiên uy ở đâu?! Tôn nghiêm chỗ nào?! Ngươi vô cớ chịu khổ, tội lớn như vậy không chịu trừng phạt, chẳng lẽ muốn trảm dung túng ác đồ?! Trảm phải nghiêm trị không tha, giết một người răn trăm người, huyết tẩy lương môn, báo thù rửa nhục cho ngươi!!”

“Hoàng huynh!” Vương gia vội đến sắp khóc, “Đệ còn sống được đến giờ, đó là nhờ thiên địa nhân thần phù trợ, cũng là hạnh ngộ trăm năm khó cầu mới gặp được ân nhân cứu mạng! Những ngày sau đó, đều là vui mừng khoái lạc! Phúc phận này là thiên thượng nhân từ đến bồi thường khổ sở ta từng chịu. Hoàng huynh không thể phụ lòng tốt của trời xanh, dù thế nào cũng đừng lấy máu người vô tội đến báo đáp ân tình này”.

Hoàng Thượng cắn răng, trầm mặc hồi lâu, rốt cục chậm rãi nói: “Chém hai kẻ chủ mưu tông phạm, cách chức Định Viễn tướng quân, lột bỏ quan chức giáng làm thứ dân, đời đời không được làm quan nhập ngũ”.

Vương gia thở dài buông tay, kiệt sức mà ngã đi. Hoàng Thượng vội đỡ lấy, đưa hân đặt lại trên giường. Lại ngồi xuống bên cạnh Vương gia, gương mặt uy nghiêm chỉ còn lại một vẻ mệt mỏi chán chường vô hạn.

Hoàng Thượng trầm giọng nói: “Việc này không thể tiết lộ ra ngoài”.

Ta mau chóng đáp ứng, trong lòng cũng hiểu được Hoàng Thượng sầu lo vì sao. Vương gia lần này chịu nhục, Hoàng Thượng lại không tịch thu gia sản tru di cửu tộc cả nhà kẻ phạm tội, về sau người trong thiên hạ biết được, cảm thấy vương pháp vô lực, làm không tốt biết đâu việc cũ lại tái diễn! Mặt

khác, nay Hoàng Thượng bị ép mà miễn tội cho tử tù, nếu trong đó có người mang ơn cảm kích, để lộ ra ngoài chuyện Vương gia gặp nạn, như vậy không chỉ có danh dự của Vương gia bị hủy, ngay cả hoàng gia cũng không còn mặt mũi. Ta âm thầm chờ đợi, Hoàng Thượng nặng lòng với Vương gia, còn vượt quá cả tôn nghiêm cùng quyền lực của hân, khiến cho hân không thể không khuất phục mà đáp ứng Vương gia cầu khẩn. Ta âm thầm tính toán mọi loại khả năng, tìm đủ mọi cơ để trừng phạt hai gia tộc, suy tính làm sao mới có thể không khiến người khác hoài nghi, rằng Vương gia từng bị người ám toán

Trong khi ta suy nghĩ, Hoàng Thượng bất ngờ lên tiếng: “Ngươi có thấy rõ mặt người cứu hân chứ?”

Ta đáp: “Là một nữ tử, nhưng cái nam trang. Cử chỉ quái dị, hành vi tùy tiện, không giống phần đông nhân sĩ bình thường. Lúc sắp chia tay, Vương gia đưa cho nàng quần áo cùng ngân lượng, nàng lại không để ý lắm. Trái lại Vương gia nhớ nàng như điên, đêm qua lúc nào cũng gọi tên họ nàng”

Hoàng Thượng kinh ngạc hỏi lại: “Có chuyện như vậy sao? Lập tức tìm kiếm người này, không được nhầm lẫn. Nếu hân có tình cảm với nàng, vậy thì không được có gì sơ suất, nếu không....”

Điều này ta đương nhiên hiểu rõ, Vương gia lần này gặp đại nạn nhưng lại không mất đi tâm trí, thần sắc hoảng loạn hay tính cách đại biến, vẫn còn có thể thần nhiên cười nói, trấn tĩnh không loạn, bản tính thiện lương ôn hòa vẫn nguyên vẹn như trước, ắt là trong tâm mang theo sinh tồn ý chí, vẫn có hi vọng đối với tương lai. Nếu nữ tử đó gặp chuyện không may, chỉ sợ Vương gia ngay cả ý nghĩ muốn sống cũng không còn, hậu quả sau này không thể tưởng nổi. Nghĩ vậy ta lại hối hận vì sao không đem nàng bắt trở về.

Ta vội thu xếp nhân mã, đi khắp nơi tìm kiếm người nọ.

Đợi đến khi tìm được tung tích nàng ấy, Vương gia đã có hai đêm chưa ngủ, chỉ ôm khối y phục kì lạ kia (chính là tất), ngăn người nằm trên giường. Trừ chút nước canh cảm hơi, cái gì khác cũng không nuốt nổi, cũng không để ý chữa trị vết thương, tuy là có dùng được, nhưng lại không cho phép bất kì ai giúp hân chữa trị. Tin tức vừa đến nơi, hân liền lập tức giả vờ muốn ngồi dậy. Ta vội diu hân đứng lên, ra lệnh truyền gọi người đưa tin. Người đó vừa tiến vào cửa, Vương gia liền run lên nhè nhẹ.

Lòng ta âm thầm than khổ, xem ra Vương gia đối nàng đã quá mức sâu đậm. Lúc ấy ta không hề hay biết, nữ nhân đó ngày sau lại khiến Vương gia ăn không biết bao nhiêu khổ, nhưng thế nào cũng không thể tách ra! Sớm biết vậy lúc trước đáng lẽ ta nên buộc nàng về phủ, trước hết đánh nàng một chưởng, ít nhất làm cho Vương gia bớt thương tâm mà ảo não thờ dài.

Vì bồi thường lỗi lầm trước đây, ta ngày đêm đều túc trực bên người Vương gia. Cho đến khi bắt được kẻ chủ mưu, ta mới yên lòng nằm xuống nghỉ ngơi. Vương gia không nói chuyện, ta cho tất cả người hầu lui đi, chính mình cũng dọn bước rời khỏi phòng, lại nghe sau lưng Vương gia lẳng lẳng lên tiếng: “Tần Bá, ở lại!”

Lòng ta sợ run, đương nhiên biết rõ hân muốn nói gì, đành phải tìm cơ chuẩn bị trước khi hân mở miệng nói tiếp. “Vương gia, ta đi rồi sẽ trở lại”, nói xong liền quay gót đi về phía cửa. Hân lại lên tiếng lần nữa: “Ồ lại đây!”, giọng nói uy nghiêm xa lạ này ta chưa từng nghe thấy.

Ta chờ đợi! Vương gia trước nay cũng không quá mức khăng khăng cố chấp, mọi việc đều giao cho ta quyết định, nhưng lần này trở về, hân đã thực sự trở thành Vương gia, có điều, mệnh lệnh ban ra lại đúng lúc ta có việc quan trọng phải làm!

Ta đứng im tại chỗ, lưng đưa về phía hân. Vương gia ngừng chốc lát, sau đó nhẹ nhàng nhưng cương quyết dị thường mà nói: “Tần Bá, thề với ta, ngươi không thể, cũng không được để cho bất luận kẻ nào, đụng tới một ngón tay của hân!”

Lòng ta đau đớn không thôi, rốt cục hân cũng đã nói ra mấy lời này, cũng chính là những lời ta sợ phải nghe nhất! Mấy ngày trước nhìn hân liều mạng cầu xin Hoàng Thượng khai ân, ta đã biết hân thực sự tha thứ cho đôi câu nam nữ kia. Nhưng bao lâu nay ta ngày đêm cố nén đau đớn thấu tận tâm can cũng chỉ để chờ đến một ngày này. Tất cả cục hình kẻ đó gây cho Vương gia, ta sẽ tự mình đòi lại gấp bội, làm cho hân tự mình ném thù tất cả đau đớn trên đời!

Ta cắn răng không nói lời nào, Vương gia âm thầm hỏi ta: “Ta với hân, ai tốt hơn?”

Ta vụt quay đầu nhìn lại Vương gia, nhìn trên đầu hân quấn một mảnh vải trắng, hai mắt vẫn còn mấy vết màu xanh tím, mấy ngón tay cũng quấn lại bằng vải. Ta đau lòng đáp lại, viên mắt đã ướt từ lâu, “Vương gia sao có thể đem so với loài súc sinh kia? Ngài là thần tiên trên trời, còn hân chỉ là heo chó chốn nhân gian”.

Vương gia cười, lại nghiêm khắc nói: “Vậy ngươi sẽ không muốn cho ta đi làm việc giống hân, đừng để cho ta cũng ngang hàng với hân!”

Ta đau đớn rơi lệ, chậm chậm quay người đi tới, quỳ gối bên người hân, giọng nói nghẹn ngào không thốt nên lời, chỉ có thể nói: “Vương gia, ta xin ngài....”

Vương gia vươn bàn tay chẳng chặt bằng vải, nhẹ nhàng đặt lên vai ta, nói: “Tần Bá, ta biết ngươi một lòng muốn bảo hộ ta... Nhưng đây là ta! Ý ta như thế, ngươi cũng nên hiểu rõ”. Người khác nghe xong có thể không hiểu, nhưng ta lúc ấy hiểu rất rõ hân muốn nói gì! Hân muốn một kẻ ác nhân là ta đi giữ gìn cái tâm thiện lương khoan dung của hân, bảo vệ cái bản tính thuần khiết ôn hòa của hân, không để hân trở nên giống như những người kia! Ta muốn phát điên, cả thân mình run rẩy, lý trí cùng tình cảm đấu tranh dữ dội, làm cho ta sắp không chịu nổi! Nước mắt không ngừng hạ xuống....

Một lúc lâu sau, Vương gia nhẹ giọng nói: “Ngươi thề đi”. Ta khóc nói: “Ta thề, vâng theo ý nguyện của Vương gia, không động đến người đó....”

Lòng ta từ lúc này vĩnh viễn không ngừng day dứt, không thể an bình, không thể ngừng tự trách! Quảng đời còn lại tất cả lệ nóng đều vì Vương gia mà đổ, ngày sau chỉ sợ chết không nhắm mắt!

Bạn đang đọc truyện *Tam Cúu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tấn Bá 6

Vương gia yêu cầu ta không thể không đáp ứng, vĩnh viễn cũng không thể bội ước. Nhưng kẻ đó đã bị bắt, ta vẫn không thể nhìn được mà đến xem. Hắc vẫn mang theo khuôn mặt hung ác dữ tợn, làm cho khuôn mặt anh tuấn cao nhả trước kia trở nên vụn vặt xấu xí, dè dặt không chịu nổi. Vừa nhìn thấy ta, hắc liền hoảng sợ phát run, ta nghiêng nhìn lại hắc, hi vọng có thể kéo dài nỗi sợ hãi của hắc thêm một chút. Hắc bắt đầu lớn tiếng chửi rủa, tìm đủ mọi loại lý do để biện hộ cho hành vi của mình, đổ hết mọi tội lỗi cho ta cùng Hoàng Thượng, đổ lỗi như vậy là do ta năm xưa quá ác độc, táng tận lương tâm, kẻ có tội ắt phải chịu báo ứng, duy chỉ có một điều, chính là hắc không dám nói Vương gia đã làm gì sai! Ta chỉ muốn bầm hắc ra từng mảnh, hoàn lại đủ số đau thương hắc gây nên Nhưng chỉ có thể cắn răng, mỉm cười nói: “Ta đến xem ngươi một lát, nhân tiện chúng ta đàm đạo một chút!”, ta chỉ hi vọng hắc sợ hãi, coi như là một loại tra tấn.

Sau đó ta đi gặp Cố gia tiểu thư, nói cho à biết kẻ kia đã bị chém. Nàng oán hận nhìn ta, vẻ mặt độc ác mà bi thương, khiến ta tự nhiên cảm thấy Vương gia nói đúng, nên để cho bọn họ ở bên nhau mới phải. Một kẻ nhát gan nhưng thủ đoạn tàn nhẫn, kẻ kia lòng dạ âm hiểm độc địa như rắn rết, không biết hai kẻ đó có thể ở chung được bao lâu, đến khi nào mới bắt đầu phản bội lẫn nhau? Ta vờ như vô tình để lại một dải đai lưng, nàng lập tức thất cổ tự sát. Ta nói cho Vương gia, hắc lại muốn ta giúp bọn họ chôn chung một huyệt! Ta lại nhìn, chịu đựng oán hận trong lòng, tuân theo lệnh Vương gia, không hề tranh cãi, đi tới bãi tha ma trước kia ta vứt xác của những kẻ tử tội, hợp táng hai kẻ ác nhân.

Từ đó về sau Vương gia không bao giờ nhắc tới bọn họ, toàn bộ tâm tư của hắc đều nghĩ tới nữ tử kì lạ kia.

Mỗi ngày ta đều giúp Vương gia luyện tập võ công, cũng dạy hắc tuần hoàn khí huyết. Cơ thể hắc càng ngày càng tốt hơn, nhưng tư tưởng lại ngày càng sâu nặng. Mỗi khi nàng gặp chuyện gió thổi cỏ lay, Vương gia lại bồn chồn không yên, tâm tư bồn chồn lo lắng.

Từ khi Vương gia biết được tung tích nàng, mỗi ngày đều hận không thể biết thêm tin tức mới. Hắc không ngừng dận dò kẻ dưới, bắt luận nàng đang làm gì, đều phải dốc sức tương trợ, còn trăm phương nghìn kế muốn cướp cho nàng thật nhiều ngân lượng.

Hết thấy mọi việc ta đều âm thầm báo Hoàng Thượng, hắc lại dận ta cho người tận lực thỏa mãn Vương gia. Mặt khác cũng phái người thay Vương gia tìm hiểu, trên thực tế là thăm dò cho chính hắc.

Mỗi khi có người tới thuật lại tình hình của nàng, ta đều ở bên cạnh lắng nghe. Ta đã quên đi một lần, lần này nhất định phải bảo hộ Vương gia an toàn. Chỉ có một điều ta hoàn toàn không biết, Vương phi ngày trước thương tổn thân thể Vương gia, mà nữ tử kia lại đã thương tâm can của hắc. Người tốt đẹp như Vương gia, cả đời gặp qua vài nữ tử, nhưng không gian ngoan thì cũng là ác liệt, thực làm cho người ta thương cảm.

Vương gia luôn hỏi chi tiết, ngay cả lời nói hàng ngày cũng không bỏ sót, làm cho đám người thám thính kia khổ không nói nổi. Nữ tử đó lời lẽ kì dị cổ quái, muốn bịa đặt qua loa cũng không được. Bọn họ thường xuyên phải mang theo bút mực, thay phiên bám gót nàng, một người vừa nghe xong thì lập tức người khác tiến lên thay thế, còn mình thì chạy tới một bên vội vàng ghi lại từng câu từng chữ. Về sau, nữ tử đó thu lưu một bọn khất cái vào dưới trướng, ta còn đặc biệt phái một người cải trang trà trộn vào để nghe trộm nàng hoa ngôn xảo ngữ, thế nhưng hắc cho tới giờ cũng không có một câu thăm oán, ngược lại còn thực vui mừng như được khai hóa văn minh.

Vương gia cũng ngày càng thêm lãnh đạm dửng dưng, tựa như không hề không giận, cũng không đòi hỏi bất kì một điều gì khác. Chỉ đến khi nghe được tin tức nàng, hắc mới để lộ vui buồn, còn có một lần sẩy tay làm rơi chén thuốc, bởi vì kẻ hầu kia dù trăm phương nghìn kế cũng không đưa được ngân lượng cho nàng, ngay cả mười văn tiền cũng không lấy. Lúc ấy nàng cũng chưa được xu tiền nào bỏ túi, Vương gia nghe vậy bắt đầu lo lắng, cũng kinh ngạc mà ngây người, trái lại Hoàng Thượng nghe được thì bật cười ha hả, coi như không phải chuyện của hắc.

Nhưng không chỉ có Hoàng Thượng không nhìn được cười, ta dần dần phát hiện, những khi có người tới thuật lại hành vi cử chỉ của nàng, người làm trong nhà cũng lặng lẽ tụ tập ngoài cửa. Chỗ Hoàng Thượng cũng vậy, người càng đến càng nhiều, giống như tò mò lắng nghe một câu chuyện xưa lý thú. Mỗi câu nói, điệu cười thậm chí cả hành động của nàng đều được miêu tả sinh động, ai nấy đều mỉm cười lắng nghe, không dám bỏ sót một lần. Ngoại trừ ta cùng Hoàng Thượng, không có ai biết nàng là nữ tử, chỉ nghe nói là một gã sai vặt được Vương gia yêu mến mà thôi.

Ta rất lo Vương gia phát hiện, cho nên thường xuyên dận đám tôi tớ trong nhà giữ mồm giữ miệng. Bọn họ mau lẹ tuân theo, hiểu rằng một khi để lộ chuyện ra ngoài, những ngày vui vẻ sẽ kết thúc. Còn nữ tử kia, càng hiểu rõ bản tính hung hãn ác liệt của nàng, ta càng lo sợ một ngày nào đó nàng biết được bản thân từng là đối tượng tán gẫu của mọi người trong phủ, cho nên mới ra nghiêm lệnh, kẻ nào dám tiết lộ, giết chết không tha!

Tình hình trong phủ thường xuyên là thế này:

“Vương gia, ngày X, hắc cùng với bạn hữu tên Cứng Đầu lẫn lộn nửa ngày trong bùn, hắc nói: Cứng Đầu, chúng ta đây là rèn luyện thân thể, hoạt động tứ chi, phát triển đầu não, không cần phí tiền đi tắm hình (*ý nói đi tắm thể hình*), có thể nói là thập toàn thập mỹ”.

Cứng Đầu nói: Văn Khởi, ngươi nói gì, ta đều cảm thấy rất là đúng”. (Vương gia sắc mặt không vui, chỉ có mọi người cười)

.....

“Vương gia, ngày X, tên kia định đi lấy than với tên Cứng Đầu, tuân theo lệnh ngài quyết không để bọn họ ngồi chung xe ngựa, thuộc hạ liền đổ lên người hắn một thùng phân, gã sai vặt kia liền nói: người bốc mùi kinh quá đi mất, cút về ngay cho ta, ngày mai nếu còn bốc mùi như vậy thì đừng tới đây nữa! Cứng Đầu lập tức về nhà, bị cha hắn đánh một trận”. (Vương gia nhắm mắt không đành lòng, bên ngoài một đám cười lăn cười bò)

.....

“Vương gia, ngày X, tên kia kể cho bọn khát cái nghe chuyện, gọi là cái gì thần đèn cái gì A Lạp Đình (*Aladin và cây đèn thần*), chuyện là như vậy.....” (Mỗi lần như vậy, trong ngoài phòng đều yên tĩnh, không ai hé răng nửa chữ)

.....

“Vương gia, ngày X, bọn họ đến nha môn rao bán bếp lò cùng than, chưa vào đến cửa tiểu nhân đã nhắn cho bọn nha sai, ngày kế sẽ đi mua bếp lò của bọn họ. Trên đường đi về, bọn họ vừa đi vừa cười đùa.

Gã kia nói: Cứng Đầu, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta tạo nên lịch sử. Ngày sau hàng hóa của chúng ta thịnh hành trong thiên hạ, kế hoạch lớn hoàn thành, chính là từ hôm nay mà ra! Đây là chiếc lò đầu tiên chúng ta bán được, mã số là 001, người phải nhớ cho kĩ, hôm nào đó nhập vào sổ sách để lưu truyền thiên cổ.

Cứng Đầu nói: Văn Khởi, người quá giỏi, ta thực sự bội phục người! (sắc mặt Vương gia xấu đi trông thấy) Ta sẽ lập tức viết vào nhật kí! Nhưng viết xong rồi đành để lại chỗ người, nếu như cha ta biết được, đánh ta một chút chỉ là chuyện nhỏ, nhưng để mất chứng tích lịch sử lại là chuyện lớn!”

.....

Ngày hôm đó Vương gia không ăn cơm chiều.

Mấy lần thỉnh cầu Hoàng Thượng khai ân cho hắn lui ẩn nơi phố phường đi làm bạn với nàng, Hoàng Thượng đều nghiêm mặt không chuẩn. Mỗi lần như vậy, Vương gia lại buồn bã trở về, lại thêm thương tật trong người hành hạ, không đêm nào yên giấc. Hoàng Thượng cũng vì thế mà sầu não, gần như ngày nào cũng thẫn viếng, đêm đến ít khi về cung an giấc, thường xuyên túc trực bên giường Vương gia. Đến khi hắn hơi hơi khỏe lại, Hoàng Thượng liền làm đại yến chiêu đãi quần thần, cộng thêm đại xá thiên hạ coi như chúc mừng. Tuy không đề lộ chuyện Vương gia gặp nạn, nhưng ai có mắt đều nhìn ra được, từ sau khi Vương gia trở về, Hoàng Thượng càng dốc lòng che chở, không cần biết luân thường đạo lý. Hắn ngày nào cũng hỏi chuyện Vương gia, cho người tìm kiếm danh y khắp thiên hạ, nào có thể cho Vương gia quy ẩn, với hắn, Vương gia còn quan trọng hơn cả mạng sống, là báu vật trân quý nhất của hắn.

Vương gia nhớ nàng đến mất ăn mất ngủ, sai ta đi chuẩn bị áo vải đậm mực, hắn muốn rồi Vương phủ, tự mình đến tìm nữ tử kia. Ta liệu mình khuyên can nhưng vô hiệu, đành phải theo hắn mà đi.

Suốt dọc đường, vết thương dai dẳng vẫn hành hạ Vương gia, làm cho hắn không một phút nào được yên, ta thường xuyên phải cho dừng xe, chờ hắn bớt đau mới đi tiếp.

Vương gia gặp lại nàng, thấy nàng khắp người đều là tro bụi, hai tay đen đúa bẩn thỉu, không hề ra dáng một nữ nhân hiền淑! Nàng nhìn thấy Vương gia, thái độ lạnh nhạt xa cách, không thèm ghé mắt nhìn tới hắn. Ta đứng một bên nhìn, trong lòng phần nộ không thôi, hận không thể ra roi đánh nàng một trận! Vương gia chật vật nhìn nàng, hình dáng thê thảm xơ xác, ta biết hắn đã chờ mong gặp nàng biết bao.

Được một lúc, tiểu tử Cứng Đầu tiến đến, nàng thấy hắn lại tỏ ra thân mật khác thường! Liếc mắt đưa tình, ngôn từ ngả ngớn. Vương gia thấy vậy lại chỉ im lặng, ngồi một bên không lên tiếng.

Nàng đi tới đây xe đưa Vương gia vào trong sân, rất lâu không có tiếng động phát ra, ta lặng lẽ đứng từ ngoài nhìn vào, chỉ thấy Vương gia ngồi trên đất, đem nàng ôm vào trong ngực, cô kìm nén không để bật ra tiếng khóc đau thương, lệ nóng ướt đầm cả vạt áo.

Từ đó về sau, mỗi tháng hai lần, Vương gia đều lui tới nơi đó, cam chịu thương thế trong người, không hề trễ hẹn, mỗi lần đi đều mất ba ngày, về lại mất ba ngày, nghỉ ngơi trong phủ ba bốn ngày lại tiếp tục khởi hành. Nhưng đền đáp lại, chỉ là tâm cùng thân bị dày vò đau đớn khôn kể! Hoàng Thượng biết được cũng chỉ biết thờ dài, phái thêm cao thủ đại nội đi theo hộ tống mà thôi.

Nữ tử kia buôn bán lò than, không nề hà khó khăn, một lòng thực hiện chí hướng, nếu là ta, nhất định phải trăm phương nghìn kế cản trở ý đồ của nàng, bức nàng vào đường cùng. Đến lúc đó Vương gia đưa tay cứu nàng thoát khỏi tuyệt cảnh, nàng tự nhiên cảm động mà thuận theo tâm ý. Thế nhưng Vương gia lại hết sức nâng đỡ nàng, thậm chí còn đem đạo lý trị quốc của nàng tâu lên Hoàng Thượng, mà Hoàng Thượng cũng ưng thuận, khiến cho nữ nhân đó càng được thể lấn tới, càng không biết trời cao đất dày. Vương gia thật sự là thích mua việc vào người, nhưng không chỉ có thế.

Có một ngày hắn đem theo Trình Viễn Đồ tới gặp nàng, kết quả hai người ta một chén người một chén, vô cùng thân mật tình cảm. Đêm xuống trăng lên, ba người tới bờ sông, bọn họ người hát kẻ múa kiếm. Ta lúc này cực kì hoảng sợ, lạnh toát dọc sống lưng, chẳng lẽ bị kịch lại muốn tái diễn?! Chẳng lẽ Vương gia cả đời phải chịu kiếp sống bất hạnh?!

Vương gia rốt cục cũng không thể đứng nhìn, vươn tay kéo nàng ôm vào lòng, không để nàng rơi vào tay Trình Viễn Đồ. Ta thở phào nhẹ nhõm, bởi xưa nay Vương gia vốn ôn hòa điềm đạm, chưa từng ra tay tranh đoạt cái gì, cái ôm lần này thực sự là trước nay chưa từng có.

Vương gia ôm nàng hết một đêm, nếu theo lễ tiết đương thời, nàng đương nhiên phải lấy Vương gia. Nhưng nữ nhân ấy không chút nào để ý, vẫn kiên trì đi làm than đem bán, hại Vương gia vất vả đi tới đi lui. Ta thật không hiểu, cả đời này nàng không lấy Vương gia thì có thể gả cho ai? Nếu kẻ đó là Trình Viễn Đồ, ta nhất định phải ra tay từ trước, hơn nữa không để Vương gia biết đến, đỡ mất công hấn ngăn cản ta.

Hôm ấy hai người lại gặp nhau, Vương gia cùng nàng mới hơi có thân mật, bất ngờ trong cung lại cử người tới coi xem sản nghiệp của nàng. Vừa nhìn thấy Vương gia, tổng quản thái giám liền tới hành lễ bái kiến, thực sự là muốn chọc người phát điên, cái này rõ ràng là không coi ta vào mắt! Vương gia còn cần hấn bảo hộ sao? Vất vả mấy tháng trời, cuối cùng huy trong một khắc!

Vương gia sai ta đi tìm nàng, tìm mãi tới bờ sông mới thấy được, liền vội cho người đưa Vương gia đến. Hấn nói chuyện với nàng rất lâu, nàng trái lại không nói nửa lời! Ta giận dữ nghĩ rằng, suýt nữa xông lên ném nàng xuống sông.

Trên đường trở về, Vương gia không ngừng rơi lệ. Ở bên cạnh hấn, ta âm thầm hạ quyết tâm, nếu như bất thành sẽ dùng đến vũ lực, bắt nàng tới gặp Vương gia, ván đã đóng thuyền, gạo đã nấu thành cơm, cứ ăn trước rồi nói sau. Có ai ngờ Vương gia kiên quyết không chấp nhận, dung túng cho nữ tử đó mặc sức làm càn! Đây là cái gì thế đạo?! Không có thiên lý!!!

Sau khi trở về, thương thế Vương gia đột nhiên trở nặng, ta biết một phần là do tinh thần bị tổn thương quá mức. Lo sợ Vương gia bị đá kích mà nghĩ quẩn, nhiều lần ta cầu khẩn Vương gia cho người tìm nữ tử kia tới kinh gặp hấn, nhưng cho dù tật bệnh quán thân, dày vò thống khổ, hấn cũng không cho chúng ta đi tìm nàng. Vết thương lâu ngày bắt đầu phát độc, khiến hấn lên cơn sốt, thái ý trong cung hội chẩn, đều nói chỉ có cưa chân mới có đường sống sót. Đến lúc này Vương gia lại muốn gặp nàng, bằng không nhất quyết không để cho ai động thủ. Đúng lúc ấy, Trình Viễn Đồ trở về từ biên quan, vừa nghe tin đã lên đường, không nói hai lời, suốt đêm phi ngựa mà đi.

Tình hình đêm hôm đó thật là khẩn cấp, cả ngày hôm sau cũng chẳng khá hơn, Vương gia mấy lần chìm vào mê man, nếu không có thần y tự xưng đệ nhất thiên hạ Trầm Trọng Lâm kia cho Vương gia uống mấy lần bí dược, chỉ sợ hấn không qua nổi một canh giờ.

Đến khi trời tối, đại phu thái y trong phủ, ngoại trừ Trầm Trọng Lâm, đều không dám kéo dài thêm lát nữa, tất cả đồng loạt thỉnh tấu Hoàng Thượng, nói nếu còn để lâu không cắt, độc ăn vào tim, muốn cứu chưa e rằng đã muộn. Hoàng Thượng đích thân tới Vương phủ, nhìn thấy Vương gia có ý muốn đợi, bên cạnh thái y cái cọ như đang biểu diễn trò hề, chỉ có Trầm Trọng Lâm còn nói tâm ý người bệnh quan trọng, nhất định phải để Vương gia gặp được người. Hấn cân nhắc hồi lâu, lúc sau cho phép thái y chuẩn bị, người vừa đến liền lập tức ra tay.

Mọi người cẩn thận buộc chặt Vương gia vào ghế, hấn có vẻ bất lực cùng tuyệt vọng. Ta đứng bên người Hoàng Thượng, đột nhiên nảy ra quyết định: nếu Vương gia lần này không thể may mắn thoát nạn, ta cũng lập tức quyền sinh theo hấn, làm hộ vệ cho hấn sang thế giới bên kia, đỡ cho hấn cô đơn lạc lõng. Tâm ý đã định, lòng cũng không còn kích động, chỉ có Hoàng Thượng, mặc dù bên ngoài tỏ ra trấn tĩnh, nhưng hô hấp đã dần dần hỗn loạn.

Thời gian chậm chậm trôi qua mà người đến vẫn bất tâm, mọi người lại bắt đầu tranh luận, rồi cùng quỳ xuống trước mặt Hoàng Thượng, tấu xin được tiến hành, ngược lại Vương gia vẫn kiên trì chờ đợi! Từ trước đến nay chưa bao giờ hấn kiên trì như vậy, xem ra hấn đã không còn là Cừu Vương gia nhu nhược khi trước. Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới, Trình Viễn Đồ đã đến, mang theo cả nữ tử kia cầu kiến. Tin tức vừa đến, căn phòng liền im lặng, không một tiếng động nhỏ

Nàng vừa vào cửa, ta nghĩ mọi người đều cảm thấy thất vọng, bởi vì người nàng đầy bùn đất, khuôn mặt bụi bặm dơ bẩn. Nàng nhìn Vương gia, mặt không biến sắc, sau đó mỉm cười rạng rỡ. Hoàng Thượng dường như trầm trầm suy nghĩ, cũng thấy được ta phán đoán không sai. Dung mạo tươi đẹp kia quả thật thế gian hiếm có, tựa như mọi đặc ý thanh xuân cùng kiêu ngạo của nhân gian đều thu vào một nét cười ấy.

Vương gia giống như một người khác, thoải mái vô tư, nói hấn chỉ mong được gặp nàng lần cuối, nàng nghe vậy liền quát lớn, nói muốn đánh Vương gia một cái bạt tai! Còn nói Vương gia chỉ biết kêu quạ đen! Hoàng Thượng lại giật mình hít sâu, có lẽ nhận ra hấn trầm tính ngàn tính, ngàn lựa vạn tuyển, nhưng người tính không bằng trời tính, Vương gia rốt cục vẫn bại trọng tay ác phụ!

Vương gia không giận mà cười, nét mặt vui mừng rạng rỡ như gió xuân. Mọi việc sau đó ai cũng không ngờ tới, nàng kia hỏi một câu lại nắn một câu, càng nghe càng muốn nói điên. Nàng tùm tùm hết to, rồi gọi người lấy giấy bút, hí hoáy viết gì đó. Tiếp theo nàng giống như âm hồn, từ từ đi tới bên Vương gia, toàn thân run rẩy, đầu tóc rũ rượi, ánh mắt điên cuồng, mỗi run run như muốn nói. Từ trước đến nay, ta chưa từng gặp qua nữ nhân nào xinh đẹp như thế, khuôn mặt nàng mỹ lệ mà thể diện, trần ngập vô tận tình yêu cùng mong mỏi đối Vương gia! Không khỏi âm thầm cảm khái, Vương gia phong trần bốn ba đúng là đáng giá. Nhưng ta chưa kịp tán thưởng, nàng đã bắt đầu ra tay! Ta không dám tin, trên đời lại có nữ nhân nhẫn tâm đến vậy! Vương gia số mệnh thật là khổ! Làm cho ta cũng muốn đau tim mà ngắt xi. Nhưng ta chưa kịp hôn mê, lại nghe nàng nói muốn cùng Vương gia đồng sinh cộng tử! Hào nữ nhân có tình có nghĩa, không uổng công Vương gia ôm nàng một hồi

Ta còn đương hoang mang chưa kịp định thần đã bị nàng lớn tiếng xua đuổi ra ngoài. Trước khi rời phòng vẫn còn nghe thấy nàng cao giọng, nói Hoàng Thượng không được quấy rầy nàng. Lời lẽ tuy rằng xác xược nhưng lại không khiến Hoàng Thượng phiền lòng, có lẽ hấn cũng giống như ta, không dám ra tay giết nàng, bởi vì không rõ rốt cuộc nàng muốn làm cái gì!

Ta lo lắng canh giữ bên ngoài, theo mỗi tiếng Vương gia kêu rên đau đớn, tâm can đều bị rạch ra một vết thương, nước mắt rơi xuống như mưa, không ngừng nghẹn ngào day dứt, vậy mà nữ tử kia vẫn điềm tĩnh ra tay, không khóc ra một tiếng! Tâm địa cứng rắn cường ngạnh như vậy thật sự khác xa người thường! Ngộ nhớ Vương gia yếu mệnh không qua khỏi, chúng ta ba người cùng lúc ra đi, đến khi sang thế giới bên kia, trong người không có võ công quyền cước, ta sao có thể đánh thắng được nàng, bởi vì nàng so với ta còn muốn hung dữ gấp vạn phần.

Nàng liều mình dốc hết tâm sức chữa trị cho Vương gia, cuối cùng mệt mỏi ngã đi, ta vội đưa nàng tới căn phòng sát vách Vương gia, nghĩ sau này muốn gạo nấu thành cơm cũng có phần thuận tiện.

Ta vào phòng Vương gia, nhìn thấy trên ghế dài loang lổ máu tươi. Hoàng Thượng tức trực bên giường Vương gia, lúc này đã lâm vào hôn mê. Hấn lắc đầu khẽ cười, thờ dãi nói: “Tính tình kì quái, nhưng lại hợp với Cừu đệ Đúng là tuyệt phối!” Ta giật mình hoảng sợ, như vậy sao có thể coi là tuyệt

phối, ác phụ như nàng, sao có thể xứng với Vương gia? Hoàng Thượng dường như không để ý, vẫn lảm bảm tự nói, “Bổ sung lẫn nhau, thì ra là như vậy” Ta càng nghe càng không hiểu.

Hoàng Thượng ở lại một buổi tối, thẳng đến khi lâm triều mới rời đi, lát sau Trình Viễn Đồ cùng Trầm Trọng Lâm đến thăm. Vương gia vừa tỉnh lại liền muốn gặp nàng. Nhưng giờ này nàng đã say ngủ, trước đó còn nói, kẻ nào phá rối sẽ bị đâm hàng vạn nhát dao. Chỉ là lời đe dọa vu vơ nhưng mọi người đều tin, không có ai dám đến đánh thức, để mặc nàng ngủ đến tận chiều mới qua gặp Vương gia, thật nhẫn tâm.

Nữ tử này, nghĩ Vương phủ là nơi như thế nào?! Bình thường chỉ cần Vương gia gọi khẽ, bên ngoài lập tức có gia nô đáp lại! Còn nàng thì sao, dám cả gan đùa giỡn Vương gia, còn dùng miệng lưỡi mớm cho Vương gia uống thuốc! Nàng cho rằng bên ngoài không có ít nhất năm người nghe lén, không biết ai nấy đều mặt đỏ tía tai sao?! Đáng thương cho Vương gia, uy phong cả đời hủy hết ở trong tay nàng! Ta không còn cách nào khác, chỉ có thể nghiêm khắc đuổi đám người xung phong gác đêm đi hết, chỉ để lại hai người có tiếng ăn nói cẩn thận.

Công việc gác đêm cũng quá gian nan vất vả! Nàng thô bạo vũ nhục Vương gia, sau đó còn nói năng bậy bạ, đọc cho Vương gia nghe Kinh Thi, nhưng ngôn ngữ lại khó hiểu tới nghĩa, vừa thần mật lại mờ ám, làm cho người ta kinh hãi. Chỉ mong Vương gia không biết chuyện này, nếu không thì còn đâu tâm hồn thuần khiết còn đâu cậu thiếu niên mặt mông trước kia ...

Một đêm đó, Vương gia chuyển nguy thành an, thật sự thần kì! Trước kia còn ở trong giang hồ, ta từng gặp người gãy chân, nếu không phải mất máu mà chết thì cũng chỉ kêu rên được mấy ngày. Vương gia vô tội lại gặp phải kiếp nạn, đã ném trái không ít gian nan, vậy mà có thể bình an vô sự, đây là ông trời có mắt, không nỡ để người tốt chịu khổ.

Vương gia dần dần khá hơn, cũng vui vẻ phấn chấn hơn. Hắn nói chuyện cười đùa, đa ngôn đa ngữ, ăn vào cũng nhiều hơn trước. Ta không thể hiểu nổi, nàng rõ ràng đâu phải loại phụ nữ hiền thực ôn tồn?!

Có đôi lần ta theo nàng dạo phố, nhân tiện quan sát hành vi cử chỉ của nàng, chỉ có thể nói một câu: độc nhất vô nhị. Tuy nàng mặc xiêm y cũ của Vương gia, nhưng thần thái lại khác xa một trời một vực. Không giống như Vương gia bình thân an tường, tác phong nàng tự do tự tại, ung dung tiêu sái. Nàng chậm rãi đi trên đường, dung trang nhã nhặn không cầu kì, nhưng thường xuyên lại thu hút những kẻ phẩm phu trêu hoa ghẹo nguyệt. Suy cho cùng nàng mặc quần áo nông gia vẫn là hơn cả, đỡ đi rất nhiều phiền phức.

Ở Vương phủ được một thời gian, nàng bắt đầu ban đêm thì đi dạo ngoài trời, ban ngày thì thờ vãn than dài trong phòng sách, lại tưởng rằng Vương gia không hay biết. Nàng sao lại không rõ, ngay cả khi nàng cách kinh thành vạn dặm, Vương gia cũng nắm được hành tung, huống chi hiện giờ nàng ở ngay trong Vương phủ. Hoàng Thượng cũng biết chuyện, ban thường xiêm y cho nàng, muốn lưu nàng lại Vương phủ. Vương gia cho nàng mặc thử, nhưng chính mình lại bị thương đau buồn, không cách nào tiếp tục níu kéo. Ta rất muốn hỏi thẳng nàng, người có biết cảm giác của hắn hay không? Hắn chịu khổ nhiều như vậy, vì cái gì người một chút quan tâm cũng không dành cho hắn?

Nàng rút cuộc vẫn rời bỏ Vương gia, bỏ đi rất xa, lần này hắn cũng vô phương tới gặp nàng. Vương gia không cười cũng không nói. Hắn thường lặng lẽ ngồi trên giường, bất động rất lâu, người khác hỏi cũng không đáp lại. Tin báo cứ sáu bảy ngày lại tới, Vương gia nghe nhưng không còn lộ ra cảm xúc. Người ta nói nàng tìm đến phương Nam, sự nghiệp tiền đồ ngày một xán lạn, Vương gia nghe vậy cũng dần dần bình thản, cũng coi như là an ủi một phần.

Một ngày Vương gia nói hắn muốn đi biên quan, bởi vì nàng đã hẹn với họ Trình ngày rằm tháng năm sẽ gặp mặt. Nàng hẹn Trình Viễn Đồ, nhưng không lý tới Vương gia. Trong lòng hắn khổ sở, ta đương nhiên biết nhưng lại không thể giúp. Một đoạn hành trình phong trần khổ ải, đường đất gồ ghề khó đi, xe cộ lắc lư nghiêng ngả, Vương gia rốt cục tới được biên quan, vậy mà nữ nhân kia không thèm để ý hắn, chỉ biết say sưa chè chén cùng kẻ khác, còn vô tư phóng ngựa giữa thảo nguyên, đến đêm khuya mới về!

Nàng trở lại quân doanh, thân mình lão đảo ngã nghiêng, lời lẽ nói năng lung tung khó hiểu, một mình bản thân trước trướng Vương gia, chân chừ không dám tiến tới. Ta chưa từng gặp qua nữ nhân nào vô tình đến vậy, Vương gia trong người thương tật, ngàn dặm xa xôi lặn lội tới đây, vậy mà không được một câu nói biết ơn, còn bị người ta xa lánh ghê lạnh. Ta càng nghĩ càng giận, cuối cùng vùng vằng tổng nàng đi vào!

Nhưng chỉ một lát sau, ta liền hối hận đã đẩy nàng vào trong trướng, đáng lẽ nên tiễn nàng đi luôn mới phải! Nữ tử đó dám to gan. ... còn dùng. ... sau đó. ... bỏ chạy thoát thân !!! Người như thế, trên giang hồ chỉ có một cái tên, trong có chữ “tặc”, ai ai nghe thấy đều phi nhổ! (MT: chắc là đâm tặc)

Vì không muốn Vương gia khó xử, ta vẫn đứng chờ ở bên ngoài, đợi đến khi Vương gia mặc xong quần áo lên tiếng gọi, ta mới tiến vào. Vương gia ngồi trên giường, mặc một thân áo mỏng, thái độ bình tĩnh nhưng có chút dăm chiêu.

Ta nói: “Người này để ta tới thay ngài trừ bỏ!”

Vương gia cười chua xót, nhẹ giọng nói: “Nàng tử, ta tử, nàng vong, ta vong”.

Lòng ta đau như bị dao cắt, Vương gia đối nàng tình thâm ý trọng như thế đã vượt quá thể tục nhân gian cương thường lễ nghĩa, cũng vượt quá đạo đức nhân luân! Đây là Ma Cảnh hay là Thánh Cảnh, ta thật sự không biết!

Vương gia thở dài, buồn bã nói: “Mau chóng, tìm nàng tới gặp ta”.

Trở về từ biên quan, giữa đường Vương gia nhiễm phải phong hàn. Vừa về đến phủ bệnh liền trở nặng, không sao dậy nổi. Hắn hôn mê bất tỉnh nhiều ngày, không ăn không uống, chỉ một mực gọi tên nàng. Ta biết dựa vào nội công hộ thể, hắn căn bản không thể mắc phải bệnh tật, chính là tâm can bị đả kích mà triền miên ưu phiền, ảnh hưởng đến thể tạng. Người trong Vương phủ tóa đi khắp nơi tra tìm tung tích, nhưng nàng du ngoạn giang hồ, mỗi ngày một chỗ, làm cho người ta không sao đoán được. Ta sai nhiều người tìm cách chuyển tin đến tai nàng, để nàng tự mình tới gặp Vương gia, thế nhưng nàng lại coi như không biết!

Hoàng Thượng biết Vương gia bệnh nặng, thường xuyên đích thân tới thăm hỏi. Ta không dám nói ra sự tình xảy ra trong doanh trướng, sợ hấn trong con cuồng nộ có thể sai người đi truy sát, nếu làm vậy Vương gia sẽ hồng mắt, cho nên chỉ dám nói Vương gia nhớ tới nàng kia, nhưng nàng lại biệt tăm biệt tích, không sao tìm được. Hơn ba mươi năm ta trung thành tận tụy phục vụ đế vương, nhưng đây là lần đầu ta giấu diếm sự tình không dám kể rõ. Ta âm thầm cúi đầu thờ dài, né tránh ánh mắt hấn!

Vì tìm kiếm nàng, Hoàng Thượng cho người bố cáo thiên hạ, chiêu mộ danh y khắp nơi về chữa trị cho Vương gia. Kỳ thực đây chỉ là nguy trang, trong Vương phủ ngoại trừ Trầm Trọng Lâm, hoàn toàn không có ai tới xem bệnh cho hấn, làm vậy chẳng qua chỉ để truyền tin cho nữ nhân đó, báo cho nàng biết Vương gia bệnh tình nguy kịch, biết đâu trong lòng nàng vẫn còn chút lòng trắc ẩn, nhớ đến tình xưa nghĩa cũ mà trở về gặp Vương gia. Nhưng hơn một tháng trời qua, người đến báo danh nhiều không kể xiết, chỉ có nàng vẫn bất vô âm tín. Ta biết nàng xưa nay tuyệt tình tuyệt nghĩa, nhưng lần này quả thực là quá mức tương tượng!

Chứng phong hàn rất cực chữa khỏi, nhưng tâm bệnh của Vương gia vô được khả giải. Hấn ăn càng ngày càng ít, thân hình gầy còm xơ xác, như một cái xác không hồn tàn tạ. Lòng ta đau, nhưng cũng không quá bị thương, cùng lắm là chết mà thôi! Hấn chết ta cũng tuân tiết đi theo, trước khi đi mang theo nữ tử đó xuống mồ, để cho nàng hầu hạ Vương gia dưới suối vàng. Ta đi theo hộ vệ Vương gia, xem xem nàng còn dám thế nào!

Trầm Trọng Lâm lời nàng đến đây, trong đầu ta đã hạ quyết tâm, nếu lần này nàng còn muốn rời đi, như vậy cũng được, chỉ cần để một chân lại Vương phủ mà thôi! Đương nhiên ta phải giấu giếm Vương gia, bằng không sẽ lại bị hấn ngăn cản.

Nàng đi vào phòng, một lúc sau thì khóc lớn, ta giật mình hoảng sợ, vội phá cửa chạy vào, thấy Vương gia phát tay ra hiệu lại lui ra. Nàng khóc một hồi lâu, nhưng ta vẫn thấy là quá ngắn! Đáng lẽ ra phải nàng phải khóc mấy đêm, bù lại cho Vương gia vì nàng mà đồ lệ.

Vương gia muốn ăn cơm! Hai người còn... Thật là một đôi oan gia! Ta phần nộ phát điên, hai người chỉ cần ôm nhau, Vương gia liền mất hết khí khái nam tử.

Nhìn bọn họ long đong lận đận tự làm khổ lẫn nhau, ta thật sự không chịu nổi, thật là mệt mỏi muốn chết! Quyết định từ nay mặc kệ, ta không còn tâm sức đâu mà quản chuyện thị phi.

Nàng làm việc thực sự kì quái.

Bình sinh ta chưa từng gặp nữ tử nào nói nhiều như vậy! Lải nhải lắm bầm, không ngừng không nghỉ! Mỗi lần bọn họ bàn luận chuyện sách vở, Vương gia ít nhiều có thể nêu lên ý kiến. Nhưng đến lượt nàng kể chuyện cổ hương, Vương gia chỉ có thể nghe, hoàn toàn không nói được một câu. Ta là người gần nhất với Vương gia, hấn ở trong tâm phòng, tiếng nàng lải nhải vọng ra đến ngoài cửa, ta ở ngoài cũng có thể nghe được. Vương gia ở ngoài phòng, ta phải đi theo coi chừng hấn, cũng phải ráng sức chịu đựng nàng thao thao bất tuyệt.

Kể chuyện lạ chưa đủ, nàng còn kéo thêm ẩm thực. Nàng nói có đồ ăn tên gọi Mịch Đương Lao (MT: McDonald) gì đó (tên họ gì thật là kinh khủng, có lẽ khôn khổ mà chết), nữ nhân ra đường hay mặc “váy ngắn áo ngắn?” (hạ lưu bại hoại), hàng năm đều kỉ niệm “lễ tình nhân” (đôi phong bại tục), chỉ tiêu hàng ngày đều dùng “máy tính” (vì sao phải dùng máy tính? Có đầu óc sao không dùng?), còn dùng thủ kê? (MT: ý nói thủ cơ – đi di động) (Là giống gà gì vậy? có biết bay không?), truyền thuyết dân gian: Lưu Tam Tỷ? (người làm môm?!)(MT: nhân vật nổi tiếng trong truyện cổ dân tộc Choang – Trung Quốc), tôn giáo tín ngưỡng: thụ nạn thứ nhân? (MT: ý nói tha thứ cho kẻ làm khổ mình) (đó không phải là Vương gia sao? Vương gia chính là Chúa cái gì Ki tô), thần thoại cổ tích: Áo Lâm là rừng ở nơi nào? (MT: đỉnh Olympus) Ta đã bất lực, không còn quan tâm những lời này của nàng là thật hay giả, chỉ biết nghe mà thôi, mặc kệ những lời đó kì quái thế nào. Nàng nói trên đời này còn có loại người tóc vàng mắt xanh, nói có quốc gia nào đó đẹp nhưng mà rất đáng giận (MT: nước Mỹ) (nàng nói không đi tới được nơi đó, thật may mắn! Nếu không Vương gia sống sao nổi?), nói có giống hươu cao cổ, gấu túi, voi, hà mã cùng chuột túi.....

Trong phủ mọi người tranh nhau đi hầu hạ Vương gia, ta biết bọn họ chỉ muốn nghe nữ tử kia nói chuyện, cho nên càng muốn bảo hộ gắt gao, bởi vì những kẻ đó có khi nghe đến mê man, quên mất việc nên làm.

Ta âm thầm kêu khổ, còn Vương gia luôn mỉm cười lắng nghe, còn thường xuyên đặt câu hỏi, nữ nhân đó được thể lại càng đánh trống reo hò, thật không chịu nổi!

Nữ tử hiền thực quan trọng là ít nói, cử chỉ nhẹ nhàng, còn nữ tử này lại không có chút gì gọi là gia giáo quy phạm, lớn tiếng ồn ào, giọng cười the thé điếc tai, cử chỉ khoa trương tùy tiện! Vậy nhưng Vương gia gặp nàng, có khi lại vui mừng đến nỗi mắt rom rớm nước. Chỉ có thể trách thiên địa vạn vật tương sinh tương khắc, huyền bí khó hiểu. Ta xem nàng không vừa mắt, nhưng không thể không nói nàng chính là tương sinh cùng Vương gia. Tuy tính tình vẫn đậm mực an tĩnh như xưa, nhưng Vương gia trong ánh mắt đã phần nào có sức sống, thậm chí còn cường thịnh hơn trước. Rất cực ta cũng có thể yên lòng, biết Vương gia sẽ không rời đi.

Vì giúp Vương gia đi lại, nàng bỏ công sức thiết kế chân giả. Từ nhỏ Vương gia vốn phong thái tao nhã, bị thương nhưng chưa bao giờ dùng gậy, nhưng vì nàng, hấn lại sẵn lòng đeo lên chân giả. Nhìn hấn luyện tập đi lại thật sự vô cùng thống khổ. Hấn đau đến mức lưng áo ướt đầm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, run rẩy không ngừng, vết thương mới lành lại rướm máu, thế nhưng hấn vẫn kiên trì đi tới, chính là vì nàng đề nghị. Vì Vương gia, ta sẵn lòng mỗi ngày cố gắng hấn đi lại, chỉ mong tránh cho hấn đau đớn thống khổ. Nhưng nữ tử kia thấy thế chỉ lặng lẽ đứng nhìn, còn mỉm cười tán thưởng, tâm địa thật đủ ngoan độc! Chỉ đáng thương cho Vương gia chịu khổ nhin đau, vẫn miễn cưỡng cười vui, còn nói cảm ơn nàng! Thật sự là... ta không thể nói được gì.

Nữ tử kia không những nhẫn tâm, còn ghen tuông kinh khủng, không chỉ xua đuổi bất kỳ nữ nhân nào khác bên cạnh Vương gia, còn không cho hấn ở lại Vương phủ. Có lần ta nghe thấy nàng lắm bầm, nói rằng nơi này có quá nhiều ám ảnh cùng tối tăm, nàng muốn chỗ ở mới phải tự tay nàng vẽ kiểu, tự mình xây dựng một biệt uyển riêng. Trong đó nhất định có hồ nước, thảm cỏ, cây cảnh hoa lá xanh tươi, còn có cả sân chơi cho trẻ nhỏ. Tất cả phòng ở đều phải tràn ngập ánh nắng khí trời. Vương gia cao hứng cực kì, rời đi khỏi Vương phủ cũng không nhìn lại lấy một lần.

Ngày trước nàng mặc thử xiêm áo tân nương làm cho Vương gia rơi lệ, cho nên về sau bất kì lúc nào nàng cũng mặc y phục nam nhân, tận lực tránh né nữ trang khăn áo, chỉ khoác lên người những xiêm y đã cũ của Vương gia. Ta biết nàng sợ giẫm lên vết xe đổ, không muốn Vương gia thấy nàng lại nhớ tới nữ nhân nào đó, cũng thông cảm cho nỗi khổ tâm của nàng, cũng may tuy quần áo kia Vương gia không dùng tới, nhưng mỗi kiện đều là vật phẩm tinh xảo thượng hạng, cho nên cũng không thấy quá thiệt thòi.

Nàng từng hậu táng một con ngựa, khóc nhiều đến nỗi hai mắt sưng đỏ, làm cho Vương gia cũng rơi lệ. Nàng nói con ngựa đó là ân nhân cứu mạng, mà nó rõ ràng màu nâu rám nắng, nàng lại một mực nói là bạch mã. Nó vốn là con ngựa trong phủ Vương gia, nhưng nàng lại nói trời xanh phải nó đến cứu mạng. Nàng lập bia, con ngựa có tên họ hoàng hoàng, gọi là Mã Lộ Lộ. Lúc ấy ta nghĩ trên thực tế nàng là người điên, chỉ có điều che giấu rất tốt.

.....

Có một điểm duy nhất ta bội phục nữ tử này, chính là nàng sinh cho Vương gia bốn đứa nhỏ, hai đứa sau lại là song sinh! Khuê nữ nhà giàu vốn dĩ thân thể yếu đuối, bình thường rất dễ qua đời khi sinh, nhưng nữ tử này quả thực so với nông phụ thôn quê còn cường thể gấp vạn lần! Nhất định nàng xuất thân nghèo khổ. Mang thai đứa nhỏ đối với nàng đúng như cùi khổ cở hanh, vừa gặp lửa liền khai hoa, đến khi sinh cũng chỉ qua mấy canh giờ là hết.

Nàng ở trong phòng sinh kêu khóc đến nỗi đất rung núi chuyển, cái này kỳ thực cũng không quá ngạc nhiên. Nhưng Vương gia nghe nàng kêu đau, bất chấp mọi người ngăn trở, kiên trì muốn vào phòng. Bà đỡ nói Vương gia ôm nàng vào lòng, nắm tay nàng nói chuyện mà không ngừng rơi lệ. Phải đến khi sinh hạ được đứa trẻ, nàng mỉm cười hạnh phúc, Vương gia mới thôi ghen ngào. Điều này quả thực hiếm có, nếu không nói là chưa từng thấy trên đời. Nhớ trước kia nàng cắt chân Vương gia, lệ trong mắt một giọt cũng không rơi, thật sự là không đáng!

Trưởng nam sinh ra được một thời gian, Vương gia liền nói không cần thêm con cái. Ta bức mình khó chịu, cho rằng nữ tử kia nhất định là oán hận Vương gia khiến nàng chịu khổ. Tuy đứa con đầu lòng là con trai, nhưng ta vẫn hi vọng Vương gia con đàn cháu đống, dòng dõi dài lâu, định bụng một ngày nào đó tìm nàng nói chuyện, nói cho nàng chút ít quy củ xưa nay. Nhưng ta còn chưa tìm được cơ hội thì nghe được, một ngày nọ nàng đem Vương gia đẩy ngã ở trên giường, nói không muốn có con chính là không cần nàng, lại càng mạnh mẽ bức Vương gia phải muốn có thêm con, cũng bắt buộc Vương gia phải muốn. Bởi vì nàng cực kì muốn Vương gia, còn cực kì muốn Vương gia muốn nàng, mà nàng, nói Vương gia muốn thì tốt, không muốn cũng phải muốn, cho nên Vương gia phải tận lực làm cho nàng muốn hẳn, còn phải cực lực muốn nàng. ... Mỗi khi nàng nói như vậy, ta đều muốn một kiếm giết nàng. Nhưng Vương gia ở đó, ta cũng không có biện pháp, chỉ có thể hung hăng xua đuổi hết đám người rồi việc hóng chuyện, thế nhưng bọn họ vẫn nghe được một ít ngôn từ vô sỉ, nhìn thấy một ít hành động bạo lực của nàng, cùng với tiếng Vương gia cười hạnh phúc.

(MT: *sock* anh này bị cuồng SM sao????)

Sau đó, mỗi lần sinh con nàng lại hò hét gào khóc, Vương gia lại lần nữa rơi lệ ôm nàng. Sau những lần đó, Vương gia vẫn nói không cần như trước, còn nàng vẫn tiếp tục bắt buộc Vương gia.

Ta muốn khuyên Vương gia đừng quá mức đau lòng, thế gian nữ tử chính là bởi vậy mới hữu dụng. Một thời gian sau các nàng sẽ quên đi hết thống khổ, có khi còn coi đó là quang vinh. Nhưng Vương gia đối đãi nàng trước kia thâm tình, hiện tại cũng vậy, ngày ngày làm bạn, cùng nàng nói cười, đánh bài chơi cờ (đều là nữ tử kia tự nghĩ ra), tản bộ ngoạn du, hoặc nghe nàng si mẩn chửi rủa người khác, vậy mà không biết chán. Thấy nàng khoái hoạt, Vương gia cũng tươi cười xán lạn, thoải mái trò chuyện, luyện công đọc sách, hứng trí dạt dào, ngay cả khi tình tọạ nhập thiền trên môi cũng không mất đi nét cười mờ nhạt. Thấy nàng sầu não, Vương gia cũng không cười không nói, mất ăn mất ngủ. Cũng may nàng hoạt bát, hiếm có khi nào không cười vui vẻ, Vương gia cũng vì thế mà thư thái trong lòng. Ta thấy nàng nói năng thô tục cũng đành ngậm miệng cho qua, sợ Vương gia nghe được lại ghét bỏ.

Sau khi bốn đứa nhỏ ra đời, Trầm Trọng Lâm rốt cuộc tới đây, mang theo thang dược Vương gia yêu cầu hẳn chế. Ta phân vân, do dự không biết có nên đem họ Trầm thủ tiêu đi hay không. Nhưng về sau, hai người cũng không có thêm hài tử nào nữa (ta từng lo lắng Vương gia không có con nối dõi, nhưng sau này mới biết, thì ra lúc trước quan tâm đều là thừa thừa! Ta theo Hoàng Thượng hai mươi sáu năm, gặp qua không ít hậu cung phi tần, nhưng bọn họ đều biết tuân theo khuôn phép quy định). Ta vô cùng tiếc nuối, cả hai đều đang tuổi thanh xuân, nàng hoàn toàn có thể sinh cho Vương gia mười hay hai mươi đứa nữa, chỉ là Vương gia mềm lòng quá mức!

Ta cũng tự thấy hài lòng, bởi vì bốn hài tử mỗi đứa một vẻ, đều là tinh anh hiếm gặp! Đứa lớn nhất mới hai tuổi đã nói thành câu, bốn tuổi tự đọc thi thư, văn chương bất luận dài ngắn đều có thể đọc thuộc lâu lâu, bẩm sinh vô cùng thông minh sáng sủa. Đứa thứ hai, vừa sinh ra đã được chín cân một lạng (MT: ~ 4,55 kg)! Đứa nhỏ này vừa được một tuổi đã biết đánh lên trán ta một quyền, hại ta nửa ngày không nhìn thấy rõ mọi vật. Khi nó được bốn tuổi, ta biết nó chính là một kỳ tài võ học! Trời xanh quả nhiên đối ta không tệ, sợ Vương gia làm ta mất mặt, cho nên đến khi ta sáu mươi tuổi, cuối cùng đã có được một đồ đệ ưng ý.

.....

Nhưng về sau cho dù bọn họ ân ái có khác thường đến đâu, ta vẫn không thể quên được một hồi lửa cháy trong doanh trướng. Nàng bản tính thực sự chưa ngoa danh đá, thế gian cũng hiếm thấy! Tuy nhiên Vương gia tựa hồ không cho là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thân thuộc 1

Hắn ngừng cười, nhìn sâu vào mắt ta nói: “Vân Khởi, nàng yên tâm, đời này kiếp này, ta sẽ không để cho nàng thương tâm lần nữa”.

Ta thăm thò dài nhẹ nhõm, trong tâm trí có cái gì đó nhẹ nhàng rút đi, vốn dĩ rồi rồi, nay đều hóa giải không còn tăm hơi bóng dáng. Ta cảm thấy trong lòng chưa khi nào thanh thản như lúc này, không hề lo sợ đề phòng, ngược lại thấu hiểu rõ ràng, không còn gì khúc mắc, không mang do dự, cũng tràn ngập sức sống, hy vọng, can đảm cùng tin tưởng. ... Ta quyết định, đem trái tim mình giao vào trong tay hắn!

Nghĩ được thông suốt, ta mới nghiêm túc nhìn hắn, nói: “Hữu Sinh, ngươi có thể không tin, nhưng ta thật sự tin tưởng ngươi”.

Hắn cười, rồi nói: “Vân Khởi, nàng có thể không tin, nhưng ta trước nay chưa bao giờ không tin tưởng nàng”.

Ta tức giận, hung hăng ôm ghì lấy hắn, nói: “Hữu Sinh, ngươi luôn nói mấy lời châm chọc tâm can ta như vậy, không sợ ta yêu chết ngươi sao?!”

Hắn cười càng thêm xán lạn, cũng ôm xiết lấy ta, lời nói nhỏ nhẹ gần như thì thầm rót vào bên tai: “Không Sợ”

Một hồi lâu sau, lại nghe hắn thì thầm: “Vân Khởi”

Ta nhỏ giọng nói: “Ta biết, ngươi muốn ăn gì đó, đã mấy ngày rồi còn gì”.

Hắn nở nụ cười, thật tốt!

Ta cẩn thận đỡ hắn ngồi dậy dựa vách tường, lại đi đến cạnh cửa, gọi người hầu đưa tới hai bát cháo, một ít bánh bột mì, một ít thức ăn nhẹ, sau đó trở lại an vị bên người hắn.

Hắn mỉm cười nhìn ta, khiến ta tự dưng sinh ra ác ý (có lẽ là không ưa nhìn kẻ khác cao hứng), mỉm cười gian tà nói: “Trong lúc chờ, ta kể cho ngươi ở quê hương ta mọi người thích ăn gì đó đi”.

Hắn chỉ liếc một cái liền nhìn ra được ý đồ của ta, nhưng không có lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhắm mắt thờ dài, ngả người về phía sau, dáng vẻ giống như cam chịu tra tấn. Hắn như vậy lại càng làm ta phẫn nộ, lập tức hung hăng bắt lấy tay hắn hỏi: “Ngươi muốn ta kể hay không?”

Hắn không hé mắt, ngăn ngấm thờ dài mà nói: “Người nào cần được chứ?”,

Ta nhe răng cười tươi rói (may mắn hắn không nhìn thấy), mắt không chớp nhìn hắn, bắt đầu chậm rãi thuật lại cách làm món vịt quay. Biết đồ ăn sắp tới, thời gian còn lại không nhiều, cho nên phải mau mau nói đến đoạn gay cấn, chỉ tóm lược sơ qua mấy đoạn ban đầu, nói làm con vịt nở căng ra thế nào, đem nướng trên lửa ra sao, nguyên liệu phối hợp mười tám loại, vừa nướng mỡ vịt vừa nhỏ xuống, rơi vào lửa nổ lép bốp rất vui tai. Vịt quay xong, “màu da rám nắng sung túc, bóng loáng như ngôi nhà mới lợp, xắt thành miếng kẹp cùng hành lá, dưa chuột, tương ngọt cuộn lại trong bánh trắng, cắn một miếng thịt, thơm ngọt giòn tan, không béo không ngấy, thịt non mềm tan ra trong miệng”

Ta vừa kể xong, mắt liền đảo qua nhìn hắn, chỉ thấy hắn mắt không trợn, môi không hé, chỉ hơi nhếch miệng lộ ra ý cười, lập tức tiến đến trước mặt hắn, hỏi: “Ngươi có muốn ăn không?”

Hắn ngừng một chút rồi nói: “Muốn”.

“Đáng tiếc không có”, ta lập tức trả lời, “Ngươi chỉ có thể ăn cháo”.

Lúc này ngoài cửa có người lên tiếng, ta ngồi thẳng dậy, cho bọn họ tiến vào. Người hầu dọn đồ ăn lên bàn, sau đó lui ra ngoài.

Hắn mở mắt, vẫn giữ nguyên tư thế cũ, nhìn ta cười nói: “Vân Khởi, nàng thật là ác độc, ta vẫn biết từ rất lâu rồi”.

Ta bật cười, nhìn hắn nói: “Lúc này nói có phải chậm quá không? Đây là sổ ngươi khổ, gắng chịu đi! Ta thật vất vả mới tóm được ngươi, cho nên đừng hòng chạy”.

Hắn nghi hoặc hỏi lại: “Sao ta nghe, có vẻ không đúng vậy?”

Ta mỉm cười kéo hắn ngồi dậy, giúp hắn ăn cháo, ngươi ngươi ta ta, mắt đi mây lại. Có lẽ muốn ta thôi nói đến món vịt quay, hắn ăn nhanh bất ngờ, vừa đụng thìa đã ăn hết, như gió cuốn mây bay, hết một lượt còn liếm nhẹ cánh môi.

Ta cười nói: “Không ăn nữa, một canh giờ nữa mới được tiếp”.

Hắn nghĩ một lát, lại hơi thấp đầu, nói: “Nếu vậy, để ta giúp nàng ăn đi”.

Ta hoảng sợ, đầu gối ngọc ngà này, chuyện như vậy cũng hỏi được sao? Ta nghĩ, hắn là đói kém lâu ngày nên vẫn còn thèm muốn, nhưng lúc này không thể nói đùa, ngộ nhỡ làm tổn thương mầm non đất nước, sau này nhất định lòng ta sẽ cắn rứt không yên, nghĩ rồi cười, nói: “Ngươi khẳng định ta không phải đang nằm mơ? Ngàn vạn lần đừng đánh thức ta, ít nhất chờ ta ăn xong bữa cơm này đã”.

Hắn cầm một cái bánh bao nhỏ, cắn một miếng rồi ngẩng đầu, khuôn mặt đẹp ngượng ngừng nhìn về phía ta, lại rũ mắt tránh đi. Aizz? Vừa rồi ta dùng

miếng mớm cho hắn, sao không thấy hắn ngưng ngưng, giờ đến lượt tự mình làm lại rứt rề không dám, này không phải chỉ vào mà không ra sao?! Ta chỉ cần chủ động đón lấy miếng bánh bao trong miệng hắn, bắt ngờ đầu lưỡi hắn giật lại, cướp đi mẫu bánh. Tức mình đuổi theo, đầu lưỡi hắn lại trốn đi nơi khác, chạy chạy đuổi đuổi một lúc lâu, ta mới giành lại được đồ ăn. “Mệt chết ta, Hữu Sinh, ngươi thật là nhẫn tâm a!”

Ăn được một lúc, hắn bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: “Vân Khởi, nàng muốn hôn lễ như thế nào?”

Ta vội khoát tay chặn lại: “Không làm là tốt nhất (lại làm ngươi nhớ chuyện trước kia, thôi miễn đi), chúng ta đến chỗ hoàng huynh ngươi đăng kí, sau đó đi du sơn ngoạn thủy một chuyến, ở chỗ ta, cái này gọi là tuần trăng mật”.

Hắn do dự một chút: “Vậy không phải là, thiệt cho nàng sao?”

Ta vội nói: “Đăng kí rồi sẽ không thiệt, nếu không chính là bỏ trốn”. Phải mau mau nói sang chuyện khác! “Chúng ta lâu rồi không cùng đi du lịch, không phải sao?” Đúng vậy, từ khi từ biệt ở trang viên Tấn Bá, ta cùng hắn chưa có lúc nào đồng hành, chủ yếu là do ta, vì thế trong lòng có chút buồn bã.

Hắn trầm ngâm trong chốc lát. Đã lâu rồi không ta cùng hắn đi chung một cỗ xe ngựa, cũng không có đi cùng người khác... Trong lúc nghĩ ngợi lại sức nhớ ra điều gì, liền ngừng đầu nhìn hắn nói: “Hữu Sinh, ngươi nói thật cho ta, có phải là ngươi nhúng tay vào, cho nên Cứng Đầu mới không chịu cùng ta đánh xe đi chờ than?!”

Hắn hốt hoảng, vội vàng nhắm mắt lại muốn tránh né, ở chung lâu ngày ta mới phát hiện ra, đây là thói quen của hắn, thường thường những lúc lúng túng sẽ làm như vậy, giống như đà điều giấu đầu xuống đất, còn hắn thì nhắm mắt lại trốn tránh. Ta bật cười nói với hắn: “Hữu Sinh, chẳng qua chỉ là một đám nhóc con, Tiểu Trầm, Trình đại ca cũng giống vậy, chỉ có ngươi không phải”.

Hắn mở choàng mắt, ta lại tiếp: “Ngươi là đồ ngốc”.

Hắn cười đáp lại: “Như vậy là không tốt rồi”.

Ta trợn mắt vặn lại: “Rất tốt là đằng khác”, lại nghiêm mặt nói: “Thích một người nào có dễ dàng như vậy. Chỉ mỗi mình ngươi đã làm ta mệt chết, làm gì có sức đi mê người khác?”

Hắn cười nói: “Nàng có lúc nào mệt muốn chết sao?”

Ta nhớ tới hắn suýt nữa bị đói chết, cũng coi như làm ta lo muốn chết, liền vội nói: “Ngươi có chuyện chính là ta có chuyện, ta có chuyện cũng là ngươi có chuyện, dù sao chúng ta đều gây sức ép cho nhau, vậy nên không cần quá xét nét làm gì. Hữu Sinh, ngươi sẽ không so đo với ta chứ? Chuyện quá khứ coi như xong, không nói đến nữa, hơn nữa ta nhiều lần làm tội ngươi, nhưng cũng cứu được ngươi trở về! Chúng ta đều là người trưởng thành, không phải sao? Có điều khổ cực trước nay ta phải chịu giờ phải biết làm thế nào?”

Hắn có vẻ đã hết chịu nổi, không nhịn được nữa phải thốt lên: “Còn không phải nàng tự rước lấy sao?”

Ta vung tay lên: “Ta mặc kệ, ta phải đòi bồi thường. Hữu Sinh, ngươi nói thế đúng hay không?.....”

Hắn lập tức nói: “Không đúng!”

Ta nói: “Đáp án sai, không tính!”

Hắn bật cười, ta cũng cười theo, chúng ta lại ôm nhau. Vai kề vai, mặt kề mặt, như hai con chó nhỏ cọ đến cọ đi, đột nhiên bên ngoài có người hô lên: “Trầm....(ta quên tên) tới”

Chúng ta vội vàng tách ra, vừa lúc Tiểu Trầm bước vào cửa. Hắn không chú ý có gì khác thường, chỉ đi tới ngồi bên mép giường, đối mặt Hữu Sinh.

Ta nhích người, ngồi sang chiếc ghế cạnh giường, nhìn Tiểu Trầm xem bệnh, hắn cẩn thận đánh giá sắc mặt Hữu Sinh, nhưng kẻ kia lại có tật giật mình, cố ý đưa mắt nhìn đi nơi khác. Tiểu Trầm lại kéo tay Hữu Sinh, xem mạch, lại buông ra, thở một hơi dài rồi xoay người ngồi thẳng lưng trước. Hữu Sinh vội ngả người về phía sau, giống như muốn né tránh hắn.

Tiểu Trầm nhìn ta nói: “Cái này thật là khó tin! Vương gia vốn đã hấp hối, trong lòng cũng không còn muốn sống tiếp. Vừa rồi nghe hạ nhân truyền lệnh, ta còn tưởng là chỉ có ngươi muốn ăn! (Hắn nói cái gì vậy?! Chẳng lẽ ta là kẻ tham ăn sao?), nhưng xem khí sắc Vương gia hiện giờ, có thể nói là cải tử hoàn sinh, mạch tượng đã có lực, tuy vẫn còn yếu ớt nhưng đã không còn gì trở ngại. Đúng là hắn đã ăn được! Vân Khởi, ngươi rốt cuộc làm cái gì?”
Hắn nói gì vậy, sao ta nghe giống thăm vấn phạm nhân?

Ta phát tay, cười nói: “Ngươi bản lĩnh không bằng người, không thể cải tử hoàn sinh. Kỳ thực rất đơn giản, không phải làm cho hắn ăn chút gì sao? Việc nhỏ như vậy sao cũng không làm được?”

Tiểu Trầm nói: “Ngươi nói thì dễ lắm! Chỉ thiếu mỗi bịt mũi đồ thuốc mà thôi. Ngươi có thể, nói cho ta biết chút kĩ xảo được không, sau này ta cũng để cứu sống người khác”.

Ta vội vã nói: “Không có kĩ xảo gì cả, để Vương gia nói cho ngươi nghe đi!” (không ổn, phải mau mau ném củ khoai bồng tay cho hắn)

Tiểu Trầm nhìn về phía Hữu Sinh, lúc này đang nhắm nghiền hai mắt, một lúc sau, hắn lại hỏi: “Vương gia, ngài ăn cơm rồi sao? Như thế nào vậy?”

Hữu Sinh mệt mỏi nói: “Đói bụng thôi”

Tiểu Trầm ngăn người đứng đó, còn ta cắn răng, cúi đầu cố nhịn cười. Hắn ngậy ra một lúc rồi quay sang ta nói: “Sao ta cảm thấy, người cùng Vương gia..... (tim ta rút mất nửa nhịp) hợp nhau đến lừa gạt ta?”

Ta vội cười trấn an hắn: “Người nghĩ nhiều quá rồi, Vương gia chỉ là đột nhiên muốn ăn cơm, lại đúng lúc có ta ở đó mà thôi. Mà tiểu sư muội nhà người đâu? Không phải người với nàng ở cùng một chỗ sao?”

Tiểu Trầm hung dữ trừng mắt ta: “Đều tại người! Hại bọn ta chạy khắp nơi cũng không tìm thấy, đành phải ngồi ở một chỗ chờ đợi. Tiểu sư muội giờ này đã về núi gặp sư tôn cùng sư nương, chỉ tại người mà vợ chồng ta phải chia lìa! Còn hại ta ngày nào cũng lo đám tá tâm sư đệ kia ra tay trộm mất sư muội.”

Ta phát tay ngắt lời hắn: “Tiểu Trầm, phạm việc gì cũng phải suy nghĩ tích cực, đừng lúc nào cũng u ám như vậy! Tiểu biệt thắng tân hôn, sau này gặp lại, ta cam đoan người sẽ mừng muốn khóc”.

Tiểu Trầm nói: “Người làm sao mà biết? Người có kết hôn sao? Hay có khi nào tiểu biệt sao?” Trong lòng ta thầm nghĩ, ta vừa mới chia tay, người không biết được đâu.....

Ta nói: “Có nhiều thứ người không biết nhưng ta lại biết! Đừng cố tình khiêu khích ta, nếu không ta cho người biết cũng thành không biết!”

Tiểu Trầm sững sờ tại chỗ, Hữu Sinh lại phát run, hắn thực dễ dàng phát run a.

Ta đột nhiên nổi tính tò mò, liền đứng lên nhìn quanh bốn phía. Đây là nơi Hữu Sinh ở, ta phải xem xem hàng ngày hắn sống như thế nào. Lần trước ở Vương phủ, ta luôn luôn lảng tránh không dám đi xem mọi thứ, bởi vì nơi nơi đều là vàng bạc châu báu, ngay cả chén rượu, khăn ăn các loại đều là loại cực phẩm tinh xảo hoa mỹ. Ngày đó ta sợ người khác biết được, không hiểu chuyện lại bảo ta tâm tính nhỏ nhen hẹp hòi, kiến thức quê mùa thấp kém, chỉ biết soi mói đông tây, bần tính tham lam hèn mọn, nói không chừng còn muốn lấy đi đem bán cuối cùng chỉ biết thu mình trong vỏ, mắt xem mũi, mũi nhìn miệng, mệt mỏi muốn chết. Nhưng hiện tại ta chỉ thấy có Hữu Sinh, ở chỗ nào cũng muốn tìm thấy dấu vết của hắn.

Đây là khăn lau mặt của hắn, cái khăn này hắn từng lau qua bao nhiêu lần? Đây là chén nước của hắn, không hiểu hắn dùng được bao lâu? Áo khoác của hắn treo ở chỗ này, lần trước hắn ra khỏi phòng là khi nào? Đây là dây lụa hắn búi tóc, thì ra đều màu lam giống hệt nhau. ... Ta đi khắp nơi, ngó đông nhìn tây, trái sờ phải mó, mỉm cười không ngớt. ... Bỗng nhiên nhớ ra, ta bôn ba dọc đường, người đầy bụi đất, đã mấy ngày không đụng đến nước, liền đi ra cửa nói: “Phiền các vị lấy nước đến đây, ta muốn tắm rửa, uhm, y phục chỉ cần là đồ cũ của Vương gia là được. Cảm ơn”. Ta vừa nói xong, ngoài cửa đã có người đáp ứng.

Được một lúc, ta cảm thấy trong phòng im ắng quá mức, quay đầu lại liền thấy Tiểu Trầm há hốc miệng, kinh ngạc nhìn ta. Ngược lại Hữu Sinh tươi cười rạng rỡ, đôi mắt cũng long lanh nước.

Tiểu Trầm rốt cục định thần lại, hoảng sợ nói: “Sao ta cảm giác chỗ này bị người coi thành nhà mình vậy?”

Ta gạt mình, vội nói: “Bồn bể là nhà, nếu ta đến nhà người, cũng sẽ nhờ tiểu sư muội chuẩn bị nước cho ta tắm rửa”.

Tiểu Trầm bị dọa choáng váng, hốt hoảng xoa tay: “Người làm ơn đừng đi! Nàng chuẩn bị nước cho người, vậy còn ta thì biết làm sao?!”

Ta giận, trừng mắt nhìn hắn: “Tiểu Trầm người thật là nhỏ mọn.”

Hắn vội vã ngắt lời ta: “Người nói gì cũng được! Nhưng tiểu sư muội là người của ta, người đừng mong những chàng”.

Lần này ta giận thật, đứng vụt dậy, nói: “Người vậy mà dám gọi là tri kỷ, không ngờ người lại nghĩ ta là như vậy! Đứng lên, đi chỗ khác ngồi, ta muốn ngồi chỗ này!”

Hắn đứng lên, đi ra ngồi trên ghế tựa. Ta ngồi xuống bên giường, cẩn thận cầm lấy tay Hữu Sinh, không thềm để ý hắn.

Tiểu Trầm nhìn thấy vậy, đầu lưỡi thiếu chút nữa trôi luôn xuống họng, ta lúc này mới nhận ra chính mình vừa làm sai cái gì, nhưng trong lòng thầm nghĩ, chuyện này sớm muộn gì cũng lộ, cho nên không cần giấu giếm, đơn giản thoải mái, bàn tay cũng nắm lại càng chặt. Hữu Sinh chỉ nhắm mắt cười nhẹ.

Tiểu Trầm rốt cuộc cũng tìm lại được giọng nói, run run mở miệng: “Người, không phải đã nói, người không xứng với Vương gia sao?”

Ta cúi đầu nói nhẹ: “Aizz! Ta đúng là không xứng với hắn, đành cố gượng vậy. Nhưng mà hắn rất xứng với ta nha! Còn dư ra nữa! Cho nên không thể nói là môn đăng hộ đối, một bên ưng thuận là được rồi.”

Nói xong ta cảm thấy không ổn, lại nhớ trước đây từng nói ta không thể..... Hữu Sinh bắt đầu run rẩy kịch liệt, Tiểu Trầm sững sốt một giây, sau đó cũng phá lên cười không dừng lại được.

Mặt ta nóng rực lên, cảm giác như có thể nấu chín cái gì đó, nhảy dựng lên nói: “Đầu óc người thật là đen tối, người chưa nghe câu ‘phi lễ vật tương’(*MT: không nghĩ đến việc bắt nhả*) sao?..... Người còn dám cười nữa, ta.... ta muốn đi tắm, các người nói chuyện tiếp đi!”

Ta trốn sang phòng tắm, thở phào nhẹ nhõm. Tắm rửa xong xuôi, thân thể sạch sẽ, tinh thần sáng khoái.

Đẩy cửa bước ra khỏi phòng, trời đương vào hạ, từng đợt gió đêm dào dạt lướt qua mặt. Y phục ta mặc vẫn là quần áo cũ của hần, đương nhiên đã sửa lại cho vừa người, mái tóc dài buông xõa xuống ngang vai, đong đưa theo gió. Chân trời ánh lên màu lam kỳ lạ, không khỏi thu hút ánh nhìn của ta, bởi vì nó làm cho ta nhớ đến Hữu Sinh. Ta bất giác mỉm cười, lại trở về phòng xem hần, Tiểu Trầm đã đi mất từ lâu, chỉ còn một mình Hữu Sinh, hần nhìn thấy ta, khoe môi cong lên một nụ cười nhẹ. Ta nói: “Hữu Sinh, bên ngoài trời trong gió mát, ngươi cùng ta đi ngắm cảnh hóng mát đi”. Hần gật đầu ưng thuận.

Ta cho người kê ghế dài ra đặt trước hành lang, lại mang thêm ghế dựa, một cái bàn nhỏ. Người hầu đặt Hữu Sinh nằm lên ghế. Ta để hần tựa người lên một chiếc gối, dưới thân hần trải một tấm chăn lụa, lại cho người đưa tới một ít hoa quả bánh trái rồi tỉ mỉ cắt thành từng miếng nhỏ, đặt ngay ngắn trên bàn. Sau đó ngồi xuống bên người hần, bàn tay đan khít vào tay hần không rời. Gió thoảng lướt nhẹ mà qua, êm êm như mộng, khẽ lay động từng lọn tóc trên vai. Hần lẳng lặng nhìn ta, mắt long lanh sáng, chỉ cười mà không nói, cứ như vậy một lúc lâu.

Ta đưa một miếng bánh đến bên môi, hần chậm rãi ăn vào, đôi mắt khép hờ thư thái. Ta chăm chăm nhìn hần, được một lát, hần rốt cục mở mắt nhìn ta (vậy nghĩa là ta đoán đúng, hần cũng biết khi nào thì phóng điện hại chết ta!), nhìn thấy vẻ mặt ta dữ tợn hung hăng hần thì bật cười, khoe mắt cong lên như hình cánh cung (cái nụ cười ấy, nếu ở hần thì gọi là cười to, còn ở ta thì gọi là cười ním), tức chết đi được, ta thật sự muốn giết chết hần. Nhưng dường như hần cũng biết được, vội hỏi sang chuyện khác: “Cái gì gọi là vùng oi mỡ ra?”

Haiz, không có biện pháp, ai bảo ta vốn là người điên chứ, vừa nghe hần hỏi liền quên luôn chuyện trả thù, chỉ biết hứng chí kể cho hần nghe Alibaba cùng bốn mươi tên cướp. Dị quốc phong tục lạ lùng, sa mạc quang cảnh, grom đao, ái tình, kết cục hoàn mỹ....

Càng về khuya, sao mọc càng dày, giăng kín bầu trời đêm mùa hạ. Ta cùng hần ăn chút đồ điểm tâm, hần lại nhẹ giọng hỏi ta một ít vấn đề, ta lại thao thao bất tuyệt nói chuyện trên trời dưới đất.

.....

Hần nói: “Vân Khởi, ta nhớ, lần trước nàng đang đàn kể chuyện. ... có nói, cuốn kì thư đó, sau này có dịp sẽ thuật lại cho ta....”

Ta cười phá lên, “Tam quốc diễn nghĩa, phạm thể cuộc trong thiên hạ, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân. ... Hữu Sinh, nếu ta giảng cả truyện, chỉ sợ ngươi đói chết cũng chưa xong! ... Thôi, hôm nay ta chỉ nói cho ngươi một đoạn trước trận Xích Bích, chuyện Tào Tháo đánh Lưu Bị thua to chạy loạn. ... thủy chiến Xích Bích, ngươi còn nhớ chứ?”

Hữu Sinh cười nói: “Ta sao có thể quên được? Mưu lược xảo diệu tuyệt luân như vậy....”

Hần vừa cười rộ lên, khuôn mặt đẹp lập tức sáng ngời, ngay cả trong bóng đêm vẫn rạng rỡ, đôi mắt long lanh như có ánh hào quang tỏa ra bốn phía....

Lòng ta rung động không thôi, hứng thú dạt dào, ngón tay lại lảng, nói chuyện Lưu Bị thua ở Tân Dã, cùng đám hổ tướng tả xung hữu đột thoát phá vòng vây! Trận Trường Bản, thiếu niên áo trắng Triệu Tử Long liều mình cứu ấu chúa, vượt qua địch quân trùng trùng điệp điệp, tầng tầng lớp lớp! ... Trương Dực Đức (MT: *Trương Phi*), tay cầm bát xà mâu, đứng ngựa hiên ngang, chặt đứt cầu qua sông lớn, một tiếng hét to, một tướng Tào quân vỡ tim mà chết!.....

Hần cười rộ lên, ta biết hần nhớ tới tiếng hét kì dị của ta ngày trước, liền nói: “Ta nói rồi, ngươi không được nói cho bất kì ai khác!”

Hần cười nói: “Ta ai cũng không nói....”

Ta nói: “Cũng không được cười, người khác nghe được lại đoán ra!” Vừa nói xong ta lại sực nhớ ra, “Hữu Sinh, ngươi biết ta trước kia tên cúng cơm là gì không?”

Hần thành thật trả lời: “Không biết”.

Ta thờ dãi nói: “Hữu Sinh a, bản tính thiện lương như ngươi, trên đời quả thực là không có. Nếu đổi lại ngươi hỏi ta vấn đề này, ta còn không phải nhân lúc này mà chọc ghẹo ngươi một chút, tí như nói ngươi tên cúng cơm là Tiểu Bồn Bồn (*ngư đốt*), Tiểu Ngốc Ngốc (*ngây ngô*), Tiểu Xú Xú (*thối tha*), Tiểu Loạn Loạn (*bậy bạ*) linh tinh đó sao?....”

Hữu Sinh cười ngặt nghẽo, cả người run rẩy, “Những tên đó, dùng trên người nàng đều rất hợp....”

Ta há hốc miệng, “Hữu Sinh, ngươi đã ngồi không hưởng lộc, còn dám ăn miếng trả miếng với ta! Ngươi....”

Hần cười, nắm tay ta coi như làm hòa, hỏi: “Vậy nữ danh nàng là gì?”

Ta nói: “Là Khiếu Khiếu”.

Hần cười nói: “Người đặt tên, quả nhiên cao minh, sớm đoán trước được....”

Ta nhìn hần chăm chú, nói: “Hữu Sinh, ta phát hiện, ngươi thực ra....”

Hần cười cười, khẽ nói: “Vậy chuyện sau đó thế nào....”

Ta quả thực là bị hần xỏ mũi dắt đi, chỉ biết vô cùng hăng hái tuôn ra hàng tràng. Đến lúc ta không nhịn được, há miệng ngáp một cái, Hữu Sinh lại nói tiếp: “Ta mệt rồi, Vân Khởi, chúng ta về phòng đi”.

Ta gạt đầu đứng dậy, phía sau lập tức có người đến đỡ hần. Ta đảo mắt nhìn xung quanh, lập tức gạt mình kinh hãi, thì ra trước nhà sau nhà, trái phải trên dưới, người đứng bu quanh đông nghìn nghịt! Không đến 100 cũng phải 80! Tấn Bá mặt xám mày tro, âm trầm u ám, mi mày rủ xuống, không nhìn đến ta, chỉ lẳng lẳng canh giữ sau lưng Hữu Sinh (ta căn bản không phát hiện ra hần đứng đó từ lúc nào), không nhận được liền nói: “Hữu Sinh, người chỉ ra khỏi phòng hóng mát mà có nhiều người hầu hạ quá a”.

Hữu Sinh hơi hạ mí mắt, nhẹ giọng nói với Tấn Bá: “Bảo bọn họ...” Tấn Bá lập tức tuân mệnh. Ta không nghĩ ngợi liền buột miệng nói ra: “Thật là lợi hại, Hữu Sinh, người chưa cần nói xong ông ấy đã hiểu người muốn cái gì. Chả trách người chỉ quen nói có nửa câu, thì ra là bị nuông chiều thành tính!”

Hữu Sinh được người hầu đưa về phòng, thân mình vẫn không ngừng rung động.

Trở về đến phòng, người hầu lại đưa lên khăn mặt bồn rửa, giúp hần rửa mặt. Hần có vẻ mắt tự nhiên, dường như đang ngai ngừng, lại không tránh được ta ở một bên nhìn chòng chọc, coi như trả thù hần phóng điện tàn sát!

Người hầu đặt hần nằm ngay ngắn trên giường, sau đó toàn bộ lui đi, trước khi đi còn tắt hết nến trong phòng, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ bên giường. Hần nghe thấy ta đến bên cạnh, vậy mà vẫn nhắm mắt làm thính, không thèm nhìn đến ta! Dưới ánh nến leo lét u ám, trên môi hần vẫn mờ mờ ẩn hiện một nụ cười nhàn nhạt. Ta cắn răng, không có biện pháp, ai bảo ta yêu thương nhưng nhớ? Ai bảo ta cam tâm tình nguyện? Ai bảo ta mặt dày vô sỉ, không biết thẹn thùng? Nghĩ vậy liền xoay người, đẩy hần vào phía trong giường, hần mở mắt, bật cười. Ta không nhìn vào mắt hần, chỉ lấy gối đặt xuống dưới đầu hần, lấy thêm một cái nữa đặt ở bên cạnh, thoải mái nằm xuống (trước kia không ít lần ta thoát quần áo trước mặt hần, lần này nếu hần muốn xem, vậy thì tự mình động thủ, ta như này là đủ rồi). Kéo chăn phủ kín cả hai, ta một nửa hần một nửa, sau đó mới thôi tắt đèn, an vị bên người hần. Ta nằm sát cạnh hần, kéo một cánh tay hần ôm vào trong lòng, nói: “Ta một muốn chết rồi, cho nên đừng chen lấn ta, kéo ta ngã xuống. Nếu ban đêm ta đá người, người cũng không được đánh trả, nhớ đấy! Sáng mai không được gọi ta rời giường, ta phải ngủ đủ giấc”.

Nói xong liền chìm vào giấc ngủ, trong lúc lơ mơ còn cảm thấy hần cúi đầu, dán sát vào trán ta, khẽ thở dài một tiếng, “Vân Khởi...”

Bạn đang đọc truyện *Tam Cúu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thân thuộc 2

Một đêm này thật sự quá mức hoàn hảo!!! Ta ngủ rồi lại ngủ.... cảm giác thiên địa dường như hợp nhất, một mình ta chen ở chính giữa, vô cùng an bình tĩnh tại, vô cùng ấm áp dễ chịu, không còn điều gì phải lo lắng, tỷ như công việc cùng tiền bạc, hoặc phạm tội mất đầu, hoặc không thể nhìn thấy Hữu Sinh... Hần đang ở bên cạnh ta, làm cho ta có thể yên tâm an giấc.

Trong lúc tỉnh tỉnh mê mê, ta mơ hồ cảm thấy hần vượt qua người ta, tự nhiên theo phản xạ cuộn mình lăn vào góc giường phía trong, điều chỉnh tư thế, tiếp tục ngủ. Nhưng tai vẫn nghe được hần động tĩnh, nghe thấy một vài tiếng rì rầm rất nhẹ, tiếng bàn ghế lạch cạch khê khàng, ta biết Hữu Sinh đang rửa mặt, có lẽ đang là giờ điểm tâm sáng sớm, ta biết nhưng vẫn thần nhiên chìm vào giấc ngủ. Trong phòng yên ắng, nhưng ta biết Hữu Sinh vẫn luôn ở cạnh ta, có lúc hần động chân hơi chạm nhẹ sau lưng ta, có khi hần lại nằm xuống kê bên. Ta vẫn ngủ lơ mơ như trước, rất lâu sau lại nghe thấy tiếng khay bát lạnh canh, là bữa trưa sao, ta mặc kệ, vẫn ôm chăn mềm, say sưa đánh cờ với Chu Công....

Một hồi lâu sau, ta rốt cục tỉnh lại, cả người mỏi mệt rã rời vì nằm ngủ quá lâu. Ta hít sâu một hơi, nhắm mắt nằm ngửa, vươn tay duỗi chân hết mức có thể, thở một hơi thật dài, sáng khoái nói: “Ngủ ngon a!”. Ta chậm rãi mở mắt, nghe thấy tiếng hần bật cười nho nhỏ, nhưng cũng không thèm mở mắt, tiếp tục khoanh chân múa tay để cho máu huyết dễ dàng lưu thông, tựa như con gián to bị lật ngửa bụng, đột nhiên lại buông tay chân rơi trên giường, giống tư thế nằm ngửa thẳng cứng trong yoga, thật thoải mái. Hần buồn cười nhìn ta. Ta không để ý đến hần, thần nhiên nói: “Đại mộng thủy tiên giấc, bình sinh ngã tự tri (MT: *mộng dài ai sớm tỉnh, đời ta ta biết ta – Vô đề, Không Minh*).... Thực ra hai câu này căn bản không thể biểu đạt hết cái cảm giác sướng khoái sau một giấc ngủ dài. Chẳng qua mọi người không tìm được cách nói nào hay hơn mà lại thanh tao nhã nhặn, cho nên đành phải dùng hai câu này, còn không bằng ta nói một câu ‘Ngủ ngon a!’, người nói có phải hay không?” Ta nghiêng người hướng về phía hần, hần tựa lưng vào đệm, trong tay cầm cuốn sách, mỉm cười đáp lại ánh mắt ta.

Khuôn mặt hần tốt đẹp an lành, ánh mắt ôn hòa êm dịu như nước, nhẹ nhàng cất giọng nói: “Đúng vậy”.

Căn phòng lại rơi vào im lặng, cửa sổ mở rộng, gió nhẹ lướt ngang, mang theo tiếng chim chóc chuyển cảnh khi gần khi xa. Mặt trời sáng rực nhưng không quá mãnh liệt, có lẽ đang là buổi chiều hoặc là sắp tối.

Ta bỗng nhiên sầu não, hần ngày nào cũng giống nhau, đều lẳng lẳng một mình ở trong phòng, chỉ có thể xem sách, chờ cho ngày từ từ qua đêm chậm rãi đến.... Chỉ có cô đơn làm bạn, vô vọng mà sống! Vậy mà hần vẫn có thể sống được, vẫn bình thần tự nhiên, vẫn kiên định vững chãi như bàn thạch! Đây mới chính là ngoan cường đích thực, mới là sắt thép tôi rèn cứng rắn!.... Hóc mắt ta dần ướt, lại một lần nữa, ta nhận ra bản thân trước kia chưa từng thực lòng yêu hần, chưa từng hiểu được tâm niệm của hần, chưa từng trợ giúp hần....

Vừa nghĩ được thông suốt, ta liền ngồi bật dậy, hưng hăng ôm ghì lấy hần, dùng sức cọ qua cọ lại, vùi đầu vào cổ hần, nghe thấy bên tai vang lên một chuỗi tiếng cười, sau đó buông tay nhìn hần mà nói: “Ta muốn rửa mặt súc miệng!” Ta ngồi ở mép giường, vừa muốn đứng lên lại quay đầu nhìn về phía

hắn, thấy hắn vẫn nhìn theo ta. Đột nhiên cảm thấy hắn quá mức dễ thương, liền bỏ nhào qua bám chặt hắn không rời, hung hăng lay lắc người hắn, giống như gấu chó rung cây dọa dơi người, chỉ chờ người rơi xuống là ăn tươi. Hắn cười ha hả, cười đến mức nín thở. Ta điên cuồng hôn hắn một trận, thỏa mãn xong mới buông ra, đứng lên đi rửa mặt!

Cả ngày dài lẫn lộn trên giường làm cho ta chịu không nổi, buồn bực muốn chết! Không được, ta không thể để cho hắn thành ra như vậy! Ta biết ngoại trừ tình yêu giữa chúng ta, hắn đã không còn bất cứ ham muốn nào khác. Nhưng ta nhất định phải làm cho hắn náo nhiệt vui vẻ cả đời, nhất định không thể cho hắn cứ từ từ mà chết dần chết mòn!

Ta trở lại bên giường, hắn buông cuốn sách trong tay, vươn tay hướng về phía ta. Ta ngồi xuống bên người, kéo tay hắn nắm lấy trong lòng, cẩn thận hỏi: “Ta ngủ có lâu lắm không? Ngươi không vì thế mà buồn chứ?”

Hắn cười, hơi hạ mắt, nhẹ nhàng nói: “Sáng sớm hôm đó, ở trong trần, nàng không muốn rời giường, còn nói để cho ta... Ta vẫn mong chờ, có một ngày, nàng có thể như vậy, an tâm ở bên cạnh ta ngủ say, ta sẽ không gọi nàng, muốn ngủ bao lâu cũng được...”

Ta âm thầm nhớ lại, ngày đó ta nói mặc cho hắn giết ta, không nhận được mà bật cười, nói với hắn: “Hữu Sinh, ta ngủ đủ rồi sẽ nhàn rồi, mà nhàn rồi sẽ nghĩ ra chuyện bày bạ chọc ghẹo người lành, ngươi có sợ không?”

Hắn cười nói: “Nàng không ngủ đủ thì cũng...”

Ta vùng lên một bàn tay, ra vẻ muốn đánh. Hắn nhìn thấy ta, mỉm cười nhẹ giọng nói: “Ta không sợ”.

Ta đành phải buông tay, cúi đầu nói: “Ta sợ ngươi rồi”, lại ngẩng đầu, “Cho nên ta phải dương đông kích tây, đại náo nhân gian một trận ra trò!”

Trong lúc hắn vẫn đang cười dài không dứt, ta đứng lên đi đến chính giữa phòng, giơ tay nhắc chân hướng lên trời đánh loạn, sau đó duỗi thẳng thất lưng, lại nhìn về phía hắn, nói: “Muốn đi chinh phục thế giới, phải bắt đầu ngay tại chỗ này!” Hắn cười, mở to mắt thú vị nhìn ta.

Ta thoải mái ngâm nga nhạc phim Star War, chạy đi lấy nghiên mực bút lông, lại chạy về giường, miệng cũng ngừng hát, nghiêm túc nói: “Hôm nay cho ngươi xem bản lĩnh múa bút của ta!” Hắn vừa nghe vừa cười.

Ta mài mực, bắt đầu lấy tư thế cầm bút máy để viết chữ, hắn nhìn thư pháp như gà bới của ta, mặt nhăn nhó nhìn như đau khổ lắm.

Ta nói: “Riêng một ngọn cờ mới tốt, nếu không kẻ khác bắt chước lại ta thì biết làm sao? Viết chữ xấu như vậy, ngươi nghĩ là dễ dàng lắm sao?! Ác, cái chữ X kia viết như thế nào? A, biết rồi, đến chữ sau ta tạ ơn ngươi. ... Chữ X này thì sao? A, đã đến chữ sau rồi? Ta phải cảm tạ ngươi sao? Phiền phức quá đi, từ bây giờ khỏi cần cảm tạ! Đại ân không thể nói vài lời mà hết được, ta với ngươi còn tính toán làm gì? Ta nói thế có đúng không? Không đúng?! Không đúng cũng phải đúng! Uhm, vậy chữ X này viết sao đây?... Ta thật là trọng trách nặng nề, phải làm cho ai ai cũng viết chữ ta thì tốt rồi, đến lúc ấy ngươi lại phải đi hỏi ta viết chữ thế nào, khi đó đừng quên cảm ơn ta! Haizz, thật là mộng đẹp a,... Còn chữ X này, viết thế nào nhỉ?”

Mất bao công sức mới viết xong mấy trang giấy, ta nhìn hắn nói: “Ngươi dám chắc sẽ không bỏ ta? Bất luận ta làm gì?” Hắn cười khỏ, lắc đầu nói: “Bỏ không được a, bỏ nàng, ta cũng không sống được”.

Ta cười phá lên, “Hữu Sinh a Hữu Sinh, nếu có ngày ngươi dám bỏ rơi ta, ta nhất định liều mạng với ngươi! Ngươi đâu!” Hắn sững sờ nhìn ta, đúng lúc có người tiến vào.

Ta đem mấy tờ giấy đưa cho người nọ, đồng dục nói: “Cái này gửi cho XXX, địa chỉ ghi trên đó, bảo hắn lập tức đưa mười bộ quần áo cùng nhân viên lắp đặt đến đây, cuối tháng không đến, chờ nghe chửi đi! Nói với hắn ta làm công ở trong này, có sự vụ gì cần hỏi thì đến đây tìm ta. Còn đây gửi cho XX, nói hắn lập tức tới gặp ta! Nhận được thư này phải đi ngay lập tức, ba ngày sau không có mặt thì đừng bao giờ đến, tiền tiêu vặt cuối tháng cũng miễn luôn! Đây là cho XX, nói hắn mang ít nhất hai người tới, ta muốn làm riêng một đường dây chuyển thư tín chuyên biệt, nhận được thư phải lo liệu tính toán, không được sai lầm...”

Người đó trợn mắt há mồm trừng trừng nhìn ta, Hữu Sinh chỉ cười khề, hạ lệnh: “Đi làm đi!” Hắn nhận mệnh xoay người đi khỏi.

Ta nhìn sang hắn nói: “Hữu Sinh, ngươi dạy ta nói câu vừa nãy được không, một câu nói ‘Đi làm đi’ (ta bắt chước hắn) thật là tiết kiệm biết bao công sức a, ngươi không biết ta phải vất vả thế nào mới làm cho bọn họ làm việc đâu!”

Hắn mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Đó là bởi vì, bọn họ muốn nghe nàng nói nhiều, cứ thoải mái mắng mỏ đi”.

Ta nhìn hắn, sau đáp lại: “Cái này thuộc loại châm chọc khiêu khích, tổn thương nghiêm trọng đến tự tin của ta, ta phải bắt đền!” Hai tay lại như vôi bạch tuộc quấn riết lấy hắn, rung bên nọ lắc bên kia, làm cho hắn không nhận được bật cười. Ta dừng lại, nhưng không có buông tay, ngẩng đầu nhìn thấy khóe môi hắn vẫn dư ý cười, ánh mắt long lanh hơi rủ xuống, không dám nhìn thẳng vào ta. Người đâu chỉ biết thẹn thùng.

Ta nhỏ giọng nói: “Ngươi này giờ vẫn cười, mặt không đau sao?” Hắn nghe vậy lại càng cười lớn, sau đó thấp giọng nói thầm: “Có một chút”. Hắn ngẩng đầu, hai tay vòng quanh thất lưng ta, khuôn mặt kề sát bên ta, cùng ta ngồi im lặng một lúc lâu. Thật tốt! Ta nhắm mắt suy nghĩ, lại nghe hắn nhẹ nhàng nói: “Vân Khởi...?” “Um?” hắn lại nói: “Ta... rất vui...” Lòng ta lại đau rát, nhưng vẫn cố nén không cho nước mắt rơi xuống, tựa đầu bên vai hắn, cảm nhận da thịt hắn nhẵn nhụi, thấp giọng nói: “Kiềm chế một chút, sau này còn hơn tám mươi năm nữa cơ!”

Bỏ vai hắn lại run lên nhẹ nhẹ, ta vuốt ve tấm lưng hắn, hạ giọng nói: “Chúng ta đều có bệnh dễ phát run, có nên chẳng nhân dịp này cùng trị một lần cho xong? Ngươi vừa run lên, lòng ta cũng không thể lặng! Ngươi phải khóc phải cười, ta mới có thể thư thái”. Hắn lại bật cười, nói tiếp: “Vân Khởi...” Ta chờ một hồi vẫn không thấy hắn nói chuyện liền hỏi: “Hữu Sinh, chúng ta phải chăng cũng nên bắt đầu tập nói nửa câu mỗi lần? Ta cũng muốn thử xem,

tiết kiệm được một chút sức lực, còn có thể cho kẻ khác mắc nghẹn mà chết!” Hấn cười rũ rượi, cười ngặt nghèo không sao dừng được.

Ta cùng hấn ôm nhau rất lâu. Các vị đồng đạo, sau này nếu đi trên đường, vô tình nhìn thấy những cặp tình nhân ôm hôn thân mật thì xin hãy bỏ qua, đừng có nổi cơn thịnh nộ mà có hại đến thân thể. Người đã rơi vào bể tình, thật sự là ngoại trừ cùng đối phương tay liền tay vai kề vai, thì không biết có thể làm gì mới biểu đạt được tình cảm thân mật keo sơn gắn bó. Chuyện sau đó, có thể.... Nghĩ đến đây, ta bỗng nhiên giật mình, lập tức hiểu được, hấn vì cái gì mà không ngừng đỏ mặt.

Hấn vốn là một người hiền lành, da mặt vốn rất mỏng manh, đối với những người hầu thiếp kia, hấn thực sự không có tình cảm nam nữ, nhưng theo những lời văn thơ dân gian truyền tụng, hấn đích thực có yêu Vương phi quá cố! Nhưng nữ nhân này không yêu hấn, đối xử với hấn lãnh đạm xa cách, cũng là một loại tra tấn tinh thần hấn, khi chung chăn gối đương nhiên sẽ không làm cho hấn cao hứng, chỉ hết lòng hạ nhục hấn, làm hấn cảm thấy hổ thẹn.... Càng nghĩ ta càng cảm thấy đau xót, đêm hôm đó trong doanh trướng không phải họa vô đơn chí! Nhưng lúc ấy hấn biết là ta, lại không hề có hành động phản kháng dù là nhỏ nhất, chỉ im lặng mà thuận theo, cam tâm tình nguyện hy sinh chính mình! Chỉ là trăm điều uất ức không cam làm sao mới có thể tiêu tan.... Ta âm thầm chờ đợi, chuyện Vương phi trước kia vẫn còn dày vò hấn, mà ta lại hồ hững lạnh nhạt, hoàn toàn không ý thức đến cảm giác của hấn, vô tình tiếp tay trợ Trữ vi ngược[1].... Vậy nhưng hấn lại vẫn cứ yêu ta như trước, không hề thay đổi! Bất tri bất giác ôm hấn càng chặt, ta âm thầm tự nhủ, cả đời này quyết không được lại làm hấn tổn thương, bất luận việc gì cũng phải kiên nhẫn....

[1] Trữ Trữ vi ngược: nghĩa là giúp vua Trữ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Ân Trữ Vương, vị vua cuối cùng của nhà Thương (Trung Quốc), vốn là một hôn quân vô đạo. Câu này ở đây có nghĩa là thấy người làm sai không khuyên răn ngược lại còn dung túng hòa theo thì gọi là Trữ Trữ Vi Ngược.

Một lát sau ta buông hấn ra, ngồi thẳng lại, chăm chú nhìn kỹ gương mặt hấn, khí sắc hấn so với hôm qua đã khá hơn rất nhiều. Ta hỏi hấn: “Ngươi buổi sáng ăn cái gì?” Hấn nghĩ rồi nói: “Một bát cháo”. “Giữa trưa thì sao?” Hấn nói: “Giống nhau”. Ta tức giận nghiêng răng, thật sự là chiều quá hóa hư mà, chính mình yếu ớt lại còn ăn ít như vậy!

Ta đứng lên gọi người đưa tới ba bát cháo, bánh mì cùng hai món ăn nhẹ. Ta vừa trở lại, hấn liền cười nói: “Lát nữa Tiểu Trầm có thể sẽ đến, nàng thật sự không muốn nói cho hấn? Còn cả, Trình Viễn Đồ?”

Ta lắc đầu nói: “Hữu Sinh, Nhâm Văn Khởi muốn làm rất nhiều chuyện, cho nên, người biết hấn là nữ nhân, càng ít càng tốt,....”

Hấn nhếch miệng gượng cười, nói: “Đáng thương, Trình....” Ta hung hăng trừng mắt hấn, hấn bật cười, thân mình ngã về phía sau, hai mắt nhắm lại. Cái khác không nhanh, chỉ có chạy trốn là nhanh. Ta cũng không nhìn được mà cười rộ lên.

Đồ ăn đưa tới, chúng ta lại ăn hết sạch sẽ, đương nhiên là theo phương pháp riêng, hấn ăn hết ba bát cháo, còn dùng một ít đồ ăn cùng một miếng bánh mì.

Tiểu Trầm đến thăm, mang theo điệu cười xấu xa bước vào. Hấn xem mạch xong, nói không có gì đáng ngại, nhưng hiện tại hấn muốn mau chóng về núi tìm tiểu sư muội, ta hỏi địa chỉ nhà hấn, cam đoan sau này sẽ gửi đồ đến nhà cha vợ hấn. Tên đó vội vã cáo từ, ba chân bốn cẳng chạy mất, trước khi đi không quên cười ngặt nghèo, ta thiếu chút nữa là truy hấn ra tận cửa, hành hung hấn một trận mới thôi!

Sau khi ăn xong, ta lại giúp Hữu Sinh đi dạo một vòng trong phủ, lại chọn một gian chiếm làm phòng riêng, hấn cho người tùy theo ta sai khiến mà dọn dẹp sửa sang, cũng bày biện đủ thứ dụng cụ.

Dạo chơi một lúc trong sân, hai chúng ta vừa nói vừa cười, chung quanh một đoàn tôi tớ tụ tập, ai nấy mặt mày rạng rỡ, vui mừng mỉm cười không thôi.

Trời tối đen, ta cùng hấn trở về giường, ta lại nằm xuống mé ngoài giường, hấn ở bên trong, hơi nghiêng người đối diện với ta. Hai bàn tay vẫn đan vào nhau, không ngừng nói chuyện trên trời dưới đất, đương nhiên phần nhiều là ta nói, hấn chỉ thi thoảng tham vào vài câu, nhưng so với trước kia đã hơn rất nhiều. Bởi vì thức dậy rất muộn, tinh thần vẫn còn tỉnh táo, không kéo hấn đùa nghịch thì cũng khua chân múa tay trong bóng tối, tựa như đang cố chụp bắt từng tiếng cười nhẹ nhàng của hấn.

Ta nói: “Hữu Sinh, hỏi ta còn nhỏ, treo cây vượt tường, leo rào bóc gói, không việc nào không làm....”

Hấn cười, “Ta cũng nghĩ vậy....”

Ta nói: “Nghe mọi người kể, khi ta hai tuổi rưỡi, trong vườn nhà bà ngoại có một cây đào, ta trèo lên chơi lại bị bà lôi xuống. Lần đó bà ngoại ngủ trưa, cấm ta đi ra ngoài chơi, còn mình thì lên giường ngủ, ngáy vang to như sấm. Ta đến bên cạnh bà, cố sức lay gọi, giả vờ hét lên: ‘Bà ngoại! Bà ngoại! Lão hồ đến đây!’ Bà ngoại bị ta phá đám, không sao ngủ được, nộ khí xung thiên, đến tối liền đem chuyện ta trèo cây nói cho mẹ. Mẹ ta nói con thịnh nộ, hùng hổ xông tới hỏi ta: ‘Bà nói con leo cây, đúng hay không?’ Hữu Sinh, ngươi nói xem, ta nên làm gì bây giờ?”

Hữu Sinh: “Đương nhiên là, ăn ngay nói thật....”

Ta nói: “Vậy sao được, mẹ ta dữ dần kinh khủng.... Ta đã nói: ‘Bà ngoại là hồ già biến thành, bà nói mẹ đừng tin’”.

Hữu sinh cười khê, nói: “Khi đó, nàng mới hai tuổi rưỡi?”

Ta nói: “Có phải quá lớn không? Ngươi lúc hai tuổi rưỡi nói như thế nào?”

Hữu Sinh: “Ta lúc ấy còn chưa biết nói....”

Ta nói: “Gọi ngươi là tiểu ngọc tử không sai chút nào”.

Hữu Sinh cười rộ lên.

.....

Ta nói cho hắn nghe “Giáp phương át phương”, hắn nghe xong liền cười ngặt nghẽo (Phùng Tiểu Cương[2] tiền sinh, khiếu hài hước của ngài có thể nói là cổ kim hiếm có, trăm năm cũng không lỗi một). Sau còn nói một đồng lời vô nghĩa, nhưng đêm đã khuya, ta liền nói với hắn: “Ngươi ngủ đi, ta không nói nữa”.

[2] Giáp phương át phương: đạo diễn Phùng Tiểu Cương, diễn viên Cát Ưu, sản xuất năm 1997. Là bộ phim đầu tiên mở màn cho phong trào phim tết ở Trung Quốc, doanh thu phòng vé lên tới 36 triệu NDT. Phim gồm rất nhiều chi tiết hài hước được Phùng Tiểu Cương phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn, nhiều câu đối thoại trong phim trở nên kinh điển và trở thành lời nói hàng ngày được mọi người sử dụng, ví dụ “Đánh chết ta cũng không nói” hay “Nhà địa chủ cũng không có của dư”, vv...

Hắn cười khề, trầm ngâm một lát rồi nói: “Ta ngủ rất ít, giờ vẫn có thể nghe nàng nói”.

Ta vươn người đến gần hắn, kề bên hắn, hỏi: “Ngươi bình thường không ngủ, vậy thì nằm đó làm gì?”

Hắn dường như thờ dài, chậm rãi nói: “Nghĩ ngợi mà thôi”.

Lòng ta đau quá, bao nhiêu đêm dài vô tận cô độc, hắn lại chỉ có một mình một người gượng gượng chống đỡ qua ngày, không thể ngủ ngon giấc, chỉ có thể thao thức chờ đợi trời sáng. ... Ta vươn tay nắm lấy bàn tay hắn, muốn nói nhưng lại không thể cất lời.

Hắn lại nói tiếp, giọng nói nhẹ như gió thoảng, “Vân Khởi, nếu ta không gặp nàng. ... Người đó từng cho ta biết, hắn sẽ làm ta chết như thế nào. ... Viễn cảnh đó, quả thực thê thảm không chịu nổi. ...” Từng lời nói như dao nhọn cửa từng nhát sâu hoắm vào lòng ta, làm cho ta đau đớn không thôi, bàn tay cũng nắm lại càng chặt. Hắn vẫn bình thản nói tiếp: “Cho nên, vô luận thế nào, trong lòng ta đều mang theo cảm kích, chưa bao giờ, oán hận bất cứ ai. ... Buổi tối tuy là nghĩ ngợi, nhưng đều là chuyện vui về.” Ta gắt gao nắm chặt tay hắn, đến mức muốn tan nát.

Hắn cười nói: “Nàng bóp chặt hơn nữa, ta cũng chịu được. ...”

Ta hơi buông ra một chút, lại thờ dài, “Hữu Sinh, xin lỗi ngươi. ...”

Hắn hỏi: “Sao nàng lại nói vậy?”

Ta nói: “Ta khiến ngươi tổn thương, rất nhiều lần. ...”

Hắn bật cười khe khẽ, “Vân Khởi, nàng đang nói cái gì? Nàng đâu có khi nào tổn thương ta? Ta chưa từng thấy qua. ...”

Ta khẽ lay đầu, nói: Hữu Sinh, ta chưa bao giờ, vì ngươi mà suy nghĩ. ...”

Hắn từ tốn an ủi ta: “Sao nàng lại nói vậy? Ta vẫn còn nhớ rõ, nàng vì lo ta đau đớn, khi giúp ta mang tất, vô cùng nhẹ nhàng cẩn thận. ... Quần áo của nàng, vẫn còn mang hơi ấm. ... Ta lâu ngày không có gì lót dạ, nàng cho ta thức ăn, ngon lành dễ chịu. ... Nàng nâng tay ta, giúp ta khoác áo, cho ta đỡ rét. ... Nàng đối với ta, tốt như vậy, mà ta, chỉ là một người xa lạ, dung mạo bị người hủy hoại, người không ra người quý không ra quý, ngay cả thân mình cũng không thể tự chăm sóc. ...”

Ta nói: “Hữu Sinh, ngươi cũng thật biết cách đối nhân xử thế! ... Hữu Sinh, bộ dạng của ngươi rất dễ thương, nhất là lúc lên ngựa, còn thẹn thùng đỏ mặt. ... Lúc ta giúp ngươi thay thuốc, ngươi không nói lời nào, chỉ biết cúi đầu, ta làm gì cũng không quan tâm. ... Nói thật ra, lúc ta khi dễ ngươi, ngươi suy nghĩ cái gì? Có phải cười thầm không?”

Hắn bật cười khe khẽ, nói: “Đúng vậy?”

Ta lập tức truy vấn, “Ngươi lúc ấy suy nghĩ cái gì?”

Hắn ngừng trong chốc lát rồi nói: “Ta biết, nàng. ...”

Ta bám riết không tha, “Ngươi biết cái gì? Nói cho ta biết, ngươi nghĩ cái gì?”

Hắn rì rầm bằng thứ giọng cực nhỏ: “Ta biết, nàng, thích ta. ...”

Ta cười rộ lên, thờ một hơi rõ dài, mỉm cười nói: “Hữu Sinh, cũng may, ngươi thông minh hơn ta, còn hiểu rõ ta hơn cả chính ta, nếu không, cả hai cùng hồ đồ, chỉ sợ cả đời cũng không gặp được nhau”.

Hắn cười thành tiếng, lại nhẹ nhàng nói: “Vân Khởi, từ lúc bắt đầu. ... đến đêm đó, nàng vì ta mà không tiếc tính mạng. ... tình cảm của nàng. ... không thể làm cho lòng nàng thương tổn. ... Chỉ là chính nàng. ...”

Hắn ngừng nói, lại một mảnh yên tĩnh, phòng ốc tối đen, ta lắng nghe tiếng thở nhẹ nhàng của hắn ở bên tai, hít vào từng đợt hương thơm như có như không nhàn nhạt, kí ức lại quay về những đêm thân mật khi đó, ta cũng ở trong vòng tay hắn, cảm nhận tất cả an bình tĩnh tại.

Ta khẽ nói: “Hữu Sinh, ta đáng lẽ nên sớm nghe theo lòng mình. Kỳ thực, từ rất lâu trước kia trong tâm ta đã có người. Cái đêm đó, ta ở trong lòng người, nghĩ rất nhiều chuyện vô cùng hạnh phúc.... Nhưng từ lúc chia tay, ta không sao nhớ nổi những chuyện cũ tươi đẹp sáng ngời đó. Đáng lẽ khi đó ta phải biết, làm cho ta vui vẻ cao hứng thật ra chính là người! Có người ở bên cạnh, ta có bao nhiêu khoái lạc, bao nhiêu vui vẻ. Chính là người làm cho tâm ta thư thái, người mở ra cánh cửa trong tim ta vốn đã đóng kín từ lâu, để cho ánh thái dương rực rỡ chiếu vào.... Ta thật ngốc, khi đó nên đi theo người mới phải....”

Hữu Sinh nói: “Việc này cũng không phải trái ngược, hồi đó là ai nói, chúng ta còn chưa có chuẩn bị tốt.... Hơn nữa, bộ dạng ta khi đó....”

Trong bóng đêm, chúng ta tay trong tay, khăng khít gắn bó, thân mật không rời, một hồi lâu, hần lại nói: “Vân Khởi, thân thể của ta....”

Trong đầu ta đột nhiên ngân lên một tiếng chuông cảnh báo, đồng thời lòng bàn tay cũng dần cảm giác lạnh lẽo, là Hữu Sinh, hần đang run rẩy, tuy rằng rất nhẹ, nhưng ta biết mấy lời nói vừa rồi làm cho hần nhớ lại tình cảnh khi ấy ở bên bờ suối, nhớ lại hết thấy cực khổ đã qua, có lẽ cả nỗi sỉ nhục mà Vương phi mang lại cho hần... May sao trong lòng ta đã chuẩn bị sẵn, vội vàng ngắt lời hần, “Hữu Sinh, chúng ta chơi trò chơi. Ta hỏi người giống như cái gì.... Người phải nói cho ta biết cái đó.... Ta sẽ nói cho người, cái đó đối với ta là thế nào.... Nếu như ta nói đúng, người phải hôn ta một cái, nếu cảm thấy không đúng, thì hôn ta hai cái....”

Hần có chút không hiểu, mờ mịt hỏi: “Cái gì là cái gì? Vì sao không đúng lại phải hôn hai lần?”

Ta cười nói: “Thử xem xem. Hữu Sinh, người giống mùa xuân.... Nói cho ta biết, người giống cái gì của mùa xuân?”

Hần do dự nói ra từ đầu tiên nghĩ đến trong đầu: “Gió thổi....”

Ta chậm rãi tiếp lời: “Hữu Sinh, người giống như, gió nhẹ ngày xuân, thổi nhập lòng ta, xóa tan đi tầng tầng lạnh lẽo, làm cho ta động lòng, khiến ta muốn theo đuổi hạnh phúc, đổi mặt tương lai, đừng khí vô cùng. Người còn không muốn hôn ta sao?....”

Hần từ tốn đặt một nụ hôn lên thái dương ta, rồi như nghĩ đến điều gì, lại hạ xuống tiếp một cái hôn. Ta cười thầm, tiếp tục nói: “Hữu Sinh, người giống như mùa hè....”

Hần hiểu được luật chơi, nhẹ giọng nói: “Mưa rồi....”

Ta chậm rãi nói: “Người giống như, cơn mưa rào mát lạnh mùa hạ, từng hạt mưa gõ nhịp vào lòng ta, nhảy múa trên những phiến lá sen xanh ngắt, nhập vào trong tim, xác nhận là tiếng lòng ta yêu người....” Hần hôn lên hai gò má, một lần, lại một lần....

Ta nói: “Hữu Sinh, người giống như mùa thu....”

Hần thì thầm: “Lá rụng....”

Ta nói rành mạch: “Người giống như, lá mùa thu, rực rỡ xán lạn, mặc dù phơi mình sương gió, nhưng vẫn như trước, tươi đẹp long lanh, trân quý như gom góp tất cả ánh nắng trên mình. Đường vân trên lá trùng điệp, tựa như ngàn vạn suy nghĩ, theo gió tung bay, tự do tự tại.... Khiến cho ta, không thể không theo đuổi, nhất định phải bắt người nâng ở trong tay, ôm ở trong ngực, hận không thể đem hết thấy tao nhã tuyệt thế cùng thâm trầm trí tuệ của người, hòa nhập vào tận tâm can....” Hần hôn đến khóe môi, một chút, lại một chút....

Ta nói: “Hữu Sinh, người giống như mùa đông....”

Hần khẽ khàng nói: “Tuyệt động....”

Ta chậm rãi nhả ra từng chữ: “Hữu Sinh, người giống như, cánh mai vùi mình trong tuyết giữa đông, trắng tinh không tỳ vết, trong trẻo vô song, hương thơm ngát tan nhập cốt tủy, thăng đến tận sâu trong hồn phách, khiến ta vĩnh viễn cũng không quên. Ta xấu hổ, không dám tiến lên phía trước, nhưng lại muốn, vĩnh viễn sống đôi, cùng người làm bạn đến cuối đời, dùng hết thấy tình thâm ý trọng, kiếp kiếp không chia, đời đời quyến luyến....”

Hần hít sâu một hơi khe khẽ, vòng tay ôm ấp, thân thể kiên định. Đôi môi mỏng mát lạnh tìm kiếm bờ môi ta, chậm rãi mồi mọ, ta không muốn nhiều lời, nghiêng người, cùng hần gắn bó khăng khít, say mê lĩnh hội loại tình yêu không lời cùng vô tận triền miên say đắm....

Trong bóng đêm, chúng ta ôm nhau, không chia cách một phân, từ từ chậm rãi, hần chìm vào giấc ngủ say không mộng寐.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thân thuộc 3

Mười ngày kế tiếp, có lẽ do ta ở bên đốc thúc ăn cơm, hoặc do ngày ngày luyện võ cùng Tấn Bá, Hữu Sinh đã thay đổi gần như thành một người khác.

Sắc mặt hần tràn trề sức sống, vui tươi khỏe mạnh, màu da vàng vọt trở lại trắng trong, tròn bóng như trân châu bạch ngọc, đôi mắt long lanh có thần sáng ngời, hàng lông mi đen sẫm ánh lên sắc thái kỳ dị, cặp môi tái nhợt lại hồng hào nhẵn nhụi. Hần bắt đầu nói nói cười cười, ứng đối ta hết câu này đến câu khác, lời lẽ nói năng sắc bén, tuy là mềm mỏng nhưng đã mang vài phần kiên định, thần thái sáng láng, thông dong tự nhiên.

Có đôi khi nhìn thấy hần, ta không thể ngăn mình trợn mắt há hốc mồm, tinh thần hoảng hốt, tâm tính không yên, ngay cả công phu mềm mại cũng chẳng có đất dụng võ, rõ ràng trong lòng có chủ kiến, nhưng lại hồn nhiên quên mất.

Lúc đầu, hần chỉ nghiêng mặt, cổ giấu đi nụ cười tủm tỉm. Về sau, hần thấy ta không chuyển biến tốt đẹp, đành phải kéo ta đến trước mặt hần, chủ động hôn ta, nhún nhó cười rồi nhẹ giọng nói: “Vân Khởi, làm gì đến mức này...”

Tìm ta đập loạn, tay chân mềm nhũn, trong đầu chỉ nghĩ đến bốn chữ “Tú sắc khả xan”[1], lung linh tươi đẹp chiếu sáng nhân gian linh tính gì đó, lại càng xấu hổ không dám ngước mắt nhìn hần. Ta biết chuyện trong doanh trường khi trước quyết không thể tái diễn, thậm chí không thể chủ động, lúc nào cũng gắng kiềm chế bản thân, thỉnh thoảng lại lầm nhầm một mình, luôn luôn lo sợ có ngày chính mình mất kiểm soát, tâm trạng vì thế lại càng nặng nề.

[1] Tú sắc: mỹ nữ hoặc dung mạo hoặc cảnh vật tự nhiên đẹp, khả: có thể, xan: ăn. Ban đầu dùng để hình dung mỹ mạo của nữ nhân, sau cũng để chỉ cảnh vật tú lệ.

Cũng may công việc của ta bắt đầu bẽ bộn, nếu không chẳng sớm thì muộn chính ta cũng bị ghen mà chết!

Ba ngày sau khi thư được gửi đi, người từ các nơi bắt đầu kéo tới gặp ta. Hữu Sinh cho người sửa sang lại căn phòng kê bên làm thư phòng riêng của hần, mỗi lần cùng ta rời phòng, hần đều tới phòng bên chờ ta, sau đó cả hai lại cùng nhau trở về. Bất luận là ban ngày ta có bận rộn đến đâu, đến giờ cơm trưa đều phải ăn cùng hần, bởi vì nếu ta không có mặt, hần sẽ ăn không ngon, hoàn toàn không như ta tự ép mình vào khuôn khổ.

Hai gian phòng thông nhau qua một cánh cửa, chỉ cần ta lớn tiếng nói chuyện, hần đều nghe được rõ ràng không thiếu một câu. Chỉ là ta luôn luôn nói to hết cỡ, bởi vì ta luôn cảm giác đối phương nghe không hiểu.

“Nhâm đầu lĩnh (ta không cho phép bọn họ gọi ta là lão bản, bởi mỗi lần nghe ta đều cảm thấy chính mình mọc ra một chòm râu to tướng, ta cũng không muốn gọi Nhâm tiên sinh, bởi vì làm ta chột dạ, nhớ ra bản thân chỉ là nữ giả nam. Mà chỉ có người thân cận mới được gọi thẳng tên Vân Khởi. Nhớ lại lúc Cứng Đầu mới gặp đám người Tứ Thiếu, nghe bọn họ cũng gọi ta Vân Khởi, hần thiếu chút nữa là nổi điên xông lên gây gổ với họ. Cho nên ta bảo bọn họ gọi ta là Nhâm đầu mục, Nhâm đầu lĩnh, hoặc là Nhâm lão đại! Nếu muốn có thể bỏ chữ Nhâm đi cũng được), chúng ta phát hiện có người cũng làm bốn cầu vệ sinh, dùng vật liệu kém làm thùng chứa cùng ống xả, giá cũng rẻ hơn chúng ta rất nhiều. Ngài xem chúng ta có nên hạ giá sản phẩm?”

Ta phát tay: “Người đem công xưởng giao cho bọn hần là được! Còn giảm giá làm gì?!”

Người kia sùng sốt: “Đem công xưởng giao cho bọn họ?! Vậy bọn họ sẽ...”

Ta nói: “Còn chưa đủ? Vậy đầu óc người cũng vứt cho họ là xong!”

Hần a lên một tiếng, vội mời ta nói tiếp.

Ta nói: “Chúng ta sẽ không giảm giá! Cùng lắm là khuyến mại phục vụ sau đó. Nếu bọn họ dùng vật liệu chất lượng thấp, như vậy chỉ cần tìm thời cơ phanh phui, phơi bày ra sáng là được”.

Người kia nói: “Làm thế nào?”

Ta thờ dãi: “Ta đây rõ ràng đi làm việc hộ người, còn nói nữa thì để tiền lương tháng lại đây!”

“Đừng, đừng... Để ta suy nghĩ...” Nửa ngày....

Ta: “Giờ là tháng tám rồi nhì? Tiền thưởng cuối năm xem người lấy ra thế nào?”

“Đang cố, đang cố...” Lại nửa ngày....

Ta: “Cố gắng cái gì?! Người còn nghĩ nữa thì trời tối mất! Phơi bày ra ánh sáng có nghĩa là làm cho mọi người đều biết cái gì là sản phẩm kém chất lượng! Xem xem nhà nào dùng đồ bọn họ bán ra, nếu bị nổ, lập tức gọi người đến xem!”

“Ha ha! Đúng vậy! Chỉ cần thùng chứa bị vỡ, nước bẩn sẽ lênh láng ngập ngụa đầy đất, nền nhà sau đó lúc nào cũng sẽ bốc mùi, khách hàng mà thấy...”

Ta: “Đừng lại! Ta đang sắp ăn cơm! Máy ý nghĩ dơ bẩn đó người giữ lấy mà đừng! Mà nhớ nói trước với khách hàng...”

“Ta hiểu rồi! Nghĩa là không cần biết bọn họ đã ăn cơm hay chưa, trước khi giao hàng phải chỉ cho bọn họ thấy rõ hậu quả. Bọn họ đã biết được như thế, tự nhiên sẽ không ham đồ rẻ! Nhâm đầu lĩnh, ngài quá mức thông minh! (tiếng la rung trời!)”

Ta: “Người hét to nữa lên, ngoài mười dặm người ta còn chưa nghe thấy đâu!

“Không vấn đề! Đầu lĩnh, ngài...”

Ta: “Được rồi! Ngâm miệng lại đi”.

“Ta lập tức đi ngay!”

Ta: “Không được, người ăn cơm rồi hãy đi. Ra ngoài có ai hỏi thì nhớ nói, người muốn ăn liền có đồ ăn. À, mấy lời vừa rồi cũng phải thông báo cho các phân xưởng khác, đừng để ta nói thêm lần nữa!”

“Đầu lĩnh yên tâm, mỗi lời ngài dạy bảo đều được ghi thành sách, mọi người cùng nhau học tập, đầu óc không ngừng mở mang. ...”

Ta: “Cái gì mà mở mang, mấy người các người cũng nên động não nhiều một chút, đầu mọc ở trên vai không phải để chơi đập tường đâu!”

“Không, không phải để đập tường, chỉ thỉnh thoảng đập đầu mà thôi”.

Ta: “Các người đây là muốn làm ta tức chết sao! Đụng chết luôn đi!”

“Không dám, không dám, tạm biệt, Nhâm đầu lĩnh bảo trọng”.

Ta mệt mỏi trở về phòng Hữu Sinh, hần cười cười nhìn ta đến gần, tựa mình vào lòng hần, hai tay vòng quanh bờ vai hần, gò má dán lên mặt hần. Hần buông cuốn sách trong tay, cũng vòng tay ôm ta vào ngực, nhẹ giọng nói: “Vân Khởi, ta mặc dù không biết, người bình thường nói chuyện với đầy tớ gia đình thế nào, nhưng nghe nàng mắng mỏ bọn họ, ta nghĩ, có lẽ không khác nhau là mấy.... làm ta lại nghĩ đến, câu chuyện nàng kể trước kia....”

Ta cười giòn, hỏi lại: “Người nói ta đối xử với họ như người ở? Vậy ta đây thành địa chủ? Phải chăng người ngồi không, chờ mồi sốt ruột, cho nên bức mình quay sang thỏa mại ta?”

Hần nhẹ nhàng hôn môi ta (tốt, chủ động hơn rồi đó), chậm rãi nhắm mắt, thờ dài nói: “Ta sao có thể mất kiên nhẫn? Sao có thể bức tức? Ta từng muốn nghe người khác, kể lại chuyện nàng làm.... Về sau, ngay cả như vậy cũng không thỏa mãn. Chỉ có thể, ngày ngày ngồi một chỗ, nhớ lại chuyện của nàng, về những ngày chúng ta lưu lạc bên ngoài.... Nhưng bây giờ, có thể trò chuyện với nàng, thực sự là quá tốt....”

Lòng ta quặn thắt, đau nhói lên một chút, chỉ biết hôn môi hần, cảm giác thật dễ chịu. Dần dần, cảm giác khô nóng kì lạ dâng lên khắp thân thể, cả hần dường như cũng tương tự.... Bỗng nhiên hần ngưng lại, cúi đầu tránh né, khuôn mặt có chút ửng hồng.... Tim ta hơi hơi co rút, âm thầm chửi rủa ả đàn bà rần rết ghê tởm! Nhưng ta cũng không thể nào.... Chỉ giả bộ không nhìn ra, giấu kín khuôn mặt sau vai hần, từ từ nhắm mắt, nhẹ giọng nói: “Ta chính là nhớ người, cho dù chỉ cách nhau một vách tường, nhưng lòng vẫn thấp thỏm không thôi....”

Đến lúc này ta mới hiểu được, đêm đó hần nghĩ gì! Một khi đã có lòng, sẽ không có phán xét, không có chỉ trích, không có do dự, chỉ có yêu, chỉ có thương tiếc! Nếu chính mình hy sinh có thể làm cho hần quên đi bóng ma dai dẳng từ quá khứ, vậy thì có gì để hối tiếc.

Thời gian trôi qua dài như một thế kỷ, cả hai vẫn triền miên thân mật hôn môi, cho đến khi đất trời điên đảo, hần lại thẹn thùng mà ngưng lại, ta cũng không lộ ra có gì không ổn, chỉ nói một vài lời tình cảm nhẹ nhàng, nhìn hần vui dần lo lắng, thoải mái thả lỏng, vui vẻ nói nói cười cười.

Tháng tám ngày mười lăm, mọi người đều ra ngoài chơi hội, ăn tết Trung Thu. Ta không có việc gì, chỉ ở trong thư phòng xem qua đủ loại thư sách, thỉnh thoảng vung tay múa chân bình luận, người xem xưa nay vẫn là Hữu Sinh. Khi ta nói đến đoạn gay cấn, dáng điệu hiên ngang, không thêm liếc hần, chỉ nhìn chòng chọc ra ngoài cửa sổ, rất từ từ mà nói, còn hần chỉ nhẹ nhàng cười rộ lên. Đồ ngốc từ chỉ biết đốt lửa, không biết dập lửa! Hiện giờ ta không có cách nào trừng trị hần, chỉ có thể nhân nhượng tạm thời vì toàn cục, tự bảo vệ mình trước mà thôi.

Ta tắm rửa xong, buộc tóc, khoác lên tấm áo dài sắc xanh nhạt vốn thuộc về hần, thực sự là rất đẹp (ta đang nói y phục). Hần cũng vừa tắm rửa, ta giúp hần chải đầu, giúp hần búi tóc, cũng mặc một bộ y phục xanh sẫm, đặt bên cạnh y phục của ta vô cùng xứng đôi, trong lòng âm thầm tán thưởng hần.... A, không nhìn không nghĩ nữa! Nếu không ta sẽ biến thành đại sắc lang!

Người hầu dọn cơm tối ngay trước sân viện, chỉ một cái bàn nhỏ, mấy món thức ăn đơn giản cùng bánh mì. Ta và hần đều không quá cầu nệ, khẩu vị cũng không quá mức kén chọn, nhà giàu lắm vậy xem ra cũng có phần lãng phí. Hần tựa lưng trên ghế dài, mình phủ chăn gấm, một tay vẫn nắm lấy ta, đưa mắt ngắm vàng trăng tròn vành vạnh, ngập ngừng lấp ló trên đầu cành đại thụ. Trong lúc trò chuyện, ta lại không nhịn được mà thao thao bất tuyệt, nói chuyện cuộc sống trước kia.

Có một năm, cũng đúng tiết Trung thu, ta cùng một người bạn thân, nửa đêm chuồn ra ngoài ký túc xá, lén lút đạp xe đi tới quảng trường. Bên ngoài ngoại trừ cảnh vệ, không có người khác, chúng ta vừa định đi khỏi thì thấy một đôi bạn hữu, đều là nam sinh, cũng tới quảng trường tản bộ. Cả hội nhanh chóng làm quen, hỏi ra mới biết, thì ra bọn họ đều là sinh viên, lại từ đại học Q ở lân cận đến chơi, chúng ta cảm thấy, đi khắp thiên hạ cũng khó tìm được những người bạn hữu tri âm tri kỷ như họ! Bốn người dựng xe bên lề đường, dưới ánh trăng, cùng nhau tán dóc đủ thứ chuyện trên trời dưới bể. Hàng dài cảnh vệ đứng thẳng nghiêm trang, có lẽ chẳng có tên khủng bố nào ngốc đến mức đi khiêu chiến xã hội chủ nghĩa! Trời sáng, hai bên vui vẻ chào từ biệt, không để lại danh tính địa chỉ, cả đôi cũng không có cơ may gặp lại, coi như là vui thì đến, vui hết thì đi, đêm hôm đó tiếng cười đùa vang khắp con phố vắng vẻ, sau này mỗi lần nhớ lại, ta đều không khỏi mỉm cười

.....

Ta chậm rãi ngâm nga Thủy điều ca đầu, hỏi trăng sáng có tự bao giờ[2],thong thả nhún nhá Xuân giang hoa dạ nguyệt, sông xuân triều dậy mặt biển bằng, vàng trắng tỏ dâng lên cùng nước[3].... Lại thêm bảy tám bài thơ vịnh nguyệt đơn giản dễ thuộc, coi như là biểu diễn tiết mục ngâm thơ diễn cảm. Ta cũng không giấu diếm hần, nói cho hần tác giả mấy bài thơ trên, còn bản thân ta vẫn chương có hạn, chỉ biết nguyệt ngọc đôi ba chữ mà thôi.

Hắn nắm chặt tay ta, hồi lâu không có ý buông tay, tựa như lo lắng buông tay sẽ biến mất. Ta nói chuyện với hắn, cho hắn ăn giúp hắn uống, nuông chiều hắn làm cho hắn sinh thói ỷ lại! Khó trách sao hắn không ngừng cười, có mấy lần khóe mắt còn giàn giụa nước, đều là do cười nhiều quá mà ra.

Đêm đã về khuya, hắn bỗng nhiên nói: “Vân Khởi, ta muốn cho nàng xem, nơi ta thích tới nhất...” ta nói: “Tốt quá, đi thôi!”

Hắn ra hiệu gọi Tần Bá đến gần, muốn ông ấy đẩy xe, ta muốn tới giúp lại bị hắn từ chối, chỉ đưa tay phải giữ lấy ta, sau đó quay sang Tần Bá, “Đến bờ ao”.

Hắn dẫn ta đi theo một con đường nhỏ, lối đi này ta chưa từng đặt chân tới. Ở phía sau Tần Bá lẳng lặng đẩy xe, còn ta vừa đi vừa nhòm ngó, cảm giác giống như đi giữa những bụi hoa rậm rạp. Ta vẫn trò chuyện với hắn, nhưng hắn dường như ngày càng lạnh lẽ, không nói không cười, khi chúng ta đến bờ nước, bàn tay hắn đã lạnh như băng.

Mặt hồ thu trắng soi diễm lệ phi thường! Nước hồ đen phản chiếu từng lùm cây bụi cỏ, chính giữa hồ là một mặt trăng tròn vành vạnh. Không khí tươi mát, hơi nước tràn ngập, ánh trăng sáng rực dưới bầu trời đêm xa xôi vạn dặm.

Ta không khỏi xúc động mà khen ngợi: “Cảnh vật tươi đẹp như vậy, có thể nào thiếu được tiếng ca!”

Xoay người nhìn về hướng mặt hồ, cất cao giọng hát “Biển cả một tiếng cười”[4]. Ta thích phong cách La Văn, nhẹ nhàng êm dịu, từ từ lên cao, ẩn chứa cái phong lưu tiêu diêu tự tại, cũng rất dễ hát theo: “Biển xanh một tiếng cười, cuộn cuộn triều dâng, chìm nổi theo sóng chỉ cần biết hôm nay”. Giọng hát truyền ra bốn phía, lập tức có tiếng vang vọng lại, lạnh lạnh trong vắt, càng khiến ta thỏa sức ca vang: “Trời xanh cười, sóng nổi như sóng triều, ai thắng ai thua có trời cao biết rõ”. Chữ trời có hơi lên cao một chút. “Giang sơn cười, mưa bụi xa”, vần luật thật là dễ nghe, ta nghiêng mặt cười với Hữu Sinh, gương mặt hắn ánh lên bóng trắng nhu hòa như nước, vẻ mặt như vui mà cũng như buồn. Ta quay về phía hồ nước, tiếp tục xướng: “Sóng triều quét đi biết bao hồng trần thế tục, gió mát cười, lại càng trông vắng, hào hùng còn sót lại, một vạt áo chiều tà!” Cảm thấy chưa đã, lại hát lại từ đầu, phía sau lại có tiếng vỗ tay...

Ta hát xong, lắng nghe dư âm tiếng ca còn vang vọng trên mặt nước, xa xa vắng vắng tiếng tiêu lạnh lẽ hòa điệu.

Ta nhìn Hữu Sinh, bàn tay hắn vẫn ấm áp như thường, mỉm cười mê say nhìn ta, trong mắt loang loáng thủy quang, khiến cho người đối diện không khỏi tâm tình nhộn nhạo. Ta cười hỏi hắn: “Ta hát nghe được chứ?” Hắn chân thành đáp lại: “Hay, rất hay”. Ta vui vẻ không thôi, nói tiếp: “Vậy tới nay ta sẽ xướng thêm một khúc! Người hát bài này tên Vũ Tuyền, nhưng hiện tại là Nhâm Vân Khởi!”

Ta xoay người đối mặt hắn, cất giọng hát “Đẹp nhất”[5]. Ca từ tươi đẹp, tựa như là vì hắn mà làm ra. “Người mỹ lệ, lặng yên vô hình, khiến cho ta bất giác đi theo”. Ta nắm tay hắn nhưng chân lại bước theo giai điệu, đi vòng quanh ghé hẳn ngồi, chậm rãi nhịp bước, quay người lại rồi trở về: “Người yêu dấu, lần này tình yêu này nở, do dự băn khoăn, lung tung thất thần nhưng ta không hối hận”. Ta cười, tiến đến trước mặt hắn, lại quay đi, tránh xa hai bước, chuyển bàn tay hắn sang tay kia, dạo qua một vòng, từng lọn tóc bay lên theo gió, vạt áo rộng mở tung bay, dưới ánh trăng bóng áo lam hòa lên mặt đất từng hình thù diễm lệ. Tiêu thanh du dương uốn lượn, vờn quanh trong không trung, lưu luyến không rời hòa điệu theo từng bước chân, say mê triền miên dưới vầng trăng...

Nhẹ nhàng dạo bước trở lại trước mặt hắn, tiếp tục nhìn hắn, miệng không ngừng lời ca: “Ở trong mắt ta người luôn đẹp nhất, mỗi nụ cười đều khiến ta say mê, từng cái hôn luôn khiến ta điên đảo (hắn không có phá hư), khi người an giấc khóe môi cong cong thật đẹp (hắn không có thời gian phát giận)”. Ta vừa cười vừa đi tới đi lui, y phục lam nhạt bay múa, tự do buông thả. Tiếng tiêu du dương đặt làm ta như say như túy, l lâng lâng như đi dạo giữa chốn mây bay...

Ta tiến đến trước mặt hắn, yêu thương nhìn hắn, “Ở trong lòng ta người là đẹp nhất, chỉ có người đang yêu mới hiểu được. Người hiểu được ta cũng hiểu được, cái tự vị tuyệt vời nhất chốn nhân gian”. Hát xong, mỉm cười, nhíu mày đáp lại ánh mắt hắn. Tiếng tiêu kia lượn lờ không dứt, lướt qua lùm cây bụi cỏ, đón lấy ánh trăng, bay lên tận trời.

Hắn vẫn ngồi đó, tựa như pho tượng bạch ngọc cao quý, lặng yên đẹp đẽ, nhưng ánh mắt ẩn chứa thâm tình nồng đậm, như sóng triều không ngừng kích động. Ta nhẹ giọng hỏi: “Người thích không?” Hắn không đáp lại, hồi lâu sau mới nói: “Thích, rất thích”. Ta lẳng lặng nhìn sâu vào đáy mắt hắn, thấp giọng nói: “Hữu Sinh, ta nghe được, cực kỳ đẹp, ta thực sự rất thích”.

Hữu Sinh nhìn ta, đôi mắt trong trẻo tràn ngập ánh trăng, chậm rãi gật đầu.

Ta cố mỉm cười, nhưng một giọt nước mắt vẫn rơi, vạch qua nụ cười quá nhiều gắng sức.

Hữu Sinh nắm chặt tay ta, giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng cất lên: “Vân Khởi, chúng ta trở về đi”. Ta gật đầu đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy vạn vật xung quanh đều sáng bừng kỳ lạ.

Chú thích:

[2] Thủy điệu ca đầu – Tô Đông Pha.

Tết trung thu năm Bính Thìn, Tô Thức uống rượu vui đến sáng, nhớ đến em là Từ Do (tức Tô Triệt), làm bài từ này (MT: mờ ám quá đi)

Hán Việt:

Minh nguyệt kỷ thời hữu ?

Bà tử vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khủng quỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thắng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian.

Chuyển chu các,

Đề ý hộ,

Chiếu vô miên.

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên.

Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp,

Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,

Thử sự cố nan toàn.

Đán nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên quyên.

Dịch nghĩa:

Trăng sáng có từ bao giờ,

Cầm chén rượu hỏi trời xanh.

Không biết là cung điện trên trời,

Đêm nay là năm nào ?

Ta muốn cưỡi gió đi,

Lại sợ trên lầu quỳnh điện ngọc,

Nơi cao rét không chịu nổi.

Đứng lên múa, bóng trăng theo người,

Gì vui hơn ở dưới cõi đời.

Soi khắp gác tía,

Ta tà xuống cửa che màn gấm,

Soi cả đến người có bầu tâm sự không ngủ.

Trăng giận gì người,

Tại sao cứ tròn trong những giờ ly biệt.

Người có lúc buồn, vui, tan, hợp,

Trăng có đêm tối, sáng, tròn, khuyết,

Việc này xưa nay khó bề trọn vẹn.

Những mong người lâu dài,

Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng.

[3] Xuân giang hoa nguyệt dạ – Trương Nhược Hư

“Xuân giang hoa nguyệt dạ” là bài thơ trữ tình nổi tiếng trong lịch sử văn học Trung Quốc, thể hiện nỗi nhớ của người du tử đối với người khuê phụ. Tựa đề “Xuân giang hoa nguyệt dạ” có nghĩa là “Đêm hoa trắng trên sông xuân” nhưng cũng là tên một khúc nhạc phù thuộc “Thanh thương ca khúc”, khúc điệu được sáng tác vào đời Trần Hậu Chủ, do đó tựa đề cũng có thể không cần dịch nghĩa.

Hán Việt:

Xuân giang triều thủy liên hải bình,

Hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh.

Diễm diễm tuy ba thiên vạn lý,

Hà xứ xuân giang vô nguyệt minh.

Giang lưu uyển chuyển nhiều phương diện,

Nguyệt chiếu hoa lâm giai tự tiền.

Không lý lưu sương bất giác phi,

Đỉnh thượng bạch sa khan bất kiến.

Giang thiên nhất sắc vô tiêm trần,

Hạo hạo không trung cô nguyệt luân.

Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt ?

Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân ?

Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ,

Giang nguyệt niên niên chỉ tương tự.

Bất tri giang nguyệt đãi hà nhân,

Đãn kiến trường giang tổng lưu thủy.

Bạch vân nhất phiến khứ du du,

Thanh phong phổ thượng bất thăng sào.

Thuyền gia kim dạ thiên chu tử,

Hà xứ tương tư minh nguyệt lâu ?

Khả liên lâu thượng nguyệt bồi hồi,

Ứng chiếu ly nhân trang kính đài.

Ngọc hộ liêm trung quyền bất khứ,

Đào y châm thượng phát hoàn lai.

Thử thời tương vọng bất tương viễn,

Nguyện trục nguyệt hoa lưu chiếu quân.

Hồng nhạn trường phi quang bất độ,

Ngư long tiềm được thủy thành văn.

Tạc dạ nhàn đàm mộng lạc hoa,

Khả liên xuân bán bất hoàn gia.

Giang thủy lưu xuân khứ dục tận,

Giang đàm lạc nguyệt phục tây tà.

Tà nguyệt trầm trầm tàng hải vụ,

Kiệt Thạch, Tiêu Tương vô hạn lộ.

Bất tri thừa nguyệt kỷ nhân quy,

Lạc nguyệt dao tình mẫn giang thụ.

Dịch nghĩa:

Thủy triều lên, mặt sông xuân ngang mặt bể,

Trên bể, trăng sáng cùng lên với thủy triều.

Lấp loáng theo sóng trôi muôn ngàn dặm,

Có nơi nào trên sông xuân là không sáng trăng ?

Dòng sông lượn vòng khu cồn hương thơm,

Trăng chiếu rừng hoa ngời như hạt tuyết.

Trên sông sương trời tưởng như không bay

Bãi sông cát trắng, nhìn chẳng nhận ra

Sông và trời, một màu không mấy bụi,

Ngời sáng trong không, vàng trắng tro trọi

Người bên sông, ai kẻ đầu tiên thấy trăng ?

Trăng trên sông, năm nào đầu tiên rọi xuống người ?

Người sinh đời đời không bao giờ ngừng

Trăng trên sông năm năm ngấm vẫn y nguyên

Chẳng biết trăng trên sông chiếu sáng những ai

Chỉ thấy sông dài đưa dòng nước chảy

Mây trắng một dải, vờn vờ bay

Cây phong biếc xanh trên bờ buồn khôn xiết

Người nhà ai đêm nay dong con thuyền nhỏ

Người nơi nao trên lầu trắng sáng đương tương tư ?

Đáng thương cho trên lầu vàng trắng bồi hồi

Phải chiếu sáng đài gương người biệt ly

Rèm nhà ngọc cuốn lên rồi, trăng vẫn không đi

Phiến đá đập áo lau đi rồi, trăng vẫn cứ lại

Giờ đây cùng ngắm trăng mà không cùng nghe tiếng nhau

Nguyên theo ánh đẹp vàng trăng trời tới chiếu sáng bên người

Chim hồng nhạn bay dài không thể mang trăng đi

Cá rồng lặn nhảy, chỉ khiến làn nước gợn sóng

Đêm qua thanh vắng, mơ thấy hoa rơi,

Đáng thương cho người đã nửa mùa xuân chưa về nhà

Nước sông trôi xuôi, xuân đi sắp hết

Trăng lặn trên bãi sông, trăng xé về tây

Trăng xé chìm dần lặn trong sương mù mặt bể

Núi Kiệt Thạch, sông Tiêu Tương đường thăm không cùng

Chẳng biết nhân ánh trăng đã mấy người về

Trăng lặn, rung rinh mối tình, những cây đầy sông.

Chúng ta cùng nhau trở về, cùng nhau nói cười, cùng nhau dắt tay dưới bóng cây lắc lư theo gió, dưới ánh trăng tĩnh lặng.

Đến trước cửa phòng, Tấn Bá lại ôm Hữu Sinh đứng dậy, trong lúc vô tình, ta nhận ra vạt áo trước của ông đã thấm ướt một mảng, là chảy nước miếng sao?

Đội hấn tắm rửa xong xuôi, Tấn Bá lại ôm hấn lên giường, ta cũng quay về phòng gột rửa thân mình, sau đó quay lại bên hấn. Hấn đã y phục ngay ngắn ngồi trong giường đợi ta, hơi cúi đầu, không dám ngược mắt nhìn ta. Trong lòng ta một tiếng chuông lanh lảnh ngân lên, ta biết giờ phút động phòng đã đến, trong thâm tâm không khỏi run sợ, lại tự nhắc nhở bản thân phải biết tuân theo pháp luật, nhất định không thể sơ suất!

Ta mỉm cười ngồi xuống trước mặt hấn, hấn dường như ngưng thở trong giây lát. Hai chúng ta cứ im lặng một hồi, nhìn hấn tĩnh tọa thật sự vô cùng khả ái, làm cho ta cơ hồ muốn phát điên. ... Ta bỗng nhiên nghĩ thầm, nếu như tiếp tục ngồi như vậy, rất có khả năng chuyện trong doanh trường ngày trước sẽ tái diễn. Không được, ta phải cứu rồi chính mình, cũng phải cứu vớt mọi người!

Ta, cáo già đội lốt thỏ non, hơi hơi cúi mặt, cố giấu giếm vẻ mặt tà ác đáng sợ không để hấn nhìn thấy, cố hạ giọng mà nói: “Hữu Sinh, ngươi có muốn, chơi một trò chơi không?”

Hấn hơi giật mình run sợ, lại cố đè nén không dám thờ mặt, chậm rãi nói: “Muốn”.

“Được, vậy chúng ta chơi kéo, búa, bao. ...” Ta khoa chân múa tay giải thích cho hấn luật chơi, giải thích phải thế nào mới hạ được người kia. ... Sau đó ngừng một chút, thâm nghĩ, thôi được, đi bước nào tính bước nấy đi! Ta cắn răng, lại cúi đầu (có người sẽ cho là e thẹn, nhưng thực tế chỉ là để che giấu bản chất sài lang), nhỏ giọng nói: “Chúng ta cùng lúc ra tay, người thua, phải cời một món đồ trên người. ...”

Vừa nói xong ta liền kinh hãi, liệu hấn có cho rằng ta đang ép buộc hấn?! Hay là hấn vốn dĩ không muốn cời quần áo! Hay là ta nên nói, người thua phải nằm xuống. ... A, cái đó càng không được!

Hấn bật cười, nhưng không tỏ ra quá lộ liễu, thoải mái ngồi thẳng, nhìn ta cười nói: “Được...” Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hấn lại cúi đầu tránh né. Ta cũng không dám nhìn thẳng hấn, nắm tay phải giờ lên, hấn cũng bắt chước làm theo, ta nói: “Ngươi hô 1,2,3, đếm đến 3 chúng ta cùng nhau ra tay”. Hấn nhẹ giọng nói: “1,2,3” rất chậm rãi, làm cho cả hai ra tay cũng thông thả. Ta nghĩ hấn mới chơi lần đầu, có lẽ sẽ không thay đổi, cho nên ra kéo. Quả nhiên! Ta thua, trong lòng âm thầm thở dài, suy nghĩ nếu như hấn thua, mà không chịu cời áo, vậy trò chơi này không thể tiếp tục, hiện giờ ít nhất đã qua được bước đầu tiên, con đường vạn lý trường chinh vẫn chờ ta đi tiếp. ... Hm? Vạn lý trường chinh?! Bước đầu tiên?! Giờ ta nên làm gì tiếp đây?

Ta không nói chuyện, chỉ cời áo khoác đặt ở cuối giường. Tiếp tục chơi, lần này hấn thua, trong lòng hồi hộp không thôi, hấn sẽ cời hay không đây? Ta nhìn Hữu Sinh, hấn từ từ đưa tay, đầu hơi cúi, cũng cời áo khoác đặt xuống một bên. ... Ta thiếu chút nữa, chỉ chút ít nữa thôi, là nhào tới đè hấn xuống, đem toàn bộ y phục trên người hấn xé tung thành từng mảnh nhỏ! Nhưng cuối cùng vẫn tự biết kiềm chế, không nhìn tới hấn. Không ngờ người như ta lại có thể bình tĩnh được như thế!

Những lượt sau lại càng dễ hơn, hai chúng ta thắng thua tương đương, không qua bao lâu đã cời bỏ hết một lớp áo. Chơi thêm một lát, hấn dường như chơi không nổi nữa, tay cũng không buồn nâng lên, mà y phục trên người đã mỏng đi hần một tầng. ...

Đột nhiên hấn nhẹ giọng nói: “Ta muốn ra, bao...” Âm thanh rất nhỏ, nhưng nghe vào tai ta rõ ràng từng chữ. Ta hiểu, cậu bé con đã bắt đầu lớn lên,

muốn đem số phận nắm chặt ở trong lòng bàn tay, còn muốn ta phải chịu trách nhiệm... cho nên cũng hạ giọng nói: “Ta, ra búa...” Nhưng nói xong, ta không có động thủ.

Tựa hồ đợi rất lâu, hần nhẹ thờ dài, nghiêng mình tiến về phía ta, vươn tay muốn giúp ta cởi bỏ quần áo. Tay hần chạm đến bờ vai, làm cho ta run lên nhẹ nhẹ, trong lòng căng thẳng không dám thờ mạnh! Từ từ chậm rãi, hần nhẹ nhàng giúp ta cởi áo. Ta không dám ngẩng đầu, chỉ biết cúi mặt run lên theo từng cử động của hần. Ta đã có ba năm yêu đương... Nhưng lúc này lại hồi hộp như tiểu cô nương mới lớn!

Nhìn lại chính mình, ta vốn không phải loại nữ tử mềm mại thướt tha, mình hạc xương mai, mà thân hình luyện tập nhiều năm vốn săn chắc khỏe mạnh. Rất nhiều người nói ta giống như giáo viên hướng dẫn tập luyện thể hình, chỗ nào cũng đều có da có thịt, chắc nịch rắn rỏi... Liệu hần có mất hứng hay không? Hần chưa từng nhìn thấy thân thể ta, chỉ có ta đem hần sẫm soi khắp lượt... Nghĩ đến đó tim lại đập nhanh, làm cho ta nhất thời ghen thờ...

Hần nhìn ta rất lâu, cuối cùng cất giọng nhẹ như gió thoảng mà nói: “Vân Khởi, nàng thật đẹp...” Ta thờ phào nhẹ nhõm, lệ trong mắt chỉ chút nữa thôi là rơi xuống.

Hần cũng cởi áo, cúi người ôm lấy ta. Giữa chúng ta đã không còn gì ngăn cách, da thịt tiếp xúc với da thịt, hần cũng có thể cảm nhận được ta run rẩy vì hồi hộp. Từng đợt xúc cảm mát rượi từ cơ thể hần truyền qua ta, khơi lên dục vọng tràn ngập trong lòng, làm cho ta vô cùng vô tận khoái cảm cùng vui sướng! Ta không dám nhìn hần, cũng không dám động tay chân. Hần ôm ta, cũng có chút căng thẳng, hạ giọng hỏi: “Sao vậy, Vân Khởi?” Ta đột nhiên òa khóc: “Hữu Sinh, ta cũng không biết nữa, ta chỉ biết ta rất, rất thích chàng...” Ta nghẹn ngào nói, nước mắt thấm ướt bờ vai hần, hần gắt gao ôm ta vào lòng, làm cho ta dần dần bình yên trở lại.

Hần đặt môi hôn lên từng giọt nước vương trên khóe mắt, ta vòng tay ôm ghì lấy hần, dâng lên đôi môi đáp lại hần, rất lâu sau cũng không tách rời... Từng cái hôn nhẹ như những chiếc lông vũ vuốt qua da thịt, đầu tiên là cổ, rồi đến vai, tới trước ngực, khiến ta gần như muốn phát điên, mỗi lần đụng chạm đều đưa đến từng cơn run rẩy.

Hần nhẹ nhàng cuốn lấy một bên, chậm rãi gặm cắn, cảm giác như hàng vạn con kiến bò trên da, làm cho ta run rẩy không thôi. Thân thể không nghe theo sai bảo, chỉ cần hần khẽ đưa đầu lưỡi chạm nhẹ, ta liền thốt ra một tiếng rên khe khẽ. Dần dà hần càng thêm táo bạo, ta cũng hô hấp khó khăn, không thể khống chế từng âm thanh vô định phát ra từ trong ngực. Ta nhắm mắt lại, nặc cho hai hàng lệ buông rơi. Hần ngừng lại, đổi sang bên kia, lại càng khơi lên từng đợt run rẩy kịch liệt! Ta không ngừng rên rỉ thổn thức... Khoảnh khắc này ta đã từng mong chờ không biết bao lâu, lại bao nhiêu lần không dám nghĩ tới! Ta từng nghĩ tuổi thanh xuân của mình đã mất đi, tất cả đều là giấc mơ không thể vãn hồi! Lại nhớ xưa kia bao nhiêu đêm ta trốn tránh trong tuyệt vọng, bị thương, tưởng niệm, ngay cả liều mạng đánh cược sinh mệnh nơi vách núi đen cũng không thể lấp đầy chỗ trống, không thể thỏa mãn khao khát trong lòng!

Hần ôm ta nằm xuống, rút đi chỗ y phục cuối cùng trên người ta. Ta lặng im nhắm nghiền hai mắt, hơi thở nặng nề căng thẳng. Tay hần dò dẫm tìm tới, nơi đó đã ướt đầm, hần cẩn thận hé mở... Tiếng rên khe khẽ lại bật ra theo phản xạ... Không ngờ hần lại có thể nhẫn tâm như vậy, tàn nhẫn dằn vò dấn vật ta! Lặp đi lặp lại, chậm rãi thăm dò tìm kiếm. Hai bàn tay ta siết chặt đến phát đau, cứng ngắc đặt ở hai bên người, không dám giây dụa, lồng ngực phồng lên rồi xẹp xuống, không ngừng thờ dốc, nước mắt xuyên qua rèm mi chậm rãi lăn đi, biến mất sau vành tai... Ta cố ngăn mình không gào thét, cũng cố ngăn bản thân nói ra ngàn vạn lời tâm tình với hần...

Hần rốt cục cũng dừng lại, tự cởi bỏ quần áo che thân, từ từ cúi xuống, dùng thân mình bao phủ lấy ta. Hần ở giữa hai chân ta, cọ nhẹ bên ngoài nơi đó, ta thờ phào nhẹ nhõm, vươn hai tay ôm lấy thân thể hần.

Khuôn mặt hần kề bên ta, lấy dính nước mắt ta, giọng nói thoảng lướt qua bên tai: “Vân Khởi, nói cho ta...”

Ta khóc, nức nở thốt lên hết thảy tâm can: “Hữu Sinh, ta yêu chàng, chính là yêu, là thích, không cách nào kiềm chế, yêu muốn chết, ta không biết làm sao, ta chính là, yêu chàng, làm ơn, giúp ta...”

Hần tiến nhập cơ thể ta, lúc ban đầu chỉ là nhẹ nhàng hết sức, từ từ đến rồi lại đi, nhưng ta không thể chịu được loại kích thích đó, lại bắt đầu cất giọng rên xiết... Hần dần dần gia tăng lực đạo, rốt cuộc đi tới chỗ sâu nhất! A! Cảm giác này thật sự tốt quá! Hần tới khiến cho ta đầy đủ, bù lại cho ta vạn năm chờ đợi, hần đi liền khiến ta khuyết thiếu, làm cho ta thêm khát! Dù cho chỉ là chốc lát, ta cũng không thể nhẫn nại! Ta không buông tay hần, mỗi lần hần trở lại đều mang theo những tiếng than thở nhẹ nhàng! Ta không khỏi mỉm cười, khóc lóc biến thành rên rỉ sung sướng. Hần thật là tốt, thật là tốt! Làm cho ta muốn cười thật to!

Bỗng nhiên có một loại cảm giác, tuy xa xôi, nhưng không là gì khác ngoài vui sướng, mơ hồ xuất hiện từ nơi sâu thẳm. Mỗi khi hần đưa đầy đủ mang theo một đợt sóng triều vui sướng, không ngừng đánh úp tới. Ta không ngừng ôm siết hần, lớn tiếng gào thét: “Dừng đi, dừng đi, Hữu Sinh, ta muốn chàng, dừng đi, đừng bỏ lại ta!” giống như đang kêu gọi. Hần càng gia tăng sức lực, ta nghĩ lực phù ngũ tạng đều sắp bị nghiền nát! Toàn bộ tâm trí đều bị đánh bay, không thể phân rõ thiên địa trời đất, chỉ có khoái cảm cùng ham muốn hần tiến vào, chỉ có say mê ngê ngà đón hần! Động tác của hần gần như điên cuồng, khiến ta điên đảo dữ dội, không nhận được mà la lên vui sướng! Hần cũng đến cao trào, từng đợt cuồng phong ào ào dội tới, cuốn ta bay lên chín tầng mây, chìm trong cầu vồng bảy sắc... Từ chi quấn chặt lấy hần, sau đó, Thái Sơn khuynh đảo, bách xuyên đồng khứ... (MT: mùi Thái Sơn nghiêng ngả, trăm sông đều đổ về phía đông).

Hần tê liệt, đổ gục trên người ta. Ta thờ phào nhẹ nhõm, vẫn ôm hần không buông, cảm thấy hần vẫn đang khẽ động, một chút lại một chút... Ta tìm đến bên môi hần, đặt lên một cái hôn dài, nước mắt lúc trước vẫn chưa kịp khô đi, nhưng ta đã sung sướng không gì so sánh được.

Cái hôn triền miên kéo dài cho đến khi hần bình tĩnh trở lại, lúc đó mới nhận ra, cả hai đều ướt đầm mồ hôi. Tim ta điên cuồng đập mạnh, như muốn đáp lại nhịp đập trái tim hần. Chúng ta nhìn nhau hồi lâu, không nói chuyện, cuối cùng hần nhẹ hít thở sâu, vùi mặt giấu sau căn cổ ta, tham lam ve vuốt mái tóc dày đậm, nhẹ giọng nói: “Vân Khởi...” rồi lại ngừng, không hề cất tiếng. Ta ôm chặt hần, đáp lại: “Hữu Sinh, ta rất thích chàng, rất thích, chàng thật tốt, tốt nhất, tốt đến mức làm cho ta không thể không yêu, có Hữu Sinh, ta thật may mắn!” Hần cười rộ lên, chậm chậm nói, từng từ một rõ ràng: “Ta, rất, yêu nàng...” Nói rồi lại ngừng, lại mỉm cười rồi hạ giọng nói: “Nàng đêm nay... Ta thích!” Nói xong, hần lập tức quay mặt đi, điều chỉnh tư thế một

chút, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Ta nghĩ tới vết thương của hắn, da mặt lại nóng lên, nhất định là đỏ như gấc chín. Ta vươn tay lần về phía giường trong, kéo một tấm chăn mỏng trùm lên cả hai, lại vòng tay ôm ngang lưng hắn, mắt vừa khép liền ngủ. Không buồn đứng lên tắt đèn.

Đến hừng đông, trong lúc mơ ngủ, ta cảm giác tay hắn ở trên người. ... Vì thế lại ... Trước mặt hắn, ta không hề có một chút ít sức kháng cự, chỉ một chút ... liền ... Đến khi mặt trời đã lên đến đỉnh ngọn cây, chúng ta mới tỉnh lại, nhìn nhau cười khúc khích, rồi lại vừa ôm vừa hôn, tình cảm quyến luyến không thôi. Hữu Sinh nói hắn muốn đi tắm, cũng tiện thể thay đổi đệm giường. Dù sao cũng đã mất mặt, còn gì phải sợ chứ?! Chúng ta đi ra cửa phòng, thẳng hướng phòng tắm mà đi, gia đình người hầu không ai dám ngăn đầu, Tấn Bá tự mình ôm Hữu Sinh, nhưng trên mặt vẫn y nguyên nụ cười tươi. Hữu Sinh vẫn bình tĩnh như thường, một chút ý tứ ngượng ngùng cũng không có.

Tấn Bá dìu hắn ngồi vào bồn tắm, sau đó lui ra ngoài, ta cời y phục, cũng vào ngồi cùng hắn. Hữu Sinh cười nói: “Nếu biết có ngày này, ta đã cho người làm to một chút, cũng dễ ...” Ta nói: “Cũng chưa muộn lắm, sau này còn có ...” Hữu Sinh nói: “Tám mươi năm phải không?” Ta cười phá lên, hắn cũng cười theo, chỉ chốc lát sau lại tẩu hỏa nhập ma. ... Nước trong bồn tắm tràn ra ngoài hơn phân nửa, cả một căn phòng tràn trề lênh láng nước.

Trở về phòng, cả hai đều mệt mỏi rồi, chỉ ném qua loa một chút đồ ăn lót dạ rồi tiếp tục đi ngủ, đến khi tỉnh, lại kim lòng không được, cuối cùng ...

Ta vốn nghĩ động phòng chỉ có một đêm, nhưng khi phát hiện ra, đã là đêm ngày thứ ba! Mà cho dù ngày hay đêm, hai chúng ta đều cuộn mình trong chăn, hàn huyên tâm sự.

Lòng ta ấm áp, nhưng cũng nhức nhối, chỉ biết hung hăng ôm ghì lấy hắn, tưởng như muốn đem hắn dung nhập vào cơ thể. Hắn nhẹ hôn bên tai ta, nhẹ giọng nói: “Ta bây giờ, sắp không thờ được nữa, nhưng mà, không có đau chút nào ...”

Người nói xem, hắn có phải là thích bị ... Ta tự nhiên muốn ... không ngờ hắn cũng có ý này ...

.....

Chúng ta cùng nhau đàm luận một chút thi văn.

Ta nói: “Hữu Sinh, có một người tên gọi Đào Uyên Minh, viết bài thơ ‘Nhân tình phú’, nhưng chỉ có câu đầu tiên là tốt, còn sau đó đều là chính mình không vượt qua được ...”

Hữu Sinh cười khê nói: “Thật giống như, ai đó, đã từng ...”

Ta cười nói: “Chàng muốn nghe hay không?”

Hữu Sinh: “Muốn, từ trước đến giờ, ta vẫn muốn nghe ...”

Ta nói: “Hắn viết: Nguyên tại y nhi vi linh, nguyên tại thường nhi vi đài (*MT: nguyên làm cổ áo, nguyên làm đai trên váy*), ... Nguyên tại hoàn nhi vi tịch, nguyên tại ti nhi vi lý ... Hữu Sinh, đây là, mong được làm chiếu trên giường, để người nằm lên, mong được trở thành hài dưới chân, cho người ăn mặc ...”

Hắn trầm ngâm nói: “Thực sự là ... thơ hay ...”

Ta nói: “Ta biết, rất giống nhau, nhưng nên ngắt lại câu tứ, vì sao phải làm chiếu? Lại nên nằm ra sao? Vì sao phải ...”

Hữu Sinh nói: “Đúng vậy, ...”

Cuối cùng, chúng ta lại thử ...

.....

Về chuyện nhớ nhưng thế nào, tưởng niệm ra sao.

Ta nói: “Hữu Sinh, ta nhớ chàng đến phát điên, nhớ đến mức tim muốn vỡ thành ngàn mảnh, đau đến nỗi chết đi sống lại ...”

Hữu Sinh: “Đã có ta ở đây yêu thương nàng ...”

Ta nói: “Ta chỉ nghĩ tới, liền run sợ không thôi, chàng nói đi, nói với ta đây không phải giấc mộng!”

Hữu Sinh: “Ta cũng nghĩ mà sợ, nhưng, đây không phải mộng, bởi vì ở trong mộng, ta không có vui vẻ như vậy”.

Ta nói: “Ta phải kiểm tra một chút, xem có đúng là mộng hay không ...”

Ta lại ôm chặt hắn, thân thể hai ta quấn liền một chỗ, mắt đối mắt, mắt đối mắt, ta nói: “Đây không phải mộng, bởi vì trong mộng, ta không thể ở gần chàng như vậy ...”

Hắn cười, khoe môi hơi hé mở, ta nói: “Hữu Sinh, chàng hé môi như vậy, thật sự quá gọi cảm, làm tim ta, không ngừng đập loạn, chỉ muốn há mồm nuốt

vào bụng”. Hấn không nhưng không rũ mắt, trái lại chỉ khép môi, ánh mắt vẫn khóa chặt ta không rời, thân thể cũng dần dần có phản ứng. Ta cùng hấn đôi mắt nhìn nhau, không hề chớp mắt, chỉ cảm thấy hấn cử động, chậm rãi mà mạnh bạo tiến vào cơ thể ta, tiến vào cánh cửa dường như đã mở sẵn từ trước. ... nhưng ánh mắt vẫn không mấy may di động. .. Hấn từ từ đưa đẩy, tựa như không hề quan tâm, như có như không. ... Ta bắt đầu thờ dốc, vẫn nhìn thẳng ánh mắt hấn, trong đầu chỉ có tình yêu dành cho hấn, dào dạt lẫn tới như ánh dương quang xuyên qua mặt nước trong. ... Ta mỉm cười, cảm thấy hấn nhanh hơn một chút, chỉ có vậy nhưng đủ làm ta tan vỡ, ánh mắt ta dần dần vô định, đề mê khép hờ, khóe mắt vẫn thấy được lại một ý cười nhàn nhạt, đọng lại trên khóe môi hấn. Ta hé môi, khẽ khàng mà nói: “Hữu Sinh, ta ăn xong rồi, còn chưa được sao?”; nói xong nhắm mắt lại, hấn cười rộ lên khe khẽ, hôn lên môi ta, tràn ngập ta bằng tình yêu đẹp hơn hết thấy mộng寐. ...

Mỗi ngày của chúng ta đều là ăn, ngủ, trò chuyện cười đùa, sau đó là vận động. ... Vô số lần thay đổi đệm chăn, bao nhiêu lần sàn nhà ngập nước. Hấn cùng ta ngủ cùng một giường cho đến khi trời tối mịt, không thể đọc bất kì một cuốn sách nào tiêu khiển. Ta cùng hấn đắp chung một tấm chăn, không màng đến chuyện kinh doanh buôn bán, sống qua ngày nhờ đồ ăn thức uống vương phủ chu cấp. Người ngoài đều nói Nhâm Vân Khởi đang bàn chuyện đại sự cùng Vương gia, không thể quấy nhiễu!

Chuyện cứ thế tiếp diễn, cho đến khi mắt hấn nổi quầng thâm, còn ta bước đi không nổi, chân vừa chạm đất liền lão đảo, ngay cả lưng cũng không thể đứng thẳng, cả hai mới nhất trí ngừng lại, không dám sa đoạ, phải nghỉ ngơi, nhưng cuối cùng thì. ... Đến lúc ai cũng không nhắc được nổi một ngón tay, mới nằm yên trên giường, thảo luận xem nên gọi ai vào cho chúng ta ăn cơm, nếu không chúng ta sẽ chết đói, bởi vì cả người đã tê liệt. (Hữu Sinh nói, chỉ có Tấn Bá là được. Ta cũng đành chấp thuận, vì không nghĩ được ai khác)

Hữu Sinh hiện tại khác hẳn ngày xưa, từ thô non lột xác thành lão hồ, bất kì lúc nào cũng kéo ta lên giường; từ cừu hóa thành sói, xúng đòi với ta làm một cặp sói già gian ác! Hấn không hề biết ngược, mỗi lần ra khỏi cửa đều mang theo một bộ mặt thần nhiên vô sự, cứ như thể ta chưa từng làm cho vương phủ rung động một phen. Còn ta thì trái ngược, đầu lúc nào cũng cúi gằm, giống như kẻ có tội giật mình.

Rốt cục cũng đến lúc phải tiết chế, đến khi thể lực dần dần khôi phục lại, chúng ta mới có thể ngồi ăn (trước đó một ngày một đêm còn phải nằm mà ăn). Trong cung phái người đến hỏi Hữu Sinh bao giờ mới dẫn Nhâm Vân Khởi vào cung. Hấn liếc nhìn tay ta vì căng thẳng mà run nhẹ, nói ba ngày sau sẽ tới.

Người đi rồi, hấn liền hỏi ta muốn mặc y phục thể nào, ta âm thầm nghĩ, đương nhiên không thể mặc hi phục, làm cho hấn lại nhớ đến một người khác. Ta lại nghĩ tới áo cưới cô dâu màu trắng, nhưng lại gạt đi, điều này sao có thể, cuối cùng nói với hấn, ta muốn một bộ y phục của hấn, tất nhiên là màu trắng. Hấn mỉm cười, gọi người đi chuẩn bị.

Nghĩ đến Hoàng Thượng, ta có chút thiếu tự tin, liền hỏi hấn: “Đại ca chàng sao lại muốn gặp chúng ta, phải chăng ông ấy biết được chúng ta. ...”

Hữu Sinh bình thân đáp lại: “Thì có sao, huynh ấy đâu phải không biết. ...”

Ta trầm tư nói: “Cũng đúng, (lại nghĩ đến hậu cung muôn hồng ngàn tía) chàng nói ông ta muốn nhiều người như vậy làm gì?”

Hữu Sinh liếc mắt nhìn ta, mỉm cười, “Có lẽ, nhiều người như vậy, cũng không so được một mình nàng. ...”

Người còn dám nói thế nữa?! Ta hung hăng chồm tới, hấn đã dang tay thoải mái chờ ta, vừa ôm vào lòng, liền chàng chàng thiếp thiếp, thân thân mặt mặt. ...

Ta ngắm nhìn khuôn mặt hấn, nghe tiếng thở nhẹ của hấn, biết hấn đã ngủ. Về mặt hấn bình tĩnh an tường, đôi mày thoải mái giãn rộng, môi mòng mềm ẩm, hơi cong lên như hình cánh cung. ... Ta nhớ lại trước kia, trên đồng gạch vụn, chúng ta gặp nhau khi hấn thê thảm nhất, tay hấn, mặt hấn, chân hấn, tất cả đau khổ trên người hấn. ... Chúng ta ly biệt rồi lại tương phùng, chính là hấn dẫn ta tới được ngày này. ... Ta đã có được tình yêu, chỉ mong có thể dùng cả cuộc đời, mang lại hạnh phúc cho hấn, làm cho hấn cười vui. ... Ta nghĩ đến quãng sáng đem ta đến thế giới này, tin tưởng rằng sinh mệnh sẽ không chỉ ở một đời này, chỉ cầu mong tình yêu có thể vượt qua thời không, tồn tại vĩnh viễn bên cạnh linh hồn. Ta nhẹ giọng nói: “Hữu Sinh, cả đời vẫn là quá ngắn, ta muốn là vĩnh viễn”. Hấn mở mắt, tỉnh táo trả lời: “Ta đáp ứng nàng, Vân Khởi”. Ta bị hấn hù dọa, sợ hãi hỏi: “Không phải chàng đang ngủ sao?” Hấn nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, nhưng lời nàng nói, ta vẫn nghe thấy. ...” Ta vòng tay ôm hấn, không đáp lại, bởi vì ta biết hấn hiểu ta, luôn luôn là vậy.

Ngày vào cung gặp mặt Hoàng Thượng, ta mặc lên người một bộ y phục cũ của hấn, tuy là cũ, nhưng so với băng tuyết chỉ có hơn chứ không kém, trắng tinh mà thanh khiết, phóng khoáng mà tao nhã, rất có cảm giác tu thành chính quả, đặc đạo thành tiên. Ta quần ngang đầu một đai băng trắng, bên hông thắt một chiếc đai lưng đồng màu. Hữu Sinh vận trường bào sắc xanh, thâm trầm như hải, đai áo cũng cùng một màu, càng làm tôn thêm dung mạo thanh nhã tốt đẹp của hấn, còn thêm vài phần sáng láng rực rỡ.

Tấn Bá đẩy xe cho Hữu Sinh, còn ta nắm tay hấn cùng nhau ra cửa, hành lang dài đông đặc những gia đình nô bộc trong nhà, ai nấy đều tùm tùm cười mờ ám. Hữu Sinh kéo tay ta, bình thân đi qua, không hề ngược ngạnh. Ta cũng chỉ nhìn thẳng phía trước, mỉm cười bước tới.

Đến trước cửa cung, Hoàng Thượng đã cho người chuẩn bị xa liền (*MT: loại xe người kéo chuyên chở nhà vua*). Nhìn bên trong xe bức bí ngột ngạt, ta liền xin được đi ngựa. Mọi người nghe vậy đều kinh sợ^[1], nhưng Hữu Sinh nói có thể. Bọn họ lại về báo với Hoàng Thượng, cuối cùng ta được phép cưỡi ngựa.

[1] Ngày xưa có luật ở trong cung không được phép đi ngựa.

Ta cưỡi ngựa sóng bước cùng xe kéo đi vào hoàng cung, nơi này đương nhiên thua kém Tử Cấm Thành, nhưng lầu gác cũng chỉnh tề, đường lối bằng phẳng. Tới trước cửa đại điện, ta nhảy xuống ngựa, đi tới trước xa liền, ta vén mảnh vụn tay về phía Hữu Sinh, hấn dường như ngập ngừng một chút, sau mới cầm lấy. Ta cười vui vẻ, nắm lấy tay hấn lôi ra, tay kia nhanh nhẹn bắt được tay hấn. Hấn vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, chỉ có điều ánh mắt lộ ra tâm trạng ngổn ngang trầm mội.

Hai tiểu thái giám khiêng tới một cỗ kiệu (MT: *loại kiệu bên trên chỉ gắn một chiếc ghế*), Hữu Sinh một tay buông lỏng, nhưng tay kia vẫn giữ chặt tay ta, Tấn Bá lại tới nhắc hân đặt lên ghế. Ta theo hân đi tới, đứng bên cạnh cỗ kiệu, ánh mắt hân không rời ta một phút, khiến lòng ta mềm hóa, thành một mặt nước hồ phẳng lặng, hòa vào sâu trong ánh mắt kia, thấm nhập vào lòng hân. Tấn Bá cũng nhìn theo chúng ta, đôi mắt già nua ngân ngấn lệ...

Ta cười, Hữu Sinh cũng cười, rạng rỡ như ánh dương quang đột nhiên chói lọi, rải khắp bốn phương.

Hân ra hiệu cho mấy tiểu thái giám lui đi, sau đó cùng ta bước vào đại điện. Lúc này tiết trời đang vào đầu thu, trời trong gió nhẹ, ta sai bước đi lên phía trước, mang theo vạt áo tung bay.

Trong lòng ta chợt nảy lên một suy nghĩ, cười vui nói: “Hữu Sinh, ta biết cách cho chàng có thể đứng lên! Ta có thể làm một cái chân giả, tuy là khó chịu, nhưng chàng có thể tự mình bước đi! Cứ chờ xem, ta có thể cắt chân của chàng, cũng có thể làm cho chàng một cái khác!” Hân nhìn ta, ánh mắt không dám tin tưởng, ta chỉ cười đáp lại hân: “Ta có bao giờ thất thủ chưa?” Hân nở nụ cười, nói: “Nàng thật sự, không có việc gì không dám làm...”

Ta nhìn hân nói: “Hữu Sinh, có chàng ở đây, ta còn gì phải sợ nữa đâu! Vị trí của mình trên đời ta đã tìm được, đó chính là ở bên cạnh chàng, làm bất cứ việc gì ta thích!”

Hân nhìn ta, ánh mắt long lanh vui sướng vô hạn, “Vân Khởi, vị trí của ta, cũng là túc trực bên cạnh nàng”.

Ta cười to sung sướng, tiếng cười truyền đi rất xa, ngửa mặt lên trời, ta vung tay hướng thẳng bầu trời mà nói: “YES! Ta đến đây! Hữu Sinh! Ta! Yêu! Chàng!” Xa xa ở phía chân trời, một đàn chim nhận vỗ cánh bay.

Trong lòng ta bùng bùng phấn chấn, muốn đem tất cả thế gian chinh phục ở dưới chân, bởi vì có Hữu Sinh một lòng ở bên ta đến cuối đời.

.....

Bởi vì phải giấu kín thân phận của ta, cho nên hôn lễ chỉ tổ chức bí mật. Trong đại điện sáng sủa vắng lặng, ngoại trừ Tấn Bá, Hoàng Thượng cùng hai tên thái giám thì không còn ai khác. Nhưng ta lại nghĩ trời xanh sẽ phù hộ chúng ta, hoàn thành tâm nguyện của chúng ta, tất cả thần linh cùng những người thân thiết đều ở đây để chúc phúc cho đôi ta.

Hữu Sinh dắt tay ta đi đến trước mặt Hoàng Thượng, nói: “Hoàng huynh!” Ta cũng giơ tay chào thăm hỏi ông ta, vui vẻ nói: “Chào Hoàng đại ca!”

Hoàng đế cười, nhìn Hữu Sinh, trong ánh mắt tràn đầy tình yêu thương vô hạn.

Hữu Sinh nói với ông ta: “Hoàng huynh, ta nguyện cùng Vân Khởi, vĩnh viễn làm bạn, quyết không chia lìa!”

Hoàng đế nhìn về phía ta, đón lấy ánh mắt ta nhìn thẳng về phía hân, “Hoàng đại ca, ta nguyện cùng Hữu Sinh, sống chết có nhau, mãi mãi sống đôi!”

Hân gật đầu, đôi mắt từng trải nhòa lệ.

Ta nhìn Hữu Sinh, hân cũng nhìn về phía ta, cả hai đều mỉm cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cửu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Dân gian đồn đại

Từng được coi là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, kỳ tài xuất thế trăm năm có một, nhưng từ khi Vương phi qua đời, Cửu Vương gia không còn bày ra tài năng phi phàm của hân, không còn ngâm vịnh thi phú, những gì lưu truyền trong dân gian chỉ là những câu thơ lời văn hân cùng Vương phi phóng tác, đều là những thi phẩm đứng vào hàng cực phẩm. Hân không còn đưa bút lưu lại trên đời bất kỳ nét chữ nào, cho dù đó là rồng bay phượng múa, xinh đẹp dị thường (có người nói bút tích cuối cùng của hân là ba tờ giấy đỏ viết về chiến tranh, nhưng đều là những từ ngữ kỳ dị khó hiểu, nhưng sau khi chuyên gia giám định, bút tích đó đúng là của hân, hơn nữa thời gian là trước hoặc sau khi chính phi của hân qua đời! Cho nên có thể thấy Vương gia đau lòng vì mất ái thể, đến nỗi tâm trí cũng điên loạn, viết ra gì đó đều không rõ chủ ý). Hân không còn thổi tiêu, nhưng có người nói vài lần nghe thấy tiếng tiêu, cô đơn vắng vẻ, quả thực là cảm tạ Cố gia tiểu thư ơn tri ngộ mà tự tay vứt bỏ tài hoa tuyệt thế. Chẳng khác năm xưa Bá Nha đập đàn tưởng nhớ người bạn tri âm Tử Kỳ, ai nghe cũng cảm động không thôi.

Hân ít khi rời nhà, không ăn mặc sang quý hoa lệ, không chơi thuyền du ngoạn, hầu như lánh xa chuyện đời. Thánh thượng vì duy trì hoàng gia huyết mạch, cố ép hân phải thành thân với một nữ tử xa lạ, thay cho Vương phi đã mất. Có người nói vị Vương phi ấy tự cảm thấy thẹn vì thua xa Cố Vương phi dung nhan phong hoa tuyệt đại, từ đó không dám lộ mặt ra bên ngoài, dung nhan luôn luôn giấu kín sau chiếc khăn che ngang mặt, cũng ít khi lên tiếng nói chuyện. Mọi người nói Vương gia không hề cố gắng tìm kiếm một nữ tử thiên tiên mỹ lệ bầu bạn cùng hân, chính là bởi vì “Tặng kinh thương hải nan vi thủy”[1], hân đã thề vĩnh viễn không nhập bê tình, cả đời vì Cố gia tiểu thư mà giữ trọn tấm lòng son sắt.

Tuy là như vậy, nhưng vì huyết mạch hoàng gia, hân vẫn cùng kế phi kia sinh hạ bốn hài tử, hai nam hai nữ. Những người này đều không phải hạng tầm thường! Cả bốn người đều dung mạo tuyệt thế, văn võ song toàn, xuất khẩu thành thơ, thao lược kỳ tài! Có thể thấy bọn họ hoàn toàn kế thừa tướng mạo xuất trần cùng tài hoa độc nhất vô nhị của Vương gia (căn bản không liên quan đến vị kế phi mờ nhạt kia).

Cũng có người nói, kể Vương phi sở dĩ đã cõng chịu cô độc (vương phủ cũng có lãnh cung, chỉ là nhỏ hơn một chút so với hoàng cung), không chỉ vì nàng bị Hoàng Thượng ép gả cho Vương gia (Vương gia nghĩ hoàng đế cưỡng ép, cho nên không muốn tìm một nữ nhân hoàn hảo như Vương phi), mà bởi vì Vương gia có một nam sủng, tên gọi Nhâm Vân Khởi. (không tìm được Vương phi tốt, Vương gia chỉ có thể đi tìm lối tắt mà thôi)

Lại nói tới Nhâm Vân Khởi, quả thực hẳn là một kỳ nhân xưa nay hiếm có! Ban đầu chỉ kinh doanh than báy lỗ cùng bếp lò, hai thứ này dần dần thịnh hành trên cả nước, sau đó lại thiết kế áo lót hộ thân cho binh lính đương triều (mặc dù không thể chống đỡ mưa giông rừng đạn, thế nhưng đa số binh sĩ đều nói chiếc áo này đã cứu mạng bọn họ, còn nói vết thương vốn dĩ là trí mạng, nhưng vì mặc áo, bọn họ chỉ cần nghỉ ngơi mười ngày là khỏe, các vị nghe có tin được không? Có chuyện như vậy sao?), rồi nhảy sang làm bồn cầu tự hoại (chắc người không biết chất thải vốn là để trong phòng chứ? Vậy người thật may mắn, bởi vì trước lúc đó, mọi thứ đều giấu trong phòng. ... Đến mùa đông, ban đêm lại càng bốc mùi khó chịu, ngay cả khuê phòng của các vị tiểu thư tao nhã lịch sự cũng không tránh khỏi có chút ý vị, trừ phi người thích bị người khác nhìn chằm chằm trong lúc đang giải quyết), bây giờ thì mọi nhà đều có (các vị nói xem hân thu về bao nhiêu?). Hân kinh doanh mặt hàng thì nhiều vô số! Có xưởng rèn lò sắt, có phường thêu, lại có xưởng làm bồn cầu, làm mái ngói, vật liệu xây dựng (chủ yếu dùng tro than, không phải đi mua nguyên liệu bên ngoài, như thế tiền đổ vào túi hân không ít), xưởng làm bún chữa cháy, đồ dùng cho phụ nữ (người đừng coi thường, thử nghĩ xem tiền của chúng ta còn ai giữ ngoài mấy bà vợ, ta muốn uống nước hay làm gì, còn phải mở miệng hỏi xin bọn họ, còn bọn họ muốn tiêu tiền, chúng ta có biết cũng như không! Cho nên người đoán hân buôn bán lãi đến mức nào?! Có tiền nhiều dè chết hân luôn đi!), lại còn mấy cửa hàng liên kết kinh doanh (có người bảo hàng ngày hân chỉ ăn bánh bao với rau xanh để sống, người nói đây có phải báo ứng không, cầm nhiều tiền như vậy còn không phải béo phì như heo sao?). Hân còn làm nhiều cái nữa, còn có một ngân hàng do chính mình làm chủ (tiền nhiều quá phải có chỗ để a), bố trí mạng lưới đưa thư, cái này thật là công lớn, thử xem xem trước đây nào có ai truyền tin giúp người? Đương nhiên là phải lấy tiền, hẳn là một cái dây xâu tiền mà! Mỗi ý tưởng là một cọc tiền, người xem xem hân có bao nhiêu ý tưởng chứ? Hơn nữa, hân còn biết phân chia cho người khác. Thật là chưa thấy ai năng nổ kiếm tiền như hân.

Hân còn làm nhiều chuyện quái dị hơn thế nữa. Ti như là Bách Y Đường, cam đoan thầy thuốc không phải đồ lừa đảo, thực sự chữa bệnh cho mọi người! Ở đó còn có các chuyên gia, mà nổi tiếng nhất là Lý lang trung, bệnh đến tay hân là khỏi, chỉ có điều người phải mắc trọng bệnh, nếu không hân sẽ khinh người ra mặt. Họ Nhâm đó còn mở đủ loại trường học, ngoại trừ dạy chữ viết tính toán, còn có mấy mớ, may mặc, chế biến thức ăn, canh tác (cha mẹ ta cũng xuất thân nông dân, vậy mà còn không biết được nhiều đến thế). Còn có một học viện Y, học sinh ở đó ngày ngày giết chóc sinh linh, ai cũng ghê sợ chẳng dám nhìn tới! Viện trưởng ở đó nghe nói là nhân tài y học tiếng tăm lừng lẫy Trầm Trọng Lâm (hân rõ ràng có tên, vậy mà lúc nào cũng tự xưng Tiểu Trầm, đến lúc tám mươi tuổi cũng vẫn gọi như thế. Ta buồn nôn, hẳn như vậy thì chúng ta thành cái gì?). Có người nói hân cũng là người điên, lúc nào cũng đến chỗ Vương gia tìm Vân Khởi, nhưng không bao giờ cho lão bà đi theo (lão bà hân cũng thật là ghê gớm, biết dùng phương pháp gì đó mổ bụng người ra, nhờ đó mà cứu được vô số mẫu tử, được người đời ca tụng là Bồ Tát sống!). Lão bà hân thấy vậy thì tức giận không thôi, cuối cùng mua một gian nhà ở ngay tại bên cạnh Vương phủ, đồ đạc công ngày nào cũng phải đứng ở ven đường chờ hân. Thường thường vẫn thấy Vương gia đường lúc nửa đêm đem hân đem đá ra ngoài cửa, tổng về thẳng đến nhà.

Ta tuy là không ưa được Nhâm Vân Khởi biết cách kiếm tiền, nhưng cũng khâm phục hân làm được nhiều chuyện tốt. Đầu tiên hân thu nhận rất nhiều trẻ nhỏ cùng dân nghèo lang thang, cho bọn họ vào làm việc trong mấy phân xưởng của hân (có nhiều người vì muốn đến chỗ hân làm việc liền gả nạo mình gặp rủi ro), đi khắp nơi xây các nhà dưỡng lão, cô nhi viện. Thấy nạn dân liền ra tay cứu tế, cứu sống vô số mạng người! Bình thường cũng không từ chối bày kế giải nguy, chăm lo xây cầu sửa đường. Bản thân hân hay mặc quần áo cũ, đi đại đơn giản, không có rêu rao. Không thích nhà cao cửa rộng, chỉ ưa nghỉ lại quán trọ thường thường (chẳng qua là ăn bớt tiền của Vương gia mà thôi). Nếu hân không phải là nam sủng trong tay Vương gia, mọi người có thể sẽ cho hân là thánh nhân.

Thế nhưng Nhâm Vân Khởi hẳn lại dây dưa với Vương gia cả đời! Người ta nói hân luôn nắm tay Vương gia, thích dí sát vào mặt Vương gia, lại còn hà hơi vào mặt hân! Hai người cùng đi cùng đứng, vô cùng thân thiết (thật là đáng ghét), thậm chí ở trong cung cũng đều như vậy. Nhưng thánh thượng niệm tình công lao hân cống hiến cho đất nước, cho nên không truy cứu (đây là vì sao Vương gia muốn thoát hân cũng không được, là bởi vì Hoàng Thượng đem hân bán cho người! Thảo nào không cho Vương gia tìm Vương phi xứng đôi! Người thật thông minh, ta còn chưa có nghĩ đến đó). Có người nói, Vương gia chẳng qua chỉ thương tình hân là kẻ phế vật yếu đuối “Vô dụng bất lực” (MT: ý nói không làm được chuyện nam nữ), cho nên thu nhận hân, khiến hân được thể lại càng lên mặt, ngang nhiên đem việc về làm ngay tại Vương phủ, ngày ngày ngựa xe như nước, nói liên không dứt, so với xa giả của Vương gia còn nhiều gấp mấy lần, ảnh hưởng nghiêm trọng Vương gia thanh tu, không thể làm gì khác đành phải cho hân ra ngoài tự xây cho mình một cơ ngơi (à! Vương gia đối với hân cũng thật tốt). Cũng có người nói bởi vì Nhâm Vân Khởi là thái giám hầu hạ Vương gia từ bé, chẳng qua lúc đó mới được thả ra ngoài, cho hân vì nước phục vụ (khó trách hân thân vô trường vật[2]— Ách! Không đúng, phải nói là không xây nhà xây cửa cho mình, bởi vì hân còn phải hầu hạ Vương gia, không phải sao? Có lý, nếu không tiền nhiều như vậy sao không tiêu cho mình?). Nhâm Vân Khởi càng về già càng lộ rõ hình dạng thái giám, tiếng nói cũng éo là như đàn bà. Có người lại nói, Nhâm Vân Khởi từ nhỏ đã bị cha mẹ vứt ở trong miếu (bởi vì “Vô dụng bất lực”, cha mẹ hân đã sớm nhìn ra), địa chán làm tòa miếu đồ sập, từ đó hân lưu lạc đầu đường. Vương gia tấm lòng lương thiện, cho hân đi theo, hân lại bám riết không tha! Nếu trời sinh đã không nam không nữ thì đến già giống thái giám cũng là bình thường. Dù sao cả đời hân cũng không thoát được bốn chữ “Vô dụng bất lực”.

Mà mỗi khi không ở Vương phủ, hân đều dạo chơi tứ phương, thị sát phân xưởng, đi một lượt rồi lại về. Con người hân cực kỳ vô sỉ, mỗi lần xuất hành, nhất định phải kéo theo Vương gia cùng đi, đại khái là để đi đường cái quan cho thuận lợi. Đáng thương Vương gia thân vàng thể ngọc lại phải chịu không ít nỗi khổ vì nỗi lang bạt kỳ hồ! Thực sự là thần giận người oán! Những người từng gặp qua Nhâm Vân Khởi đều nói, người này lúc vui thì cười ha ha, lúc tức thì hung hân sì vãi, tác phong to gan lớn mật, ngay cả Vương gia cũng không tránh khỏi liên lụy. Vương gia làm bạn đồng hành với hân, thực ra là vì ngài quá hiền lành tốt bụng, cho nên mới che chở cho đám quan lại nhà môn không bị Nhâm Vân Khởi độc mồm độc miệng rửa xà. Nhưng những kẻ nghe hân mắng rồi đều nói, nghe một câu của hân, quả thực như xuân phong gột rửa, như được nếm qua sương ngọt, tư tưởng đã thông, cõi lòng thoải mái. Một lần bị chửi, cả đời khó quên, càng suy nghĩ càng ngẫm ra được nhiều điều. Rất nhiều người vì thế mà từ chối quan cao lộc hậu, cam tâm cả đời làm công cho hân. Ví như có người tên Cứng Đầu, hân nói chỉ cần Nhâm Vân Khởi mắng hân, còn tiền công không có cũng chẳng sao. (hân chẳng phải là chủ quán buôn bán than với bếp lò sao? Đúng vậy! Giàu như hân thì cần gì phải trả tiền chứ?! Cha hân cực kì coi trọng hân, đi đâu cũng nói với mọi người, nhà bọn họ tu thân tích đức năm trăm năm mới sinh được một đứa con như vậy). Hân cực kì sùng bái họ Nhâm, chỉ thiếu nước quỳ

rap xuống đất, khóc lóc cầu xin họ Nhâm kia thương tình mà mắng cho một trận, sau đó nghĩ trăm phương ngàn kế mà đi theo sau hắn, cũng không muốn đổi sang nhà khác, một mực giữ mối quan hệ, để ngày sau còn có cơ hội được nghe si vãi. Haizz, đời đạo này thật là lắm kẻ ngu.

Tùy tùng của hắn, người người đều xuất thân ăn mày, được hắn thu nhận từ nhỏ, cho ăn cho mặc, lớn lên tự nhiên đối với hắn trước sau như một, không có hai lòng.

.....

Ly kỳ chính là, Nhâm Văn Khởi qua đời lại cùng ngày với Vương phi, sau đó Vương gia, lúc đó bảy mươi tuổi, cũng ra đi giữa lúc nửa đêm. Có kẻ nói rằng hắn ôm thi thể Nhâm Văn Khởi, cứ ngồi yên như vậy mà chết đi, lệ châu giàn giụa, chết rồi cũng không ngừng, nhưng Nhâm Văn Khởi đến khi nhắm mắt vẫn bình thân tươi cười.

Triều ta từ khi khai quốc đến nay, gọi là dũng mãnh phi thường đệ nhất chỉ có Uy Vũ tướng quân Trình Viễn Đồ, năm đó đã tám mươi tuổi, nghe được tin tức thì vội vã trở về viếng tang. Hắn tới trước linh đường, nhìn Vương gia cùng Nhâm Văn Khởi, nói lời từ biệt, sau đó rời khỏi linh đường rồi đứng lặng rất lâu trong đình, không hề cử động. Mãi về sau mới có người phát hiện, hắn cũng theo bọn họ mà đi, khá khen cho một vị đại tướng quân, đến khi chết cũng không quy ngã!

Bốn người con của Vương gia đau xót không sao kể xiết, cùng nhau đưa hai người bọn họ chôn chung. ... Ha, cái này ta biết, ta có một người thân thích, ngày ấy cũng đến Vương phủ hỗ trợ, hắn nói, đâu phải chỉ là đồng táng, đó là cùng huyết cùng quan, cùng chôn cùng gói! Vương gia đến chết cũng chịu không buông tay Nhâm Văn Khởi! Mấy đứa con hắn khóc lóc đến chết đi sống lại.

Còn về Trình đại tướng quân, người nhà sau đó nói lại, tướng quân sớm có di ngôn, nhất định phải chôn ngay cạnh nơi hai người bọn họ nằm xuống. Lễ tang năm đó trở thành một hồi quốc tang, cùng lúc tiễn đưa Nhâm Văn Khởi, Vương gia cùng tướng quân, người đi đưa mà len chặt hết cả kinh thành, rất nhiều người quyền cao chức trọng cũng đứng chung với lê dân bách tính, túc trực ở ngoài đường, chỉ chờ hôm sau đưa tiễn bọn họ một đoạn đường.

....

Một trong số bốn người con tiếp nhận sản nghiệp của Văn Khởi (thảo nào chôn hắn mà không chôn Vương phi, bởi vì cảm sản nghiệp người ta mà).

Còn vị Vương phi kia có lẽ được chôn ở một ngọn đồi vô danh nào đó, không ai chú ý. Cũng giống như mấy người thiếp của Vương gia, không ai biết tung tích ở đâu, cũng không ai để tâm tìm kiếm.

Chuyện về Vương gia cùng Nhâm Văn Khởi rất khơi gợi hứng thú, làm cho mọi người tha hồ tưởng tượng, đời sau không ngừng truyền tụng.

Chú thích:

[1] Nguyên văn:

Tằng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân”

(Đã qua bể thẳm khôn còn nước,

Ngoài chôn non Vu chẳng có mây).

Hai câu thơ khóc tang vợ của Nguyên Chấn (đời Đường). Lời thơ bóng bẩy nhưng ý tứ rất chân thành – Nhà thơ ví vợ mình như nước bể thẳm, mây non Vu, đã chung sống với nhau rồi thì trong thiên hạ khó có được người đàn bà nào có thể thay thế.

[2] Thân vô trường vật: ngoài thân không có vật dư thừa nào khác, ý chỉ bản cùng nghèo rớt mòng tơi.

Trường vật: trường: dài, vật: đồ vật. Ban đầu vốn chỉ vật thừa thãi gì đó, về sau cũng chỉ hình dáng của vật.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cứu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cảm nghĩ của Trình Viễn Đồ

Từ khi sinh ra, ký ức đầu tiên ta nhớ được hoàn chỉnh, chính là một lần ta nghịch chơi trên nóc gian chính đường, không may trượt chân ngã lăn xuống

đất. Mặt đất dưới kia nhanh chóng đánh úp về phía ta, nhưng vẫn chưa đủ nhanh! Bởi vì ta còn nhanh hơn thế, kịp thời xoay mình, lộn lại một vòng, sau đó ngừng lại. Ta thử co duỗi chân tay, không có việc gì, chỉ có vài vết trầy da nhỏ nhỏ trên tay. Năm ấy ta chín tuổi.

Đột nhiên, gần đó có người hét lớn, ta vừa ngẩng đầu liền bắt gặp mẫu thân, Vương phi duy nhất của đương triều đệ nhất Bình Khẩu Tướng quân Vĩnh Yên Hầu, vừa ngã xui ngã xuống. Ta nghĩ có lẽ bà quá kinh hãi, bắt đầu lo sợ chuyện này nếu như cha ta biết được nhất định sẽ giáo huấn ta một trận nên thân. Một lúc sau mẫu thân ta mới tỉnh, sắc mặt tái nhợt nhìn ta mà nói: “Đồ bất hiếu! Sao ta lại vô phúc sinh ra ngươi?!” Nói rồi bật khóc. Ta chỉ biết cha ta nói đúng, nữ nhân đúng là phiền phức!

Cha ta lớn hơn mẹ hai mươi tuổi. Lúc còn trẻ, ông chinh chiến khắp nơi, binh đao yên ngựa ít khi nào rời tay, ông nói không lấy vợ chỉ vì không muốn làm nữ nhân đó lỡ dở một đời. Mãi đến năm ba sáu tuổi, tiên hoàng tự mình tác hợp, đưa tiểu muội muội của hoàng hậu lúc ấy mới mười sáu tuổi ban thưởng cho ông. Trong đám hạ nhân có người nói vị tiểu muội này được nuông chiều từ bé, tính tình hấp tấp nóng nảy, dung mạo lại không tốt, cho nên mới bị gả cho cha ta. Cũng có kẻ nói bà thấy cha ta thắng lợi khai hoàn, cưỡi ngựa vào thành, bị dáng vẻ kiêu dũng oai hùng kia làm cho si mê, cuối cùng nhất quyết đòi gả cha ta bằng được. Ta nghĩ dung mạo bà không quá khó coi, cho nên ta tin câu chuyện thứ hai. Nhưng có một lần ta hỏi bà, rằng có phải năm đó mẹ ta quyết chỉ muốn kết duyên với cha? Lời vừa nói xong bà liền thương ta một cái bạt tai! Mẹ ta tính tình vốn không tốt, xem ra lời trước nói cũng đúng.

Mẹ ta sinh ta khi mới mười tám tuổi, nhưng cha ta đã ba mươi tám, so ra cũng chẳng khác người bốn mươi. Lúc mẹ sinh ta khổ cực không kể xiết, thiếu chút nữa đã mất đi tính mệnh, về sau cũng không thể có thêm hài tử, mà mẹ ta cũng ghen tuông khủng khiếp, nhất định không cho cha ta nạp thiếp. Cha ta cũng không hứng thú, ông vẫn nói có một mình mẹ ta đã đủ phiền toái, nhiều thêm mấy người nữa chỉ càng thêm đau đầu nhức óc.

Ngày hôm đó cha ta trở về, nghe thuộc hạ báo cáo, lại nhìn quanh một chút, sau mới nhìn đến ta đương hậm hực ở gần đó. Ông không giận mà bật cười ha hả, chỉ nói một câu gọn lỏn: “Tướng gia ta hữu tử a!” Nghe cha ta nói vậy, mẹ ta tức giận cực kì, không nói không rằng giậm chân bỏ đi. Ngày tiếp theo ta vẫn luyện tập võ công, chỉ khác là có thêm một vị sự phụ đến đây, dạy ta học binh thư sách lược, chiến trận thuật mưu, thú vị vô cùng!

Mẹ thường mang ta vào cung chơi với hoàng hậu tỷ tỷ, ta cũng nhân tiện làm quen với thái tử. Tuy rằng chúng ta không thân không thích, nhưng ta xấu hổ không dám mở miệng, không dám nói ra ta có quen với hắn! Cha ta cũng giữ kín như bưng, nói ông làm tướng cả đời, vậy mà thanh danh đều hủy trong tay đám đàn bà con gái! Mẹ ta lần nào nghe xong cũng nổi giận, đuổi theo muốn đánh cha ta một trận, hai người lờ nhau vào phòng, nghe tiếng vọng ra có vẻ như đang sống chết với nhau. Nhưng đến lúc ra, cả hai đều vô cùng cao hứng, không biết là ai thắng ai thua.

Vì rửa nhục, mỗi lần nhìn thấy thái tử, ta đều tỷ thí võ công với hắn, có điều hắn lớn hơn ta sáu bảy tuổi, đương nhiên có thể dễ dàng cho ta đại bại. Đến năm bảy tuổi, hoàng hậu lại sinh thêm một hoàng nam, nhưng chuyện này đối với ta không có ý nghĩa. Chỉ nhớ năm mười tuổi ta vào cung lần nữa, thái tử lại đối tính, không ham thích cùng ta đấu võ, trái lại lôi kéo ta cùng hắn đi chơi với tiểu đệ đệ. Hắn còn nhắc tới nhắc lui, nếu như ta đánh tiểu đệ đệ nhà hắn, hắn sẽ cho ta ngã lăn ra đất, đem bùn trét vào mặt ta, sau đó gọi toàn bộ nữ tử trong cung chứng kiến, cho ta cả đời cũng không mở mặt lên được.

Tiểu đệ đệ của hắn, sau này là Cừu Vương gia, khi đó mới ba tuổi, chỉ biết ngồi yên một chỗ, im lặng giống như một con búp bê, rất ít khi mở miệng, mà mỗi lần nói cũng chỉ một hai từ, có người nói hoàng hậu vẫn luôn lo lắng hắn lớn lên không biết nói chuyện, hoặc xui xẻo hơn, là đồ ngu ngốc! Ta dần dần lần la làm thân với hắn, kỳ thực là ta điều võ cho hắn xem, nhân tiện nói một chút sách luận vừa mới học được. Hơn một năm sau, hắn mới bắt đầu nói được một câu năm chữ hoàn chỉnh, hoàng hậu thấy vậy lại càng ưu ái ta, nhưng ta thường xuyên tới chơi cùng hắn, ngày nào cũng đến là tốt nhất.

Ta vốn không muốn chơi với một đứa nhóc con như hắn, nhưng thường xuyên qua lại liền thành thói quen. Vài ngày không gặp sẽ thấy nhớ, lâu dần lại thích nhìn hắn an tĩnh ngồi yên một chỗ, lắng nghe ta luyện võ diễn thuyết, khiến ta có cảm giác chính mình được người ta sùng bái.

Năm ta hai mươi tuổi, cha ta tuổi tác đã cao, Hoàng Thượng, chính là tên thái tử ta đánh không lại, ban thưởng cha ta cưỡi giáp hời hợt, an hưởng vinh quang cả đời, trọng trách trước đây chuyển sang cho người khác. Cha ta trở về nhà, vẻ mặt buồn bã, mượn rượu tiêu sầu, lại nhìn ta mà nói: “Sao không sớm hơn mười năm...” Mẹ ta vừa nghe thế, tức khí đại náo một trận, hỏi cha ta mấy chục năm nay, bà ở chỗ nào? Cha ta không thèm đáp lại, chỉ tiếp tục uống rượu. Mẹ ta òa khóc om sòm, ta nghĩ là giả, ấy thế nhưng cha ta vẫn chịu thua, phải xuống nước xin hàng, không dám nói sớm cái gì năm nữa.

Ta cũng không vui vẻ, tân đại tướng quân chính là đại ca của người vẫn đến chơi Vương phủ. Đại ca hắn hơn hắn đến mười tám tuổi, nghe nói hai người là cùng cha khác mẹ, nhưng ta luôn thấy không đúng, mặt mũi đường nét cả hai đều không có điểm gì chung. Kẻ đó tuy thường ngày thâm trầm u ám, nhưng Vương gia đã không để ý, ta cũng không nên nói bậy. Cả ta lẫn hắn đều thân thiết với Vương gia, nhưng thực ra chúng ta cũng không ưa được nhau. Aiz! Chuyện cũ thương tâm, thực không muốn nghĩ!

Từ năm mười lăm tuổi, mẹ ta bắt đầu lo lắng tìm nàng dâu, làm cho ta cực kỳ chán ghét! Ngược lại cha ta không hề nôn nóng, nói đại trượng phu sao phải lo ế vợ. Ta nói rất nhiều lần, bắt luận đối phương là người thế nào, phải vừa ý ta mới được! Vì thế mẹ bắt đầu dần xếp đủ loại hoàn cảnh, làm cho ta trong lúc “vô ý” bất ngờ gặp được đối phương, nhưng tất cả bọn họ đều vô vị, chỉ biết nhìn ta rồi cúi đầu cười trộm, nói năng lí nhí lảm bảm, chẳng gây nổi chút hứng thú. Cũng có vài người bạo dạn, mới gặp ta có vài lần đã cố bày ra đủ loại phong tình, thật sự quá mức khoa trương kịch cỡm. Ta càng gặp càng phiền, rốt cuộc ngộ ra vì sao năm đó cha ta sầu não. Nữ tử đâu có gì tốt, ở chung cùng bọn họ không bằng đến chơi với tiểu Vương gia. Đương nhiên ta không có ý đó, bình sinh ta không thích nam nhân, nói ra buồn nôn muốn chết. Cứ người trước đi người sau đến, ta đến hai bảy hai tám tuổi cũng chưa đón được dâu, làm mẹ ta gặp đến mức muốn điên, nhưng bà càng sốt ruột ta càng dè dặt không vội. Hơn nữa cha ta ba sáu tuổi mới lập gia đình, ta còn ít nhất là bảy tám năm, đến lúc đó tùy tiện chọn một người, không phiền đến ta là tốt nhất.

Vương gia mất tích, hết thầy đều là do ta không đi theo bảo hộ hắn! Ta dẫn người lùng tìm khắp nơi sơn đạo, không bỏ sót lùm cây bụi cỏ, cuối cùng tìm được một thi thể rách nát dưới chân dốc núi, trên người vẫn còn mang bộ xiêm y Vương gia từng mặc. Từ khi sinh ra đến giờ, ta chưa bao giờ trải qua bi thương đến vậy. Ta ngày đêm chìm trong men rượu, trong lúc lơ mơ vẫn một mực gọi tên hắn, trong lòng chỉ nghĩ tới giao tình suốt hai mươi năm nay, đối với ta lẫn hắn không khác nào huynh đệ ruột thịt, là cậu em trai tâm đầu ý hợp với ta! Nghĩ lại năm xưa lần đầu tiên ta gặp hắn, nhớ lại hắn lúc đó bận xiêm y hoàng sắc nhàn nhạt tinh xảo. Nhiều năm trôi qua, ta vẫn cho rằng chính mình đến giúp hắn giải khuây, nhưng hắn đi rồi, ta mới biết tâm can ta đã có một phần dành cho hắn....

Vương gia được người ta cứu trở về. Thủ phạm không ngờ lại chính là người bằng hữu lâu nay ở bên cạnh hắn. Ta tới gặp hắn, không thể cảm lòng mà bật khóc. Hắn thì trái lại, vẫn bình tĩnh như không có chuyện xảy ra, chỉ nhẹ giọng nói với ta: “Hoàng huynh tức bình quyền Định Viễn tướng quân, nhưng chuyện quốc phòng làm trọng, biên quan không thể một ngày không tướng trấn giữ...” Lời hắn nói ta đương nhiên hiểu được, cũng lập tức gật đầu ưng thuận, “Ta Trình Viễn Đồ nguyện ra biên quan trấn thủ, vì nước xả thân, thỉnh Vương gia tiến cử ta với Hoàng Thượng!”

Ta về nhà, trong lòng phần khởi không sao ngủ được, đành phải lấy luyện kiếm giải khuây, binh thư sách vở cũng rơi rớt khắp sàn. Ta năm ấy gần hai chín tuổi, nhưng ra bên ngoài thường tự xưng ba mươi. Nếu cưới vợ thì hơi nhiều tuổi, nhưng đề phong tướng thì lại quá trẻ. Ta tự hỏi vì sao cả hai đều sai lệch?! Năm ấy cha ta đã bảy mươi, vậy nhưng vẫn bồng bồng phần chân muốn phát điên, hùng hùng hổ hổ xắn ống tay, một mực đòi cùng ta đi tới biên quan, một lần nữa khoác áo giáp lên thân, nguyện ý bỏ thân nơi sa trường. Còn nói ta trẻ người non dạ, không có kinh nghiệm thực chiến, ông đi cùng có thể giúp ta bày mưu tính kế. Đây đâu phải trợ giúp, là trở ngại thì đúng hơn! Mẹ ta còn phiền hơn, cả ngày khóc lóc rầm rứt không thôi, đòi ta trước khi đi phải cưới vợ sinh con, để cho bà đỡ buồn phiền một mình. Bọn họ thật là biết cách đá kích ta! Có bậc phụ huynh như vậy, ta còn cần địch nhân làm cái gì?!

Quả nhiên nửa tháng sau, hoàng thượng lên triều, ngó ý muốn chọn ta làm tướng, nhưng lập tức vấp phải bao nhiêu lời can ngăn, phản đối. Các đại thần đều nói ta tuổi trẻ không có kinh nghiệm, đem binh quyền phó thác cho ta, biết đâu lại phạm sai lầm lớn. Không biết làm gì hơn, Hoàng Thượng đành phải bãi triều, hôm khác lại bàn tiếp. Thế nhưng phải đến hai tháng sau, sự tình mới được quyết định.

Lòng ta dao động, bất an cùng rối bời, lo lắng không thôi!

Ta biết Hoàng Thượng cũng muốn tìm người khác, nhưng phải là người có thể tin cậy. Người thu nhận, nâng đỡ thủ phạm ám hại Vương gia vẫn còn, phe phái của kẻ đó vẫn phản đối hắn, hơn nữa Định Viễn tướng quân vẫn nắm giữ binh quyền trong tay. Có người nói, lần này Hoàng Thượng trực tiếp hạ kim lệnh, giao cho tử sĩ ngày đêm thúc ngựa truyền tin, phải đòi cho được Định Viễn tướng quân quay về kinh thành. Kim lệnh vừa tuyên đọc, Định Viễn tướng quân phải lập tức lên ngựa rời doanh, không được hỏi thêm một câu! Nếu như chân chữ, người truyền tin có thể tiền trạm hậu tẩu! Bởi vì việc tới bất ngờ, tướng quân còn chưa kịp hiểu đã phải tức khắc lên đường. Xem ra, y không hề hay biết đệ đệ của mình đã gây ra tội trạng gì. Nếu như kẻ đó không bị cừu hận làm mờ mắt mà nhân nhịn chờ thời, đợi đến ngày đại huynh hắn công thành danh toại, thế cường lực mạnh không còn gì phải e ngại mới ra tay, vậy thì hậu quả chỉ sợ là không tưởng tượng nổi. Hoàng Thượng vì không gết được cả nhà hắn mà trong lòng mang phiền muộn, thành ra lựa chọn càng phải cẩn thận.

Ta vốn chắc rằng bằng vào giao tình bấy lâu với Vương gia, hắn cuối cùng sẽ chọn ta. Nhưng đúng lúc này biên quan không tướng trấn giữ, giặc Thát Lỗ dễ dàng phá công mà vào, lấn chiếm đất đai quốc thổ. Trên triều đình lòng người cũng đổi, bá quan văn võ dần dần ngã theo một hướng, bất kì ai cũng có thể, trước tiên chọn ra một người là được. Ta nghi ngờ đây là kế sách của Hoàng Thượng, bức quần thần phải tuân theo ý muốn của hắn. Hắn không lo Thát Lỗ xâm phạm, không lo thành mất người vong, tri hoãn đợi đến khi giao cho ta nhiệm vụ, thực sự khiến ta thấp thòm!

Rốt cục cũng đến ngày ta được nhận mệnh, lần này trên triều không một người phản đối. Tâm nguyện được thỏa mãn, ta trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng cũng bắt đầu lo nghĩ hỗn loạn. Bởi vì ta từ nhỏ đọc không biết bao nhiêu cuốn binh thư, võ nghệ cũng cao siêu hơn người, nhưng lại không hề có kinh nghiệm thực chiến, mà đương lúc loạn lạc rối ren, ta không có thời gian để làm quen chuẩn bị mà vội vàng ứng chiến, liệu sẽ nắm được mấy phần thắng lợi? Trọng trách này liệu ta có đủ sức đảm đương không? Hay ta nên đưa cha đi cùng, đến lúc quan trọng còn có người chỉ bảo. Nhưng cha ta lại không rời được mẹ, bà nhất định sẽ đi theo đến cùng.... Trình đại tướng quân, tuổi trẻ tài cao, vậy mà ra trận còn đưa cha mẹ đi cùng.... Ông trời ơi! Tôi muốn đi chết!!!

Trên triều đình là thế, còn ở vương phủ, Vương gia lại như một bóng ma, xuất quỷ nhập thần, thường xuyên rời phủ đi đâu không ai biết, những lúc ở nhà thì một mõi rã rời. Ta đi tìm hắn nói chuyện, chỉ thấy hắn nhắm mắt lặng thinh không nói để một mình ta độc thoại. Chủ đề nói không có gì đặc biệt, vẫn là đôi ba câu than vãn chuyện triều chính, một chút chí lớn đại nghiệp, nhưng có đôi khi trong lúc vô tình, ta để lộ ra nỗi bất an sợ hãi lâu nay vẫn đè nặng trong lòng.

Có một hôm, hắn đột nhiên nói: “Ta muốn dẫn huynh đi gặp một người, là bằng hữu của ta”. Hắn nói với ta nhưng đôi mắt khép hờ, không để ý tới thái độ của ta. Từ sau khi gặp nạn trở về, hắn như đổi thành một người khác, lời nói không rành mạch mà ngắt quãng, ngập ngừng muốn nói lại thôi, ta cũng vô tâm không để ý tới. Hắn cho ta biết địa điểm là một thôn trấn nhỏ cách đây khoảng hai ngày đường, cả tên quán cơm hắn cũng nói ra rành mạch, chứng tỏ hắn từng đến đây rất nhiều lần. Càng lạ lùng hơn khi hắn nhắc ta tư trang đơn giản, nhất là không được gọi hắn Vương gia, chỉ được gọi Hữu Sinh, làm cho ta không sao hiểu nổi.

Ngày hôm đó ta y hẹn mà đến, tìm được đúng địa điểm, vừa vào cửa liền thấy hắn đã ở đó chờ sẵn, trên người chỉ mặc áo vải thô màu lam nhạt, mái tóc dài buộc gọn lại bằng một sợi dây vải, ngồi bên cạnh một gã trai trẻ mang dáng dấp nông dân hết sức bình thường. Từ trước đến giờ, ta chưa từng thấy hắn ăn vận như thế, ngạc nhiên đến nỗi nhất thời không biết nên nói ra sao. Vương gia lớn lên trong nhung lụa, từ nhỏ đã quen mặc trang phục tinh xảo hoa mỹ, tất cả vật phẩm đều là đồ ngọc dụng trong cung, Hoàng Thượng trước khi ban thưởng hậu cung đều dành riêng những thứ tốt nhất đưa qua vương phủ. Ngay cả cây trâm cài tóc cũng là ngọc quý trăm năm hiếm gặp, đai buộc tóc còn khảm minh châu bảo thạch, hơn nữa mỗi lần hắn thay đổi trang phục đều kèm theo vô số ngọc bội hoàng kim kiểu dáng khác lạ, không có khi nào lặp lại. Khắp trong cung ngoài cung, ta chưa từng thấy qua nữ nhân nào ăn vận xiêm y đẹp hơn hắn. Nhưng chỉ có thời gian đầu ta còn choáng ngợp, về sau nhìn mãi cũng thành quen. Giờ thấy hắn đơn sơ như vậy, ta lại không khỏi chua xót, thương thay cho hắn.

Vương gia không nhìn ta, thậm chí tay cũng không rời bàn, chỉ một vài lời đơn giản giới thiệu ta làm quen với gã nông dân kia. Ta đưa mắt quan sát y, thấy y đầu trần, bề ngoài bần hàn thấp kém, chỉ có bộ dạng có chút thanh tú dễ coi, nhưng Vương gia vì cái gì....

Y vừa mở miệng đã nói ta quá trẻ, chọc đúng chỗ tự ái của ta, làm cho ta giận không thể át, lập tức lạnh mặt quay đi. Vốn dĩ ta còn e ngại có mặt Vương gia, không nỡ làm cho y mất mặt, thế nhưng chính y lại tự đi gây chuyện. Y chẳng những không im miệng, lại hỏi ta có hứng thú nghe một câu chuyện xưa hay không, biết đâu hoàn cảnh hắn lại giống ta hiện tại. Ta gật đầu chấp thuận, nhưng lại không nhớ nổi cái tên của hắn, Vương gia thấy vậy liền nhắc lại: “Vân Khôi, Nhâm Vân Khôi”. Từ đó về sau, cái tên này in sâu vào trong lòng ta, muốn xóa đi cũng vô phương.

Chuyện xưa nói một vị tướng trẻ cùng thuộc hạ đánh đông dẹp bắc, về sau đại công cáo thành, hoàn cảnh người đó không khác gì ta, đều xuất thân từ dòng dõi thế gia, không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng lại có được cái nhiệt huyết ngồng nghênh ngạo nghễ, dũng khí hiên ngang vô địch, không vì địch mạnh mà chùn chân sợ hãi, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, lấy thân mình phò vua giúp nước, lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh, đã bại cường địch xâm phạm đất đai, lập thành kỳ tích vang danh thiên cổ.

Ta càng nghe, nhiệt huyết trong lòng càng sôi trào như sóng triều dồn dập đổ tới! Không chỉ mình ta kích động, y cũng không giữ được bình tĩnh, thần thái rạng rỡ hào sáng, hai mắt lấp lánh hào quang, làm cho ta như được mở rộng tầm mắt, đầu óc khai thông, xúc động vô cùng! Hắn đập bàn vụt đứng dậy, vung tay sang sảng nói, dáng vẻ phóng khoáng tự nhiên, giống như đi giữa chốn không người. Ta say sưa ngấu ngiến từng lời hắn nói, trong lòng vui sướng không gì sánh nổi!

Đột nhiên hắn quay ngoắt nhìn ta, nói: “Trình tướng quân, ta nói ngài tuổi trẻ có phải khiến ngài không vui?” Hắn nói xong lại mỉm cười, làm cho ta đột nhiên đập mạnh, nét cười ấy tuy bề ngoài hào sáng xuất chúng, nhưng ẩn sâu trong là nhu tình nữ nhi dào dạt, ta bất giác ảo tưởng, người đứng trước mặt ta là một nữ tử. Nhưng những lời hắn nói không thể là một nữ nhi tầm thường có thể nghĩ tới, mà là lời một đấng nam nhi hảo hán, nói đến trọng trách lúc lâm nguy, nói đến ý chí cùng lòng tin. Đêm nguy hiểm xem là cơ may, thấy nghịch cảnh coi như kỳ ngộ! Tất cả đều là những thứ ta đang tìm kiếm bấy lâu, chính là dũng khí cùng niềm tin vào thắng lợi!

Thì ra là vậy, bất luận ta còn trẻ hay đã già, bất luận ta non kém hay lão luyện, thành hay bại đều ở tại trong lòng. Chỉ cần ta lựa chọn dũng cảm tiến tới thì trên đời sẽ không có gì ngăn cản được!

Trong lòng ta tràn đầy hào khí, đối với người trước mắt đã không còn gì khách khí. Ta coi hắn như huynh đệ thâm giao, thoải mái uống rượu vui đùa. Hắn phân tích tỉ mỉ đường lối chiến thuật vị tướng kia từng dùng, khiến ta biết bản thân nên làm gì, dần dà câu chuyện không còn dừng ở chuyện chiến tranh,.... Rượu ngon, bạn tốt, chuyện hay, hào vui sướng!

Chúng ta tới bờ sông, dưới ánh trăng hắn cất tiếng ca xướng, ta rút kiếm khỏi vũ. Kiếm của ta cùng lời hát lên bổng xuống trầm, hòa cùng một nhịp....

Trong cơn say sưa, ta vẫn còn tiếc nuối, một kẻ phong thái động lòng người như hắn, giá như là một nữ tử thì thật tốt biết bao nhiêu! Ta nguyện cùng hắn đi cùng trời cuối đất, du ngoạn giang sơn, lời ca của hắn, trường kiếm của ta, đời đời làm bạn, kiếp kiếp không rời.

Ta không biết chính mình làm sao lên được xe ngựa của Vương gia, đến khi tỉnh lại đầu đau như búa bổ, bên cạnh chỉ có mình Vương gia. Ánh mắt hắn nhìn ta mang theo một loại bi thương vô hạn. Ta nói với hắn: “Tiểu huynh đệ Vân Khởi này thật sự hợp ý ta! Sau này, ba chúng ta phải thường xuyên gặp nhau mới được....” Hắn rũ mắt tránh đi, không nói chuyện. Ta nghĩ sắp đến ngày lên đường tới biên quan cho nên hắn mới buồn bã tiếc nuối. Ta không biết nói sao, chỉ hào tâm an ủi: “Chờ ta đại thắng trở về, lúc đó gặp nhau cũng không muộn!” Vương gia liếc mắt dõi theo ta, khe khẽ thở dài một tiếng.

Đại thắng trở về, ta lập tức đến phủ Vương gia, muốn hẹn ngày cùng hắn đi gặp Vân Khởi. Thế nhưng vừa bước chân vào cửa ta liền biết có chuyện không ổn, trước mắt đại phu thái y chạy tới chạy lui như dẹt cửi, người người khăn trương hoảng loạn. Ta vội chạy vào nhà, lúc ấy Vương gia đang đến hồi nguy kịch, hắn nhìn thấy ta liền cố gượng cười mà nói: “Giúp ta, đi tìm Vân Khởi, đem hắn tới đây.” Người hầu bên cạnh hắn dợm bước muốn đi, nhưng hắn lại nhìn ta, ánh mắt mang theo chờ mong khẩn khoản. Ta gật đầu, sau đó tức khắc rời đi, một đêm ra roi thúc ngựa đi tìm Vân Khởi, rồi lại một đường dẫn hắn chạy về, dọc đường đi đã có người chuẩn bị ngựa, chúng ta đổi ngựa rồi phóng chạy một mạch về tới vương phủ.

Cả quãng đường dài hành hạ làm cho hắn mệt không nói nổi, cả người cứng ngắt không thể động đậy, ta vươn tay ôm hắn xuống ngựa. Cảm giác mềm mại dưới tay làm cho tim ta đập mạnh, vòng eo này quá nhỏ, không giống nam tử bình thường. Nhưng lúc ấy sự tình khẩn cấp, ta không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ có thể kéo hắn chạy như bay vào phòng Vương gia.

Đến lúc này ta mới hiểu được, thì ra giữa bọn họ vốn đã có tình ý sâu xa.

Hắn cao giọng không kiêng nể quát mắng Vương gia, thế nhưng Vương gia lại lấy đó làm vui, sung sướng không thôi. Hắn một mực yêu cầu được tự tay cắt chân Vương gia, còn lấy tính mạng mình ra làm vật bảo đảm. Nhìn một lượt qua hết đám người, ánh mắt hắn chạm đến ta. Sau đó ta cùng hắn và Tiểu Trầm ba người chúng ta bắt tay vào việc.

Nhưng ta vẫn phân vân, hắn rốt cục có phải là nữ?! Vòng eo mềm mại cùng nét cười dịu dàng ảm áp y như trăm vạn nữ tử bình thường, nhưng liệu có mấy nữ nhân có được cái khí phách hào hùng can đảm như thế! Ta nghĩ đến mẹ ta khóc lóc ní non, nghĩ đến đám nữ nhân là loi đáng ghét, hắn sao có thể là nữ?! Nhất là khi hắn tự tay cắt thịt Vương gia, ngay cả ta đều không cảm được nước mắt, vậy mà hắn mặc dù tay run nhưng không mấy may rơi một giọt lệ. Hắn không thể là nữ nhân, mà chỉ là một tên nam nhân quá giống nữ nhân!!!

Mọi việc xong xuôi, chỉ một mình hắn ở lại chăm sóc Vương gia. Ta lê tấm thân mỏi mệt rã rời về phòng nghỉ ngơi, trong đầu không ngừng nhớ lại những sự việc trước đây. Ánh mắt mang theo thâm ý của Vương gia, thân hình mảnh dẻ của Vân Khởi, hắn cùng Vương gia cùng nhau đồng sinh cộng tử, tình cảm sâu nặng là không thể nghi ngờ... Ngộ nhờ Vương gia gặp chuyện chẳng lành, ta có nên lấy thân phận công thần ra cầu xin thánh thượng, xin tha cho Vân Khởi một mạng? Vương gia nhìn ta như vậy là ý gì, lẽ nào hắn muốn ta chăm lo cho Vân Khởi? Mà rõ ràng Vân Khởi có lòng với Vương gia, nhưng vì sao hắn lại bỏ mặc Vương gia, một mình ở lại thôn quê tìm kế sinh nhai?

Nhiều ngày sau đó, bốn người chúng ta thường xuyên tụ cùng một nơi, họ Trầm kia từ sau hôm ấy đã thay đổi hoàn toàn thái độ, một mực cung kính lễ độ với Vân Khởi. Bọn họ kể tung người hứng, nhưng ta nghe Vân Khởi nói liền thấy vui, nghe Tiểu Trầm nói tức khắc thấy phiền! Vương gia chỉ luôn mỉm cười, không thêm đề ý.

Hắn vẫn muốn rời vương phủ. Ngày ấy Vương gia mở tiệc trong phòng, chúng ta lại nâng cốc lần thứ hai. Thế nhưng ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng, Vương gia nói thứ ta thích cả đời cũng không thể chiếm được, ta phất chốc mình bạch. Tâm ý của ta chính ta còn chưa hiểu rõ, vậy mà không ngờ hắn đã nhìn rõ như giữa ban ngày. Vương gia đưa mắt thoáng nhìn ta, nhưng ta vì hổ thẹn nên cố tình lảng tránh... Vân Khởi nói hắn thích nam tử, lòng ta hoang mang rồi bời, lại nghĩ biết đâu chính mình có thể! Theo lẽ thường ta đáng ra nên xấu hổ không dám nhìn mặt ai, nhưng khi đó, ta không nhớ nổi,

ta có khi nào từng hối hận!

Hắn mượn rượu kể lẻ tâm tình, đáy mắt mang đầy tình ý sâu xa, miệng cười nhưng mắt rơi lệ, lát sau lại cười man dại, lải nhải hàng tràng chuyện kì quái lạ lùng làm cho ta thần hồn điên đảo, thiếu chút nữa không nhận được mà mở miệng hỏi hắn... Cuối cùng chỉ có thể nuốt từng hớp rượu để quên đi!

Ngày hôm sau chúng ta lên đường, Tiểu Trầm vẫn còn lải nhải bên tai hết sức phiền toái. Lòng ta nặng trĩu với hàng tá câu hỏi, muốn hỏi lại không biết nên hỏi ra sao. Nói cái gì đây? Người có phải nữ tử hay không? Đúng thì sao? Nàng rõ ràng thích Vương gia. Không phải thì sao? Hắn vẫn chỉ thích Vương gia....

Những ngày sau đó qua đi thực sự dễ dàng. Ta mặc kệ hắn là nam hay nữ, chỉ cần biết hắn sẽ đến biên quan, trong lòng ta sẽ không khỏi mong ngóng. Ta chuyên tâm thao luyện Thiết Quân, muốn đến ngày đó sẽ cho hắn thấy Trình Viễn Đồ ta làm nên thế nào.

Ta vẫn tìm hiểu tin tức về hắn, đương nhiên biết hắn ở phương nam gây dựng sự nghiệp ngày càng hưng thịnh. Nhưng người biết được đều nói hắn được như vậy phần nhiều là do Cửu Vương gia tận tình chiếu cố, thường phái người đi giúp đỡ hắn, nhiều lần giúp hắn thoát được một ít chuyện phiền phức, nhưng chính hắn lại hoàn toàn không hay biết. Tính tình Vương gia thế nào ta đương nhiên biết rõ, bình thường hắn ít khi mở lời, nhưng một khi xuất khẩu, bất kì ai cũng đều nghe theo. Huống chi từ sau khi hắn trở về, Hoàng Thượng lại càng quan tâm ưu ái hắn, có nhiều việc, chưa cần hắn mở miệng, Hoàng Thượng đã giúp hắn thu xếp ổn thỏa.

Càng gần đến ngày gặp lại, lòng ta lại càng phấn chấn. Tiểu Trầm tới trước hắn vài ngày, nhân tiện đi thăm khám cho thương binh. Tuy ta thực sự thích con người hắn, nhưng nghĩ tới về mặt lúc nào cũng cười cợt đó, ta lại không khỏi bức mình. Một ngày một đêm trước ngày ước hẹn, Vương gia cũng tới được biên quan. Ta thật không dám tin tưởng, hai chục năm quen biết với hắn, chưa bao giờ ta thấy hắn chủ động như thế, không được mời nhưng vẫn tới! Sắc mặt hắn vì đi đường mà suy nhược gây yếu, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi không nói một lời. Tần Bá vẫn luôn đi theo hắn một đường từ kinh thành tới đây, sắc mặt lúc này cũng không hề vui vẻ, vừa bức dọc nhưng lại bất lực. Ta sai người đưa họ vào doanh trường nghỉ tạm, trong lòng thừa biết Vương gia vì Vân Khởi mà đến.

Ngày hôm sau Vân Khởi tới. Ta đến chỗ Vương gia báo cho hắn biết, chỉ thấy hắn nằm yên một chỗ, không hé mắt nhìn ai, chỉ nhẹ giọng nói: “Bảo hắn tới gặp ta.” Ta biết lúc này hắn mệt mỏi rồi, cho nên một mình cùng Tiểu Trầm chạy đến ngoài doanh nghênh đón Vân Khởi.

Hắn không khác mấy so với ta tưởng tượng, vẫn tràn ngập sức sống, miệng không ngừng nói ríu rít, mặt mày rạng rỡ tươi sáng, nhưng vừa nghe Vương gia cũng tới, hắn liền mặt mày ảm đạm, không còn tươi vui như lúc trước. Ta dẫn hắn đi xem nơi Thiết Quân thao luyện, cũng nhân tiện bày tỏ lòng cảm kích hắn chỉ đường về lối. Hắn hào hứng chăm chú nghe ta nói, nhưng ta biết hắn muốn đi gặp Vương gia, có có điều vẫn chần chừ không tới.

Đó là lần duy nhất ta cùng Vân Khởi rong ruổi phóng ngựa giữa thảo nguyên, cảm nhận từng cơn gió đêm vuốt qua da mặt, xuyên qua thân người, đuổi theo từng đàn chim trời bay liệng, ngắm mặt trời lặn mặt trăng lên... Đó là lần duy nhất chúng ta say trong men rượu dưới bóng đêm đại mạc rộng lớn khôn cùng, mặc cho tâm tình tự do bay lượn. Bên đồng lửa trại, giọng nói kia du dương như hát, dung mạo kia diễm lệ phi thường. Ta biết cả đời này chỉ có một lần như thế, sau này cũng không có cơ gặp lại, chỉ mong sao có thể như vậy đến lúc bình minh! Nhưng ta không quên trong doanh trường Vương gia vẫn đang đợi hắn, mòn mỏi chờ đợi trong uể oải chán chường, cuối cùng vẫn giục mọi người quay về quân doanh, để hai người họ gặp lại nhau. Nhìn bóng lưng hắn rời đi, lòng ta đau quá, cả đời ta chưa khi nào có chuyện như thế.

Đương khi ta ở một mình trong trường, suy nghĩ lại những gì chúng ta vừa đàm đạo, Vân Khởi đột nhiên chạy vào, cầu xin ta phái người đưa hắn rời doanh. Thân hình mảnh dẻ run lên như cành cây gãy quẹo trước gió, nước mắt như chuỗi ngọc đứt dây lan tràn khuôn mặt nhỏ, hoàn toàn không còn dáng dấp nam nhi!!! Có phải Vương gia không chịu nhận nàng cầu hoan? Có phải nàng vừa bị Vương gia hắt hủi? Có phải... Ta không thể nghĩ tiếp, chỉ biết nói Vương gia không phải ham mê nam sắc, nhưng hắn cũng có ý, Vân Khởi chỉ cần nhẫn nhịn một thời gian... Nàng hung hăng tự hành hạ chính mình, không để cho ta tiếp tục nói. Ta vội giữ chặt tay nàng, bàn tay ấy tuy kiên cường mạnh mẽ nhưng thon nhỏ hiền hòa, lại hơi có chút lạnh, đúng là bàn tay của nữ nhân. Vì nàng ta nhất định giữ gìn bí mật, đối với ta nàng vĩnh viễn là Vân Khởi đệ, cả đời này ta vĩnh viễn bội phục nàng... Chỉ cần mọi chuyện vẫn duy trì như cũ, nàng sẽ không thay đổi, vẫn là bằng hữu tốt của ta, ta có thể đến bên nàng mà không cần e dè sợ hãi, tình cảm giữa chúng ta sẽ không chấm dứt.

Nhưng ta không dám nói, nếu như hai người họ không còn hi vọng đến với nhau, ta sẽ... Ta sẽ suốt đời không hối hận... Ta không thể nói, ngay từ giây phút biết nàng là nữ tử, ta đã sinh lòng mơ tưởng...

Nàng đi rồi mà lòng ta vẫn còn rối loạn, một mình đi tới đi lui cũng không thể xua đi mơ suy nghĩ rồi rầm như tơ vò, chợt ta nhận ra trong trường Vương gia vẫn sáng đèn. Ta đi tới gần, hẳn cho phép ta tiến vào.

Vương gia trên người chỉ phủ một tấm áo đơn bạc, sắc mặt tái nhợt thảm hại, ta ngồi xuống bên người, hắn cũng không buồn liếc mắt, chỉ mỗi một khep hờ hai mí mắt, một lúc lâu sau mới nói, giọng nói nhẹ nhàng như hơi thở, “Nàng đi rồi sao?”

Ta trả lời: “Vâng thưa Vương gia.” Lặng lặng nghĩ thầm, hẳn đối với ta tuy không phải huynh đệ nhưng tình thân hơn huynh đệ, mà Vân Khởi lại là người ta yêu nên cả đời, nếu Vân Khởi có lòng với Vương gia, vậy ta phải hết sức trợ giúp nàng. “Nàng khi ra đi tinh thần bất an, không ngừng rơi lệ, ta thấy, nàng đối với người cũng là thật sự có tâm...” Nói xong ta mới nhớ, những lời này trước đây ta đã từng nói với Vân Khởi, thì ra không hiểu từ lúc nào ta đã âm thầm tác hợp cho họ, tuy là vui mừng nhưng cũng càng nhiều khổ sở, một lời khó mà diễn tả cho hết.

Vương gia dường như mỉm cười, đôi vai gầy run lên nhẹ nhẹ. Hắn thở dài, nói: “Làm phiền huynh, nói cho nàng, ta vừa biết nàng bỏ đi liền đau lòng mà ngã bệnh, để nàng trở về gặp ta. Mọi chuyện đều không phải như nàng nghĩ.”

Ta nghĩ giữa bọn họ nhất định đã xảy ra hiểu lầm gì đó, tạo hóa quả nhiên khéo trêu người! Từ sau khi thoát nạn trở về, Vương gia trở nên kiệm lời ít nói, nếu như không có sự gì quan trọng thì sẽ không mở miệng, trở nên lặng lẽ trầm mặc! Nhưng Vân Khởi thì trái ngược, nàng tính nóng như lửa, chỉ ưa nói thẳng nói thật, chuyện mập mờ bất minh như vậy làm sao có thể nói cho nàng hay. Nếu sau này ta có cơ hội... ta nhất định sẽ bám riết không buông,

ngày ngày quán quýt, không ngừng công kích, đem hết công phu trên người cùng vô số binh thư yếu lược mà giành lấy nàng về tay! Chỉ cần rơi vào tay ta, nàng đừng mơ có ngày thoát ly rồi khỏi! Nếu như thực sự không được, vậy thì gạo nấu thành cơm... Không được! Ta giặt mình kinh sợ! Vương gia nói vậy là muốn gặp nàng!!! Ta đang suy nghĩ cái gì vậy?!

Ta ngồi đó thêm một lát, đến khi Vương gia đã mệt mỏi rồi mới cáo từ rồi đi, trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu nhìn hần, thần sắc hần bình thản nhưng hình như có chút phiền muộn.

Sau hôm ấy, Tiểu Trầm nói với ta Vương gia mắc bệnh, xem triệu chứng thì đích thị là tâm bệnh, chỉ có tìm được Vân Khởi mới chữa khỏi được. Ta sai người truyền tin cho Vân Khởi, nhưng nàng đều bỏ ngoài tai. Bất đắc dĩ chúng ta phải làm kế ôm cây đợi thỏ, rốt cuộc đã tìm thấy được nàng. Tiểu Trầm nói, Vương gia vừa gặp Vân Khởi liền cải tử hoàn sinh, nổi lại tình cảm như xưa. Ta nghe vậy chỉ cảm thấy trong lòng tắc nghẹn, không có chút nào vui sướng hoan hỉ.

Lại qua một tháng, trong cung truyền ra Hoàng Thượng tấn phong một nữ tử vô danh làm Vương phi, thay cho Cố Vương phi đã mất. Ta tò mò hết sức, vội vàng đi tìm hiểu thực hư, kì lạ là vị Vương phi kia không phải tên Vân Khởi. Mà Vân Khởi thực sự lại ở trong vương phủ làm công, người ngựa tới lui, cảnh trí đông đúc nhộn nhịp.

Đầu mùa đông, biên quan chiến sự tạm thời yên ổn, ta phụng chỉ Hoàng Thượng quay về kinh thành thương thảo việc quân cơ. Về đến nơi lại như thói quen cũ, hẹn Tiểu Trầm cùng tới vương phủ. Ngày hôm ấy vương phủ đặc biệt yên tĩnh, ngoài cửa dán một tờ thông cáo, trên viết hai ngày này là ngày nghỉ cuối tuần của Vân Khởi, trừ chuyện quan trọng khẩn cấp, nếu không sẽ không gặp người. Kì quái, nghỉ cuối tuần là cái gì, ta buột miệng nói ra, Tiểu Trầm nghe thấy liền mỉm cười đắc ý nói, chính là cứ năm ngày làm việc lại có hai ngày nghỉ.

Người hầu dẫn chúng ta vào gặp Vương gia, hần đương thoải mái tựa ở đầu giường, một tấm chăn phủ ngang nửa người, thần sắc lúc này vô cùng sáng sủa, có vẻ rất phấn khởi. Tuy chỉ mặc một tấm áo sắc xanh đơn giản, tóc búi gọn bằng một sợi dây, không có bất kì tư trang phục sức nhưng vẫn cao quý thanh nhã, phong thái xuất sắc nổi bật. Đã lâu rồi ta không còn nhìn thấy hần vui vẻ như vậy, thật giống như xưa kia... Có điều thần sắc hần lúc này dường như còn sinh động hơn trước.

Chúng ta ngồi xuống hàn huyên, Tiểu Trầm hỏi: “Vân Khởi đâu?” Vương gia nói: “Nàng sắp tới rồi đây.” “Nghe nói Vương gia sắp có chuyện vui...” Ta buột miệng bật hỏi, chỉ vì vấn đề này đã đè nặng trong lòng rất lâu, giờ không thể không nói ra. Tiểu Trầm nhẹ mỉm cười, dường như hần hiểu biết hơn ta nhiều lắm.

Wương gia đưa mắt nhìn về phía ta, ánh mắt mang theo sự chân thành, mà cũng có một phần áy náy, chậm rãi nói: “Nàng, không muốn lấy thân phận Vương phi để gặp người.”

Áo tường cuối cùng như một tấm gương tan vỡ thành từng mảnh nhỏ. Ta mỉm cười, nói lời chúc mừng hần bằng thái độ chân thành nhất có thể. Đây là tiêu đề đề của ta, người đã ở bên ta từ khi còn là một đứa trẻ, hạnh phúc của hần cũng chính là hạnh phúc của ta. Chỉ là trong lòng...

Đột nhiên cửa gỗ bị đẩy ra, Vân Khởi tiến vào, trong tay cầm một vật bằng gỗ tựa tựa một cây côn, một đầu quấn quanh đủ thứ đai da dây buộc. Nàng vẫn y như trước, thích mặc y phục nam nhân, nhất là những xiêm y cũ của Vương gia, khuôn mặt xinh đẹp cười tươi vui vẻ. Nàng nhìn thấy ta lập tức hô to một tiếng: “Trình đại ca.” Ta thấy nàng cũng ôm quyền đáp lại: “Vân Khởi đệ.” Nàng đã muốn như vậy, ta cũng đành thuận theo tâm ý của nàng.

Tiểu Trầm nhìn vật trong tay Vân Khởi nói: “Đã sửa chữa rồi?” Vân Khởi rạng rỡ cười nói: “Đúng vậy, cái lần này làm ra rất tuyệt. Thợ làm ra rất vừa ý ta!” Hai người vừa nói vừa cười khoa tay múa chân, vừa đem đồ vật kia xem xét tỉ mỉ.

Wương gia thấy ta ngạc nhiên không hiểu liền cười nói: “Đây là chân giả, Vân Khởi cho người làm cho ta.”

Wương gia, ta thành thật mừng thay cho ngươi, quả thực lần này, ngươi không chọn lầm người.

Ta đang mãi mê nghĩ ngợi, chợt thấy Vân Khởi đi tới bên giường, nàng cúi xuống khom người giúp Vương gia đeo chiếc chân giả, Tiểu Trầm đứng cạnh bên hỏi han chỉ chỗ. Nàng buộc từng sợi dây vòng quanh đùi Vương gia, một vòng dây khác thắt ngang lưng hần, sau đó nửa đùa nửa đùa hần đứng lên. Suốt cả quá trình ta không dám rời mắt đi một giây phút, càng nhìn càng kinh hãi! Từ ngày Vương gia về phủ, ta chưa bao giờ thấy hần đứng lên, nhưng nhìn thấy hần lúc này, ta có cảm giác hần như được cải tử hoàn sinh, trở về từ cõi chết.

Tập một lúc cũng thành quen, Vân Khởi nâng Vương gia đi vài bước ngắn trong phòng, hần nói: “Ta muốn đi, đi xem bên ngoài.” Vân Khởi gật đầu ưng thuận rồi cầm lấy áo khoác, phủ lên vai Vương gia, cẩn thận mặc áo cho hần. Vương gia lẳng lặng ngồi yên, mỉm cười nhìn mặc cho nàng bài bố. Sau đó hai người tay trong tay bước đi, nàng còn cẩn thận điều chỉnh tay hần.

Ta không dám tin tưởng trước mắt mình, mắt trừng lớn không dám chớp, bên cạnh ta Tiểu Trầm cũng há hốc miệng kinh ngạc không thôi. Một lát sau chúng ta rốt cuộc định thần, đưa mắt nhìn nhau không giấu nổi sự ngạc nhiên. Tiểu Trầm nhăn mặt nhẹ rằng giả bộ đau nhức ghê lắm, ta thấy vậy liền bật cười, trước giờ ta không nghĩ hần lại thú vị đến thế!

Chúng ta đi ra khỏi phòng, buổi chiều mùa đông sắc trời âm u, không trung còn bay xuống vài bông tuyết. Vương gia cùng Vân Khởi đi tới giữa sân, chúng ta cũng đi theo đứng hai bên bọn họ. Nhớ lại ngày ta đi tìm Vân Khởi, một đường cùng nàng phóng ngựa chạy đi, hôm ấy cũng một ngày đầu đông, cũng những bông tuyết đầu mùa rồi rạc.

Đột nhiên Vân Khởi nói: “Cảnh tượng này, thật giống cái đêm ta cứu chàng một mạng...” Tiểu Trầm nói: “Đúng vậy, hôm đó trời cũng đổ tuyết như vậy, đúng không Trình đại ca?” Ta bực mình hậm hực, từ lúc nào ta lại thành đại ca của hần, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Đúng là như vậy.” Vương gia thờ dài nói: “Lúc ấy ta vốn không biết, khung cảnh bên ngoài, lại đẹp đẽ như vậy...”

Mọi người lặng im không nói rất lâu, chỉ chăm chú ngắm nhìn từng đóa hoa tuyết thừa thớt tung mình theo gió, rồi dần dần đáp xuống. ...

.....

Sau ngày hôm ấy ta trở về nhà, quyết định thuận theo ý mẫu thân, chọn một cô nương bà ưng ý làm vợ. Ta chinh chiến khắp nam bắc, dần trở thành đại danh tướng quyền cao chức trọng, làm cho cha ta đến lúc lâm chung có thể mỉm cười mà nói: “Làm tốt lắm, hơn cha người ngày xưa.”

Mỗi lần trở về thành, ta luôn tới Vương phủ, thăm Vương gia cùng Vân Khôi, đương nhiên cũng có Tiểu Trầm. Nàng vẫn mặc nam trang, chúng ta cũng không coi nàng là Vương phi. Người ngoài đều cho rằng, Vương gia đã có thê thiếp, Vân Khôi chỉ là người hầu của hắn. Trong lúc chúng ta trò chuyện, tay bọn họ không bao giờ rời xa nhau, Vương gia vẫn ít nói như trước, thường chỉ mỉm cười lắng nghe chúng ta ôn chuyện tri kỷ.

Ta luôn luôn nhớ... lại vẫn cố quên... Trong lòng chỉ có một suy nghĩ, chỉ mong đến đó để nhìn thấy bọn họ, vui vẻ cùng hai người họ, nói chuyện với Vân Khôi... Ta đã dặn trước người trong nhà, khi nào ta chết, nhất định phải chôn ta bên hai người họ.

Hai người, một người là bằng hữu quan trọng nhất của ta, một người khiến ta động lòng, ta chỉ mong có thể vĩnh viễn ở bên bọn họ.

.....

Có một lần, ta như thường lệ cùng Tiểu Trầm tới thăm bọn họ. Đúng lúc chúng ta đi ngang hoa viên bên ngoài biệt uyển, một bóng người vụt xông ra, động tác nhanh gọn đẹp đẽ, vô cùng linh hoạt mạnh mẽ, làm cho ta phải dừng lại mà nhìn cho kỹ. Thì ra là Tấn Bá, năm ấy đã qua tuổi thất thập, đang tập quyền với một đứa nhóc. Đứa trẻ đó thực sự là thiên tài võ học, động tác đánh ra đều có chiều số quy củ mà lại tùy lúc mà thay đổi, khó lòng mà chống cự. Tấn Bá vui mừng khó tả, trên khuôn mặt già nua không giấu được nỗi niềm cười. Đứa trẻ đó thấy chúng ta liền chạy tới, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt ta bằng đôi con ngươi thông minh lanh lợi, ngao nghể nói: “Trình tướng quân phải không? Ông cứ chờ đó cho ta! Chờ mười năm nữa, ta sẽ đến biên quan theo ông học binh pháp!” Tuy còn nhỏ nhưng đã có khí phách kiên cường như vậy, thật sự làm ta chấn động đến tận tâm can!

Nhưng càng làm ta ngạc nhiên hơn chính là, đứa trẻ kia, chỉ là một tiểu cô nương chưa đến bảy tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Cứu Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.